

சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்

முனைவர் (Ph.D.,) பட்டத்திற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ஏ. தமிழரசி

(பதிவு எண்: Ph.D./Regn/54/FT/06/2012/9223)

(Ref.No.:Ph.D./54/PT/06/2012/Conversion/2017/1044)

நெறியாளர்

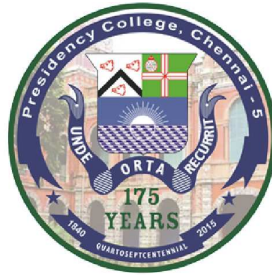
முனைவர் **த. மோகன்தாஸ்**

உதவிப் பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை,

மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சென்னை- 600 005.

தமிழ்த்துறை

மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை - 600 005

மே - 2019

முனைவர். த. மோகன்தாஸ்,
உதவிப் பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சென்னை - 600 005.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்” என்னும் தலைப்பில் ஏ.தமிழரசி அவர்கள் மேற்கொண்ட முனைவர் பட்டத்திற்கான இவ்வாய்வேடு ஆய்வுக் காலங்களில் எனது வழிகாட்டுதலின்படி ஆய்வாளர் தம் சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்பதற்கும் இந்த ஆய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்த பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்படவில்லை எனச் சான்றளிக்கிறேன்.

இடம்: சென்னை
நாள்:

(த. மோகன்தாஸ்)
நெறியாளர்

ஏ. தமிழரசி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை, மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சென்னை - 600 005.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்” என்னும் தலைப்பில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்பெறும் முனைவர் பட்டத்திற்கான இவ்வாய்வேடு, முனைவர் த.மோகன்தாஸ் அவர்களின் நெறிமையின்கீழ் எனது முழு முயற்சியில் தன்னியலாக மேற்கொள்ளப் பெற்றதென்றும் இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆய்வு பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை என்றும் உறுதி அளிக்கிறேன்.

இடம்: சென்னை

நாள்:

ஏ. தமிழரசி

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி அளித்த சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், என்னை ஆய்வு மாணவியாக ஏற்றுக்கொண்ட சென்னை மாநிலக் கல்லூரியின் (தன்னாட்சி) தற்போது முதல்வராக இருக்கும் **முனைவர் இரா. இராவணன்** அவர்களுக்கும், மாநிலக்கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் **முனைவர் கோ.கிருஷ்ணன் அய்யா** அவர்களுக்கும் எனது முதற்கண் வணக்கத்தையும் நன்றியினையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னை ஆய்வு மாணவராக ஏற்றும் சங்க இலக்கியத்தில் ஆய்வு செய்யத் தூண்டியும் பல்லாற்றானும் ஊக்கமளித்து உதவிகள் புரிந்தும், இவ்வாய்வு உரிய காலத்தே நிறைவேறப் பெரிதும் உறுதுணையாக அமைந்த ஆய்வு நெறியாளர் **முனைவர் த.மோகன்தாஸ்** அவர்களுக்கு என்றென்றும் என் உளமார்ந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

கல்லூரிக்கு வரும்போதெல்லாம் என்னை இன்முகத்தோடு வரவேற்கும் அனைத்து பேராசிரியர்களுக்கும், குறிப்பாக நூல்கள் கொடுத்து உதவிய பேராசிரியர் **முனைவர் இரா.கண்ணன் அய்யா** அவர்களுக்கும், மயிலம் கல்லூரியின் பேராசிரியர்களுக்கும் என் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய வளர்ச்சியில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டு அகம் மகிழும் எனது பெற்றோர் **ஏழுமலை, செல்லம்மாள்** அவர்களுக்கும், எனது ஆய்வில் அவ்வப்போது பல அறிவுரைகளை வழங்கி நல்வழியினைகாட்டி என்னுடைய ஒவ்வொரு வளர்ச்சியிலும் உறுதுணையாக நின்ற என் கணவர் **ராமஜெயம்** அவர்களுக்கும் எனது பிள்ளைகள் **விஷ்ணுபிரியா, பிரியதர்ஷன்** ஆகியோர்க்கும் என்றும் எனது நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

நான் ஆய்வினை விரைவில் முடிக்க வேண்டும் என்றும் என் வளர்ச்சியில் அகமகிழும் சித்தி **வனிதா**, சித்தப்பா **செல்வராஜ்** அவர்களுக்கும், எனது தம்பிகள் மற்றும் தம்பி மனைவிகள் **கோபாலகிருஷ்ணன்-ரஞ்சிதா, கோவிந்தன்-சகுந்தலா** அவர்களுக்கும் என் இதயங்கனிந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் ஆய்வுத் தொடர்பான அனைத்து நூல்களையும் தந்துதவிய மயிலம் தமிழ்க் கல்லூரி, கன்னிமரா நூலகம், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், ரோஜா முத்தையா நூலகம், மெரினா நூலகம், சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகம்,

புதுவைப் பல்கலைக்கழக நூல் நிலையம் என அனைத்து நூலகங்களுக்கும் என் நன்றியை தெரிவிக்கின்றேன்.

ஆய்விற்கு துணை நின்ற என் நண்பர்களான தமிழ்வாணன், வீரமணி, ராமகிருஷ்ணன், மீனா-எழில்வண்ணன், ஏழுமலை, தமிழ்ப்பிரியன், முருகன், ராஜ்மோகன், பாரதி, ஆனந்தி, ராதிகா, நிஷாந்தி, சாந்தி, கோமதி, சுபா, குமுதா, லட்சுமி, ஷோபனா, வளர்மதி, ஐஸ்வர்யா மற்றும் வாலாஜாபாத் அரசு மேல்நிலைப்பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் மற்றும் ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கும், கயப்பாக்கம் அரசு மேல்நிலைப்பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் மற்றும் ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றிகளை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வேட்டினை அழகுடனும், சிறப்புடனும் கணினி தட்டச்சு செய்து கொடுத்த ரா.பிலவேந்திரன்ராஜ்-பி.கிரேஸி அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(ஏ. தமிழரசி)

ஆய்வாளர்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
இனியவை.	-	இனியவைநாற்பது
இலக்கண.வி.பா.	-	இலக்கண விளக்கப்பாட்டியல்
இளம்.	-	இளம்பூரணர் உரை
உரை.	-	உரையாசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கம்ப.	-	கம்பராமாயணம்
கலி.	-	கலித்தொகை
குறு.	-	குறுந்தொகை
குறள்.	-	திருக்குறள்
கொன்.வே.	-	கொன்றைவேந்தன்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிதம்பர.பா.	-	சிதம்பரப்பாட்டியல்
திருமு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
திருவா.	-	திருவாசகம்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நன்.	-	நன்னெறி
நான்ம.	-	நான்மணிக்கடிகை
நாலடி.	-	நாலடியார்
நாலா.திவ்.	-	நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம்
நற்.	-	நற்றிணை
ப.எ.	-	பக்க எண்
பக்.எ.	-	பக்க எண்கள்
பரி.	-	பரிபாடல்
பதி.	-	பதிற்றுப்பத்து
பதிப்.	-	பதிப்பாசிரியர்
பட்டி.	-	பட்டினப்பாலை
பன்னிரு.பா.	-	பன்னிருபாட்டியல்
பா.எ.	-	பாடல் எண்
பிரபந்த.ம.	-	பிரபந்தமரபியல்
பி.நி.	-	பிங்கல நிகண்டு
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொரு.	-	பொருநராற்றுப்படை
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மலை.	-	மலைபடுகடாம்
மது.கா.	-	மதுரைக்காஞ்சி
மணி.	-	மணிமேகலை
முனை.	-	முனைவர்
வளை.	-	வளையாபதி
வில்லி.பா.	-	வில்லிபாரதம்
வெண்பாப்.பா.	-	வெண்பாப்பாட்டியல்

பொருளடக்கம்

இயல்	பொருள்	பக்க எண்
	முன்னுரை	1-8
ஒன்று	காலந்தோறும் சிறார்	9-68
இரண்டு	சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் வளர்ப்பு	69-140
மூன்று	சிறார் உருவத்தோற்றம், ஆடை அணிகலன்கள்	141-183
நான்கு	சிறார் விளையாட்டுக்களும் போர் பதிவுகளும்	184-245
ஐந்து	வாயில்களாக சிறார்	246-269
	நிறைவுரை	270-276
	துணை நூற்பட்டியல்	1-16
	<u>பின்னிணைப்புகள்</u> 1. சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் பற்றிய பாடல் வரிகள் 2. உலக அளவில் சிறார் பற்றிய ஆவணங்கள் 3. இந்திய மொழிகளில் சிறார் பற்றிய சொல்லாடல்கள் 4. சிறார் பற்றிய ஆய்வுக்குத் தொடர்பான படங்கள்	

சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்

முன்னுரை

இலக்கியம் என்பது சொல்லால் நடைபெறும் ஒரு கலை முயற்சி எனலாம். இம்முயற்சி உலகில் தொன்றுதொட்டு எல்லா சமூகத்திலும் மொழியிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டும் அது குறித்து ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டும் வருகின்றன.

அவற்றின் ஊடாக செம்மையான இலக்கண இலக்கியங்கள் படைத்து, இயற்கையோடு இயைந்து வாழும் முறையால் அன்பால் பகுத்தறிவால் ஆற்றலால் அகப்புற மானுடநெறியால் வாழ்ந்து வரும் சமூகம், தமிழ்ச் சமூகம் என உலக அளவில் அறியப்பட்டு வருகின்றன.

உலகிலுள்ள மிகத் தொன்மையான இலக்கியங்களுள் தமிழ் இலக்கியமும் ஒன்று. அதனைப் பெற்ற பெறும்பேறு தமிழனுக்கு உண்டு. அவற்றில் தமிழ்மானுடம் தம் செஞ்சொல்லால் தீட்டிய தொன்மையான வரலாற்றுப் படிமங்களின் கலைக்கூடமாக சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. வெறும் 2379 பாடல்களைக் கொண்ட சங்க இலக்கியத்தில் வாசிப்பை முன்னிறுத்தும் தோறும் புதுப்புதுச் செய்திகளை கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. அதனால்தான் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றன.

சங்க இலக்கியம் தொடர்பாக இதுவரை நிகழ்ந்துள்ள ஆய்வுகளை ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது பல நிலைகளில் பல தலைப்புகளில் ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன. ஆயினும் சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்களின் நிலை குறித்து ஆய்வுகள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. அவையும் சொல்லிக்கொள்ளும் படியாக, முழுமையான ஆய்வாக இல்லை. இதற்கு இரண்டு காரணங்களைக் கூறலாம்.

ஒன்று: இதுவரை வந்திருக்கின்ற ஆய்வேடுகள், ஆய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் இறைவனை குழந்தையாக நினைத்து படைக்கப்பட்டுள்ள இறை இலக்கியங்கள், நாட்டுப்புற சிறார் பாடல்கள், சிறார் விளையாட்டுகள், பிற்காலத்தில் தோன்றிய சிறார் இலக்கியங்கள் (குழந்தை இலக்கியங்கள்), மருத்துவ நோக்கில் குழந்தை வளர்ப்பு குறித்த பதிவுகள் ஆகியவற்றிலிருந்தே ஆய்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும், இலக்கண நூல்களிலும் சிறார்களுக்கான தனிப்பாடல்களோ, நூற்பாக்களோ இல்லை என்பது கூட மற்றொரு காரணமாக இருக்கலாம். ஆனாலும் சங்க இலக்கியத்தில் பிள்ளைப் பேறு, பிள்ளைச் செல்வம்,

சிறார் விளையாட்டு, சிறார் வளர்ப்பு, தோற்றநிலை, சிறாரின் மென்மைத்தன்மை, ஆடை அணிகலன்கள், தாய் குழந்தையை போருக்கு அனுப்பும் நிலை, ஊடல்களைத் தீர்க்கும் வாயில்களாக சிறார் செயல்படும் நிலை போன்ற சிறார் குறித்தப் பதிவுகள் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. எனவே சங்கப் பாடல்களில் காணப்படும் சிறார்களின் நிலைகளை ஆய்வுக் களமாகக் கொண்டு ஆய்வு செய்யப்படுகிறது.

ஆய்வுத்தலைப்பு

சங்க இலக்கியத்தின் ஊடாக சங்ககால சமூகத்தில் சிறார்களின் நிலைபாடுகளை ஆய்ந்தறியும் நோக்கோடு ஆய்வை நிகழ்த்துவதால் இவ்வாய்வு “சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்” என்னும் ஆய்வுத்தலைப்பாக அமைகிறது.

ஆய்வு நோக்கம்

தற்காலத்தில் சிறார்களுக்கான கொடுமைகளும் சிறார்களே குற்ற செயல்களில் ஈடுபடுவதும், மற்றொரு புறம் சிறார்களுக்காக விழிப்புணர்வு பிரச்சாரம் முன்வைப்பதும் அறிவார்ந்த கருத்து தளங்களில் பெண்ணியம், தலித்தியம் போன்று சிறார்களின் வலிகளை, வேதனைகளை (பாலியல் தொல்லை, குழந்தை கொத்தடிமை, வறுமை, பசி) உள்ளடக்கி ‘சிறாரியம்’ என்ற பொருண்மையில் ஆய்வுகள் நிகழ்ந்து வருவதுமான சூழலில் தமிழர்களின் கருவூலமாக விளங்கும் சங்க இலக்கிய காலத்தில் சிறார்களின் நிலை என்னவாக இருந்தது என்பதை சங்க இலக்கியம் வழி அறிந்து கொள்ளவும், அது குறித்து ஆய்வு நிகழ்த்தி ஆவணப்படுத்துவதுமே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக அமைகிறது.

ஆய்வுக்கருதுகோள்

தமிழர்களின் வரலாற்றுச் சான்றுகளாக இருக்கும் சங்கப் பாடல்களில், சிறார்கள், தலைமக்களின் ஊடலைத் தணிக்கும் வாயில்களாக மட்டுமே இருந்தனரா? என்று கருதுவதும் சிறார்களின் பிற செயல்பாடுகள் ஏதேனும் இருக்கக்கூடும் எனக் கருதுவதும் இவ்வாய்வின் கருதுகோளாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வு எல்லை

‘சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்’ என்னும் தலைப்பினையுடைய இவ்வாய்வுக்கு சங்க இலக்கியங்கள் முழுமையும் ஆய்வு எல்லையாக அமைந்துள்ளது. (உ.வே.சா.பதிப்பு, கழகப் பதிப்பு, நியூ செஞ்சுரி பதிப்பு) மேலும் சங்க இலக்கிய பத்துப்பாட்டில் உள்ள

குறிஞ்சிப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, முல்லைப்பாட்டு, ஆகிய மூன்று நூல்களில் சிறார் பற்றிய எவ்விதக் குறிப்புகளும் காணப்படவில்லை என்பதால் இம்மூன்று நூல்களையும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. மேலும் சங்க இலக்கியத்தின் ஊடாக சிறார்களை மையப்படுத்தியே இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுத்தரவுகள்

‘சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்’ என்னும் ஆய்வுக்கு தரவுகளாக அமைந்துள்ளவற்றை முதன்மைத்தரவுகள், துணைமைத் தரவுகள் என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ள பதினைந்து நூல்களும் (குறிஞ்சிப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, முல்லைப்பாட்டு - இவற்றில் சிறார் பற்றிய குறிப்பு காணப்படவில்லை) முதன்மைத் தரவுகளாகவும் ஆய்வுக்கு வலுசேர்க்கும் வகையில் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் தொடர்பான நூல்கள், ஆய்வேடுகள், கட்டுரைகள், சிறார் பற்றிய நாட்டுப்புறவியல் மற்றும் குழந்தை இலக்கிய நூல்கள், சிறார் குறித்த சட்ட நூல்கள், அகராதிகள், சிறார் பற்றிய பதிவுகள் இடம் பெற்ற நாளேடுகள் முதலியவை துணைமைத் தரவுகளாக உள்ளன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

‘சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்’ என்னும் இவ்வாய்வு தலைப்புக் கேற்றவாறு கிடைத்த தரவுகளை ஒன்றிணைத்து பகுத்து ஆய்வதால் இவ்வாய்வு பகுப்பு முறை திறனாய்வாகவும், சிறார்களின் நிலைபாட்டினையும், அவற்றின் உட்கூறுகளையும் காரண காரியங்களோடு விளக்கி தெளிவுபடுத்த வேண்டியுள்ளதால் ‘விளக்க முறைத் திறனாய்வாகவும்’ அமைந்துள்ளது.

ஆய்வு முன்முயற்சிகள்

சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் பற்றிய முழுமையான பதிவுகளை உள்ளடக்கிய ஆய்வுகள் இதுவரை வரவில்லை என்றாலும் அது தொடர்பான சில முயற்சிகள் ஆய்வு நோக்கிலும், நூலாக்க நோக்கிலும் நிகழ்ந்துள்ளன. இவற்றை ஆய்வு முன்முயற்சியாக கொள்ளலாம்.

நூல்கள்

சிங்காரவேலு, எஸ்	- Social Life of Tamils – (1966)
சுப்பிரமணியம், கா	- சங்க காலச் சமுதாயம் - (1954)
சிவகாம சுந்தரி, சு	- சங்க இலக்கிய விளையாட்டுக் களஞ்சியம்
சாமி. பழனியப்பன்	- குழந்தையின்பம்
தனலக்குமி, வெ	- குழந்தைப் பாடல்களில் பாடுபொருளும் பாடுநெறியும்
அம்புயம் நவச்சந்திரா, பா	- குழந்தை இலக்கியமும் கவிஞர் வள்ளியப்பாவும்
பத்மநாபன், இரா	- குழ. கதிரேசனின் குழந்தைப் பாடல்களில் இலக்கிய நயம்
வசந்தா அமர்நாத், த	- சங்க இலக்கியத்தில் குழந்தைகள் பற்றிய குறிப்புகள்
முனை. ஏகாம்பரம், ஆ	- சக்தி கோவிந்தனின் சிறார் மொழி
செந்தில்குமார், கி	- பெருமாள் முருகன் நாவல்களில் தலித் சிறார்களின் காட்சிப் படிமங்கள்

ஆய்வேடுகள்

மு.கருணாநிதி	- நாட்டார் வழக்காற்றில்: சிறார் வழக்காறுகள்
ஆய்வியல் நிறைஞர் - 1991
(சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்)
பால மகேஸ்வரி	- சங்க இலக்கியத்தில் குழந்தைகள்
(ஆய்வியல் நிறைஞர், புதுச்சேரி பல்கலைக்கழகம், 2007)
பா-பிரியா	- குழந்தை இலக்கியமும், குழ.கதிரேசனின் படைப்புகளும்,
(முனைவர் பட்ட ஆய்வு,
புதுச்சேரி பல்கலைக்கழகம், 2010)

போன்ற நூல்களும், ஆய்வேடுகளும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கதாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வுப் பகுப்பு

இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களைக் கொண்டுள்ளது.

- இயல் 1 - காலந்தோறும் சிறார்
- இயல் 2 - சிறார் வளர்ப்பு முறைகள்
- இயல் 3 - சிறாரின் உருவத் தோற்றம், ஆடை அணிகலன்கள்
- இயல் 4 - சிறார் விளையாட்டுக்களும் போர் பதிவுகளும்
- இயல் 5 - வாயில்களாக சிறார்

மேற்கூறிய ஐந்து இயல்களில் அமைந்துள்ள ஆய்வுப் பொருண்மைகள், இயல்கள் தோறும் அமைக்கப்பட்டுள்ள திறம் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

இயல் 1 - காலந்தோறும் சிறார்

ஆய்வுப் பொருண்மை “சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்” என்று அமைந்துள்ளதால் அவற்றுக்கு துணை செய்யும் பொருட்டும், புரிந்துகொள்ளும் பொருட்டும் இன்றைய குழலில் சிறார் பற்றிய கருத்துக்களையும் சங்க இலக்கியம் தவிர்த்த பிற தமிழ் இலக்கியங்களில் உள்ள சிறார் பற்றிய பதிவுகளையும் தேவைக்கருதி காலந்தோறும் சிறார் என்னும் இயல் தலைப்பு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வியல் சங்கம் மருவிய காலம் முதல் இக்காலம் வரை சிறார்களின் நிலைப்பாட்டினை விளக்குகிறது. சிறார் சொல் - அறிமுகம், சிறாரைக் குறிக்கும் பிற சொற்கள், சிறார் சொல்லின் இன்றைய தேவை, சிறார் சொல் நிலைபெறக் காரணம், சிறார் ஆய்வுகள் குறித்தான பார்வை, சிறாரியம் என்றொரு சொல், சிறார் சொல்லின் பொருள், சிறார் சொல் வரையறை, சிறார் வயது பற்றிய கருத்தாடல்கள், பிள்ளைத்தமிழ் உலா நூல்கள் கூறும் சிறார் வயது, பாட்டியல் நூல்கள் கூறும் சிறார் வயது, வாழ்வியல் களஞ்சியம் கூறும் சிறார் வயது, உளவியலாளர் கூறும் சிறார் வயது, ஆய்வு நூல்கள் கூறும் சிறார் வயது, சட்டம் கூறும் சிறார் வயது, சிறார் வயது என்பதின் வரையறை, தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறார் பற்றிய பதிவுகள், அற இலக்கியங்களில் சிறார், இறை (பக்தி) இலக்கியங்களில் சிறார், காப்பிய இலக்கியங்களில் சிறார், சிற்றிலக்கியங்களில் சிறார், நவீன இலக்கியங்களில் சிறார், கவிதை, குழந்தை இலக்கியம், சிறுகதை, புதினங்களில் சிறார், உரைநடை நூல்களில்

சிறார், கதை, நாடகம், வாய்மொழி இலக்கியங்களில் சிறார், ஊடகங்களில் சிறார் போன்ற துணைத் தலைப்புகளின் கீழ் ஆய்வு நிகழ்த்தப்படுகின்றது.

இயல் - 2 சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் வளர்ப்பு முறைகள்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணப்படும் சிறார்களின் வளர்ப்பு பற்றிய கருத்துக்களையும் முறையினையும் பற்றி இவ்வியலில் விரிவாக விளக்கப்படுகிறது. இதில் **பிள்ளைப்பேறு** = குடிக்கு சிறப்பு மகனைப் பெற்றெடுத்தல், பிள்ளை பெற்றதினால் தாய்பெறும்பேறு, இரட்டைக் குழந்தை பிறத்தல், பிள்ளைப் பேற்றினால் தாய்க்கு சமூக மதிப்பு, பெற்றோர்களுக்கு சமூக மதிப்பு, பேறுகாலத் தன்மை, ஆண் பிள்ளையை பெற விரும்புதல், பெண் மகவு வேண்டி இறைவனை வழிபடுதல், தாய் கருவில் இருந்தே வளர்த்தல், ஐயவி பூசி வளர்த்தல், சிலம்பு கழி நோன்பு செய்து வளர்த்தல், முருகப் பெருமானின் வளர்ப்பு, தம் பிள்ளையாக நினைத்து பாவையை வளர்த்தல், **பெற்றோரின் அன்பு** = பிள்ளையை பேணுதல், நிலவைக் காட்டி சோறூட்டி வளர்த்தல், உண்ணும் அழகினை கண்டு மகிழ்தல், நெய்சோறு, தாய்ப்பால் ஊட்டல், பிள்ளைக்கு தன் கையால் பால் பிடித்து கொடுத்தல், பால் உண்ணாமையால் பால் வீணாக சுரத்தல், குறிப்பறிந்து தாய்ப்பால் கொடுத்தல், தாயில்லா பிள்ளைபடும் பாடு, வறுமையின் காரணமாக முலைப்பாலும் சுரக்கவில்லை, தந்தையின் அன்பு, தந்தையின் பெயரைக் கொண்டவன், **சிறார்களின் அழகியல்** = நடையழகு, மழலையின் மொழி அழகு, மென்மை தன்மை, தாய் அடித்தாலும் பிள்ளை தாயிடமே வருதல், சிறார்களின் மகிழ்ச்சி, **சிறார்களுக்கு பயிற்றுவித்தல்** = நல்லொழுக்கங்களை பயிற்றுவித்தல், கல்வி பயிற்றுவித்தல், சொல் வன்மையை பயிற்றுவித்தல், இசைக்கருவிகளை பயிற்றுவித்தல், வழிபடும் முறையை பயிற்றுவித்தல், உறவுமுறைப் பெயரை பயிற்றுவித்தல், தொழில் பயிற்றுவித்தல், சங்க இலக்கியத்தில் குழந்தைத் திருமணமா போன்ற உட்தலைப்புகளில் சிறார் வளர்ப்பு நிலையினைப் பற்றி ஆய்ந்துரைக்கப்படுகின்றன.

இயல் - 3 சிறாரின் உருவத்தோற்றம், ஆடை அணிகலன்கள்

இவ்வியலில் சிறார்களின் உருவத்தோற்றம் குறித்தும் தலை பற்றிய அழகு, கண், வாய் நடை (கால்) அழகு, ஆடைகள், ஆடையைக் குறிக்கும் வேறு பெயர்கள், ஆடையும் தகுதியும், பெண்கள் ஆடை, ஆடை நெய்த முறை, உடையில் மாற்றம், சிறார் ஆடைகள், அணிகலன்கள், தலையணிகள், கழுத்தணிகள், காதணிகள், கையணிகள், கைவிரல் அணிகள், மூக்கணிகள், கால்விரல் அணிகள், பாத அணிகள், இடையணி

வகைகள், சிறார் அணிகலன்கள், புலிப்பல்தாலியும், ஐம்படைத்தாலியும், கிண்கிணி அணிந்திருத்தல் பற்றிய உத்தலைப்புகளும் இவ்வியலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இயல் - 4 சிறார் விளையாட்டுக்களும், போர் பதிவுகளும்

இவ்வியலில் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணப்படும் சிறார் விளையாட்டுகளையும், சிறார் போர்க்களத்திற்கு சென்ற நிகழ்வு பற்றிய பதிவுகளையும், கண்டாய்ந்து விரிவாக ஆராய்ந்துரைக்கப்படுகின்றன. மேலும் இவற்றை சிறார் விளையாட்டுகள் போர்ப் பதிவுகள் என இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாக பிரித்து விளக்கப்படுகின்றது. விளையாட்டு சொற்பொருள் விளக்கம், விளையாட்டுக்களை விளையாடுபவர்கள், விளையாட்டுப் பகுப்பு முறைகள், தமிழர் விளையாடிய முறை, சங்க கால விளையாட்டுகள், இருபாலர் விளையாட்டுகள், ஆண் பாலர் விளையாட்டுகள், பெண் பாலர் விளையாட்டுகள், இடைக்காலத்தில் விளையாட்டுகள், கடவுள் விளையாட்டுகள், விளையாட்டு ஏன், விளையாடுவதற்கு ஏற்ற இடங்கள், இலக்கியங்களில் இடம்பெறல், ஆங்கிலேயர் கால விளையாட்டுகள், இக்கால விளையாட்டுகள், விளையாட்டின் பயன்கள், தொல்காப்பியத்தில் விளையாட்டு பற்றிய குறிப்புகள், அகராதி தரும் பொருள் விளக்கம், அறிஞர்களின் கருத்துக்கள், சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் விளையாட்டுகள், பொதுவான விளையாட்டுகள் = சிறுதேர் உருட்டல், கிலுகிலுப்பு ஆட்டி விளையாடுதல், பனங்குதிரையை இழுத்து விளையாடுதல், அம்புலியைக் காட்டி விளையாடுதல், சிறுபறை அடித்து விளையாடுதல், தெருவில் விளையாடி மகிழ்தல், யானை பொம்மையை வைத்து விளையாடுதல், எலி, முயல், உடும்பு மீது அம்பு எய்தி விளையாடுதல், வட்டாடி மகிழ்தல், மீன் பிடித்து விளையாடுதல், யானை கன்றுகளுடன் விளையாடுதல், எருமையின் மீது அமர்ந்து விளையாடுதல், நீரில் விளையாடுதல், குரங்கு, மான், வெள்ளாட்டுக் குட்டிகளுடன் விளையாடுதல், தந்தை மார்பில் ஏறி விளையாடுதல், தென்னங்காய்களை வைத்து விளையாடுதல், வைக்கோர் போர் மீது ஏறி விளையாடுதல், ஆர வார ஒலி எழுப்பி விளையாடுதல், மழு ஏந்தி காட்டிற்குச் செல்லுதல், நுங்கை உண்டு மகிழ்ந்து விளையாடுதல், இருவரும் சேர்ந்து விளையாடுதல், பெண் சிறார் விளையாட்டுகள், சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் பற்றிய போர்ப் பதிவுகள் = போரும் போர்க் கருவிகளும், தற்காப்பு படைக் கருவிகள், போர்க்கள இசைக் கருவிகள், போர்ப்படைகளும் போர்ப்பயிற்சிகளும், மகளிர் வீரத்தின் மூலம் வெளிப்படும் சிறார் வீரம் ஆகியவை இவ்வாய்வில் ஆய்ந்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 5 வாயில்களாக சிறார்

சங்க இலக்கியத்தில் தலைமக்களின் ஊடலைத் தணிவிக்கும் வாயில்களாக சிறார் செயல்படுவதை தக்க சான்றுகளுடன் நிறுவப்படுகிறது. மேலும் வாயில்கள் விளக்கம், வாயில்கள் என்போர் யாவர், புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு புகல், தலைமக்களிடையே ஊடல் தோன்றுவதற்கான பின்புலம், ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்களாக சிறார் போன்ற பொருண்மைகள் இவ்வியலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

ஆய்வு நிறைவுரை

ஒவ்வொரு இயலின் முடிவிலும் கண்டறியப்பட்ட ஆய்வு முடிவுகளை தொகுத்தும், பகுத்தும், நிறைவுரையாக இப்பகுதியில் தரப்பட்டுள்ளன.

மேலாய்வுக்களங்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்களை பற்றிய தரவுகளின் ஊடாக ஆய்வு செய்ய விழையும் இனிவரும் ஆய்வாளர்களுக்கு சில தலைப்புகள் பரிந்துரைக்கப்படுகின்றன.

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மை, துணைமை தரவுகள் குறித்த துணை நூற்பட்டியல் அகரவரிசை படுத்தப்பட்டு பின்னிணைப்பில் தரப்பட்டுள்ளன.

பார்வை நூல்கள்

ஆய்வாளரால் படிக்கப்பட்டு ஆய்வில் பயன்படுத்த முடியாத நிலையிலும் மேலாய்வுக்கு பயன்படும் என்ற நோக்கிலும் சில நூல்கள் பார்வை நூல்கள் என்னும் பகுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்புகள்

ஆய்வுக்கு வலுசேர்க்கும் வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் பற்றிய பாடல் வரிகள், உலக அளவில் சிறார் பற்றிய ஆவணங்கள், இந்திய மொழிகளில் சிறார் பற்றிய சொல்லாடல்கள், சிறார் பற்றிய ஆய்வுக்குத் தொடர்பான படங்கள் ஆகியவை பின்னிணைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் ஒன்று
காலந்தோறும் சிறார்

இயல் ஒன்று காலந்தோறும் சிறார்

உள்ளே...

	முன்னுரை
1.	சிறார் சொல் - அறிமுகம்
2.	சிறாரைக் குறிக்கும் பிற சொற்கள்
3.	சிறார் சொல்லின் இன்றைய தேவை
4.	சிறார் சொல் நிலைபெறக் காரணம்
5.	சிறார் ஆய்வுகள் குறித்தான பார்வை
6.	சிறாரியம் என்றொரு சொல்
7.	சிறார் சொல்லின் பொருள்
8.	சிறார் சொல்-வரையறை
9.	சிறார் வயது பற்றிய கருத்தாடல்கள்
10.	பிள்ளைத்தமிழ், உலா நூல்கள் கூறும் சிறார் வயது
11.	பாட்டியல் நூல்கள் கூறும் சிறார் வயது
12.	வாழ்வியல் களஞ்சியம் கூறும் சிறார் வயது
13.	உளவியலாளர் கூறும் சிறார் வயது
14.	ஆய்வு நூல்கள் கூறும் சிறார் வயது
15.	சட்டம் கூறும் சிறார் வயது
16.	சிறார் வயது என்பதின் வரையறை
17.	தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறார் பற்றிய பதிவுகள்
	17.1 அற இலக்கியங்களில் சிறார்
	17.2 இறை (பக்தி) இலக்கியங்களில் சிறார்
	17.3 காப்பியங்களில் சிறார்
	17.4 சிற்றிலக்கியங்களில் சிறார்
	17.5 நவீன இலக்கியங்களில் சிறார்
	17.5.1 கவிதை, குழந்தை இலக்கியங்களில் சிறார்
	17.5.2 சிறுகதை, புதினங்களில் சிறார்
	17.5.3 உரைநடையில் சிறார்
	17.5.4 கதை, நாடகம், வாய்மொழி இலக்கியங்களில் சிறார்
	17.5.5 ஊடகங்களில் சிறார்
	இயல் முடிவு

இயல் ஒன்று காலந்தோறும் சிறார்

முன்னுரை

ஒரு மனிதனுடைய வளர்ச்சிக் கட்டங்களில் குழந்தைப் பருவம் மிக முக்கியமான காலக்கட்டமாகும். மனிதனுடைய வாழ்வும், தாழ்வும் இப்பருவத்தைப் பொறுத்தே அமைகிறது என்கூடச் சொல்லலாம். “ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையுமா”?, “விளையும் பயிர் முளையிலேயே தெரியும்” “அடித்து வளர்க்காத பிள்ளையும் பார்த்து வளர்க்காத பயிரும் பாழ்” “குழந்தைகளுக்கு பசுமரத்தாணிபோலப் பதியும்” முதலான பழமொழிகளை குழந்தைப் பருவச் செயல்பாடுகள் எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகச் சுட்டலாம். பிஞ்சு மனதில் என்ன விதைக்கப்படுகிறதோ அதைப் பொருத்துதான் விளைவும் அமையும்.

உளவியல் அறிஞர் பிராய்டு குறிப்பிடும் “வலுக்கட்டாயக் செயல் மன நோயை உருவாக்கும்” என்பது இத்தகைய குழந்தைப் பருவச் செயல்பாடுகளைப் பொறுத்தே அமைகிறது என்பர். எனவே ஒரு மனிதனுடைய நடத்தை அவனுடைய குழந்தைச் செயல்பாடுகளால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. எத்தனையோ அறிஞர் பெருமக்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளை இதற்குச் சான்றாகக் காட்டலாம். சான்றுக்கு ஒன்றை சுட்டுவது இங்கு பொருத்தமானதாக இருக்கும். எனது குழந்தைப் பருவ நிகழ்வுகளே எனது வளர்ச்சிக்கு முக்கிய காரணம் என்பதைத் தமது “அக்னிச் சிறகுகள்” மூலம் வெளிப்படுத்தியவர் மேனாள் இந்திய குடியரசுத் தலைவர் ஆ.ப.ஜெ.அப்துல்கலாம் அவர்கள், பலவித திருப்பங்களுக்குக் காரணமாக அமையும் சிறார் பருவம் ஒரு நாட்டின் திருப்பத்திற்கே கூடக் காரணமாக அமைகிறது என்று சொல்லலாம். அதாவது ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்து சிறார்களின் வளமான வாழ்வைப் பொறுத்தே அந்நாட்டு வளர்ச்சியும் அமையும், ஏனெனில் இன்றைய சிறார்களே நாளைய குடிமக்களும், ஆட்சியாளர்களும் ஆவர். எனவே நல்லாட்சி நிலவிட நாடு நலம்பெற சிறார்களின் பக்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

“மழலையர் அறிவு வளர மொழிவளரும், நலம் வளரும்; நாடு வளரும்; நல்லரசு நிலவும், இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் நம் முன்னோர்கள் சிந்தித்துள்ளார்கள். தற்காலத்திலும் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், அறிஞர்கள் குழந்தைகளுக்காகவே தமது எழுத்தை அமைத்துக் கொண்டார்கள். அத்தகைய சிறார்களின் ஒட்டுமொத்த வாழ்வியல் முறைமைகளை, வாழ்வியல் கூறுகளை, நம்முடைய சங்க இலக்கியங்களில் கண்டாய்ந்து உரைப்பதற்கு முன் சிறார்கள்

பற்றிய முழுமையான தகவல்களை அறிந்துகொள்வதும், சங்க இலக்கியம் தவிர்த்து பிற தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறார் பற்றிய பதிவுகளை ஆய்ந்தறிவதும், இன்றைய தேவையாகவும் ஆய்வுப் பொருண்மைக்கு உறுதுணையாகவும் இருக்கும் என்பதால், தமிழில் பிற இலக்கியங்கள் எவ்வாறு பதிவு செய்துள்ளன என்பது பற்றியும், சிறார் என்பதற்கான பொருண்மை வரையறை குறித்தும் இவ்வியல் விரிவாக விளக்க முற்படுகின்றது. மேலும் இவ்வியல் குறித்து கருத்தாக்கங்களை நன்கு விளங்கிக் கொள்ள சிறார் சொல் - அறிமுகம், சிறாரைக் குறிக்கும் பிற சொற்கள், சிறார் சொல்லின் இன்றைய தேவை, சிறார் சொல் நிலைபெறக் காரணம், சிறார் ஆய்வுகள் குறித்தான பார்வை, சிறாரியம் என்றொரு சொல், சிறார் சொல்லின் பொருள், சிறார் சொல்-வரையறை, சிறார் வயது பற்றிய கருத்தாடல்கள், பிள்ளைத்தமிழ் உலா நூல்கள் கூறும் சிறார் வயது, பாட்டியல் நூல்கள் கூறும் சிறார் வயது, வாழ்வியல் களஞ்சியம் கூறும் சிறார் வயது, உளவியலாளர் கூறும் சிறார் வயது, ஆய்வு நூல்கள் கூறும் சிறார் வயது, சட்டம் கூறும் சிறார் வயது, சிறார் வயது என்பதின் வரையறை, தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறார் பற்றிய பதிவுகள், அற இலக்கியங்களில் சிறார், இறை (பக்தி) இலக்கியங்களில் சிறார், காப்பியங்களில் சிறார், சிற்றிலக்கியங்களில் சிறார், நவீன இலக்கியங்களில் சிறார், கவிதை, குழந்தை இலக்கியங்களில் சிறார், சிறுகதை, புதினங்களில் சிறார், உரைநடையில் சிறார், கதை, நாடகம், வாய்மொழி இலக்கியங்களில் சிறார், ஊடகங்களில் சிறார் போன்ற தலைப்புகளிலும் ஆய்ந்துரைக்கப்படுகிறது.

1.சிறார் சொல்-அறிமுகம்

தற்பொழுது ஊடக உலகிலும் பேச்சு வழக்கிலும் ஆய்வு உலகிலும் பெரு வழக்காக பயன்படுத்திவருகின்ற சொல் ‘சிறார்’ என்னும் சொல்லாகும். இச்சொல்லுக்குரியவர்கள் யார்? அவர்களுக்குரிய வயது வரம்பு என்ன என்பதில் பல்வேறு கருத்துகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன என்றாலும் இச்சொல் எப்பொழுது எவ்விலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றது என்பதை அறிந்துகொள்வது இன்றைய தேவையாகும்.

தமிழ் இலக்கிய பரப்பில் ‘சிறார்’ என்னும் சொல் முதன் முதலில் சங்க இலக்கியங்களில்தான் சில இடங்களில் காணப்படுகின்றன. ‘சிறார்’ என்னும் சொல் சங்க இலக்கியங்களில் “சிறாஅர்” என்று செய்யுளிசை அளபெடையுடன் கூடிய வரிவடிவில் காணப்படுகின்றன. மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் சிறாரைக் குறிக்க சில சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவற்றை இனி வரும் தலைப்புகளில் விரிவாகப் பார்க்கலாம்.

2.சிறாரைக் குறிக்கும் பிற சொற்கள்

சிறார் என்னும் சொல் யாரைக் குறிக்கிறதோ அவர்களை குறிப்பிட பல்வேறு சொற்கள் தமிழ் இலக்கண நூல்களிலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் இன்ன பிற இலக்கியங்களிலும் பேச்சு வழக்கிலும் நாட்டார் வாழ்க்கிலும் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்தில், அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், கற்பியல், மரபியல் முதலிய இயல்களில் குழவி, பிள்ளை, மழலை, மக, கன்று (தற்பொழுது கொஞ்சுவதற்கான பேச்சு வழக்கு), பறழ், பார்ப்பு போன்ற சொற்கள் உயர்திணை, அ.:றிணையைக் குறிக்கும் இளமைப் பெயராகவும் தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது. புதல்வர், புதல்வர்கள், புதல்வன், சிறுவன், மகன், மக்கள், குறுமாக்கள், மகாஅர், இளையோர், குறுமகள், பாவை, சேய், குழவி, சிறாஅர், சிறுமக்கள், சிறாஅன், கலிமாக்கள், மக, இளையோன், இளையர், செல்வ, ஸந்தர், செல்வன், சிறுவர், குறுமாக்கள், சிறுவிளையாட்டி, சிறுவ, செம்மலை போன்ற சொற்கள் சங்க இலக்கியத்திலும் பேச்சு வழக்கில் பசங்க, புள்ள, மக்க போன்ற சொற்கள் சிறாரைக் குறிக்க பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதாக தெரிகின்றது.

இதுகுறித்து தொல்காப்பியத்தில் விரிவாகப் பார்க்கும்போது தொல்காப்பிய சொல்லதிகாரத்திலும் பொருளதிகாரத்தின் புறத்திணையியலிலும், மரபியலின் இளமைப் பெயரைக் குறிக்கும் நூற்பாவிலும்,

“பெண்மை யரசே மகவே குழவி”¹

“குழவி மருங்கினும் கிழவதாகும்”²

“மாற்றரும் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பிற்

ஒன்பதும் குழவியோ டிளமைப் பெயரே”³

“குழவியும் மகவும் ஆயிரண் டல்லவை

கிழவஅல்ல மக்கட் கண்ணே”⁴

மேற்கண்ட நூற்பாக்களில் வரும் “குழவி” என்ற சொல் குழந்தையைக் குறிப்பதாக உள்ளது. பொருளதிகார மரபியலுக்கு உரைகண்ட இளம்பூரணர் “குழவி அழுதது”⁵ என்ற தொடரைக் காட்டுகின்றார். மேலும் “குழவி” என்ற சொல்லிற்குக் ‘குழந்தை’⁶ என்று பாட்டும் தொகையும் என்ற நூல் பொருள் கூறியுள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது. இதை தற்போதையப் பேச்சு வழக்கில் குழந்தை அழுதது என்பதற்கு நிகரானதாகக் கருதலாம். இதேபோன்று தொல்காப்பியத்தில், “பிள்ளை”, “மகவு” என்ற சொல் பற்றிய குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பிய

பொருளதிகாரத்தின் ஒன்பதாவது இயலான மரபியலில் ஆறு இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளன. அவை,

“கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியுமென்று”⁷

“அவற்றுள் பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை”⁸

“பிள்ளைப் பெயரும் பிழைப்பாண் டில்லை”⁹

“மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பும்”¹⁰

“பிள்ளை குழவி கன்றே போத்தெனக்”¹¹

“பெண்ணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே”¹²

என்ற நூற்பாக்களின் மூலம் தொல்காப்பியர் குழந்தையைக் குறிக்க குழவி, பிள்ளை, மகவு என்ற சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார் எனலாம். இச்சொற்களின் மூலம் “மழ” என்ற சொல்லடியாகப் பிறந்தது “மழலை” என்றும், “குழ” என்ற சொல்லடியாகப் பிறந்தது “குழந்தை” என்றும் கூறலாம்.

இவ்வாறு குழவி, பிள்ளை, மகவு போன்ற சொற்கள் இன்றைய சூழலில் சிறாரைக் குறிக்கும் பிற சொற்களாகக் கொள்ளலாம். தமிழ் மொழியில் உள்ள அகராதிகளில் சிறார் என்னும் சொல்லுக்குரிய பல பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. “சிறார்” என்ற சொல்லானது, “சிறுவர்”¹³ என்ற பொருளில் நா.கதிரைவேற் பிள்ளை தம் “தமிழ் மொழி அகராதியில்” கையாண்டுள்ளார். இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் பெயரகராதியில் சிறார் என்ற சொல்லாட்சி “சிறுவர்”¹⁴ என்ற பெயரிலும் “பிள்ளை” என்பது “மகன்” என்றும் “குழவி” என்பது “குழந்தை”¹⁵ என்றும் பி.இராமநாதன் கையாண்டுள்ளார்.

தமிழ் லெக்சிகனில், சிறார் என்ற சொல்லை “மடி”, “மழலை”¹⁶ என்ற சொல்லால் கூறியுள்ளது. மேலும் Prattling, babbling, lisping of children, குழந்தைகளின் சொல்லானது, திருந்தாச்சொல் என்றும் கூறியுள்ளது.

ந.சி. கந்தையாவின் செந்தமிழ் அகராதி என்ற நூலிலும் “சிறார்” என்ற சொல்லாட்சியானது “சிறுவர்”¹⁷ என்ற பெயரிலே வழங்கப்படுவதாக அமைந்துள்ளது. மேலும் இவ்வகராதியில் சிறுவர் என்ற சொல்லாட்சி மட்டுமல்லாமல் குழவி - கைக்குழந்தை¹⁸ பிள்ளை - குழந்தை¹⁹ என்ற சொல்லாட்சியின் வழக்காறுகளும் காணப்படுகின்றன.

திவாகர நிகண்டு என்னும் நூல் சிறார் குறித்து இளம்பிள்ளையின் பெயர் என்ற தலைப்பிலும், இள மக்கள் பன்மைப் பெயர் என்ற தலைப்பிலும், மகன் பெயர்

என்ற தலைப்பிலும், மகள் என்ற தலைப்பிலும், புதல்வர் பொதுப்பெயர் என்ற தலைப்பிலும் பல பெயர்களை வகைமைப்படுத்தி கூறுகின்றன.

“இளம்பிள்ளையின் பெயர்: குழவி, மகவு, குட்டன், பிள்ளை, மழவு, சேய். **இளமக்கள் பன்மைப் பெயர்:** மகார், சிறார். **மகன் பெயர்:** மைந்தர், புதல்வர், மழலை, புத்திரர், சந்ததி, கான்முளை, மருமான், பிறங்கடை, எச்சம், வழி, சேய், தோன்றல், செம்மல், சிறுவன், தனயன். **மகள்:** புதல்வி, தனையை, சிறுமி. **புதல்வர் பொதுப்பெயர்:** எச்சம்”²⁰

மேற்கூறிய பெயர்ச்சொற்களில் **“சிறார்”** என்ற சொல்லாடல் **“இளமக்கள் பன்மைப்பெயர்”** என்ற பொருண்மையில் கூறுகின்றது. புதல்வர் பொதுப்பெயர் என்னும் தலைப்பிலும், மகன்பெயர் என்ற தலைப்பிலும் எச்சம் என்ற சொல் காணப்படுகின்றது. எச்சம் என்ற இச்சொல் பிங்கலநிகண்டிலும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் முந்தைய இலக்கண இலக்கிய நூல்களில் இச்சொல் காணப்படவில்லை. எச்சம் என்னும் சொல் உயர்திணை ஒருமைப் பெயராகவும், உயர்திணை பன்மைப் பெயராகவும் குறிப்பிடுகின்றன.

எனவே மேற்கூறிய கருத்துக்களின்படி **“சிறார்”** என்னும் சொல்லாடலை உள்ளடக்கிய பல பெயர்களை இலக்கண நூல்கள், அகராதிகள், நிகண்டுகள் போன்ற நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் பன்மைப் பெயராக குறிப்பிடும் **“சிறார்”** என்னும் சொல், நிகண்டுகளிலும் பன்மைப் பெயரை குறிக்கும் சொல்லாக வருகின்றது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

3. சிறார் சொல்லின் இன்றைய தேவை

இன்றைய மனிதன் தொழில்நுட்ப அறிவாலும் நவீன ஊடகங்களாலும் உலகத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் நடக்கும் நிகழ்வுகளை உடனுக்குடன் தெரிந்து கொள்கிற வாய்ப்பை பெற்றுள்ளான். கைக்குழந்தை முதல் பெரியவர்கள் வரை நடக்கும் அன்றாட நிகழ்வுகளைப் பார்த்து புரிந்துகொண்ட மனிதன் அதற்கான காரணங்களையும் அவற்றிற்கான தீர்வுகளையும் குறித்து சிந்திக்க தொடங்கியதன் விளைவாக அவனுக்கு விழிப்புணர்வு என்னும் கருத்தியல் ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

அவ்விழிப்புணர்வு அவனுக்குள் உதவும் மனப்பான்மையை உருவாக்கியிருக்கின்றது. அவற்றின் ஊடாக இன்று சிறுவர்கள், சிறுமிகள், பெண்கள், மாற்றுத்திறனாளிகள், முதியவர்கள், ஆதரவற்றவர்கள், ஒடுக்கப்பட்டவர்கள், பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கியவர்கள் ஆகியோர் பற்றி பேசப்படும், விவாதிக்கப்படும், உதவும் பொருட்டு அமைப்புகள் உருவாக்கப்படும்

வருகின்றன. சிறுவர்களுக்காக குரல் கொடுக்கும் எண்ணமும் அவர்களை மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமும் இவ்வமைப்புகளின் குரல்களாக உலகமெங்கும் ஒங்கி ஒலிக்கின்றன. இவற்றின் ஊடாக தாயின் கருவரையில் உள்ள குழந்தை ஆணா? பெண்ணா (சிசுக்கொலை) என்பதை அறிந்து கொள்வதிலிருந்து தான் யார், தன் நிலை என்ன, தன்னை எப்படி காப்பாற்றிக்கொள்வது என்னும் சிந்தனைத் தெளிவு ஏற்படும் வயது வரையுள்ள பிள்ளைகளின் செயல்களை, சிக்கல்களை, ஒரே நிலையில் வைத்து பேசப்பட வேண்டும் தீர்வுகள் காணப்பட வேண்டும் என்பதால் இவர்களை ஒட்டுமொத்தமாக ஒரே சொல்லுக்குள் கொண்டு வரவேண்டிய இன்றைய தேவை இருப்பதால் ஊடகங்களும் ஆய்வாளர்களும், சமூக ஆர்வலர்களும் பொதுவான ஒரு சொல்லான ‘சிறார்’ என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்வகையில் ‘சிறார்’ என்னும் சொல் அவர்களின் விடியலுக்கான தேவையாக கருதப்படுகின்றது.

4. சிறார் சொல் நிலைபெறக் காரணம்

இன்றைய நாளேடுகளில், தொலைக்காட்சிகளில், கருத்தரங்குகளில் இயல்பான உரையாடல்களில் “சிறார்” என்னும் சொல் பெருமளவு எழுதப்பட்டும், பேசப்பட்டும் வருவதைக் காணலாம். சிறுவன், சிறுமி என்று தனித்தனியாக சுட்டாமல், பொதுவாக சுட்டப்படும் சொல்லாடலாக பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதையும் காணலாம். எனவே, சிறுவர்களின் ஒட்டுமொத்தமான வாழ்வியலை அணுகுவதற்கு இச்சொல் பயனுடையதாக தோன்றுகிறது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை ஒன்றிணைத்து “தலித்” என்னும் சொல்லால் குறிப்பிடுவதைப்போல தற்போது சிறுவர்களை ஒன்றிணைத்து ‘சிறார்’ என்னும் சொல்லாடலால் குறிக்கின்ற வழக்கு காணப்படுகின்றது. இவ்வாறான காரணங்களால் தமிழில் ‘சிறார்’ என்னும் சொல் நிலைபெற்றுவிட்டது எனலாம்.

5. சிறார் ஆய்வுகள் குறித்தான பார்வை

தமிழாய்வு பரப்புகளில் இயக்க ஆய்வுகளும் கோட்பாட்டு ஆய்வுகளும் ஒப்பீட்டு ஆய்வுகளும் மானுட ஆய்வுகளும் பெருகி வரும் சூழலில் சிறார் பற்றிய ஆய்வுப் பார்வைகளும் அண்மைக்காலங்களில் வெளிப்பட்டு வருகின்றன. பெண்களின் சகலவிதமான ஒடுக்குதல்களையும் வாழ்வியலையும் பெண்ணிய நோக்கில் வெளிப்படுத்தும் பார்வைக்கு ‘பெண்ணியம்’ என்பது போல தலித்துகளின் ஒட்டு மொத்தமான வாழ்வியலையும், போர் குணங்களையும் சிக்கல்களையும் வெளிப்படுத்தும் பார்வைக்கு ‘தலித்தியம்’ என்பதுபோல சிறார்களின் ஒட்டுமொத்தமான வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தும் பார்வைக்கும் சித்திரிப்புக்கும்

‘சிறாரியம்’ என்று அழைக்கின்றனர். இதற்குச்சான்றாக அமையும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையில் சமீபத்தில் நடந்த கருத்தரங்கின் தொகுப்புநூலான **“பெண்ணியம் தலித்தியம் சிறாரியம்”** என்னும் நூலை குறிப்பிடலாம்.

6. சிறாரியம் என்றொரு சொல்

சிறுவர்களுக்கான இலக்கியம் என்பது வேறு. சிறுவர்களை மையப்படுத்தி அவர்களைக் குறித்து எழுதுவது என்பது வேறு. சிறாரியக் கருத்தியல் போக்கில் சிறுவர் சிறுமியரை புரிந்துகொள்ளவும், அவர்களுக்கே உரித்தான அனுபவங்களை, வழிகளை, பிரச்சனைகளை, முன்வைக்கவும், அவர்களது மனதுக்குள் உணர்வுகளுக்குள் வாழ்வியல் ஓட்டத்தில் இழைந்து இணைந்து ஊடுருவி வாசிப்பவர்களை ஒரு தெளிவை நோக்கிப் பயணிக்கவைக்க வேண்டும் அவ்வாறான இலக்கியத்தை **“சிறார் இலக்கியம்”** என்று அழைக்கலாம். அவ்வாறான சிறார்களின் சகலவிதமான நிலைகளை ஆய்வு நோக்கிலும் கோட்பாட்டு நோக்கிலும் அணுகுவதை சிறாரியம் எனலாம்.

சிறுவர்களின் வாழ்வியல் முறைமையை அழகியல், இன்பம் போன்றவற்றை மட்டும் வெளிப்படுத்தாமல், அவர்களுக்கான அவலம், ஆதரவுகுரல்கள், சிக்கல்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுவிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டது ‘சிறாரியம்’ எனலாம். சிறாரியம் குறித்த ஆய்வுகள் விரிவான தளங்களில் பேசப்பட்டு வரும் சூழலில் நம்முடைய தொன்மையான இலக்கியமான சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்களைப் பற்றிய பதிவுகளை ஆய்ந்து உரைப்பதே இன்றைய தேவையாகும். சங்க இலக்கியம் பொருத்தவரையில் சிறார்களைப் பற்றி மேற்கூறிய கருத்து உருவாக்கத்தில் பதிவு இல்லை என்றாலும், அவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இக்குறிப்புகளின் வழி அவர்களின் இருப்பை ஆய்ந்துரைப்பதன் மூலம் ஆய்வுகள் மேலும் வளர்வதற்கு உறுதுணையாக இருக்கும்.

7. சிறார் சொல்லின் பொருள்

சிறார் என்னும் சொல் சிறுவர், சிறியவர், அறியாதவர், மழலைகள், குழந்தைகள், பிள்ளைகள் போன்ற சொற்களுக்குரிய பொருண்மையே சிறார் என்னும் சொல்லுக்கும் பொருந்தும் என்றும் அவற்றுக்கான வயது குறித்தும் சிலர் கூறுகின்றனர். இதுகுறித்து அடுத்தடுத்த தலைப்புகளில் விரிவாக விளக்கப்படுகின்றன.

8. சிறார் சொல்-வரையறை

சிறார் இலக்கியம், சிறார் ஆய்வுகள் இன்று வளர்ந்துவரும் சூழலில் சங்க இலக்கியத்திலும் சிறார் என்னும் சொல் பொதுப்படையாகக் காணப்படும் சூழலில், சிறார் என்னும் சொல் இருபாலருக்கும் (ஆண்/பெண்) பொதுவான ஒரு சொல்லாகக் கொள்ளலாம் என்றும், ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட ஆண் பிள்ளைகள் இணைந்திருப்பதை ஆண் சிறார்கள் என்றும், ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட பெண் பிள்ளைகள் இணைந்திருப்பதை பெண் சிறார்கள் என்றும் குறிப்பிடலாம் என்றும் குழவி, பிள்ளை, மகன், மகவு, சிறார், புள்ளே என வழங்கப்படும் ஒட்டுமொத்தமான சொற்களுக்கு ஒரு பொதுச் சொல்லாக சிறார் என்னும் சொல்லை பயன்படுத்தலாம் எனவும் வரையறை செய்யலாம் எனத் தோன்றுகிறது. இய்வாய்வேட்டில் ஆய்வாளர் பிறர் கருத்துக்களைக் கூறுமிடத்து அவர்கள் எந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்தினார்களோ அதை அப்படியே ஆய்வாளர் தம் ஆய்வில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்றும், ஆய்வாளர் ஆய்வுத்தரவுகளை தொகை வகை செய்து விளக்கிச் செல்லும் இடங்களெல்லாம் சிறார்களைக் குறிக்க இடமும் பொருண்மையும் கருதி சிறார், குழந்தை, பிள்ளை, மழலை ஆகிய சொற்களை ஆய்வு நெடுகிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்றும் அறியலாம்.

9. சிறார் வயது பற்றிய கருத்தாடல்கள்

சிறார்களுக்கான வயது வரம்புகள் குறித்த பதிவுகள் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களிலும் பாட்டியல் நூல்களிலும் வாழ்வியற் களஞ்சியங்களிலும் உளவியல் நூல்களிலும் ஆய்வாளர் கூறும் நூல்களிலும் சிறார் சட்ட நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. பெரும்பாலும் இந்நூல்களில் பிள்ளை பிறந்த நாள் முதற்கொண்டே சிறாரின் வயது வரம்புகள் குறித்து கணக்கிடப்பட்டுள்ளன.

10. பிள்ளைத்தமிழ், உலா நூல்கள் கூறும் சிறார் வயது

சிறுநிலக்கிய வகைமைகளில் ஒன்றான பிள்ளைத்தமிழ் சிறார்களுக்குரிய வயது வரம்பினை கட்டமைக்க முயல்கிறது. ஆண், பெண் இருவகையாக பிரித்து பத்து பத்து பருவங்களாக வகுத்து விளக்குகின்றன.

அவை, காப்பு பருவத்திற்கு குழந்தை பிறந்தது முதல் இரண்டாம் திங்கள் என்றும், செங்கீரைப்பருவத்திற்கு இரண்டாம் திங்களிலிருந்து ஐந்தாம் திங்கள் வரை என்றும், தாலாட்டுப் பருவத்திற்கு ஐந்தாம் திங்களிலிருந்து ஏழாம் திங்கள் வரை என்றும், சப்பானிப் பருவத்திற்கு ஏழாம் திங்களிலிருந்து ஒன்பதாம் திங்கள் வரை என்றும், முத்தப்பருவத்திற்கு ஒன்பதாம் திங்கள் முதல் பதினொன்றாம் திங்கள் வரை

என்றும், **வருகை**ப்பருவத்திற்கு பதினொன்றாம் திங்கள் முதல் பதின்மூன்றாம் திங்கள் வரை என்றும், **அம்புலி**ப்பருவத்திற்கு பதின்மூன்றாம் திங்கள் முதல் பதினைந்தாம் திங்கள் வரை என்றும் கூறுகிறது.

ஆண்பால் பிள்ளைத்தமிழுக்குரிய **சிற்றில்** பருவத்திற்கு பதினைந்தாம் திங்கள் முதல் பதினேழாம் திங்கள் வரை என்றும், **சிறுபறை**ப்பருவத்திற்கு பதினேழாம் திங்கள் முதல் பத்தொன்பதாம் திங்கள் வரை என்றும், **சிறுதேர்ப்**ருவத்திற்கு பத்தொன்பதாம் திங்களிலிருந்து இருபத்தோராம் திங்கள் வரை என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. பெண்பால் பிள்ளைத்தமிழுக்குரிய **அம்மாணை**, **நீராடல்**, **ஊசல்** என்னும் பருவங்களுக்கு சிற்றில், சிறுபறை, சிறுதேர் வயது வரம்பிற்குரிய பருவங்களையே இதற்கும் சுட்டப்பட்டுள்ளன. அதாவது குழந்தையின் வயது வரம்பினை இரண்டாம் திங்களிலிருந்து இருபத்தொன்றாம் திங்கள் வரை (**ஒரு வயது ஒன்பது மாதம் வரை**) என்று கூறியுள்ளது. ஆண்பால் பிள்ளைத்தமிழுக்குரிய வயது சார்ந்த வரையறை என்னவோ அதே வரையறைதான் பெண்பால் பிள்ளைத்தமிழுக்கும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு சிறுவர்களின் வயது சார் பருவத்தை வரைமுறைப்படுத்த முயன்றுள்ளது பிள்ளைத்தமிழ் நூல்.

ஆனால் உலா இலக்கணத்திற்கு இலக்கணம் கூறும் பன்னிரு பாட்டியலில் ஆண் பருவத்திற்கான வயது வரம்பை சுட்டுகையில் ஆண் பருவத்திற்கு “பாலன் 1 முதல் 7 வயது என்றும், மீளி 8 முதல் 10 வரை என்றும், மறவோன் 11 முதல் 14 வயது வரை என்றும், திறவோன் 15 வயது என்றும், விடலை 16 வயது என்றும், காளை 17 முதல் 30 வரை என்றும் முதுமகன் 30 வயதுக்கு மேல் என்றும் கூறியுள்ளது. பெண் பருவத்திற்கு பேதை 1 முதல் 8 வயது வரை என்றும், பெதும்பை 9 முதல் 10 வயது வரை என்றும், மங்கை 11 முதல் 14 வயது வரை என்றும், மடந்தை 15 முதல் 18 வயது வரை என்றும், அரிவை 19 முதல் 24 வயது வரை என்றும், தெரிவை 25 முதல் 29 வயது வரை என்றும், பேரிளம்பெண் 30 வயது முதல் இறுதிவரை என்று இருபாலார்க்கும் வயது வரம்பினை முறைப்படுத்தியுள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது. இதில் ஆண்பாற்குப் பாலன் முதலாக ஏழு பருவம் வகுக்கப்பட்டிருப்பினும் 16ம் ஆண்டு முதல் 48 ஆம் ஆண்டு வரையான ஆடவர் மேல்தான் உலாப் பாடவேண்டும் என்றும், பெண்பாற்கு ஏழு பருவமும் வைத்துப் பாடவேண்டும் என்று கூறியுள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது.²¹

மேற்கூறிய விளக்கங்களின்படி பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களும் பிள்ளைத்தமிழுக்கு இலக்கணம் சொல்லும் பாட்டியல் நூல்களும் மாதங்கள் அடிப்படையில் பத்து பத்து பருவங்களாக பிரித்து சொல்கின்றன. இதேபோன்று உலா இலக்கியமும், பிள்ளைப்பருவம் பற்றி பேசுகின்றன. ஆனால் உலா இலக்கியத்திற்கு

இலக்கணம் கூறும் பன்னிரு பாட்டியல் உள்ளிட்ட நூல்கள் பிள்ளைகளின் ஆண்டைக் கணக்கிட்டு ஏழு நிலைகளில் வரையறை செய்கின்றன. பன்னிருபாட்டியல் உள்ளிட்ட நூல்களில் பெண்களுக்குரிய, மற்றும் ஆண்களுக்குரிய வயது வரம்பை ஏழு நிலைகளில் கணக்கிட்டு சொல்லும் வழக்கம் காணப்படுகின்றன என்றாலும் உலா நூல்களை பொருத்தவரையில் இறைவனோ மன்னனோ உலா வரும்போது எழுவகை மகளிர் அவனைப் பார்த்து காதல் கொள்வதுபோல பாடப்பட்டுள்ளதே தவிர இறைவியோ அல்லது அரசியோ உலா வரும்போது ஏழுவகை ஆண்கள் காதலிப்பது போல புனையப்பட்ட நூல்கள் இல்லை எனலாம். இது தமிழ் மரபு மீறிய பண்பாடாக இருப்பதால் அவ்வாறு பாடப்படவில்லை போலும்.

11. பாட்டியல் நூல்கள் கூறும் சிறார் வயது

சிறிலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் கூறும் பன்னிருபாட்டியல், சிதம்பரப்பாட்டியல், பிரபந்த மரபியல், வெண்பாப்பாட்டியல், இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியல் போன்ற பாட்டியல் நூல்கள் பிள்ளைத்தமிழ் பாடப்படும் முறைமையை விளக்கும்பொழுது

“பிள்ளைப் பாட்டே தெள்ளிதின் கிளப்பின்
மூன்று முதலா மூவேழ்” அளவும்
ஆன்ற திங்களின் அறைகுவர் நிலையே” (பன்னிரு.பா.)

“மூன்று முதல் இருபத்தொன்றும் ஒற்றை
பெறு திங்கள் தனில் பிள்ளைக் கவியைக் கொள்ளே” (சிதம்பர.பா.)

“மூன்று முதல் இருபத் தொன்றனுள் ஒற்றைப்
பெருமதி கொளலாம் பிள்ளைக் கவியே” (பிரபந்த.ம.)

“முறை தருமூன் றாதிமூ வேழீறாந் திங்கள்
அறைக நிலம் பத்தும்” (வெண்பாப்.பா)

“மூன்று முதல் மூவேழ் திங்களும்
ஒற்றைப் பெற்ற முற்றறு மதியின்
கொள்ளுக பிள்ளைக் கவியைக் கூர்ந்தே”²² (இலக்கண.வி.பா.)

என பாட்டியல் நூல்கள் பிள்ளைப் பருவத்தின் வயதினை பாடுமிடத்து குழந்தை பிறந்தது முதல் இருபத்தோராம் திங்கள் வரை என்று எடுத்துரைப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களும், பாட்டியல் நூல்களும் குழந்தை பிறந்த நாள்முதல் இருபத்தோராம் திங்கள் வரை உள்ள நிலைகளை மட்டுமே எடுத்துரைக்கின்றன. இதிலும்கூட குழந்தைகளின் பத்து பருவங்களையும் இரண்டு வயதிற்குள்ளாகவே அடக்கிக் கூறியுள்ளனவே தவிர, குழந்தைப் பருவத்திற்கு முழுமையான வயது வரம்பு இதுதான் என்று தெளிவாக வரையறை செய்யவில்லை எனலாம்.

12. வாழ்வியற் களஞ்சியம் கூறும் சிறார் வயது

“குழந்தை பிறந்தது முதல் ஏறக்குறைய பதினான்கு ஆண்டுகள் வரையிலான காலம் குழந்தைப் பருவமாகும்”²³ என்றும் “அறிவியலில் ஏழு வயது முதல் பதினெட்டு வயது உடையோரை இளம் வயதினராக, சிறுவராகக் குறிக்கின்றனர். இவருள்ளும் பதினான்கு வயது வரம்புக்குள் அடங்குவோர் குழந்தைகளாகவும் அதற்கு மேற்பட்டோர் இளம் வயதினராகவும் குறிக்கப்படுகின்றன”²⁴ என்று வாழ்வியல் களஞ்சியம் தொகுதி இரண்டிலும், நான்கிலும் கூறுகிறது.

13. உளவியலாளர் கூறும் சிறார் வயது

பொதுவாக மனிதர்களுக்குரிய வயது வரம்பு குறித்து வரையறை செய்ய முயலும் உளவியலாளர்கள் மனிதன் குழந்தையாக பிறந்தது முதல் அவன் இறக்கும் வயது வரையுள்ள காலத்தை ஐந்து பருவங்களாக பிரித்துக் கூறுகின்றனர். அவற்றில் முதல் பருவமாவது குழவிப்பருவம் என்றும் இது பிறப்பு முதல் 3 வயது வரை உள்ள காலம் என்றும், இரண்டாவது பருவமாவது குழந்தைப் பருவம் அல்லது பிள்ளைப்பருவம் என்றும் அழைக்கின்றனர். இக்குழந்தைப் பருவத்தை மேலும் முன் குழந்தைப் பருவம் என்றும் பின் குழந்தைப் பருவம் என்றும் பிரிக்கின்றனர். முன் குழந்தைப் பருவம் என்பது 3 வயது முதல் 6 வயது வரையிலும், பின் குழவிப் பருவம் 7 வயது முதல் 10 வயது வரை என்றும் பிரித்துக் கூறுகின்றனர். குமரப்பருவம் என்னும் மூன்றாம் பருவத்தை முன் குமரப்பருவம், குமரப்பருவம், பின் குமரப்பருவம் என்றும் மூன்றாகப் பிரிக்கின்றனர். முன் குமரப் பருவம் என்பது 11 வயது முதல் 13 வரை என்றும், குமரப்பருவம் என்பது 13 முதல் 15 வயது வரை என்றும், பின்குமரப்பருவம் என்பது 16 வயது முதல் 19 வயது வரை என்றும் பிரித்தாளுகின்றனர். நான்காம் பருவத்தை முதிர் பருவம் என்றும் அது முன் முதிர் பருவம் 20 முதல் 29 வயதுவரை என்றும், பின் முதிர் பருவம் (அ) நடுவயது என்பது 30 முதல் 50 வயதுவரை என்றும், தளர்வுப் பருவம் 51 முதல் 60 வயது வரை என்றும், ஆறாம் பருவத்தை முதுமைப் பருவம் என்றும் அது 61 வயதிலிருந்து இறப்பு வரை என்று பிரித்தாளுகின்றனர்²⁵.

14. ஆய்வு நூல்கள் கூறும் சிறார் வயது

“சங்க இலக்கியத்தில் மழலை” என்னும் கட்டுரையில் வீ.காந்திமதி அவர்கள் குழந்தையின் பருவம் குறித்தும் வயது வரம்பு குறித்தும் விரிவாக எழுதியுள்ளார். அந்நூலில் திரு.மு.அறம் அவர்களின் “குமார உள்ளம்” என்னும் நூலை மேற்கோளிட்டு குழந்தை பருவத்தின் வளர்ச்சி நிலைகளை “குழவிப்பருவம் 1-3 வயது வரம்பு என்றும், குழந்தைப் பருவம் முன் 6-9 வயது வரை என்றும், குழந்தைப் பருவம் பின் 9-12 வயது வரை என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளதாக கூறுகிறார். மேலும் தமது கருத்தாக,

குழந்தை பிறந்தது முதல் இரண்டு வாரம் வரை அதாவது தொப்புழக்கொடியை அறுத்து ஆறும் வரையுள்ள பருவம் **புனிற்றுப்பருவம் (Neonate Period)** என்றும், மூன்றாம் வாரம் தொடங்கி இரண்டாம் ஆண்டு முடியும்வரை **கைக்குழவிப் பருவம்** என்றும், இதனை **இளங்குழவிப் பருவம் (Infancy)** என்றும், மூன்றாம் ஆண்டிலிருந்து 12 ஆம் ஆண்டுவரை உள்ள பருவத்தை **முது குழவிப்பருவம்**, என்றும் இதனை பைதல் பருவம், பேதைப் பருவம் (Childhood) என்றும் வகைப்படுத்தியுள்ளார்”²⁶ இவ்வாறு மூன்று நிலைகளில் குழந்தைப் பருவத்திற்கான வயதினை பாகுபடுத்தியுள்ளார். இக்கருத்திற்கு மேலும் வலு சேர்க்கும் வகையில் “குழவிப் பருவத்திலிருந்து குழந்தைப் பருவமடைந்து, குமரப் பருவமாகிய பின்னர் முதுமைப் பருவமெய்தி மூப்படைவது மனித வாழ்வின் பருவங்களாகும். ஒவ்வொரு பருவத்திலும் பிற வளர்ச்சியிலும் அக வளர்ச்சியும் நிகழ்கின்றன. வயது வளர வளரப் பருவமும் மாறுகிறது. பருவத்திற்கேற்ப உடல் வளர்ச்சியும் மாற்றமடைகின்றது. குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து குழவிப் பருவத்திற்கு ஏற்படும் மாற்றம் பதினொன்றிலிருந்து பனிரெண்டு வயதிற்குள் நிகழும் மாற்றம் என்றும் இப்பவரும் பதினெட்டு வயது வரை நீடிக்கும் என்றும் உளவியலறிஞர்கள்”²⁷ கருதுவதாக தெ.கலியாண சுந்தரம் அவர்கள் தமது “சங்க அகப்பாடல்களில் உணர்வுப் போராட்டம்” என்னும் நூலில் கூறுவதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

15. சட்டம் கூறும் சிறார் வயது

The Juvenile Justice care and Protection of Children Act –என்ற சட்ட நூல் சிறார் வயது குறித்தும் அதற்கான சட்டங்கள் குறித்தும் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. இந்நூல் சிறுவர் என்பவர்கள் யார் என்ற கேள்விக்கு பதிலாய் அமைவது, “சிறுவர்கள் நல நீதி கவனிப்பு மற்றும் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு (2K)ன்படி சிறுவர் என்றால் பதினெட்டு வயது நிறைவடையாத ஒரு நபரைக் குறிக்கும். இது ஆண் பெண் என்ற இரு பாலற்கும் பொதுவான வயதாகும் என்றும்

ஆனால் குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டம் பிரிவு 27-ன்படி சிறுவன் என்பவன் 16 வயது நிறைவடையாதவரைக் குறிக்கும் என்றும், சிறார் என்றால் ஆண் பெண் என்ற இருபாலருக்கும் “18” வயது முடியாதவர் என்று கூறப்படுகிறது. மேலும் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் பெரும்பிரிவு (V.326) ன்படி திருத்தம் செய்து ஓட்டுரிமை வயது 21 என்றிலிருந்து 18 வயது முடியாதவர் என்றும் கூறுகின்றது. இவற்றின் முடிவாக இந்நூல் ஆண், பெண் என்ற இருபாலருக்கும் பொருந்தும் விதத்தில் 18 வயதிற்கு உட்பட்டவர்கள் அனைவரும் ‘சிறுவர்கள்’²⁸ (Juvenile) என்று அழைக்கப்படுதல் வேண்டும் என்று கூறியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

16. சிறார் வயது என்பதின் வரையறை

மேற்கூறிய பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள், பாட்டியல் நூல்கள், வாழ்வியல் களஞ்சியம், தமிழ்மொழி அகராதிகள், உளவியல் அறிஞர்களின் கருத்துக்கள், ஆய்வு நூல்கள், ஆய்வு அறிஞர்களின் கருத்துக்கள், சட்ட நூல்கள், இன்றைய ஊடகங்கள் ஆகியவை கூறும் கருத்தியலின்ஊடாக சிறார் வயது வரம்பு குறித்து ஆய்வில் ஒரு வரையறைக்கு வரவேண்டியுள்ளது. எனவே குழந்தைப் பிறந்ததிலிருந்து பதினேழு வயது முடியும் வரை (அதாவது பதினெட்டு வயதுக்கு உட்பட்டவரை) உள்ளவர்களை ஆய்வு நோக்கம் கருதி சிறார் என்னும் வரையறைக்குள் கொண்டுவரலாம் எனத் தோன்றுகிறது. இவ்வரையறையின் கருத்தோட்டத்தில் காலந்தோறும் தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறார் பற்றிய பதிவுகளை பார்க்க வேண்டியுள்ளதால் அவற்றையும் ஆராய்ந்து விரிவாக எடுத்துரைக்கப் படுகின்றன.

17. தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறார் பற்றிய பதிவுகள்

தமிழ்மொழியின் முதன்மையான சிறப்பு அதன் இலக்கியங்களால் அமைந்தது எனலாம். காலந்தோறும் தோன்றும் இலக்கிய வகைமைகளை ஏற்று வளர்ந்தது தமிழ். இவ்விலக்கிய வகைமைகள் படைப்பாளிகளின் புலமையால் மட்டும் அமைந்தன அல்ல. மக்கள் வழக்காறுகளை பேணியமையாலும் அவை சாத்தியப்பட்டன எனலாம். வாய்மொழியாகப் பிறந்து முகிழ்ந்த சான்றோர் செய்யுட்கள் எனப்படும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் இயற்கைச் சூழலோடு சேர்ந்த தொன்மை வாழ்க்கையின் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளன எனலாம். சங்க கால மக்களின் வாழ்வியல் விழுமியங்களின் ஆவணமாகக் கருதப்படும் சங்கப் பாடல்களில் சிறார்களின் நிலை குறித்து விரிவாக ஆராய்வது இவ்வாய்வின் பொருண்மை நோக்கமாக இருப்பதால் இவ்வியலில் அவற்றைத் தவிர்த்து பிற தமிழிலக்கிய வகைமைகளில் “சிறார்” பற்றிய பதிவுகளை எடுத்துரைப்பதே இவ்வியலின் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. போர்,

காதல், இறைச்சியும் மீனும் உண்ணுதல், பரத்தமை, மது அருந்துதல் முதலியன இயற்கை சார்ந்த வாழ்வியலை பேசிய, பாடிய சங்ககால வாழ்க்கை முறைகள் காணப்பட்ட சில குறைபாடுகளால் மனம் நொந்த மக்களுக்கு வேறு வாழ்க்கைமுறை தேவைப்பட்டதால் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் அறஇலக்கியங்கள் (அறவிழுமியங்கள்) தோற்றம் பெற்றன.

இதனைத்தொடர்ந்து அறவிழுமியங்களில் சிலவற்றை மறுத்தும், சிலவற்றை ஏற்றும் தோன்றிய பக்தி இலக்கியத்தில் (இறை இலக்கியத்தில்) சிறார் பற்றிய பதிவுகளும், காலமாற்றத்தால் தமிழிலக்கிய மரபில் பெருங்கதை (அல்லது) காப்பியம் படைக்கும் மரபால் தோன்றிய காப்பிய இலக்கியங்களில் சிறார் பற்றிய பதிவுகளையும், சங்க இலக்கியங்களின் ஊற்றாக புறப்பட்ட தமிழ்க் கவிதை மரபு காப்பிய பேராறாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடி சிற்றிலக்கிய ஓடையாக அழகுபெற்ற தமிழ் சிற்றிலக்கியங்களில் சிறார் பற்றிய பதிவுகளும், கடந்த காலத்தின் வேர்களைத் துண்டித்துக்கொள்ளாமல், பின்னைப் புதுமைக்கு முன்னைப் பழமை உறமுட்டி வளர்ந்து வரும் இக்கால இலக்கியத்தின் ஊடாக வெளிப்படும் கவிதை, புதிக்கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், புதினம், இதழ்கள் ஆகிய இக்கால இலக்கியங்களில் உள்ள சிறார் பற்றிய பதிவுகளும் இத்தலைப்பின் கீழ் விளக்கப்படுகின்றன.

17.1 அற இலக்கியங்களில் சிறார்

அறம் பாடுவதையே நோக்கமாக முழு பாடுபொருளாகக் கொண்டு பாடப்பட்டிருக்கும் நூல்களை அற இலக்கியங்கள் எனலாம். தமிழைப் பொறுத்தவரையில் அறம் சார்ந்த கருத்துருவாக்கத்திற்கு நீண்ட நெடிய வரலாறு உண்டு என்றாலும், திருக்குறள் என்னும் நூலுக்குப் பிறகு அதன் பரப்பு விரிவு பெற்றுள்ளது. அவற்றை பதினெண்கீழ்க்கணக்கு அறநூல்கள் என்றும் அதற்குப் பிறகு தோன்றிய அறநூல்களை பிற்கால அறநூல்கள் என்றும் வகைமைப்படுத்துவர். இவ்வறநூல்களில் காணப்படும் சிறார் பற்றிய பதிவுகளைச் சுருக்கமாகக் காணலாம்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் சான்றோர்கள், பெரியோர்கள் மட்டும் அல்லாமல், சிறுவர்களையும் சித்திரித்துள்ளன. தெய்வப் புலவரான திருவள்ளுவர், சிறார்களை “மக்கள்” என்ற சொல்லால் விளக்கியுள்ளார். குழந்தைகள் சொல்லப் பெற்றோரும் மற்றோரும் கேட்பது இனிது என்றும், இன்பம் என்றும் போற்றப்படுவதை நோக்குங்கால் அக்குழந்தைகள் பாட்டாகவோ, கதையாகவோ தம் மழலைச் சொற்களை வெளியிட்டிருக்கக் கூடும் என்று அறியப்படுகிறது.

திருக்குறளின் ஏழாவது அதிகாரமே “புதல்வரைப் பெறுதல்” என்பதாகும். அத்தலைப்பின் மூலம் “மக்கள்செல்வத்தின்” மேன்மையை சிறப்பாக கூறியுள்ளார், இதில் ஏழு குறள்களில் “மக்கள்” என்ற சொல்லாட்சியையும், மூன்று குறட்பாக்களில் “மகன்” என்ற சொல்லையும் கையாண்டுள்ளார். இதனை,

“குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கள்

மழலைச்சொல் கேளா தவர்”²⁹

“மகன்தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன்தந்தை

என்றோற்றான் கொல்லெனும் சொல்”³⁰

“மக்கள்”, “மகன்” என்ற சொற்கள் சிறார்களைக் குறிப்பதாகவே அமைந்துள்ளது. மக்கட்பேறு என்னும் அதிகாரத்தில் குழந்தையின் இன்றிமையாமையையும் குடும்ப அமைப்பில் சிறுவர்களுக்கான இருப்பும் குறித்து விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது.

ஒரு பெண்ணுக்கு உண்மையான மகிழ்ச்சி, தான் திருமணமாகி ஒரு குழந்தைக்கு தாய் ஆகும்போது வரும் மகிழ்ச்சியே. அதுவும் அக்குழந்தை பிறந்ததில் இருந்து அதை கண்ணும் கருத்துமாக சீராட்டி, பாராட்டி வளர்த்து பிறராலும் அக்குழந்தை புகழப்படும் போது வரும் இன்பமே, அக்குழந்தையை பெற்ற பொழுதினை காட்டிலும் மிக்க ஆனந்தம் கொள்வாள். இதனை, திருவள்ளுவர்,

“ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்

சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்”³¹

என்னும் குறளில் வெளிப்படுத்துகிறார். இதற்கு உரைகூறும் ஆ.சிவலிங்கனார் “தன்மகன் சிறந்த சான்றோன் எனத் தான் அறிந்தாளாயினும் அவன் சான்றாண்மையைத் தான் அறிந்த வகையில் அன்றி, வேறு பல வகையில் காரணங்கள் கூறி, அவதாவது தான் அறியாத காரணங்களைக் கூறிப் பிறர் அவனைச் சான்றோன் எனக் கூறக் கேட்கும்போது பெரிதும் மகிழ்ச்சியுண்டாம்”³² என்று கூறியுள்ளார்.

நாலடியாரும் “இளமை நிலையாமை” என்னும் அதிகாரத்தில் நிலையாமைப் பற்றி பேசுகிறபோது நல்ல விவேகமுள்ளவர்கள் மூப்பு நிச்சயமாக வரத்தக்கது என்று நினைத்து இளம் பருவத்திலேயே இல்வாழ்க்கையை விட்டார்கள் என்பதை,

“நரை வரும் என்றெண்ணி நல்லறி வாளர்

குழவி யிடத்தே துறந்தார்; புரைதீரா

மன்னா இளமை மகிழ்ந்தாரே கோல்ஊன்றி

இன்னாங் கெழுந்திருப் பார்”³³

என்று கூறுகின்றது. மேற்கூறிய பாடலில் குழவி என்ற சொல்லும் குழவியிடத்து (இளமைப்பருவம்) என்ற சொல்லும் வந்துள்ளதைக் காணலாம். மேலும்,

“வெறியயர் வெங்களத்து வேல்மகன் பாணி”³⁴

“நல்வினை யாம் இளையம் என்னாது”³⁵

“இளையான் அடக்கம் அடக்கம் கிளைபொருள்”³⁶

“சிறுவரையே யாயினும் செய்த நன்றெல்லாம்”³⁷

“சிறுவரை நின்றே எறிப பறையினை”³⁸

என்னும் பாடல் வரிகளில் “மகன், இளையம்”, போன்ற சொற்கள் இளையவர்களைக் குறிக்கிறது எனலாம். “சிறுவரை” என்னும் சொல் பாடற்கருத்தில் பாட வேறுபாடுகள் காணப்படும் இவ்விடத்தில் இளையவர்களைக் குறித்தப் பதிவாகவும் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

ஏலாதி என்னும் அறநூல் மிகச்சிறந்த அறநூல்களுள் ஒன்று என்றாலும், அந்நூலை ஆரிய வழக்காறுகளையும் வேத கருத்துக்களையும், தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் பொருந்தாத சில கருத்துக்களையும் கூறுகின்ற நூல் எனலாம். மக்கட்பேறு பற்றி கூறும் ஏலாதி புதல்வர்களைப் பன்னிரண்டு வகையாகக் கூறுகின்றது.

“மாண்டவர் மாண்ட வறிவினான் மக்களைப்
பூண்டவாப் போற்றிப் புரக்குங்கால் - பூண்ட
ஒளரதனே கேத்திரசன் காணினன் கூடன்
கிரிதன்பெள நற்பவன் பேர்”³⁹

“மத்த மயிலன்ன சாயலாய் மன்னிய சீர்த்
தத்தன் சகோடன் கிருத்திரமன் - புத்திர
புத்ரனப் வித்தனொரு பொய்யி லுபகிருதன்
இத்திறந்த வெஞ்சினர் பேர்”⁴⁰

இந்த இரண்டு வெண்பாக்கள், பன்னிரண்டு வகையான புதல்வர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. 1) அவரதன், 2) கேத்திரசன், 3) காணினன், 4) கூடன், 5) கிரீதன், 6) பெளனற்பவன், 7) தத்தன், 8) சகோடன், 9) கிருத்திரமன், 10) புத்திரி-புத்திரன், 11) அபிவித்தன், 12) உபகிருதன், மேலே கூறியவற்றில் கணவனுக்குப் பிறந்தவன் அவரதன். கணவன் இருக்கும்போது மற்றொருவனுக்கு பிறந்தவன் கேத்திரசன், திருமணம் ஆகாத பெண் ஒருத்திக்கு பிறந்தவன் காணினன். விபசாரத்திலே

பிறந்தவன் கூடன். விலைக்கு வாங்கப்பட்டவன் கிரீதன், கணவன் இறந்த பிறகு மறுமணம் புரிந்துகொண்ட இரண்டாவது கணவனுக்குப் பிறந்தவன் பெளனற்பவன், சுவீகாரம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவன் தத்தன், திருமணம் செய்து கொள்ளும்போதே கர்ப்பத்திலிருந்து பிறந்தவன் சகோடன். கண்டு எடுத்து வளர்க்கப்பட்டவன் கிருத்திரிமன், மகள் வயிற்றுப் பிள்ளை புத்தி-புத்திரன், பெற்றோர்களால் கைவிடப்பட்டு, மற்றவர்களால் வளர்க்கப்பட்டவன் அபிவித்தன், காணிக்கையாக வந்தவன், கிருதன் என உரைகள் கூறுகின்றன. பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் இத்தகைய கூறுபாடுகள் கூறப்படாமலிருக்க ஏலாதியில் மட்டும் இப்பாகுபாடு காணப்படுவது ஆராய்ச்சிக்குரியதாக இருக்கின்றது. ஒருகால் ஏலாதி ஆசிரியர் காலத்தில் இருந்தனவா? என்றால் அதற்கும் வாய்ப்பில்லை, ஒருகால் வடமொழி ஸ்மிருதிகளில் உள்ளவற்றைத் தமிழ்நாட்டுக் கருத்துக்கள் என்றுகூறி, பெருமைப்படவிழைந்தார் போலும் ஏலாதி ஆசிரியர். எவ்வாறாயினும் இதுவடமொழியில் காணப்படும் வேதங்கள் மனுஸ்மிருதி போன்றவற்றில் இடம் பெற்றுள்ள கருத்துக்கள் எனத் துணியலாம்.

ஏலாதியில் இடம்பெற்ற மக்கட்பேறு குறித்த மேற்கண்ட இரண்டு பாடல் குறித்து வை.சண்முகசுந்தரம் என்பவர், தம் “ஏலாதியும் தமிழ்ப்பண்பும்” என்னும் நூலில் விரிவாகப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார். “வேதங்கள் மக்கட்பேற்றின் இன்றியமையாமையை நன்றாக எடுத்தியம்புகின்றன. மக்கட்பேரில்லாதவன் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவன். அவனுக்கு விண்ணுலகத்தில் இடமேயில்லை. பழங்காலத்தில் பகைவர்களை சபிக்க வேண்டுமென்றால் ரிக் வேதத்தில் அதற்கு சான்றுகள் உள்ளது. எம்முடைய பகைவர்கள் நாசமாய்ப் போக புதல்வர்களே இல்லாமல் இருக்கட்டும், ஆனால் எனக்கு மட்டும் மக்கட் பேறு இருக்க வேண்டும் என்பார்களாம். இதே கருத்து தைத்திரிய சமித் (Taittiriya Samtitta) வில் கூறப்படுகின்றது என்று குறிப்பிடுகின்றார்.”⁴¹

மேலும் மனுவும் மக்கட் பேற்றின் சிறப்பைக் கூறுகின்றார். ஏழு புதல்வனின் மூலமாக உலகத்தையே வெல்லலாம். புதல்வனின் புதல்வன் வாயிலாக நிரந்தரமான வாழ்வைப் பெறலாம். புதல்வனின், புதல்வனின், புதல்வன் வாயிலாக சூரிய உலகத்தையே வெல்லலாம். விஷ்ணுவும் இந்த கருத்தை ஒப்புக்கொள்கிறார். மனுபாஷியத்தில் இதற்கு விளக்கம் நன்றாகத் தரப்படுகின்றது. புத் என்றால் நரகம். நரகத்தினின்று விடுவிப்பவனே புத்திரன் ஆவான். ஒரு தந்தை ஒரு மகன் பிறந்த பிறகுதான் உண்மையாகவே பிறக்கிறான் என்று கூறப்படுகின்றது. உண்மையான வாழ்வின் மலர்ச்சி ஒருவருக்கு மக்கட் பேற்றினால் கிடைக்கின்றது என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறான கருத்துக்கள் வடமொழி மரபைக் கொண்டது என்றும்

தமிழ் மரபுக்கு சிறிதும் பொருந்தாது என்றும் ஏலாதி என்னும் அறநூல், வடமொழி கருத்தினை ஒட்டியே தம் கருத்தாக இவ்வாறு கூறுகின்றது என்றும் தெளியலாம். மற்றொரு அறநூலான நான்மணிக்கடிகையில் உயிர்கள் காக்கப்படும் முறையினைப் பற்றி கூறுகையில்,

“கோல்நோக்கி வாழும் குடிஎல்லாம்”

தாய்முலைப் பால்நோக்கி வாழும் குழவிகள்”⁴²

என்ற பாடலின் மூலம் “குழந்தைகள் தாயினது முலைப்பாலால் உயிர் வாழும்” என்று கூறுகின்றது. இப்பாடல் வரியில் குழவி என்ற சொல்லாடல் சிறாரைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

ஐந்திணை எழுபது என்னும் நூலில் புதல்வன் என்ற சொல்லாடல் இடம்பெற்றுள்ளது. தந்தையின் உள்ளத்தில் வெளிப்படும் குழந்தையின் மீதான அன்பை எடுத்துரைக்கின்றது. வெளியில் சென்று இல்லம் திரும்பும் தந்தைக்கு குழந்தையை கண்டவுடன் கலைப்பும் அலுப்பும் நீங்கி புத்துணர்வு உண்டாகும். இப்பாடலில் தலைவன் போர் ஆற்றல் உடையவன், அளவிற்கரிய செல்வத்தை உடையவன். அவன் முத்தைப் போன்ற தன் செல்வ மகனை கண்டவுடன் தன் மார்பின் மீது தழுவிக்கொண்டு தன் மேலாடை கீழே விழுவதையும் அறியாமல் தன் பிள்ளையை வாரி அணைக்கின்றான் என்பதை,

“ஆற்றல் உடையவன் அரும்பொறி நல்லுரன்

---- முத்திற் புதல்வனை மார்பின்மேல்

பட்டம் சிதைப்ப வரும்”⁴³

இப்பாடல்களின் மூலம் சிறார் பற்றிய குறிப்பும், தந்தை, மகன் மீது கொண்ட அன்பும் வெளிப்படுகின்றது. பிற்கால அறஇலக்கியங்கள் காலத்தால் பிந்தியது என்றாலும், அவற்றில் இடம் பெற்றிருக்கக்கூடிய “சிறார்” பற்றிய பதிவுகளை “அற இலக்கியத்தில் சிறார்” என்னும் தலைப்பின் கீழ் பொருண்மை அடிப்படையில் இங்கு விளக்கப்படுகின்றது.

தமிழில் பிள்ளைகள் படிப்பதற்குரிய இலக்கியமாக ஒளவையாரின் நீதி இலக்கியங்களைக் கூறலாம். ஆத்திச்சூடி கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, நல்வழி முதலிய நூல்கள், ஒளவையார் குழந்தைகளுக்காக படைக்கப்பட்ட நூல்களாக அமைந்துள்ளது. அவற்றில் கொன்றைவேந்தன் என்னும் நூலில் குறிப்பறிந்து செய்யும் சிறாரின் செயல்பற்றி பேசும்போது, ஒரு தாயோ, தந்தையோ சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது அங்கு தண்ணீர் இல்லாததைக் கண்டு, நடக்கும்

பருவத்தையுடைய குழந்தை குறிப்பறிந்து தண்ணீர் எடுத்து வந்தால் அந்த பெற்றோர்களின் இன்பத்தின் எல்லையை சொல்லவே தேவையில்லை. இதனை,

“ஒளவையார்”, “ஏவா மக்கள் மூவா மருந்து”⁴⁴ என்று குறிப்பிடுகிறார். இவ்வரியில் வரக்கூடிய ஏவா மக்கள் என்னும் சொல்லுக்குரிய கருத்து குறிப்பறிந்து செய்யும் மக்கள் என்ற பொருளில் வந்தாலும் கூட கொன்றைவேந்தன் குழந்தைகளுக்கு சொல்லும் அறநூல் என்பதால் ஏவா மக்கள் என்பது குழந்தைகளையே குறிக்கும் எனலாம். சொல்லும் முன்னே குறிப்பு அறிந்து செய்யும் மக்கள் (பிள்ளைகள்) அமுதம் போன்றவர்கள் என்பதாக அறியமுடிகின்றது. மேலும்,

“தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை”⁴⁵

என்ற பாடலின் மூலம் பெற்றோர்களின் நல் அறிவுரைகளை கேட்டு பிள்ளைகள் வளர்ந்திடுதல் வேண்டும் என்று கொன்றைவேந்தன் கூறுகின்றது. இது போன்றே அதிவீரராம பாண்டியரின் வெற்றி வேட்கை என்ற நீதி நூலும் உலகநாதர் இளஞ்சிறார்கட்காகவே எழுதிய உலக நீதி என்ற நீதி நூலும் பிள்ளைகள் படித்தறிய வேண்டிய சிறந்த கருத்து அமைந்த நூலாக அறியப்படுகிறது.

சிவப்பிரகாசர் தம்முடைய நன்னெறியில், குழந்தைகளுக்கு சிறுவயது முதற்கொண்டே நற்குணத்தை சொல்லி வளர்த்திடுதல் வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“எந்தை நல்கூர்ந்தான் இரப்பார்க்கு ஈந்து
என்றவன் மைந்தர் தம்ஈகை மறுப்பரோ - பைந்தொட
நின்று பயன் உதவி நில்லா அம்மையின்கீழ்
கன்றும் உதவும் கனி”⁴⁶

என்று கூறியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இலையும் பழமும் உதவி, அழிந்த வாழை மரத்தின் கீழே தோன்றிய கன்றும் மரமாகி, கனி கொடுத்து உதவுவதைப்போல, “எம் தந்தை, இரப்பவர்க்கெல்லாம் கொடுத்து ஏழையானார்” என்று எண்ணி அவர் மைந்தர் கொடாமல் இருக்க மாட்டார் அவரும் உதவிகளை செய்வார் என்று கூறுகின்றது. மேற்கூறிய பாடல்கள் வழி சிறார் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன எனத் துனியலாம்.

17.2 இறை (பக்தி) இலக்கியங்களில் சிறார்

தமிழ் இறை இலக்கியங்கள் மானுடத்தை பாடுவதை தவிர்த்து இறை மேன்மையை பாடுவதிலும், இறை மேன்மையின் வழி மானுட வாழ்வியலை செம்மை

படுத்துவதையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டு இயங்கும் போக்கினை கொண்டுள்ளன. பொதுநோக்கு நிலையில் பார்க்கும்போது, இறை உணர்வு வழி மானுடத்தை செம்மைப்படுத்துவதும் மானுடத்தை இறைப்பாதங்களில் சேர்ப்பதும் நோக்கமாகக் கொண்டு இருக்கின்றன எனலாம்.

நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் அவர்களின் பின் தோன்றலாக வரும் சான்றோர்கள் இப்பணியை சிறப்பாக செய்துள்ளனர். இதனை மாணிக்கவாசகர், பெரியாழ்வார், குலசேகர ஆழ்வார், வில்லிபுத்தூரார் ஆகியோரின் பாடல்கள் வழி அறியலாம்.

மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தில் “திருப்புலம்பல்”, “பிடித்தப்பத்து” என்னும் தலைப்புகளில் சிறார்கள் பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. தன்னலமற்ற தாயின் பேரன்பைக் குழந்தைகள் மறவாது நெஞ்சில் வைத்துப் போற்ற வேண்டும் என்பதை அ.றினை உயிர்களின் மூலம் தாய்ப்பசுவும், கன்றுக்குட்டிக்கும் இடையே நிகழும் பாசத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

“குற்றாலத் தமர்ந்துறையும்
கூத்தாவுன் குரைகழற்கே”
கற்றாவின் மனம் போலக்
கசிந்துருக வேண்டுவனே”⁴⁷

என புலப்படுத்தி உள்ளார். மேலும், தாய் குழந்தைக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமையை பிடித்த பத்து என்னும் பகுதியில், கூறும்போது சிறார்பற்றிய பதிவு காணப்படுகின்றது.

“பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப்
பரிந்துற் பாவியே னுடைய”⁴⁸

குறிப்பரிந்து பால்கொடுக்கும் தாயைப்போல இறைவன் உள்ளான் அதாவது “பச்சிளங் குழந்தைக்கு காலமறிந்து தாய் தானே சென்று பால் ஊட்டுவதைப் போன்று, நான் உன்னை தொடர்ந்து உறுதியாக பற்றியுள்ளேன் என்று கூறும்போது அதில் குழந்தை பற்றிய கருத்துருவாக்கம் இடம்பெற்றுள்ளது.

ஆழ்வார்களுள் சிறப்பு பெற்ற பெரியாழ்வார் தம்முடைய பாடல்களில் குழந்தையின் சிறப்பினையும், குழந்தை விளையாடும் அழகினையும் எடுத்துரைக்கின்றார். இவருடைய குழந்தைப் பாடல்கள் பற்றிய பதிவுகள் பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு முன்னோடி என்றும் கூறுவர்.

குழந்தைகள் சின்னஞ்சிறு மழலைப் பருவத்தில் காலின் கட்டை விரலை வாயில் வைத்து சுவைத்து மகிழும் இதை நாம் கண்கூடாக கண்ட நிகழ்ச்சியே, இதனை பெரியாழ்வார் திருமொழியில், பதிவு செய்துள்ளார்.

“சீதக் கடலுள் அமுதுன்ன தேவகி
கோதைக் குழலாள் அசோதைக்குப் போத்தந்த
பேதைக் குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்”⁴⁹

என்ற பாடலின் மூலம் கண்ணன் என்னும் குழந்தை தன் கைகளால் தன் திருபாதக் கட்டை விரலைச் சுவைப்பதாக கூறியுள்ளார். மேலும் கண்ணனை குழந்தையாக பாவித்து பெரியாழ்வார் தாலாட்டு பாடியுள்ளார். இதனை,

“மாணிக்கம் கட்டி வயிரம் இடைகட்டி
ஆணிப்பொன்னால் செய்த வண்ணச் சிறுதொட்டில்
மாணிக் குறளனே! தாலேலோவையம் அளந்தானே! தாலேலோ”⁵⁰

என்ற பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகிறது. குலசேகர ஆழ்வார் தம்முடைய பெருமாள் திருமொழியில் தேவகியின் கூற்றாக பிள்ளைப்பேறு, பிள்ளை விளையாட்டை காணாத பாவியாகினேனே என்று புலம்பும்பொழுது குழந்தையினுடைய அழகு, சிறப்பு, வளர்ப்பு முறை போன்றவற்றை பாடியுள்ளார்.

“தண்ணந் தாமரைக் கண்ணனே! கண்ணா
தவழ்ந்து எழுந்து தளர்ந்ததோர் நடையால்
மண்ணில் செம்பொடி ஆடிவந்து என்றன்
மார்வில் மன்னிடப் பெற்றிலேன் அந்தோ!”⁵¹

வில்லிபுத்தூரார், தன்னுடைய வில்லிபாரதமான (சம்பவச் சருக்கத்தில்) கனிச் சாற்றின் சுவை போன்ற பண்படாத மழலைச் சொற்களில் கொஞ்சுகின்ற குழந்தை, தன் பேச்சால் தந்தையின் உள்ளத்தை உருக்கிவிடுகிறது. அவர் எங்கேனும் புறப்பட்டுவிட்டால் அழுதுகொண்டே தொடர்ந்து பின்னே ஓடுகிறது. அவரைக் கைப்பற்றி வளம் பொருந்திய அவர் தோள் மீது ஏறி விளையாடி மகிழ்ச்சி தருகிறது. இத்தகைய இனிமையுடையது குழந்தைகள் வாழும் இல்லம் என்பதை,

“கல்லா மழலைக் கணியூறல் கனி ஊறல் கலந்து கொஞ்சம்
சொல்லா உருக்கி, அழுது ஓடி, தொடர்ந்து பற்றி,
மல் ஆர் புயத்தில் விளையாடும் மகிழ்ச்சி மைந்தர்”⁵²

என்ற பாடல்வரி மூலம் அறியலாம். இறை இலக்கியங்களில் இறைவனை குழந்தையாக நினைத்து பாடிய பாடல்கள் எண்ணிலடங்கா அமைந்துள்ளன. அவற்றைக் குறித்து தனி ஒரு ஆய்வு நிகழ்த்தும் அளவிற்கு தரவுகள் காணக்கிடக்கின்றன. அவற்றுள் ஒருசில பாடல்கள் மேற்கோள்களாக காட்டப்பட்டுள்ளன.

17.3 காப்பியங்களில் சிறார்

தமிழ் இலக்கிய வகைமைகளுள் சிறப்பிடம் பெற்றிருப்பதும், தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்று அறியப்படுவதுமான தமிழ் காப்பியங்களில் சிறார்களைப் பற்றிய பதிவுகள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, சூளாமணி, உள்ளிட்ட நூல்கள் வழி கிடைத்த பதிவுகளில் இருந்து சிலவற்றை மட்டுமே இங்கு விளக்கப்படுகிறது.

சிலப்பதிகார வஞ்சினமாலையில் கண்ணகி கோப்பெருந்தேவியிடம் தன் ஊர்ப்பெருமையைப் பற்றி கூறுகையில், குழந்தை கிணற்றில் வீழ்ந்த நிகழ்ச்சியை கூறுகிறாள். அதாவது “தன்னோடத்த மாற்றானுடைய குழவி கிணற்றில் வீழ்ந்ததினால் அது குறித்து தன்மீது பழி சுமத்தாமைப் பொருட்டு அந்தப்பெண் தன்னுடைய குழந்தையையும் கிணற்றின்கண் தள்ளி அவ்விரு குழந்தைகளையும் ஊறார் துணையுடன் காப்பாற்றினாள் இந்நிகழ்வினை

“..... இணையாய்
மாற்றான் குழவிவிழத் தன்குழவு யுங்கிணற்று
வீழ்த்தேற்றுக் கொண்டெடுத்த வேற்கண்ணாள்”⁵³

பார்ப்பார், அறவோர், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர்,
மூத்தோர், குழவி என்னும் இவரைக் கைவிட்டு
தித்திறத்தோர் பக்கமே சேர்க”⁵⁴

என்னும் பாடலின்கண் மதுரை மாநகரம் அழியட்டும் என்று வஞ்சினம் கொண்டு கண்ணகி உரைக்கையில் தீக்கடவுள் இவள் முன்தோன்றி இதில் பிழைப்பார் யார்? என கண்ணகியை கேட்கையில் அந்தணரும், அறவோரும் ஆவும் கற்புடை மகளிரும் முதியோரும் குழந்தைகளும் இவர்களை ஒழித்து மதுரை மாநகர் தீக்கொண்டு எறியட்டும் என்று கண்ணகி சூளுரைத்தாக அறியப்படுகிறது. ஏனெனில் குழந்தைகள், ஒன்றும் அறியாதவர்கள் என்றும், குழந்தைக்காக எந்த பெண்களும் மனம் இறங்குவார்கள் என்றும் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. ஆனால் புறநானூற்றுப் பாடலொன்றில் (புறம். 9) போர் தொடங்குவதற்கு முன் பார்ப்பார், பெண்டிர்,

பினியுடையோர், புதல்வர்களைப் பெறாத பெற்றோர்கள் வெளியேறுக என்றும், பாடற் குறிப்பில் குழந்தைகள் நிலை என்ன? என்பதற்கு விளக்கம் இல்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மணிமேகலையில் வரும் ‘மலர்வனம் புக்க காதையில்’ மணிமேகலையும் தோழி சுதமதியும் மலர்கொய்ய புகார் நகர வீதியில் செல்லும்போது பல்வேறு காட்சிகளைக் கண்டதாகவும், அவற்றில் குழந்தைகளை அலங்கரித்து பெண்கள் தேரில் ஏற்றுவதையும் கண்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“விழவுஆற்றுப் படுத்த கழிபெரு வீதியில்
தளர்நடை தாங்காக் கிளர்பூண் புதல்வரை
பொலந்தேர் மீமிசைப் புகர்முக வேழத்து
ஆல்அமர் செல்வன்மகன் விழாக் கால்கோள்
காண்மினோ எனக் கண்டு நிற்குநரும்”⁵⁵

என்று குழந்தையின் அழகை சிறப்பாக சித்திரித்து கூறியுள்ளார். மணிமேகலையில் வரும் பொலந்தேர் மீமிசை புகர்முக வேழத்து என்றது சிறுவர் உருட்டியாடும் பொற்றேர் ஆகும். இதேபோன்று சமண காப்பியங்களில் ஒன்றான சீவக சிந்தாமணியில்,

“பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொற் போதகம்
நற்சிறார் ஊர்தலின்”⁵⁶

என வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேற்சொன்ன பாடல்களில் சிறார் என்னும் சொல்லாடல் பயின்று வந்துள்ளது கவனிக்கத்தக்கதாகும். “ஆபுத்திரன திறம் அறிவித்த காதையில்” சாலி என்பவன் கற்பு நெறி பிறழ்ந்ததால் தன் குழந்தையை ஒரு தோட்டத்தில் இட்டுச் சென்றால் அப்போது “பால் உண்ணாது பசியால் அழும் தாயற்ற குழந்தையின் அழகை ஒலியைக் கேட்டு ஒரு பசு அங்கே வந்தது. குழந்தையின் துயர் தீறுமாறு நாவினால் நக்கிக் கொடுத்துத் தனது இனிய பாலை ஏழு நாள்வரை அக்குழந்தையை விட்டு நீங்காது பாலாட்டி பாதுகாத்து வந்த நிகழ்வினை,

“தாய்இல் தூவாக் குழவித் துயர் கேட்டுஓர்
ஆவந்து அனைந்து ஆங்கு அதன்துயர் தீர்
நாவா நக்கி நன்பால் ஊட்டிப்
போகாது எழு - நாள் புறங்காத்து ஓம்ப”⁵⁷

என்று அ.றிணை உயிரான பசுவிற்கும் குழந்தைகளிடத்தில் அன்பு உண்டென்பதையும் அவற்றின் ஊடாக குழந்தை பற்றிய பதிவுகளும் மேற்கண்ட

பாடலின்வழி அறிய இயலுகின்றது. வளையாபதி காப்பியம் மக்கட்பேற்றின் சிறப்பினை எடுத்துக்கூறுகின்றது. “மகப்பேறு இல்லாதவருடைய செல்வம் எத்தகையது என்றால், பொறுமை இல்லாதவருடைய அறிவும், இன்பம் தரும் புணர்ச்சி பெறாத இளமையும், இறங்குவதற்குத் துளையில்லாத தாமரைக் குளமும் போன்றது. என்பதை,

“பொறை இலா அறிவு, போகப்
புணர்வு இலா இளமை மேவத்
செயிலாச் செல்வம் அன்றே”⁵⁸

என்ற பாடல்வரிகளின் மூலம் குழந்தை பற்றிய பதிவுகளை அறியமுடிகின்றது. இதைப்போன்று நளவெண்பாவிலும் ஒருவர் எத்துணை செல்வங்களை பெற்று இருந்தாலும் அவர் குழந்தைச் செல்வத்தை பெறவில்லையென்றால் அவர் எதுவும் இல்லாதவரே என்று குழந்தையின் தேவையை உணர்த்துகிறது.

“பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனுமற் இன்னடிசில்
- - - - -
புக்களையும் தாமரைக்கைப் பூநாறும் செய்யவாய்
மக்களைஇங் இல்லா தவர்”⁵⁹

என்று “புகழேந்திப் புலவர்” குழந்தைச் செல்வத்தைப் பற்றி கூறியுள்ளார். ஐஞ்சிறுகாப்பியங்களில் ஒன்றான சூளாமணியில்

“தொக்கிள மலர்தூதை விலாத சோலையும்
புக்கிளந் தாமரை நகாத பொய்கையும்
மக்களை யிலாததோர் மனையு மொக்குமே
- - - - -”⁶⁰

என்ற பாடலின் மூலம் அரும்பு, மலர், காய், கனியற்ற சோலை, தாமரை பூத்துத் தண்ணெழல் காட்டாத குளம், திங்கள் இல்லாத அந்திமாலை இவையாவும் குழந்தைகளை இல்லாத வீட்டிற்குச் சமம் என்று” தோலாமொழித்தேவர்” கூறுகிறார். இவ்வாறாக காப்பிய நூல்களில் சிறார்களின் அழகியல் தன்மைகளையும், பிறதன்மைகளையும் அறியமுடிகின்றது.

17.4 சிற்றிலக்கியங்களில் சிறார்

சிற்றிலக்கியங்களில் காணப்படும் சிறார் பற்றிய குறிப்புகளுள் சிலவற்றை இத்தலைப்பின் கீழ் அறிமுக நோக்கில் தரப்படுகின்றது. மீனாட்சியம்மை

பிள்ளைத்தமிழ், முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ், காரைக்குடி கொப்புடையம்மன் பிள்ளைத்தமிழ், போன்ற பிள்ளைத் தமிழ் நூல்களில் சிறார்களை பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. ஏனைய சிற்றிலக்கியங்களை காட்டிலும் பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியங்களில்தான் சிறார்களைப் பற்றிய அதிகமான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. எனவே பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியங்களில் ஒருசிலவற்றை மட்டுமே இங்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது.

“மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழில் “குமரகுருபரர்” மீனாட்சி அம்மையைக் குழந்தையாகப் போற்றி வளர்க்கின்றாள் பாண்டிப் பெருந்தேவி; அப்போது அக்குழந்தைக்கு பாலூட்டி சீராட்டி முத்தங் கொடுக்கின்றபோது பால் மணக்கின்ற குழந்தை மலர் போன்ற குழந்தையின் வாயில் ஊறுகின்ற தேன் அவளது பட்டாடையை நனைக்கின்றது. இதனை,

“பாராட்டு பாண்டிப் பெருந்தேவி திருமுலைப்
பாலமுத மூட்டியொருளிநின்
பானாறு குமுதங் கனிந்தூறு தேறல்தன்
பட்டாடை மடிந நனைப்ப”⁶¹

என்ற பாடல் வரி வெளிப்படுத்துகின்றதாக சா.வளவன் தம் நூலில் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இதைப்போலவே, “முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழில்” குழந்தையாக இருக்கும் முருகனின் வாயில் ஊறும் நீர் உமையம்மையின் வெண் துகில் மடித்தலத்தினை நனைத்ததாக வருகைப்படுவத்தில் கூறுகின்றார் குமரகுருபரர்.

“மழவுமுதிர் கனிவாய்ப் பசுந்தேறல் வேண்டுகில்
குழவுமுதிர் செவ்விப் பெருங்கனி வரச்சிறு
குறும்புசெய் தவன்வருகவே”⁶²

என்று பாடியுள்ளதை அறிய இயலுகின்றது. குழந்தைகள் சில சமயங்களில் காரணம் இல்லாமல் அழுதுகொண்டே இருக்கும் ஆனால் அதன் குறிப்பை தாயானவள் அறிந்து கொள்வாள். கவிஞர் தேவராயன் “கொப்புடையம்மையை” தாலப்படுவத்தில் அத்தகைய குழந்தையாகக் காணுகின்றார். அதாவது கண்ணைக் கசக்கி அழுத குழந்தைக்கு மகிழ்ந்து தாய் முலைப்பால் ஊட்டினாள். பால் குடித்த குழந்தையை மணிப்பூந் தொட்டிலில் இட்டாள். ஆனால் குழந்தை தொட்டில் சேலையை விலக்கிக் கொண்டு தாயை நோக்கி சிரித்தது. இதனை,

“கையால் தொட்டில் துகில் விலக்கிக்
கண்ணை விழித்துத் தாயின்முகம்
கண்டு சிரித்து விளையாடும் கண்ணே”⁶³

என்று கூறியுள்ளார். இத்தகைய இயல்போவியங்கள் உலகியலில் நாள்தோறும் காண்பவை. அவற்றை அருந்தமிழால் கவிஞர் படைத்து இன்புற வைக்கின்றார். மேற்கண்ட பாடல்களில் இறைவனை குழந்தையாக நினைத்து பாலூட்டுவதும் அப்பால் திருவாய் நிரம்பி ஆடை நனையும் அழகினையும் எடுத்து கூறுவதிலிருந்து சிறார்களின் சிறப்பு வெளிப்படுகின்றது எனலாம். இதைப்போல ஏனைய பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களும் இச்சிறப்பினை எடுத்துரைக்கின்றது.

17.5 நவீன இலக்கியங்களில் சிறார்

தமிழ் இலக்கியம் தம் பாடுபொருளாலும், உருவம், உள்ளடக்கம் போன்ற கட்டமைப்பாலும், மொழிதல் சிந்தனையாலும் காலந்தோறும் புதுப்புது மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டு தம்மை தகவமைத்துக் கொள்கிறது. சங்க இலக்கிய மரபு, அற இலக்கிய மரபு, தொடர்நிலைச் செய்யுள் மரபு, இறை இலக்கிய மரபு, சிற்றலக்கிய மரபு எனப் பல்வேறு நிலைகளைக் கடந்து தற்போது இக்கால இலக்கிய மரபைத் தொட்டு பன்முகங்களாக விரிந்து நடைபோட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இக்கால மரபு தொடங்கி இருநூற்றாண்டுகள் கடந்துவிட்ட போதிலும் இன்னும் அதனின் வீரியத்தன்மையும் பாடுபொருள் தன்மையும் புதுப்புது வடிவங்களில் வெளிப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. இக்கால மரபின் பன்முகத்தன்மையின் ஊடாக நவீன இலக்கிய போக்காகவும் நவீன இலக்கிய மரபாகவும் பேசப்படுகிற எழுதப்படுகிறபோக்கு தமிழ் அறிஞர்களிடத்திலும் எழுத்தாளர்களிடத்திலும் காணப்படுகின்றன.

கவிதை, புதுக்கவிதை, ஹைக்கூ கவிதை, நறுக்கு கவிதை, புதினம், தன் வரலாற்றுப் புதினம், உரைநடை, நாடகம் என பன்முகத் தன்மையாக நீண்டு செல்கிற இலக்கியங்களில் உள்ள சிறார்பற்றிய பதிவுகளை கவிதை, குழந்தை இலக்கியம், சிறுகதை, புதினங்களில் சிறார், உரைநடைகளில் சிறார், கதை நாடகம் வாய்மொழி இலக்கியங்களில் சிறார், ஊடகங்களில் சிறார் என்னும் தலைப்புகளில் விளக்கப்படுகின்றன.

17.5.1 கவிதை, குழந்தை இலக்கியங்களில் சிறார்

கவிதை: தமிழ் இலக்கிய வகைமைகளில் கலைகளின் இளவரசி என்று அழைக்கப்படும் கவிதைகளின் ஊடாக எளிய நடையில் சிறார்களுக்கான

கருத்துக்களை எடுத்தியம்பியுள்ளனர் தமிழ் சான்றோர். செய்யுட் செறிவு கட்டமைப்பை கடந்து இலகு தன்மையில் வெளிப்படும் வண்ணம் கவிதை புனைந்த இராமலிங்க அடிகளார், பாரதி, பாரதிதாசன், கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, நாமக்கல் கவிஞர், வண்ணதாசன், முடியரசன், சுரதா, கண்ணதாசன், புலவர் குழந்தை, கவிஞர் தமிழ் ஒளி, பூவண்ணன், குழகதிரேசன், அழ.வள்ளியப்பா, மின்னார் சீனிவாசன், பெ.தூரன் போன்ற கவிஞர்கள் தம் படைப்புகள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அவற்றுள் ஒருசில அறிஞர் பெருமக்களின் கருத்துக்களே இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இராமலிங்க அடிகளார் தம் படைப்பான திருவருட்பாவில் பிள்ளைச்சிறு விண்ணப்பம், பிள்ளைப்பெறு விண்ணப்பம் என்னும் தலைப்பில் சிறார்களின் இறை உணர்வு வெளிப்பாட்டை எடுத்துரைத்துள்ளார். ஐந்து வயதுடைய சிறார் தன் தாயிடம் இதுவேண்டும், அது வேண்டும் என்பது போலவும், ஐந்து வயதிற்கு மேற்பட்ட குழந்தை ஓர் அளவு இறை உணர்வுடைய நிலையில் இறைவனிடம் எது வேண்டும் எது வேண்டாம் என்பது போலவும் பாடியுள்ளார்.

இராமலிங்கரைத் தொடர்ந்து தமிழ் கவிதைகளை எளிமைப்படுத்திய முன்னோடியான பாரதியாரும் தம் படைப்புகளில் சிறுவர்களுக்கான அறிவுரைகளையும், அவர்களின் வாழ்வியல் முறைகளையும் பதிவு செய்துள்ளார். அவருடைய பாடல்களில் பாப்பாப்பாட்டு, பாரத தேசத்தின் பெருமை, விடுதலையின் மேன்மை குறித்து பேசுகின்ற இடங்களில் சிறார்களைப் பற்றி கூறியுள்ளார்.

“ஓடி விளையாடு பாப்பா - நீ
 ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா
 கூடி விளையாடு பாப்பா - ஒரு
 குழந்தையை வையாதே பாப்பா”⁶⁴

என்ற பாடலின் மூலம் கோழி, காக்கை, பசு, நாய், குதிரை, மாடு, ஆடு ஆகியவற்றை ஆதரிக்க வேண்டும் என்பதினை பொய் சொல்லல், சோர்வு, சோம்பல், தாய் சொல்லைத் தட்டாதிருத்தல், நாட்டுப்பற்று, தமிழ், இந்தியநாடு, சாதி, நீதி, அன்பு ஆகியவை பற்றிய கருத்துக்களும், குழந்தைகளுக்காக சொல்லப்பட்டவையாகும் மேலும் புதிய ஆத்திசூடி குழந்தைகளுக்காக படைக்கப்பட்ட நூலாகும். கண்ணனை குழந்தையாக நினைத்து கண்ணன்பாட்டு என்னும் நூலினை இயற்றியுள்ளார். அதில் சிறார்களின் செயல்பாடுகளாக கண்ணன் என் விளையாட்டு பிள்ளை, கண்ணம்மா என் குழந்தை என்னும் பொருண்மைகளில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும் சாதிகளே இல்லாத சமுதாயம் வளர வேண்டும் என்பதையும், சின்னஞ்சிறு வயது முதலே கற்றுக் கொடுத்தல் வேண்டும் என்பதையும்,

“சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா - குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சிசொல்லல் பாவம்”⁶⁵

என்ற பாடல் வரி மூலம் குழந்தைகளுக்கு நல் எண்ணங்களை புகட்டி உள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது. கவிதை உலகில் பாரதியாரைப் பின்பற்றி இயங்கி வந்த பாரதிதாசனும் தம் படைப்புகளில் சிறார்களைப் பற்றி பதிவு செய்துள்ளார்.

பாரதியின் கவித்துவச் சிந்தனைகளையும், பெரியாரின் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளையும் ஒன்றிணைத்து தம் கவிதையின் பாடுபொருளாகத் தந்த புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் (பாரதியார் + பெரியார் = பாரதிதாசன்) பகுத்தறிவு சிந்தனையும் பெண் விடுதலையும் மொழிச் சிந்தனையும் நாட்டு விடுதலையும் தனித்தமிழ் இயக்கத் தன்மையும் அழகிய இயற்கை காட்சிகளையும் பாடுபொருளாகக் கொண்டு பாடிய பாரதிதாசன் படைப்புகளில் சிறார்களைப் பற்றிய பதிவுகள் நிரம்ப காணப்படுகின்றன. சான்றாக அழகின் சிரிப்பு என்னும் நூலில், ‘அழகு’ என்னும் தலைப்பில் “சிறு குழந்தை வழியினிலே ஒளியாய் நின்றாள்”⁶⁶ என்றும்,

“ஓரிதழ் குழந்தை கன்னம்
ஓரிதழ் விழியை ஒக்கும்”

என்றும் குழந்தையின் பஞ்சுடல் மென்மையை

“அன்னத்தின் தூவிஅனிச்ச மலரெடுத்துச்
சின்ன உடலாககச் சித்தரித்த மெல்லியலே”⁶⁷

என்று குழந்தைகளின் அழகையும், பொய்ம்மை இல்லா குணங்களையும் வியந்து படைத்துக் காட்டியுள்ளார். மேலும், இன்றைய குழந்தைகள் நாளைய நாட்டை நல்ல விதத்தில் ஆளப் பிறந்தவர்கள். என்பதினை, “இன்று குழந்தைகள் நீங்கள் - என்னும் இனி இந்த நாட்டை ஆளப் பிறந்தவர்” என்றும் பாடியுள்ளார்.

“பாரதிதாசன் கவிதைகள்” என்னும் தொகுப்பு நூலில் பாரதிதாசன் குழந்தை திருமணத்தின் கொடுமையை கூறுகையில் ஏழு வயதே ஆகியிருக்கும் ஒரு சிறு பெண்ணிற்கு திருமணம் நடத்தி வைத்து அவள் அச்சின்னஞ்சிறு வயதிலே கணவனை இழந்து விதவைக் கோலத்தில் தள்ளப்பட்டிருப்பதையும் இவள் தந்தை

தனக்கு இன்னொரு துணை வேண்டும் என்று மறுதிருமணம் செய்து கொண்டு அக்குழந்தையை புறந்தள்ளுவதாக அமைத்து பாடியுள்ளார்.

அவர் அச்சின்னஞ்சிறு குழந்தையை வர்ணிக்கையில் ஏழு வயதே ஆன அச்சிறுமியின் கண்கள் கருங்கண் மலர் போன்றும், முகம் தாமரை போன்றும், என்னவென்று சுவைத்தறியமுடியாத சுவை தரும் கனிவாய்கள் என்று பல நிலைகளில் குழந்தையின் அழகியலை உவமைப்படுத்தி கூறியுள்ளார்.

ஏழுவயதே எழிற்கருங் கண்மலர்
ஒரு தாமரைமுகம் ஒருசிறு மணியிடை

- - - - -

பகலைப் போக்கிப் பந்தா டுவர்!

இளந்தலைக் கைம்பெண் இவைகளைக் காண்பாள்!”⁶⁸

என்ற பாடல் வரி மூலம் குழந்தை திருமணத்தின் கொடுமையை சுட்டிக் காட்டுவதோடு குழந்தையின் பல்வேறு இயல்புகளையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். குழந்தைகளை நாம் தாலாட்டு பாடி தூங்க வைப்பதின் மூலம் அவர்கள் ஆழ்ந்து தூங்கிவிடுவார்கள், நாம் எப்பாட்டுக்களைப் பாடினாலும் அதை குழந்தைகளின் எண்ணங்களை ஊக்குவிப்பதாகவே அமைத்தல் வேண்டும். ஆண் குழந்தையை தாலாட்டுகையில் போருக்கு செல்லும் வீரனாக படைத்துக் காட்டியுள்ளார். இதனை,

“போராடிப் போராடிப் பூக்காமல் காய்க்காமல்

வேறொரு போர்க்கவந்த வீரா, இளவீரா!”

என்றும், பெண் குழந்தையை தாலாட்டுகையில் பகுத்தறிவு படைத்த பெண்ணாகவும் சித்திரித்துள்ளார்.

“தெய்விகத்தை நம்பும் திருந்தாத பெண்குழந்தை

உய்விக்க வந்த உவப்பே! பகுத்தறிவே!”⁶⁹

இவ்வாறாக, ஆண் குழந்தையையும், பெண் குழந்தையையும் போற்றி பாரதிதாசன் பாடியுள்ளதை அறிய இலுகின்றது. **இவரைத் தொடர்ந்து கவி உலகில் இயங்கிய தேசிக விநாயகம் பிள்ளை குழந்தைப் பாடல் பாடுவதில் முன்னோடி என்பார்.** இவருடைய இளந்தென்றல், தேவியின் கீர்த்தனை, மலரும் மாலையும், மருமக்கள் வழி மான்மியம், ஆசியஜோதி போன்ற நூல்களில் சிறார்களைப் பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

பாரதியின் சமகாலத்தவரான கவிமணி குழந்தைப் பாடல் பாடுவதில் உலகின் சிறப்புமிகு முன்னோடி எனலாம். இவர் தமிழில் குழந்தைப் பாடல் இலக்கியம், இயற்கை, தத்துவம், சமயச் சான்றோர், உலக உத்தமர்கள், நடைமுறைச் செய்திகள், சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள், சாதாரண மனிதனின் மனநிலை ஆகியவைகளைப் பாடினார். கவிமணியின் “மலரும் மாலையும்” என்ற படைப்பில் “மழலைமொழி” என்ற பகுதியில் காணப்படும் “முத்தந்தா” என்ற பாடல் குழந்தைகளுடன் பாடி இன்புறத்தக்கவையாக அமைந்துள்ளது. இதனை,

“கண்ணே! மணியே முத்தந் தா,
கட்டிக் கரும்பே! முத்தந் தா,
வண்ணக் கிளியே! முத்தந் தா,
வாசக் கொழுந்தே! முத்தந் தா”⁷⁰

என்றும், இளந்தென்றலில் குழந்தைகளுக்கு என்று இவர் பாடிய “பசுவும் கன்றும்” என்னும் தலைப்பில் அமைந்த பாடல் மிகவும் புகழ்பெற்றது ஆகும்.

“தோட்டத்தில் மேயுது வெள்ளைப்பசு அங்கே
துள்ளிக்குதிக்குது கன்றுக்குட்டி” என்றும்,

“பச்சைக் கிளியே வா வா
பாலுஞ் சோறும் உண்ண வா”⁷¹

என்று சிறார்கள் மகிழும் வண்ணம் படைத்துக் காட்டியுள்ளதாக சண்முகசுந்தரம் தம்முடைய தமிழில் நாட்டுப்புறப்பாடல் என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார். கவிமணி பெரும்பாலும் குழந்தைகளோடு குழந்தைகளாக அவர்கள் அணியிலே நின்று அவர்களோடு ஒன்றியே பாடியுள்ளார்.

கவிமணியைப் போன்றே பல்வேறு கவிஞர்கள் சிறார்களின் வாழ்வியல் முறைமைகளையும், சிறார்களுக்கான அறிவுரைகளையும் பாடியுள்ளனர். தமிழ் கவிதை பரிமாண வளர்ச்சியில் பல்வேறு பொருண்மைகள் குறித்து பாடப்பட்டு வந்த சூழலில் சிறுவர்களுடைய உலகத்தையும் அவர்களுடைய உணர்வையும், அவர்களை மகிழ்விக்கும் பொருட்டும் தமிழ் கவிதையில் எளிமையாக பாடுகிற போக்கினை மேற்கொண்டார்கள். அவ்வாறு பாடிய கவிஞர்களுள் கவிமணியே முன்னோடியாக கொள்ளலாம். அவரைக் தொடர்ந்து பாடப்பட்டு வந்த இம்முறைக்கு குழந்தை இலக்கியம் என்ற வகைமையாகப் பார்க்கின்ற போக்கு நிலவியது. இதற்கான சூழல் இருபதாம் மற்றும் இருபத்தோழாம் நூற்றாண்டில் அமைந்திருந்தது எனலாம்.

குழந்தை இலக்கியம்: இருபத்தோரோம் நூற்றாண்டில் புத்தெழுச்சி பெற்று வளர்ந்து வரும் இலக்கிய வகைகளில் ஒன்று குழந்தை இலக்கியம் ஆகும். குழந்தை இலக்கியம் உலக மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் உண்டு எனலாம். இவ்வகை இலக்கியமானது தத்தம் தாய்மொழி இலக்கிய மரபில் தோன்றியது எனலாம். மேலும் குழந்தை இலக்கியமானது குழந்தைகளின் மொழியில் அமைவதோடு குழந்தைகளின் உலகினை படம்பிடித்து காட்டுவதாகவும் அமைகிறது. குழந்தை இலக்கியமானது பாடல்கள், கதைகள், நாடகங்கள், கட்டுரைகள் போன்று பல்வேறு வடிவங்களில் எழுதப்பெறுகின்றன. தமிழ் மரபுக் கவிதைகளின் உள்ளடக்கமாக சிறார்களுக்கென்றே **குழந்தை இலக்கியங்கள்** என்னும் பொருண்மையில் கவிஞர்கள் பலர் கவிதை தந்துள்ளனர். அவர்களில் பூவண்ணன், அழகரசன், குழ. கதிரேசன், அழ.வள்ளியப்பா போன்றோர்களை குறிப்பிடலாம்.

வேதா.கோபாலகிருஷ்ணன் என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட பூவண்ணன் அவர்கள் குழந்தைகளுக்காக ஏராளமான நூல்களைப் படைத்துள்ளார். அவற்றைத் தொகுத்து குழந்தை இலக்கியக் களஞ்சியம் என்னும் பொருண்மையில் பத்து தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. இவர் குழந்தை இலக்கிய மாமணி, மழலைக் கவிஞர், பாலர் இலக்கிய ஜோதி முதலிய பட்டங்களைப் பெற்றவர். குழந்தை எழுத்தாளர் சங்கம் வழங்கிய கேடயம், “குழந்தைக் கவிஞர்” விருது ஆகியவற்றைப் பெற்றவர். தன்னுடைய குழந்தை இலக்கிய களஞ்சியம் என்னும் நூலில் சுபாஷ் சந்திரபோஸ் பற்றி சிறார்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் போது,

“நாட்டை மீட்கும் வேட்கை கொண்ட
நல்லவர் இளையவர் நங்கையர் சிறுவர்
போட்டிப் போட்டுப் போர்ப்படை சேர்த்தார்”⁷²

சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளுக்கு பெரிய பெரிய கதை வடிவிலும், இலக்கிய வடிவத்திலும் கூறாமல் சிறார்களின் மனவயது ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் பாடல்களைச் சொன்னால் எளிதில் புரிந்து கொள்வார்கள் என்பதை புரிந்து எழுதியவர்.

இன்று குழந்தைகள் நீங்கள் என்ற நூலானது, நன் செய்ப்புகழார் அழகரசன் அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. அதில் தமிழ் அமிழ்து, எழுது இளந்தோழா, அம்மா, ஓடி விளையாடு எனப் பலத் தலைப்புகளில் பாடல்கள் புனைந்துள்ளார். “எண்ணிச்செய்தல் எளிதாகும்” என்னும் தலைப்பில் குழந்தைகள் அறிவுத் திறத்துடன் செய்யப்பட்டால் அந்த ஒரு செயல் வெற்றி பெறும் என்பதை,

“அறிவை வளர்க்கும் ஆட்டமிதே
 ஆழ்ந்த எண்ணம் உருவாகும்
 குறியோ பேதையும் செய்திடவே
 குழந்தை உள்ளம் பண்படுமே”⁷³

என்ற பாட்டிலும், “அம்மா” என்ற தலைப்பில் ஒரு தாய் குழந்தையை பராமரித்து பள்ளிக்கு அனுப்புவதை பற்றியும் பள்ளிக்குச் சென்று வீடு திரும்பியவுடன் குழந்தைகளின் தேவை அறிந்து அம்மா செய்வதை,

“பாலூட்டித் தாலாட்டி
 வளர்ப்பவர் யார் அம்மா
 நூலினையே எடுத்து வாழும்
 நுட்பமுடன் படிக்க
 நம்முடன் இருந்துதவி
 நலம்சேர்ப்பார் அம்மா”⁷⁴

என்ற பாடலில் குழந்தைகளின் தேவைஅறிந்து செயல்படும் தாயின் நிலையை அழகுற பாடியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து, கவிஞர் குழ.கதிரேசன் அவர்கள், எளிய சொற்களில் குழந்தைகளின் உள்ளம் கவரும் வகையில் நூல்களை படைப்பதில் சிறந்தவர். இவரது முதல் படைப்பே “எலிகடித்த பூனை” இது தமிழக அரசின் பரிசு பெற்ற நூல் ஆகும். இதில் “உயர்வும் பணிவும்” என்னும் தலைப்பில்,

“பள்ளிக்கு செல்ல வேண்டும் - நன்கு
 பாடம் பயில வேண்டும்
 அன்பாய்ச் சிறுவரோடு - கூடி
 ஆடிப் பாட வேண்டும்”⁷⁵

என்றும், “அன்பு அம்மா” என்னும் தலைப்பில்

“அம்மா நல்ல ஆண்டவனை
 அல்லும் பகலும் வேண்டுகிறார்
 அம்மா வைப்போல் வேறொருவர்
 அன்பு காட்ட முடியாதே”⁷⁶

என்று குழந்தைகளுக்கு அன்னையின் அன்பினை அவர்களின் சிறு அறிவுக்கும், மனத்திற்கும் எளிதில் புரியும்படி பாடியுள்ளார். கவிஞர் அழ.வள்ளியப்பா தமிழ் குழந்தை வகை இலக்கிய முன்னோடி என்று அறியப்படுபவர். பிள்ளைக் கவியரசு,

மழலைக் கவிச் செம்மல் என பல பட்டங்களை பெற்றுள்ளார். சிறார்களுக்கான தனிப்பாடலை எழுதுவதில் தனக்கென்று ஒரு தனித்தன்மையை ஏற்படுத்திக் கொண்ட கவிஞர்,

“வட்டமான தட்டு
தட்டு நிறைய லட்டு
லட்டு மொத்தம் எட்டு
மீதிக் காலித் தட்டு”⁷⁷

என்று சிறார்களுக்கு எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் வகையிலும் பாடியுள்ளார். சிறார்கள் மகிழ் மேலும், இன்றைய சிறுவர்கள் நாளை பெரியோர்கள் வருங்கால சமுதாயத்தை உருவாக்கும் வன்மை பெற்றவர்கள் என்றும் பாடியுள்ளார். இதனை,

“ஏடு தூக்கிப் பள்ளியில்
இன்று பயிலும் சிறுவரே
நாடு காக்கும் தலைவராய்
நாளை விளங்கப் போகிறார்”⁷⁸

என்று அழ.வள்ளியப்பா கூறுவதாக பூவண்ணன் கூறுகிறார். மழலைக் கவிச் செல்வம் அழ வள்ளியப்பா அவர்கள் நல்ல நீதிகளை சிறுவர்களைக் கொண்டே அறிவுறுத்தும் போது அவர்கள் நெஞ்சங்களில் அவை ஆழமாகப் பதிவதாகவும் கூறுகிறார். சங்கப் பாடல்களில் குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களில் குறிஞ்சித்திணைப் பாடல் என்றால் கபிலரும் பாலைத்திணைப் பாடல் என்றால் பெருங்கடுங்கோவும், நெய்தல் திணைப் பாடல் என்றால் அந்துவனாரும் நினைவில் நீங்காது நிற்பதைப்போல குழந்தை இலக்கியம் என்றால் அழ.வள்ளியப்பாவே நினைவில் நிற்பவர் ஆவார்.

மரபு சார்ந்து எழுதி வந்த கவிஞர்களின் ஊடாக புதுக்கவிதைத்தொடர் தோற்றம் பெற்றபோது சிறார்களைப் பற்றி பல்வேறு பொருண்மைகளில் பாடியுள்ளார். சிறார்களின் மேன்மையும், சிறார்களின் வறுமை, சிறார்களின் குடும்பச் சூழல், குழந்தைத் தொழிலாளியாக இருக்கும் அவலம், குழந்தையிலேயே சாகடித்தல் போன்றவற்றை தம் கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய பெரியசாமி “தூரன்” குழந்தைப் பாடல்கள் பாடுவதில் சிறப்புமிக்கவர். இவருடைய பாடல்களாக ஆணையும் பூனையும் (1957), மழலை அமுதம் (1981), நல்ல நல்ல பாட்டு என்னும் நூல்கள் சிறப்பு மிக்கவையாக அமைந்துள்ளன. இவருடைய நத்தையாரே நத்தையாரே என்னும் பாடலும், தாடி நீண்ட தாத்தா என்ற பாடலும் குழந்தைகளுக்கு பிடித்த பாடலாக அமைந்துள்ளது.

“சக்தி” என்னும் சிறுவர் இதழ் மூலம் சிறந்த கவிதைகளை கதைகளை எழுதி வெளியிட்டு வந்த அவ்விதழின் ஆசிரியர் வை.கோவிந்தன் என்னும் சக்தி கோவிந்தன் சிறார்களுக்கு எத்தகைய அறிவைப் போதிக்க வேண்டுமோ அத்தகைய அறிவை பறவை, விலங்குகளின் மூலமாகப் போதித்து வந்துள்ளார். “கடல்” என்ற தலைப்பிலான ஒரு பாடலில்,

“உன்னிற் சேரும் கழிபொருளை
உள்ளம் மகிழ்ந்திடக் கொண் டிடுவாய்
உயர்ந்த பொருளாய் மதித்துடுவாய்
உன்னைப் போலவே இவ்வுலகில்
உருவில் மாற்றம் அடையாமல்
உள்ளத் தன்மை குன்றாமல்
உண்டோ ஒரு பொருள் உவர்கடலே”⁷⁹

மேற்கண்ட பாடலின் மூலமாக ஆசிரியர் வலியுறுத்தும் கருத்து சகிப்புத்தன்மை. இதனை விளக்குவதற்காக அவர் எடுத்துக்காட்டும் பொருள் கூற வந்த கருத்துக்கு மிகவும் தொடர்புடையவையாக இருப்பதே அதன் சிறப்பு. இவ்வொப்பிட்டு உத்தியை நாம் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாக காணலாம். அதாவது இப்பாடலில் கடலின் பண்புகளுக்கு மனிதர் ஒப்புமைப் படுத்தப்பட்டுள்ளார். கடலில் எவ்வளவு தான் கழிவுப் பொருட்கள் சேர்ந்தாலும் கடல் அவற்றை ஒருபோதும் வெறுப்பதில்லை. அதனால் அது தன்னிலையிலிருந்து உயர்வதுமில்லை தாழ்வதுமில்லை. எப்போதும் ஒரே தன்மையுடையதாகவே காணப்படும். அவ்வாறே ஒரு மனிதன் இன்பம் துன்பம் இரண்டையும் ஒன்று போலவே கருதவேண்டும். சக மனிதர்களிடம் அன்பு பாராட்ட வேண்டும் என்ற கருத்துகள் பொதிந்துள்ளன. இன்றைக்கு ஏதேனும் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலாவது நமக்கு கடலைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு கிட்டுகிறது. நம்மில் எத்தகைய பேருக்கு அதன் மூலமாகச் சிலப் படிப்பினைகள் கிடைத்திருக்கும். ஆனால் சிலருக்கு அது ஒரு போதிமரமாகக் கூட அமையக்கூடும் என்பதும் அறிவுறுத்தும் கருத்தாகும். இவரின் மற்றொரு பாடலில்

“அறையறையாய்க் கூட்டினை
அழகுடனே அமைக்கவே
நிறைபுலமை ஊட்டியே
நெடுந்தகை யார்? கூறுவாய்
தேன் சேர்த்து வைப்பதற்குத்
தேர்ந்து நல்ல, மெழுகினை
உன துருக்கி உண்டாக்க

உரைத்தவரைக் கூறுவாய்
அணு அணுவாய்ச் சேர்த்த நின்
அரிய பொருள் அனைத்துமே
கணப் பொழுதில் கைவிட்ட
காரணத்தைக் கூறுவாய்”⁸⁰

இப்பாடலில் தேனீயின் உழைப்பும் அதன் திறமையும் சுறுசுறுப்பும் பாராட்டப்பட்டு, இறுதியில் ஒரு தத்துவத்தை வைத்துள்ளார் கவிஞர். நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழ, இங்கு மாடாய் உழைக்கும் தொழிலாளர்களின் உழைப்பு முதலாளிகளால் எப்படிச் சுரண்டப்படுகிறது என்ற மார்க்சியத் தத்துவம் போதிக்கப்பட்டுள்ளது. சோசலிச (சமதர்ம) அறிவை குழந்தைப் பருவத்திற்கு இவ்வளவு எளிமையாக, துணிச்சலாக சுதந்திரத்திற்கு முன்னர் எடுத்துரைத்த கவிஞர் சக்தி கோவிந்தனைத் தவிர வேறு எவரும் இல்லை எனலாம்.

மேலும் இவர் நடத்திய சக்தி காரியாலயம் சிறார்களுக்காக வெளியிட்ட சிலையும் குருவியும் ஆஸ்கார்னாட்டு, மாயவிளக்கு வை. கோவிந்தன், அலமு சூடாமணி, ஆடோமாடிக் பென்சில், வை.கோவிந்தன், குரங்கும் முயலும்-மணி, குழந்தைகள் அறிவு-டால்ஸ்டாய், கூய்கூய்-தி.ஜ.ரா, சந்திரமண்டலம்-க.சந்தானம், சரித்திரப் புகழ்பெற்ற சிறுவர்கள்-மணி, சூரன் சூரிய மூர்த்தி-வை.கோவிந்தன், பேசும் கிணறு-தி.ஜ.ர, வண்ணத்துப்பூச்சி-தி.ஜ.ர, கற்பகத்தீவு-ஆர்.வஜ்ரேச்வரி, சிவப்புவிளக்கு-அகிலன், குழந்தைகள்-கவிதைகள்-நா.க.முத்தையா, தங்க மான்குட்டி-அஸ்வதி, மணிஎன்ன?-கல்கி, எட்டுத்திக்கும் கவிதைகள், அறிவிலியும் அறிவாளனும், அவரைக்காய்க் குடும்பம், பறவை இனங்கள், அருணோதயம் நீதிக்கதைகள், போன்ற சிறார் நூல்களை வெளியிட்டு தமிழ் சிறுவர் இலக்கியத்திற்கு தம் பங்களிப்பை செலுத்தியுள்ளார்.

மு.வரதராசன் குழந்தைகளுக்காக ‘குழந்தைப் பாட்டுக்கள்’ என்னும் நூலினை இயற்றியுள்ளார். அவரைத் தொடர்ந்து வாணிதாசன் குழந்தை இலக்கியம் என்னும் நூலினையும், யோகிகுத்தானந்த பாரதியார் குழந்தை இலக்கியம் என்னும் நூலினையும் எழுதியுள்ளனர். வாசுகியின் பாடும் பறவைகளே என்னும் நூலும், நிலாவின் நீயும் நானும் என்னும் நூலும், நா.க.முத்தையாவின் குழந்தைக் கவிதைகள் என்னும் நூலும், எட்டுத்திக்கும் கவிதைகள் என்னும் நூலும், வாசுகி ஜெயரத்தினத்தின் பாடும் பறவைகள் என்னும் நூலும் குழந்தைகளுக்காகப் படைக்கப்பட்ட நூல்களாகும்.

அப்துல் ரகுமானின் “காக்கைச் சோறு” என்னும் கவிதை நூலில் “குழந்தை ஒரு பாடப் புத்தகம்” எனும் தலைப்பில், யாப்பிலக்கணத்தை குழந்தையின் வாயிலாக கேட்டு மயங்கியதாக கூறியுள்ளார். அதாவது யாப்பிலக்கணத்தில் மோனையில் இன எழுத்துக்கள் வரும், என்பதை அதன் பேரன் வாயிலாக அறிந்தாராம், அதாவது “தாவுக்கு “சீ” வருவதாக கூறியுள்ளார். இதனை,

“அவன் மழலை பேசத் தொடங்கிய காலத்தில்
அந்தத் தேவ மொழியின் போதையில் மயங்கலானேன்

சாப்பாட்டை “த்” தாப்பாடு என்பான்
சத்தத்தைத் “தத்தம்” என்பான்”

என்று குழந்தைகளின் இனிய மொழியினை கண்டு வியந்து கூறுகிறார் ஆசிரியர். மேலும், அப்துல் ரகுமான் தம் கவிதையில்,

“குழந்தைகள் தயாரிக்க
கருப்பையை
நச்சரிக்காதீர்கள்
மெர்சியா கரங்களில்
ஒட்டடை கோலை
திணிக்காதீர்கள்”⁸¹

என்று குழந்தை தொழிலாளர்கள் படும் இன்னல்களைப் பற்றி கூறியுள்ளார். மேலும் கவிஞர் உமாமகேஸ்வரி அவர்கள் வாழ்வின் நிலையாமையை சிறார்களின் வாயிலாக

“அதே நதிதான்,
நீயும் நானும்,
உனது எனது குழந்தைகளும்
ஆடிய அதே நதிதான்
ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது
உன் உடலின் தகனத்தை
வேடிக்கை பார்த்தபடி”⁸²

என்று உமாமகேஸ்வரியின் கவிதையும் சிறார்களின் நிலையின் ஊடாக வாழ்வின் இன்னல்களைப் பற்றி வெளிப்படுத்துகின்றது. கவிஞர் உமாமகேஸ்வரியைப் போல் இளம்பிறை, தமிழ்ச்சி, சல்மா, சுகிர்தராணி, தேன்மொழி, புதிய மாதவி போன்ற

பெண் கவிஞர்களும் சிறார்களின் வாழ்வியலை தம் கவிதைகளில் பதிவு செய்துள்ளனர். கவிஞர் இளம்பிறையனுடைய “அப்பாவின் கையெழுத்து” என்னும் தலைப்பிலமைந்த கவிதை ஏழைச் சிறுவனின் துயரமான வாழ்வை வெளிப்படுத்தும் கவிதையாக அமைந்துள்ளன. கவிஞர் தாமரையின் “திருவிழாவில் தொலைந்த சிறுமி” என்ற தலைப்பிலான கவிதையும் குறிப்பிடத்தகுந்த கவிதையாக உள்ளன. மற்றொரு புதுக்கவிதை ஒன்று பிஞ்சு விரல்களின் உழைப்பைப்பற்றி,

“சிறுவன் கையிலே
அறிவியல் கையேடு!
பள்ளிப் பாடமாய்ப்
படிக்க அல்ல,
கடற்கரையில் சுண்டல்
பிடிக்க உதவும் காகிதமாய்”⁸³

சாலையோர சிறுமலர்கள் சந்தன மலர்கள் என்றாலும் அவற்றின் வாழ்க்கை சாக்கடை வாழ்க்கையாகத்தான் இருக்கின்றது என்பதை,

“காகிதத்தைப் பொறுக்குறோம்
காலமெல்லாம் கழிக்கிறோம்
ஆதரவு இல்லையம்மா
அனாதையாக திரியுறோம்
அன்பு செய்ய ஆளில்லை
அரவணக்க ஆருமில்லை”⁸⁴

இவை இந்தியச் சிறார்களின் ஏக்கத்தையும் வாழ்க்கை அவலங்களையும் வெளிப்படுத்தும் துயரக் கவிதைகளாக உள்ளது. ஓர் இல்லறத்தில் குழந்தைகள் மட்டும் இல்லையென்றால் அந்த வீடே அமைதியான நடுநிசி போல் தோன்றும், இதனை, “வானுக்கு வெண்ணிலாவும், வளர்பயிருக்கு வான்மழையும், கவிதைக்குக் கற்பனையும் எத்துனை முக்கியமோ அத்துணை முக்கியம் இந்த வையகத்திற்குக் குழந்தைகள், சுருங்கக் கூறினால் குழந்தைகள் இல்லாத இடம் சூனியமே”⁸⁵ என்கிறார் கவிஞர் சாமி பழனியப்பன்.

“தூரிகை துப்பாக்கியாகிறது” என்னும் கவிதை நூலில் பா.விஜய் ஐந்து வயது குழந்தைக்கு ஏற்பட்ட அவல நிலையை சுட்டிக் காட்டுகிறார். தாழ்த்தப்பட்ட ஐந்து வயது தனம் என்பவன் தாம் பயிலும் பள்ளியில் குடத்திலிருந்து தண்ணீர் மொண்டு குடித்ததினால் அது தீட்டாகி விட்டதென்று ஆசிரியர் கண்களைக் குத்தி

தண்டித்தார். அந்நிகழ்வே அப்போது சிந்திய கவிதைக் குருதி தான் தன்னையே “தீட்டு” என்னும் தலைப்பில் கூறியதாவது.

“அந்த ஐந்து
அகவை சிறுமி
எச்சில் படுத்திவிட்டதால்
தண்ணீர் திரவமாகி விட்டதா?”⁸⁶

என்று குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் கொடுமைகளை சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இந்நிகழ்வு 2005 ஆம் ஆண்டு தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஒரு பள்ளியில் நடந்தது உலகத்தையே உலுக்கிய சாதியக்கொடுமை இது. கற்றுக்கொடுக்கும் ஆசிரியரே ஆதிக்க சாதி உணர்வுடன் நடந்துகொண்டதை ஊரே அறிந்த நிகழ்வாக உள்ளது.

“வாழ்க பாரதம்” என்னும் தலைப்பில் கவிஞர் பா.விஜய் அவர்கள் இந்த சமூகத்தின் அவல நிலையை சாடுவதாக தாய்ப்பால் சுரப்பதற்கே வழியில்லாமல் வருந்தும் ஓர் ஏழைத் தாய்க்கு சிறிதளவு பால் தருவதற்கு யாரும் முன் வராத நிலையில், கோயில்களில் விநாயகர் சிலைக்கு குடம் குடமாய் பால் அபிஷேகம் செய்வதை,

“தாய்ப்பால்
சுரப்பதற்கும்
தகராறு
தூரத்தில்
ஒரு கும்பல்
விநாயகர்
சிலைக்கு
பால் புகட்டிக்
கொண்டிருந்தது!”⁸⁷

என்ற கவிதையின் மூலம், இச்சமூகத்தில் ஏற்படும் அவல நிலையை சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். தொழில்நுட்ப உலகில் பெண்கள் வேலைக்கு செல்லும் சூழலில் பெற்ற குழந்தையை உடனிருந்து வளர்க்க முடியாததால், குழந்தையை வேறொருவர் இடத்தில் விட்டுவிட்டு செல்வதும், தாய் சென்றவுடன் குழந்தை உணர்ச்சியற்று பொம்மை போல் கிடப்பதும், அலுவலகம் முடிந்து தாய் வந்து குழந்தையைப் பார்க்கும்போது குழந்தை முகமலர்ச்சி பெறுவதுமான அவலநிலையை

“ஆபிஸ் முடிந்து அம்மா வந்தாள்
உயிர்பித்தது
பதினெட்டு மாத பொம்மை”

என்று கழனியூரனின் ஹைக்கூ கவிதை விளக்குகின்றது. கவிஞர் கழனியூரன் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் குற்றாளத்தின் அருகிலுள்ள கழுநீர்குளம் என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர். தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியராகப் பணியாற்றி இவரின் இயற்பெயர் எம்.எஸ்.அப்துல்காதர் என்பதாகும். கவிஞர் மித்ராவின கவிதையொன்று ஏழ்மையில் வாடும் குடும்பத்தில் உள்ள குழந்தைகள் எதிர்கொள்ளும் வறுமை நிலையையும், தெருக்களில் போஸ்டர் ஒட்டி அதில் வரும் வருமானத்தை வைத்து குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும் தந்தையின் துயர வாழ்வையும் இக்கவிதை விளக்குகின்றது.

“பசித்த குழந்தைகள் அழும்
கஞ்சி காய்ச்சுவான்தந்தை
சுவரொட்டிகள் ஒட்ட”⁸⁸

தொன்மங்களை உடைத்து புதிய தொன்மங்களை சமகால நிகழ்வுகளோடு பொருத்தியும், பெண் குழந்தைகளை (சிசுக்கொலை) கொலை செய்வதையும், ஆண் பெண் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் நீண்ட நெடிய சமூகத்தில் பெண்ணுக்கான இருப்பையும் இக்கவிதை விவரிக்கின்றது.

“சிவனும் பார்வதியும் ஒன்றுதான்
புராணங்களில்
சிவனுக்கோ ஆவின் பால்
பார்வதிக்கோ கல்லிப்பால்”

என்று சிறுவர் மலரில் வெளிவந்த நறுக்கு கவிதை ஒன்று விளக்குகின்றது. பெற்றோர்கள் தம் குழந்தைகளை நன்முறையில் வளர்க்க இயலாத சூழலும், பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை அனாதையாக விட்டுச்செல்லும் சூழலும் குழந்தைத் தொழிலாளர் உருவாவதற்கான காரணங்களில் ஒன்றாக விளங்குவதை சிறுவர் மலரில் வெளிவந்த கவிதை ஒன்று எடுத்துரைக்கின்றது.

“பள்ளி மணி அடித்தது
ஏக்கத்துடன்
குழந்தைத் தொழிலாளி”

மற்றொரு கவிதை சிவகாசி தீயில் வெந்துமடியும் இளம் பிஞ்சுகளைப் பற்றி,

“தீப்பெட்டிக்குள் அடைப்பட்ட
அறிவுச் சுனை
சிவகாசிக் குழந்தை”

என்று கூறுகின்றது. முனைவர் த.வசந்தா குழந்தைகள் படும் பாட்டை “புத்தக மூட்டை” என்னும் தலைப்பில் கவிதையாக கூறியுள்ளார். மண்ணில் வாழும் மனிதர்களாகிய நாம் “வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடணேட்டாம். குழந்தைகளை நடைமுறைப் படுத்துவோம்”⁸⁹ என்றும் குழந்தைகளுக்கு வளமான தாய் நாட்டையும் தரமான வாழ்வையும் விட்டுச் செல்வோம் என்பதாகவும் கூறியுள்ளார். அவருடைய கட்டுரையில் குழந்தைகள் படும் பாட்டையும் கவிதையாக கூறியுள்ளார். “புத்தக மூட்டை” என்னும் தலைப்பில்

“பன்னிரண்டு வயதுச்
சிறு மியின்
தோளில்
புத்தக மூட்டை
ஏழு வயதுச்
சிறுமியைப்
பள்ளிப் பேருந்தில்
அனுப்ப
மூட்டையுடன்
காத்திருக்கின்றாள்”⁹⁰

என்று குழந்தைகள் படும் வேதனையை சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை, ஹைக்கூ கவிதை, நறுக்கு கவிதை போன்றவை சிறார்களைப் பற்றிய வாழ்வியல் விழுமியங்களை பதிவு செய்து வருகின்றன. இன்றைய ஆய்வு உலகில் தலித்தியம், பெண்ணியம், தொழிலாளரியம் பேசுவதைப் போல சிறார்களின் வேதனைகளையும், துன்பங்களையும், வாழ்வியலுக்கான போராட்டங்களையும் அதற்கான தீர்வுகளையும் எடுத்துரைக்கும், “சிறாரியம்” என்னும் கோட்பாடே வலுப்பெற்று வருவதற்கு மேற்சொன்ன கவிதை வகைமைகளில் வரும் பாடுபொருண்மைகள் ஒரு காரணமாக அமைந்திருக்கின்றன எனலாம்.

17.5.2 சிறுகதை, புதினங்களில் சிறார்

சிறுகதை, பாரதியார் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளை மக்கள் உள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாய்ந்து தொழிற்படும் முறையில் கதைகள் மூலம் உணர்த்தினார். அது மட்டுமல்லாமல் பாரதியார் பாமர மக்களின் உள்ளத்து எழுச்சிகளையும், உணர்ச்சிகளையும் தம் கதைகளிலே எதிரொலிக்கவும் செய்தார். பாரதியார் எழுதிய கதைகள் அனைத்தும் ஒவ்வொரு வகையில் தனிச் சிறப்புக் கொண்டவை. அறிவு விளக்கம் தருவதையே தமது நோக்கமாக கொண்டிருந்தவர்.

பாரதியார் தான் எழுதிய “பாரதியார் கதைகள்” என்னும் நூலில் “குழந்தைக் கதை” என்ற தலைப்பில் ஒன்பது வயது குழந்தையின் திறத்தைக் கண்டு வியப்படைகிறார். அதில் அக்காலத்தில் “சுதந்திரத்துக்கான போர்கள் நடைபெற்ற காலத்தில் சிறுமியானவள் நேசக் கட்சியினரை ஜெயிக்க வேண்டுமென்ற கருத்துடன் ஜெர்மனி யுத்தம் நடத்துகிறது. ஜெர்மனியை ஜெயிக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணத்துடன் நேசக் கட்சியார் யுத்தம் பண்ணுகிறார்கள்”⁹¹ என்று குழந்தையின் திறத்தை வியப்படைந்து கூறுவதாக அமைத்துள்ளார்.

“புகழ்பெற்ற மாணவ மணிகள்” என்னும் சிறுகதை நூலில் ஒற்றுமையுணர்வூட்டிய மாணவன் என்னும் தலைப்பில் கபீர்தாசரின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் சின்னஞ்சிறு வயதிலே மக்களுக்கு அவர் செய்த அறச் செயல்களையும் கூறி ஒவ்வொரு மாணவனும் இளைஞனும், ஏன் பெரியவர்களும் கபீர்தாசரின் அறிவுரைப்படி நடந்தால் நம் சமுதாயம் மேலும் உயரும் என்றும் கூறியுள்ளார்”⁹² மு.பாலவடிவேலனார் அவர்கள்.

எழுத்தாளர் அன்பாதவன் “தீச்சிற்பம்” என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பில் சிறார்கள் குடும்ப சூழ்நிலை சுமக்கும் சூழல்களை விரிவாக எழுதியுள்ளார். மனிகை கடைகளில், தீப்பெட்டி கம்பெனிகளில், லாட்டரிசீட்டு கடைகளில், செங்கல் சூளைகளில், டீக்கடைகளில், பஞ்சர் கடைகளில், ஓட்டல்களில், தங்கும் விடுதிகளில், பேருந்து நிறுத்தங்களில் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் படும் அவலங்களை எழுதியுள்ளார்கள்.

பேராசிரியர் ராஜநாயகத்தின் “சிலிப்பு” என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பு சிறுவர் உலகைப் பதிவுசெய்திருக்கின்றன. இந்தத் தொகுப்புக் கதையில் வரும் சிறாக்கள் அனைவரும் நாம் நம் வாழ்க்கையில் சந்தித்த, சந்திக்கும், சந்திக்கப்போகும் நபர்கள் போல் தோன்றுகின்றது.

பெ.தூரன் புனைக்கதை வடிவில் சிறுவர்களுக்காக எழுதிய சிறுகதைத் தொகுப்புகள் மாயக்கள்ளன் (1961), சூரப்புலி (1966), கொல்லிமலைக் குள்ளன் (1973), சங்ககிரிக் கோட்டை மர்மம் (1978), தரங்கம்பாடி தங்கப் புதையல் (1979), ஓடி ஓடி உழைக்கணும், பச்சைக்கிளி பாடுது. நட்சத்திரக் குழந்தை, தேவன் வருவார், யாத்திரை (மார்க்கு), சின்னச்சின்ன அறிவியல் செய்திகள் (விடுகை செந்தமிழன்), சிறுவர் ரசனையில் ஒழுக்கத்தை புகட்டும் கதைகள், (செல்வகேசவராயர் முதலியார்).

புதினம்: அறிவியல் வளர்ச்சியின் காரணமாகவே உருவாக்கப்பெற்ற இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று புதினம். பழைய சொற்கள் இலக்கிய வகைகளைப் போலன்றி

இலக்கண வரையறுக்க முடியாத கட்டுப்பாடற்ற வகையாக விளங்குகின்றது என்று வரையறுக்கின்றார் சீதாலட்சுமி.

மேலைநாட்டு இலக்கிய வகைமைகளில் ஒன்றான புதினமானது தமிழ் மொழியில் முதன் முதலில் அறிமுகமான இலக்கியமாகும். தொடக்க கால தமிழ் புதினங்கள் புராண கருத்தியலையும், தத்துவார்ந்த கருத்துக்களையும், சரித்திரப் பாத்திரங்களையும், முதன்மைப்படுத்தி பேசியது எனலாம். அவ்வகையில் தமிழ் நாவல்கள், வரலாற்றுப் புதினம், பொழுதுபோக்குப் புதினம், மொழிபெயர்ப்புப் புதினம், துப்பறியும் புதினம், சமூகப் புதினம், தன்வரலாற்றுப் புதினம், தழுவல் புதினம் என்றும் பெண்ணியம், தலித்தியம், தொழிலாளரியம் போன்ற கோட்பாடுகளையும் கொண்டு பன்முகத்தன்மையில் வளர்ந்து வருகின்றன.

மனிதர்களின் எதார்த்த வாழ்வியலை சித்திரிக்கும் சமூகப் புதினங்களில் ஆங்காங்கே சிறார்களைப் பற்றிய பதிவுகளும் காணப்படுகின்றன. சில புதினங்கள் சிறார்களின் வாழ்வியலை மட்டுமே மையப்படுத்தி முதன்மைப் பாத்திரமாகக் கொண்டு பேசுகின்றன. அவற்றுள் ராஜம் கிருஷ்ணன் என்னும் எழுத்தாளரால் எழுதப்பட்ட புதினம் “கூட்டுக் குஞ்சுகள்” என்பதாகும். இப்புதினம் சிவகாசி குழந்தைத் தொழிலாளர் பற்றிய ஒரு இலக்கியப் பதிவு. பெற்றோர்களின் வறுமை, கல்வியறிவின்மை, நிரந்தர வருமானம் இன்மை, வருடம் தவறாமல் குழந்தை பெறுதல் போன்றவை குழந்தைத் தொழிலாளர் உருவாகும் காரணங்களாக இப்புதினத்தில் ஆசிரியர் காட்டுகின்றார்.

பெருமாள் முருகன் (1993) எழுதிய “நிழல் முற்றம்” என்னும் புதினம் சமூகத்தின் எதிர்காலம் என்று நம்பப்படுகின்ற சிறார்களைப் பற்றியது. சிறார்களின் உலகம் என்பது இன்றைக்கு தரிசு நிலமாக மட்டுமல்லாமல் கருகிப்போன உலகமாகவும் இருக்கின்றது என்பதுதான் உண்மை. சினிமா கொட்டகையில் சோடா, முறுக்கு, டீ, வறுகடலை விற்கின்ற சிறார்களையும், சினிமா போஸ்டர் ஒட்டுகின்ற சிறுவர்களையும் பார்க்கின்றோம். பெரியவர்களாகிய நாம் சிறார்களை பலவிதங்களில் உதவி என்ற பெயரில் அபாயகரமான செயல்களில் ஈடுபடுத்துகின்றோம் என்பதை இப்புதினம் கண்ணாடி மாதிரி நமக்குக் காட்டுகின்றது. இதே ஆசிரியருடைய “கூளமாதாரி” (2000) என்ற நாவலும் சிறுவர்களின் உலகத்தை சித்திரமாக்கி காட்டுகின்றது.

புதினம் முழுவதும் சிறார்களுக்கு இணையாக ஆடுகளும் வருகின்றன. தனித்தனி பெயர்களுடன், தனித்தனி அடையாளங்களுடன் விசித்திரம்தான். தெலுங்கு மொழி பேசுகிற சக்கிலிய இனச்சிறுவன் பண்ணையாளாக கவுண்டர்

குடும்பம் ஒன்றுக்கு ஆடு மேய்க்கப்போகிறான் அந்தச் சிறுவன். ஆடுகள், காடுகள் என்று விரிகிறது நாவல். தமிழக கிராமங்களில் ஆடு, மாடு மேய்க்கும் பண்ணையாளாக வேலை செய்கிற சிறார்களின் ஒரு மாதிரிதான் “கூளமாதாரி” நாவல். பெரியவர்களாகிய நமக்கு கட்டளையிட்டே பழக்கம். நம்முடைய கட்டளைப்படி நாம் வைக்கிற மரம் வளர்கிறதா? மரமோ, செடியோ, கொடியோ அதனுடைய குண இயல்புகளுக்கு ஏற்றபடிதான் வளரும். இந்த புரிதலை சிறார்களிடம் நாம் காட்டுகிறோமா. தன்னுடைய ஆண்டை மகனுக்காக உயிரினை விட்டுவிடுகிற கூளையன் இப்பொழுதும் நம் கண்முன்னே நிற்பதுபோல் இருக்கின்றன. இதுபோன்ற சில புதினங்களில் சிறார்களின் யாதார்த்த வாழ்வியலை பதிவுசெய்கின்றன.

17.5.3 உரைநடையில் சிறார்

குழந்தைகளின் மனநிலைகளையும், அவர்களின் மொழியையும் நம்மால் அறிந்துகொள்வது சிறிது கடினமான முயற்சியாகும். அவர்களின் மழலை மொழியை கேட்டாலே நமக்கு நகைப்படும் மகிழ்ச்சியும் தான் வரும்.

தாய்மார்கள் குழந்தையை வளர்க்கும் முறையினை மு. வரதராசனார் தம் கட்டுரையின் முன்னுரையில், “குழந்தை இளஞ்செடி போன்றது, மற்றவர்கள் வளர்ந்த மரம் போன்றவர்கள் இளஞ்செடியை வளர்க்கும் மண் நீர் காற்று ஒளி ஆகியவை உயிரற்றவை என்றும் ஒரு நிலையாக இருப்பவை. ஆனால் குழந்தையை வளர்க்கும் பெற்றோரும் மற்றோரும் உயிருள்ளவர்கள், உணர்ச்சி உடையவர்கள். மாறும் இயல்புகளையுடையவர்கள் ஆகையால் இளஞ்செடிபோல் குழந்தை இயற்கையாக வளர முடிவதில்லை. வளர்ப்பவர்களின் உணர்ச்சிகளும் விருப்பு வெறுப்புகளும் அறிவும் அறியாமையும் குழந்தையின் வாழ்வைப் பலவாறு மாற்றியமைக்கக் காண்கிறோம்.”⁹³ என்று கூறியுள்ளார்.

மேலும் தம் கட்டுரையில் “குழந்தையைத் திருத்துவதிலோ, நாமோ திருத்துவதிலோ போதிய முயற்சி செய்யப் பலர்க்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆயினும் குழந்தையின் மனத்தையும் நம் மனத்தையும் அறிந்து தெளிவதில் பயன் உண்டு. அதனால் பொறுமை வளரும், கவலை குறையும், குழந்தை செய்யும் தவறுகளையும், இழைக்கும் இடர்களையும் ஒரு வகை மகிழ்ச்சியோடு பார்த்துப் பழகுவோம். வியப்புணர்ச்சியுடன் உருகியும் நிற்போம்”⁹⁴ என்று குழந்தைக்கும் தாய்க்கும் உள்ள உறவை புனிதப்படுத்தி கூறியுள்ளார்.

குழந்தையை அறிவுள்ள குழந்தைகளாகவும், மற்றவர்களுக்கு பல இன்னல்களையும் இடர்களையும் செய்யாத குழந்தையாக வளர்ப்பதும் ஒரு தாயின் கையில்தான் உள்ளது. இதனை, உலகப் பிரசித்தி பெற்ற மரியா மாண்டிசோரி

அம்மையார் அவர்கள் “மனித சமுதாயம் அமைதியான வாழ்வு வாழ வேண்டுமானால் குழந்தைச் சமுதாயம் வாழ வேண்டிய சூழ்நிலையைப் பெற்றோர்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும்” என்றும் “குழந்தையைப் பின்பற்ற வேண்டுமானால் பெரியவர்கள் குழந்தையின் உள இயல் வளர்ச்சிகளின் தேவைக்கும் குழந்தையின் தாள இயலுக்கும் தகுந்தாற்போல் தங்களை அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும்”⁹⁵ என்றும் கூறியுள்ளார். குழந்தைகளின் அன்பானது ஆழ் மனதிலிருக்கும் அன்பையும் எழச் செய்வதாக அமைந்திருக்க வேண்டும். நம் நாட்டின் பிரதம மந்திரியாக இருந்த நேருவின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது குழந்தைகளின் புன்முறுவல்தான். மரியா மாண்டிசோரி அவர்கள் தனது வாழ்நாளை குழந்தையின் உள்ளத்தில் மறைந்திருக்கும் ரகசியத்தை ஆராய்வதில் தியாகம் செய்தவர். குழந்தைகளுக்கும் சுதந்திரம் உண்டு என்று போராடியவர். அதற்காக அவர் “குழந்தை வீரன்” என்ற பட்டமும் பெற்றவர்.

“குழந்தைகளின் உள்ளம் ஈரக் களிமண் போன்றது. ஒழுக்க நெறிகளின் துணைகொண்டு அதற்குச் சரியான வடிவம் கொடுக்கப்படுமாயின் அதுவே வாழ்வின் இறுதிவரை நிலைத்து விடுகிறது. எனவே குழந்தைகளின் சீரான வளர்ச்சிக்கு ஒழுக்க நெறி உணர்த்துதல் இன்றியமையாதது”⁹⁶ என்று வெ.தனலக்குமி கூறுகிறார்.

“எந்தக்குழந்தையும் நல்லக்குழந்தைதான்
மண்ணில் பிறக்கையிலே அவர் நல்லவராவதும்
தீயராவதும் அன்னை வளர்ப்பினிலே”

என்று சினிமாப் பாடலொன்றும் கூறுகிறது. எனவேதான் பிள்ளையை ஓர் அன்னையானவள் அன்பாகவும் ஒழுக்க நெறிகொண்டும் வளர்த்திடுதல் வேண்டும். ஆண் சிறார்களாக இருந்தாலும், பெண் சிறார்களாக இருந்தாலும் ஒரு பிள்ளையை பெண்ணானவள் பெற்றெடுத்தால்தான் அவர்களை இச்சமுதாயம் உயர்வாக கருதுகின்றது. பெற்றோர்களானவர்கள் தமக்கு முதலில் ஆண் சிறார்களையே பிறக்க வேண்டும் என்று கருதுகின்றனர். ஏனென்றால் தமக்கு இறுதிக்கடன் செய்வதற்கும், கடைசிவரை ஆண் குழந்தை என்றால் தன்னை வைத்து காப்பாற்றும் என்ற நம்பிக்கையினாலும் ஆண் வாரிசினையே விரும்புகின்றனர் மக்கள்.

இக்கருத்தினை ஆ.சிவலிங்கனார் தம்முடைய “திருக்குறட் சிந்தனைகள்” என்னும் நூலில் “திருமணமான ஒரு பெண் தான் முதலில் பெறும் குழந்தை ஆணாக இருத்தல் வேண்டும் என்றுதான் விரும்புவாள். அவ்வாறு ஒருத்தி, தான் முதற் பேறு காலத்தில் துன்பப்பட்டுப் பிள்ளையைப் பெற்றால் அவள் தன்னை மறந்த நிலையில்

மயக்கம் அடைதல் இயல்பு தெளியும் அவள், தன் குழந்தையைப் பற்றிய நினைவில் கண் விழிப்பாள், அப்போது அவள் அக்குழந்தையைப் பார்ப்பதற்கு முன்னதாக, அவள் மகிழும் படி “உனக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்துள்ளது” என்பார்கள் அப்போது தான் விரும்பியபடியே ஆண் குழந்தை பிறந்தமை கேட்டு மகிழ்வாள். பெண் குழந்தை பிறந்தது என்று கேட்டலினும் ஆண் குழந்தை பிறந்தது கேட்டல் அவளுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தரும்”⁹⁷ என்பதாக கூறியுள்ளார்.

“மாக்கிம் கார்க்கி” அவர்கள் தன்னுடைய “Maxim Gorky on Literature” என்னும் நூலில் மக்கள் வாழ்வில் ஒழுக்கநெறி பற்றிய அறிவு மிகவும் தேவையான ஒன்றாகும். காலமறிந்து விதைக்கப்படும் விதைகள் தான் சிறப்பான பயனை நல்கும், ஆதலால் மக்களின் நல்வாழ்விற்கான ஒழுக்கநெறிகளும் குழந்தை பருவத்திலேயே அறிவுறுத்தப்பட வேண்டும். இவ்வாறு உரிய பருவத்தில் ஊட்டப்பெறும் ஒழுக்கநெறிகளே வளர்ந்த நிலையில் நேரான வாழ்விற்கு வழிகாட்டக் கூடியன”⁹⁸ என்று கூறுவதாக குழந்தைப் பாடல்களில் பாடுபொருளும் அறநெறியும் என்ற நூலில் வெ.தனலக்குமி கூறுகிறார். குழந்தைக்கு உணர்த்தப்படும் ஒழுக்க நெறிகள், அவர்களின் வயதுக்கு ஏற்ற வகையிலும், அவர்களின் அறிவானது அதை புரிந்து கொள்கின்ற நிலையிலும், நாம் அன்பாக சொல்லித் தருதல் வேண்டும். சிறாரின் உலகமும் உறவும் தாயே, சிறாரின் உயிரும் உணர்வும் உயிர்ப்புமாய் விளங்குபவள் அன்னை என்பது வெளிப்படை மாதா பிதா குரு தெய்வம் என்னும் பொருளுடைய பொன்மொழியில் முதலிடம் பெறுபவள் தாயே.

“டெய்சு கு இக்கேடா” தாயின்பின் சிறப்பினைப் பற்றி கூறுகையில் சுற்றிலும் வீசும் காற்று ஒருவனுக்கு எந்த அளவிற்கு இன்றியமையாததோ அந்த அளவிற்குக் குழந்தைக்குத் தாயன்பு இன்றியமையாதது, குழந்தையின் கல்விக்கும் நற்பழக்கம் பயற்சிக்கும் பள்ளியைவிட அதற்குத் தாய் வாழும் இல்லமே சிறப்பான இடமாக அமைகின்றது என்று ‘Stevenson’s book of quotations’ என்னும் உரைநடை நூலில் குழந்தைகள் வாழும் இல்லங்கள் மகிழ்ச்சி பொங்கும் ஊற்றுகளாக திகழ்வதாக”⁹⁹ கட்டுரை ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். குழந்தைகள் அழும்போது அதன் கண்ணீரைத் துடைக்க நம் புத்தம் புதிய ஆடையாக இருந்தாலும் அதை நாம் முந்தானையால் துடைத்தல், குழந்தையின் மூக்கொழுகிடும் போது அக்குழந்தையின் மூக்கை நம் கைகளால் சிந்துதல், குழந்தை சாப்பிட்டுவிட்டு வைத்ததை அதன் மீதியை தாய் அமிழ்தமாக உண்ணுதல். இதை இன்றும் பாசமுள்ள அனைத்து தாய்மார்களாலும் அனுபவிக்கப்படுகிறது. குழந்தைகளுக்கு நோய் வந்திடில் பேணிக்காத்தல், அழும்போது அனைத்து முத்தமளித்தில், அதன் மழலை மொழி கேட்டு மகிழ்தல்,

பள்ளிக்கு அனுப்பிக் கண்ணெனத்தகும் கல்வி பெறச் செய்தல் ஆகிய தாயின் தன்னலமற்ற அன்புச் செயல் முறைகளாக அமைந்துள்ளது.

பாரத ரத்னாவாகிய நேரு குழந்தைகளோடு குழந்தையாக ஓடிவிளையாடி ஒரு குழந்தையாகவே மாறியது கண்டு பாரதமே வியந்தது வரலாறு “நேரு மாமா” என்றே குழந்தைகள் அனைவராலும் அன்போடு அழைக்கப்பட்டவர்.¹⁰⁰ அந்த அளவிற்கு குழந்தைகள் நேருவினை விரும்பியதாக “குழந்தைகள் விரும்பும் நேரு காவியம்” என்னும் நூலில் “துரை மாலிறையன்” கூறுகிறார்.

சிறார்களுக்கான பல நல்ல செய்திகளை சொல்வதற்காக இன்றும் பல கட்டுரைகளும் வெளிவந்து கொண்டு இருக்கின்றன. முதலில் குழந்தைகளை சீராட்டி, பாராட்டி வளர்த்தல் என்பது மக்களின் நாட்டுப்புற பாடலாகவே அமைந்திருந்தன. பின்னர் தான் அதற்கான இலக்கண, இலக்கியங்களும் எழுத்து நடையில் புகுத்தியும் வரலாயின.

மேலும் சு.காந்தி அவர்கள் தம் குழந்தைகளுக்கு அறவுணர்வும், மறவுணர்வும், அருளுணவும் ஊட்டக் கருதிய அன்னையர் கூறிய கதைகள் யாவும் வாய்மொழியாகவே வழங்கி வந்துள்ளன. புராணக் கதைகள் மட்டுமின்றிப் பிற்காலத்தில் அரிச்சந்திரன், மனுநீதிச் சோழன், சிபிச்சக்கரவர்த்தி, சரவணன் ஆகியோர் கதைகளும் புராணங்களில் சொல்லப்பட்ட செய்திகளோடன்றிக் குழந்தைகளுக்கு வாய்மை, நேர்மை, அருளுடைமை, அன்புடைமை ஆகிய நற்பண்புகளை விளக்கும் நிகழ்ச்சிகளும் கதை வடிவில் சொல்லப்பட்டது என்றும், “சங்க இலக்கியத்தில் குழந்தைகள் பற்றிய குறிப்புகள்”¹⁰¹ என்னும் தம் கட்டுரையில் விவரித்துள்ளார்.

பிள்ளைகள் ஒரு பொருளைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால், திரும்ப, திரும்ப அப்பொருளைப் பற்றி முழுமையாக கேட்டு அறிந்த பின்னரே பெற்றோர்களை விடுவர், அவ்வெண்ணங்களை பெற்றோர்கள் வரவேற்க வேண்டும், அவர்களின் எண்ணங்களை முடக்கி வைத்தல் கூடாது. இதனை,

“குழந்தைகள்” என்னும் உடைநடை நூலில் கலீல் கிப்ரானின் என்பவர், “உங்கள் குழந்தைகள் உங்களுடையவை அல்ல. அவர்களுக்கு உங்களுடைய அன்பை நீங்கள் தரலாம். உங்கள் எண்ணங்களை அல்ல. ஏனெனில் சுயமாக அவர்களிடத்தே எண்ணங்கள் பிறக்கின்றன”¹⁰² என்பதாக முனைவர் வி.காதம்பரி தம் கட்டுரையில் எடுத்தாண்டுள்ளார். இவ்வாறு சில உரைநடை நூல்கள் சிறார்களினுடைய பல்வேறு நிலைகளை பல்வேறு கோணங்களில் விளக்கிச் செல்லுகின்றன.

17.5.4 கதை, நாடகம், வாய்மொழி இலக்கியங்களில் சிறார்

கதை: பிள்ளைகளுக்கு கதை என்றாலே மிகவும் விருப்பமான ஒன்று கதை சொல்வதின் மூலம் குழந்தைகளின் நினைவாற்றலும் பெருகும், சிறு வயதிலே வீர தீரக் கதைகள், நல்ல செயல்களை சிறு வயது முதற்கொண்டே செய்தல் போன்ற அறிவுள்ள கதைகளை அவர்களுக்கு சொல்வதின் மூலம் அவர்கள் நற்பண்புள்ள குழந்தைகளாக வளர்வர்.

ஓய்வு நேரங்களில் சக மனிதர்களுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கும், குடும்ப உறவினர்களுடன் அளவளாவுவதற்கும் ஆதிமனிதன் புதிய சாதனம் ஒன்றை கையாள வேண்டியுள்ளது. அந்த நேரத்தில்தான் கதை சொல்லும் மரபு உதயமாயிற்று என்று கொள்ளலாம். குழந்தைப் பருவத்தில் பாட்டன், பாட்டி மடியில் “ஒரே ஒரு ஊரில் ஒரே ஒரு ராஜாவாம்” என்ற மாதிரி சுவாரஸ்யத்தோடு கதை சொல்வதும், கேட்பதும் வழிவழியாக வந்த மரபு. குழந்தைகளுக்கு தூக்கம் வர கதை சொல்வது மாத்திரமல்ல. பெரியவர்களுக்கும் பொழுதைப் போக்க கதை சொல்வதும் ஒரு வழக்கம்.

சிறார்களை மையப்படுத்தியே சில படைப்புகள் தமிழில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. சிறார்களின் உள்ளங்களில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிய வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு அவர்களுக்காக **கதை, நாடகம், நீதி போதனை, சுய முன்னேற்றம்**, சிந்தனைகளைத் தூண்டும் அறிவியல் நிகழ்ச்சிகள் போன்ற பொருண்மைகளில் படைப்புகள் ஏராளமாக வெளிவருகின்றன. சான்றாக,

சிறுவர் சிந்தனைக் கதைகள்-2007 (கன்னி பிருத்திவிராஜ்), மூடன் மட்டி மடையன் கதைகள் (பேரா.எ.ஜோதி), ஈசாப் கதைகள் 100-1997 (ஸ்ரீமதி எஸ்.லக்ஷ்மி), பொய்யாமொழி (டி.எஸ்.ஜி.ஜி. கோவிந்தசாமி), பள்ளி மாணவர்களுக்கான பல்வேறு நாடுகளின் நீதிக்கதைகள்-2000 (வினோதினி), மரியாதை ராமன் கதைகள்-2007 (பட்டத்தி மைந்தன்), தசாவதாரம் கதைகள் (ஆர்.எம்.சரவணன்), விண்ணில் பூத்த மலர் (இராச இளங்கேறன்), பொற்கால வாழ்க்கை-1966 (பூவண்ணன்), விதைகளே விழுதுகள்-1999 (குடந்தை கீதப்பிரியன்), மண ஊஞ்சல்-1994 (ஆர்.தியாகராஜன்) போன்ற கதை நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன.

நாடகம் : நீண்டநெடிய வரலாற்றுப் பின்புலத்தை யுடைய தமிழ் நாடக பரப்பு குழந்தைகளுக்கான நாடகங்களையும் வழங்கியிருக்கிறது. நம் நாடு ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிப்படியில் சிக்குண்ட பின்னர், மேனாட்டு இலக்கியக் கூறுகளையும் தமிழ் உள்வாங்கிக் கொண்டது. குழந்தை இலக்கியத்துறைக்கென

தனிச் சிறப்பிடம் கிடைத்ததும், குழந்தைகளுக்கான நாடகங்கள் எழுதப்பட்டு அவை மேடையேறியதும் இக்காலத்தில் நடைபெற்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் குழந்தை நாடகங்கள் எழுதப்படலாயின. அப்போது வெளியான இதழ்கள் குழந்தை நாடகங்களைப் பற்றி அக்கறை காட்டவில்லை. ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிக்கு எதிராக இந்தியர்களின் விடுதலைப் போராட்டக் குரல்கள் ஒங்கி ஒலித்த காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் குழந்தைகளை நடிகர்களாகக் கொண்ட நாடகக்குழுக்கள் செயல்பட்டு வந்தன. அவற்றில் பெரியவர்களுக்கான நாடகங்களில் குழந்தைகள் பெரியவர்களாக வேடமேற்று நடித்தனரேயொழிய அவை குழந்தைகளுக்கான நாடகங்களாக இல்லை என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

பள்ளிக்கூடங்களே குழந்தை நாடகங்களைப் பெரிதும் ஆதரித்ததோடு, அவற்றிற்கு மேடையமைத்தும் தந்தன. பெரும்பாலும் ஆசிரியர்கள் எழுதிய குழந்தைகளுக்கான நாடகங்களே பள்ளிக் கூட விழாக்களில் குழந்தைகளால் நாடகங்களாக நடிக்கப் பெற்றன. துருவன், பிரகலாதன், கண்ணன் ஆகிய குழந்தைகளைப் பற்றிய புராண நாடகங்களே குழந்தைகளுக்கென்றும் நடத்தப்பட்டன. பாடப்புத்தகங்களில் குழந்தைகளுக்கான நாடகங்கள் சில இடம்பெற்றன. 1940க்கு முன்னர் குழந்தை நாடக நூல் ஏதும் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

குழந்தைகள் தினமான நவம்பர் 14ஆம் நாளில் குழந்தைகளுக்கான கலை நிகழ்ச்சிகளை சென்னை வானொலி நடத்தியது. “வானொலி அண்ணா” என்றறியப்பட்ட ர.அய்யாசாமி, சென்னை வானொலி நிலைய குழந்தைகள் பகுதி நிகழ்ச்சிப் பொறுப்பாளராக இருந்தபோது, குழந்தைகளுக்கான தொடர் நாடகங்களை வானொலியில் ஒலிபரப்பினார். பெரியவர்களுக்கான நாடக விழாவினைப் போன்றே குழந்தைகளுக்கான நாடக விழாவினையும் குழந்தைகளுக்கான நாடக விழாவினையும் நடத்தினார். சென்னை மட்டுமல்லாது திருச்சி, கோவை, மதுரை, புதுவை வானொலி நிலையங்களும் குழந்தைகளுக்கான நாடகங்களை ஒலிபரப்பின.

1950-இல் தொடங்கப்பட்ட குழந்தை எழுத்தாளர் சங்கம் குழந்தைகள் நாடகத்திற்குச் சிறப்பானதொரு பங்களிப்பினை ஆற்றியது. 1955-இல் ஒரு மணி நேர குழந்தைகளை நாடகப் போட்டியை நடத்தியது. இதே ஆண்டில் குழந்தைகள் நாடக விழாவையும் நடத்தியது. கூத்தபிரான், தம்பி சீனிவாசன், அழ.வள்ளியப்பா, திருச்சி பாரதன், சாந்தலட்சுமி, கி.மா.பக்தவச்சலன், தணிகை உலகநாதன்,

பூவண்ணன், செளந்தர், ஆலந்தூர் கோ.மோகனரங்கன், கி.பானுமதி, பூதலூர் முத்து, மாமூலன், வைத்தண்ணா, பாணன், ஆர்.விரலட்சுமி, நெ.சி.தெய்வசிகாமணி, ரேவதி, ந.வே.இளங்கோ, மு.சிவம், ஆகியோர் தொடக்கக் காலத்தில் குழந்தைகளுக்கான நாடகங்களை எழுதியதில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

தம்பி சீனிவாசனின் “தங்கக் குழந்தைகள்” நாடகம் நூலாக வெளிவந்து இந்திய அரசின் பரிசினையும் பெற்றது. கி.மா.பக்தவத்சலன் எழுதிய அசோகன், ராணி மங்கம்மா, ரமணி பத்மினி ஆகிய நாடகங்களும் நூலாக வெளிவந்து பாராட்டைப் பெற்றன. தணிகை உலகநாதனின் எலி வேட்டை, வளநாடும் இளங்கன்றும் ஆகிய குழந்தை நாடக நூல்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. சின்னக் குருவி, நாலும் நாலு விதம், சிக்குடு கிச்சுடு ஆகிய நாடக நூல்களை எழுதிய கூத்தபிரான், இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட குழந்தை நாடகங்களை எழுதியுள்ளார் பூவண்ணன். குழந்தைகளுக்கான முழுநீள நாடகங்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார். இவரது நாடகங்கள் பல நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. எழுத்து மாறாட்டம், எனும் நகைச்சுவை நாடகம் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட மேடைகளில் அரங்கேறிய பெருமைக்குரியது.

தமிழில் இன்றைக்கு மிக குறைந்த அளவிலான எழுத்தாளர்களாலேயே குழந்தை நாடகங்கள் எழுதப்படுகின்றன. வெகுசன இதழ்கள், குழந்தைகளுக்கான இதழ்கள் என எதிலும் குழந்தைகளுக்கான நாடகங்கள் வெளிவருவதில்லை. நாடகம் என்றாலே தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் என்பதாக நாடகக்கலை இன்றைக்கு பலராலும் சுருங்கிய அளவில் அறியப்படுகிறது. நாளிதழ்களோடு இணைப்பாக வெளிவரும் குழந்தைகளுக்கான இணைப்பிதழ்களில் அரிதாக நாடகங்கள் சில வாசிக்கக் கிடைக்கின்றன.

பள்ளிக்கூட விழாக்களிலும் இப்போதெல்லாம் குழந்தைகளுக்கான நாடகங்கள் அரங்கேறுவது அருகிவிட்டன. குழந்தைகளுக்கான நாடகங்களின் எதிர்காலம் என்னவாகுமோ என்கிற கவலை நம் மனதில் இயல்பாக எழுகிறது. இந்நிலை ஒருபுறமிருக்க “இன்றைக்கும் குழந்தைகளுக்கான நாடகங்களை எழுதும் எழுத்தாளர்கள், தங்கள் மன விருப்பத்திற்காக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவை நூல்களாகவும் வெளிவருகின்றன. அவைகள் நாடகங்களாக நடக்கப்பெற்று குழந்தைகளின் கவனத்திற்கு சென்றால் மட்டுமே மிகுந்த பயனளிக்கும்.

மா.கமலவேலன், குழ.கதிரேசன், வேலுசரவணன், பூதலூர் முத்து, ஜெயந்தி நடராசன், எ.சோதி, சென்னிமலை தண்டபாணி, தேவி நாச்சியப்பன், புலேந்திரன், ஆர்.வி.பதி, இரா.காளீஸ்வரன், காந்தலெட்சுமி சந்திரமௌலி, குலசேகரன்,

என்.சி.ஞானப்பிரகாசம், மு.முருகேஷ், வேணு சீனிவாசன், எஸ்.ஆர்.ஜி.சுந்தரம், கொ.மா.கோதண்டம், மா.தமிழரசி, மு.கலைவாணன், கிருங்கை சேதுபதி, உள்ளிட்டோர் குழந்தைகளுக்கான நாடகங்களை எழுதி வருகின்றனர். அவற்றில் சில நூல்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன. இன்றைய வேகமான அறிவியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியை கவனத்தில் கொண்டு குழந்தைகளுக்கான நாடகங்களைப் படைப்பதோடு அவற்றை பள்ளிகளின் விழாக்களில் அரங்கேற்றி குழந்தைகள் மிகுதியாகப் பார்ப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும்.”¹⁰³

பள்ளிகளில் நடிக்க இலக்கிய நாடகங்கள் (ஏ.ஜோதி), காணிக்கை (மு.சிவம்), அழகுக்கு அழகு (பூவண்ணன்), உயிர்மேல் ஆசை-1996 (கே.கே.ராமன்) போன்ற சிறார்களுக்கான நாடகங்களும், அறிவியல் அறிந்திடு பாப்பா (செம்மை சேவியர்) என்னும் அறிவியல் சிந்தனை நூலும், சிறுவர் சுய முன்னேற்ற சிந்தனைகள் (கோ.வி.பழனி), சுய முன்னேற்றம் தரும் பத்து கட்டுரைகள் (மாணவர்களே உங்களுக்காக - வேணுகுமரன்) போன்ற சிறார் முன்னேற்ற நூல்களும், சிரித்து மகிழ்வோம் (ஜெயதாரணி), சிரித்து வாழ வேண்டும் (ஏ.வி.கிரி), போன்ற சிறார்களுக்கான நகைச்சுவை நூல்களும், சிலையும் குருவியும் (ஆஸ்கார்னால்டு), மாய விளக்கு (வை.கோவிந்தன்), அலமு (சூடாமணி), பாடங்கள் (கவிஞர் இளையவன்), ஆடோமொடிக் பென்சில் (வை கோவிந்தன்), குரங்கும் முயலும் (மணி), குழந்தைகள் அறிவு (டால்ஸ்டார்), கூயிகூயிகூ, பேசும் கிணறு, வண்ணத்துப் பூச்சி, (தி.ஜ.ர), சந்திர மண்டலம் (க.சந்தானம்), சரித்திரப் புகழ்பெற்ற சிறுவர்கள் (மணி), குரன் சூரிய மூர்த்தி (வை.கோவிந்தன்), கற்பகத்தீவு (ஆர்.வஜ்ரேச்வரி), சிகப்பு விளக்கு (அகிலன்), தங்க மான்குட்டி (ஆஸ்வதி), மணி என்ன? (கல்வி கோபாலகிருஷ்ணன்), சிறுவர் இலக்கியம் (கி.வ.ஜ), அறிவிலியும் அறிவாளனும், அவரைக்காய் குடும்பம், பறவை இனங்கள், **அருணோதயம் நீதிக்கதைகள்** போன்ற எண்ணற்ற படைப்புகள் கவிதையாய், நாடகமாய், அறிவுசார் படைப்புகளாய் ஏராளமாக நாள்தோறும் வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. இப்படைப்புகள் சிறார்களின் வாழ்வியலை ஒழுங்குபடுத்துகிற பணிகளை நோக்கமாகக் கொண்டு செயல்படுகின்றனர். இதைப்போலவே வாய்மொழி இலக்கியங்களிலும் சிறார்களைப் பற்றிய அதிகமான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

வாய்மொழி இலக்கியம் : நா.வானமாமலையின் தமிழ்நாட்டு பாடல்கள் என்னும் தொகுப்பு நூலில் சிறார்களுக்கான தாலாட்டுப் பாடலை (தாயின் அன்பையும், சேயைச் சுற்றி எழும் கற்பனையையும் பாடலாக வழங்கும் பாட்டுருவம் தாலாட்டுபோடும், “தாயின் கனவுகள், மாமன் பெருமை, யாரடித்தார், மகன் பெருமை, பெண் தாலாட்டு சாய்க்காள் திருமுகத்தை, காது குத்தக் காணிக்கை,

கோயிலுக்கு என்ன செய்வோம், மாமன் பெருமை, வளர்ப்பு மகன், உங்கள் அப்பா நச்சிரயா கண்ணுறங்கு என்று பல உத்தலைப்புகளிலும் தாலாட்டினையும், குழந்தைகளின் விளையாட்டு பாடலாக கண்ணாமூச்சி, சிறுவர் பாடல்கள், சடுகுடு, ஐயன்கொம்பு, ஆடும் ஓநாயும், குச்சி குச்சி ராக்கம்மா போன்ற தலைப்புகளில் குழந்தைகளுக்கான நாட்டுப்புறப் பாடலை பாடியுள்ளார்.

சிறார்களின் அறிவினைத் தூண்டும் வகையில் நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் விடுகதைகள் அமைகின்றன.

“அண்ணனுக்கு எட்டாது

தம்பிக்கு எட்டும்”

- உதடு

“பெட்டிய திறந்தான்

கிருஷ்ணன் பிறந்தான்”

- வேர்க்கடலை

“இரண்டு வீட்டிற்கு ஒரு தூலம்”

- மூக்கு

சிறார்களுக்காகவே கட்டமைக்கப்பட்டுள்ள கதை, கவிதை, விடுகதை, நீதி நூல்கள், நாடகம், சிந்தனையைத் தூண்டும் நூல்கள் போன்றவை சிறார்களின் மனதில் நீதியை, நாட்டுப்பற்றை, ஒற்றுமையை, ஒழுக்கத்தை, வாய்மையை, மரியாதையை, கீழ்ப்படிதலை, ஏற்படுத்தும் நோக்கம் கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. மேலும் வண்ணம், ஓவியம், பாட்டு, வினாடிவினா போன்ற உத்திகளின் மூலமும் சிறார்களின் மனதை செம்மைப்படுத்தி ஆளுமைப் பண்பு உடையவர்களாக உருவாக்குகின்றன.

17.5.5 ஊடகங்களில் சிறார்

இன்றைய அறிவியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கேற்றவாறு பல்வேறு ஊடகங்கள் மக்களுக்கான செய்திகளை பல்வேறு நிலைகளில் கொடுத்து வருகின்றன. இன்றைய நவீன ஊடகங்களாக இதழ்கள், வானொலி, திரைப்படம், தொலைக்காட்சி, இணையவழியாக தகவல்தரும் Whatsapp, குறுஞ்செய்தி (SMS), Twitter, facebook போன்றவற்றை குறிப்பிடலாம். இவற்றின் மூலம் சமூகத்தில் உள்ள பலதரப்பட்ட மக்களுக்கான அனைத்து தகவல்களும் கிடைக்கின்றன என்றாலும் சிறார்களுக்கான செய்திகளும் நிரம்ப இடம் பெற்றிருக்கின்றன எனலாம்.

இந்திய இதழியலின் வரலாற்றில் இதழ்கள் என்று தோன்றியதோ அன்றிலிருந்து இன்றுவரை சிறார்களின் வாழ்வியலை வெளிப்படுத்துகிற போக்கு இதழ்களில் காணப்படுகின்றன. தமிழ் இதழியல் வரலாற்றில் சிறார்களுக்கென்றே தனி இதழ்கள் தோன்றி இன்றும் தன்னுடைய பணியை செய்து வருகின்றன. தமிழில்

முதலில் தோன்றிய சிறார் இதழ் 1840-ல் வெளிவந்த பாலதீபிகை (கிறிஸ்துவ சமயத்தினர்) என்னும் இதழாகும். அதனைத் தொடர்ந்து சிறுபிள்ளையின் நேசத்தோழன் (1841 கிறிஸ்துவ சமயத்தினர்), பாலியர் நேசம் (1959 வில்லியம் சின்னத்தம்பி), பாலர் தூதர் (1905 S.P.G. மிஷன்), பாலியர் மித்ரன் (1911 ஜோசப் பாஸ்மோர்), பாலியர் சஞ்சாரி (1912 டி.ஆலன்), பாலவினோதினி (1918 டி.எ. சுப்பிரமணிய பாரதி), பாலவித்யா (1930), பாலசிந்தாமணி (1935 FE ஜான்சம்), சிறுவர் அறிவுக்கதிர் (1935 K.J.வேதமுத்து), பாலபோதகம் (1938), பாப்பா (1941), அணில் (1946), அம்புலிமாமா (1947), வானவில் (1948), செளசெள (1948), மாணவர் விருந்து (1949), சந்திரஒளி (1949), பேபி (1949), டிங்டிங் (1949), ஜில்ஜில் (1949), இரயில் (1949), சித்திரக்குள்ளன் (1949), பாபுஜி (1949), கண்ணன் (1949), கிண்கிணி (1949), பூஞ்சோலை (1951), கதாமலர் (1951), சாக்லேட் (1952), பாலபாரதி (1953), சிறுவர் மலர் (1954), பால்கோவா (1954), பொக்கிவி ராணி (1954), தமிழ்ச்சிட்டு (1966), பூங்கா (1967), பூந்தோட்டம் (1967), பால மித்ரா (1978), ரத்ன பாலா (1978), கோகுலம் (திங்கள் இதழ்), ராணி காமிக்ஸ், பாலியர் தூதன் (1905), வானவில் (1948), கல்கண்டு (1948), ரசமணி (1949), தம்பி (1949), கரும்பு (1954), கிண்டர்கார்டன் இதழ் (1911 எம்.சி.இராஜா), பாலர் பத்திரிகை (டி.கோதண்டராமன்), பூந்தளிர், துளிர், இளந்தளிர் எனப் பல்வேறு இதழ்கள் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை வந்து கொண்டிருக்கிறது.

மேலும், இன்றைய பெரும்பாலான வாசகர்களும் எழுத்தாளர்களும் சிறுவர்கள் இதழ்கள் வழியேதான் வாசிப்பினை துவங்கினர். தற்பொழுது வந்துகொண்டிருக்கும் இதழ்களின் தொகுப்பு. துளிர் (சிறுவர்களுக்கான அறிவியல் மாத இதழ்), பட்டம் (வாராந்திர இதழ் - தினமலர் - பிரதி திங்கள்), சுட்டி விகடம் (மாதம் இருமுறை - விகடன் குழுமம்), சிறுவர் மலர் (தினமலர் - பிரதி வெள்ளி), பெரியார் பிஞ்சு (மாத இதழ் - விடுதலை), தங்க மலர் (தினத்தந்தியின் வாராந்திர இணைப்பு இதழ்), சிறுவர் மலர் (தினமணி - வாராந்திர இணைப்பு இதழ்), கோகுலம் (கல்கி குழுமம்) மாயா பஜார் (தி இந்து - பிரதி புதன்) டிங்கிள் - The Twinkle star தமிழ் வடிவம் (நின்றுவிட்டது) மின்மினி (சிறுவர்களுக்கான சுற்றுச்சூழல் மாத இதழ் பூவுலகின் நண்பர்கள்), குட்டி ஆகாயம் (காலாண்டிதழ்) போன்ற இதழ்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இதில் குழந்தைகளுக்கான சிறுவர் பாடல்கள், ஓவியப் போட்டி, தகவல் களஞ்சியம், அர்த்தங்கள் அறிவோம், சிறார்களுக்கான கதைகள், அதிமேதாவி அங்குராசு, பொன்மொழிகள், அறிவுத்திறனை வளர்க்கும் குறுக்கெழுத்துப் போட்டி,

எளிய விடுகதைகள், எளிய கவிதைகள் போன்றவை சிறார்களின் எண்ணத்தையும், அறிவாற்றலையும் தட்டி எழுப்பும்விதத்தில் வெளிவருகின்றன.

சிறார்களுக்கு ஏற்படும் விபத்தினை உடனுக்குடன் ஊடகங்களில் வெளியிட்டு எச்சரிக்கை செய்கின்றனர். கற்கும் கல்வி நிலையங்களில் சிறார்கள் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதையும், பெற்றோர்கள் சிறார்களை பள்ளியில் சேர்க்க முயலும்போது பள்ளிகளின் கட்டமைப்பு சரியாக இருக்கின்றதா? என்பதையும் கவனித்தில்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் செய்திகளாக வெளியிடுகின்றன.

இன்றைய நவீன ஊடகங்களாக விளங்கும் Whatsapp, Twitter, Facebook போன்ற ஊடகங்களில் சிறார்களின் வறுமை நிலை சிறார்கள் மீது நிகழ்த்தும் வன்முறை, (பாலியல் வன்முறை, சாதிய வன்முறை), சிறார்கள் பிற உயிர்களிடத்தில் செலுத்தும் அன்பு, சிறார்களின் அறிவார்ந்த செயல்கள், சிறார்களின் கற்றல் முறை போன்றவற்றை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு சிறார் குறித்த செய்திகள் நாள்தோறும் ஊடகங்களில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

திரைப்படங்களிலும் சிறார்களை மையமிட்டு எடுக்கும் கதைகளில் அவர்களின் எண்ணங்களை ஊக்குவிப்பனவாகவும், பெற்றோர்கள் சிறார்களின் மனநிலையை மனதில் கொண்டு சில சமயங்கள் கண்டித்தும், சில நேரங்களில் அவர்களின் உணர்வுகளை மதித்தும், அதை நிறைவேற்றுவவர்களாலும் சித்தரித்து காட்டுவதை பசங்க, அப்பா, தங்கமீன்கள், அழகு குட்டிச் செல்வம், போன்ற படங்களில் காணமுடிகின்றன.

மேலும் தொலைக்காட்சிகளிலும் சிறார்களுக்கு பொழுது போக்கும் நிகழ்ச்சிகளாலும், அவர்களின் அறிவினை ஊக்குவிக்கும் வகையில் தனி "ஒளியலை வரிசைகளான Pogo, CN. சுட்டி டீவி, போன்ற அலைவரிசைகளும் என்பதை அறியலாம். கைப்பேசிகளிலும், குழந்தைகளுக்கான கார்ட்டூன், நீதிகதைகள், பாட்டி கதைகள், Rhymes, குட்டிஸ் டான்ஸ், குழந்தை வளர்ப்பு, குட்டிஸ் திறமைகள், அனிமேஷன் குட்டிஸ் பெயிண்டிங், குட்டிஸ் உணவுகள், என சிறார்களுக்காக வேடிக்கையான, நல் அறிவுரைகளை எடுத்துரைக்கும் படங்களையும் காணமுடிகின்றது.

இயல் முடிவு

- சிறார் என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் தான் முதன் முதலில் காணப்படுகின்றன. அதில் சிறார் என்னும் சொல் சிறாஅர் என்று அளபெடையுடன் காணப்படுகின்றன.
- சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களில் குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆகிய மூன்று நூல்களில் சிறார் பற்றிய பதிவுகள் நேரிடையாகவோ, பிற பாடல்களின் பொருண்மைகளின் ஊடாகவோ எங்கும் காணப்படவில்லை.
- பிள்ளைகளை அறிவார்ந்த பிள்ளைகளாக உருவாக்குவதற்கு நமக்கு உறுதுணையாக நிற்பவை பிள்ளை பற்றி பேசும் இலக்கிய, இலக்கண நூல்கள் ஆகும். சிறார்களுக்கு பல பெயர்கள் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அவை ஒரு பொருளை குறிப்பதான குழந்தைச் செல்வத்தையே குறித்துள்ளது.
- தொன்மை இலக்கணமாக தொல்காப்பியத்தில் பிள்ளை, குழவி, மக போன்ற சொற்கள் குழந்தையையும், அ.றிணை உயிரினங்களையும் குறிப்பதாக உள்ளது. அதாவது இரண்டிற்கும் பொது சொல்லாடலாக வந்துள்ளது.
- தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், பேச்சுவழக்கு மற்றும் இன்னபிற நூல்களில் சிறாரைக் குறிக்கும் பல்வேறு சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இச்சொற்கள் யாவற்றையும் ஆய்வுப் பொருண்மைக் கருதி, சிறார் என்னும் சொல்லுக்குள் அடக்கலாம்.
- சிறார் என்னும் சொல் இன்றைய சூழலில், தேவையான ஒன்றாகத் தோன்றுகின்றது. அதன் அடிப்படையில் காலஓட்டத்தில் அச்சொல் எல்லா இடத்திலும் நீக்கமற நிறைந்து நிலைபெற்றுவிட்டது எனலாம்.
- உலக அளவிலும், இந்திய அளவிலும், தமிழக அளவிலும் சிறார் குறித்த ஆய்வுகள் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் வேளையில் தமிழரின் தொன்மையான இலக்கியமான சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பதிவுகளை ஆய்ந்துரைப்பது. மேலும் ஆய்வுகள் வளர்வதற்கும் ஆவணப்படுத்துவதற்கும் உறுதுணையாக இருக்கும்.
- சிறார் வயது குறித்து பிள்ளைத்தமிழ், பாட்டியல் நூல்கள், வாழ்வியல் களஞ்சியம் முதலிய தமிழ் நூல்கள் சிந்தித்துள்ளன வரையறை செய்யவும் முயன்றுள்ளன. சிறார் என்ற சொல் அகராதி வாழ்வியற் களஞ்சியம், போன்ற நூல்களில் பிள்ளையை குறிப்பதாகவே அமைந்துள்ளது.

- பிள்ளைத்தமிழ் போன்ற நூல்களில் சிறார்களின் வயது வரம்பினை பிறந்தநாள் முதற்கொண்டு, இருபத்தோராம் மாதம் வரை கணக்கிட்டுள்ளனர். பாட்டியலில் மூன்றாம் மாதம் முதல் இருபத்தோராம் மாதம் வரை கணக்கிட்டுள்ளதாக அறிய இயலுகிறது.
- உளவியல் நூல்களும், சட்ட நூல்களும் குறிப்பிடும் சிறார்களுக்கான வயது வரம்பே பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகின்றது. ஏனென்றால் சட்டம் சொல்வதுதான் சமூகத்தில் நடைமுறைப் படுத்தப்படுகின்றன.
- பிள்ளைப் பிறந்ததிலிருந்து பதினேழு வயது நிறைவு பெறும் வரையுள்ள காலக்கட்டத்தை சிறார்களுக்கான வயதாக வரையறுத்துக் கொள்ளலாம்.
- அறஇலக்கியங்கள், இறை இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், நவீனத்துவ இலக்கியங்கள் என தமிழ் இலக்கியங்களில் காலந்தோறும் சிறார் பற்றிய பதிவுகள் ஏராளமாய்க் காணப்படுகின்றன. அவற்றை தனியே ஆய்வு செய்யும் அளவுக்கு காளம் பெரிதாக உள்ளது.
- ஏலாதி கூறும் மக்கட் செல்வம் தமிழருக்குப் பொருந்தாது. நவீன இலக்கியங்களில் சிறார்களின் சகலவிதமான வாழ்வியல் முறைகள், ஏராளமாகக் காணக்கிடக்கின்றன அவற்றைத்தானே ஆய்வுக்கு உட்படுத்தலாம்.
- சிறார்களின் பல்வேறு நிலைகளை பாரதியார், பாரதிதாசன், கவிமணி, அழ.வள்ளியப்பா, குழ.கதிரேசன், பூவண்ணன் போன்றோர் தம் கவிதையின் ஊடாக சிறார்களைப் பற்றி நல்ல அறிவுள்ள கவிதைகள், பாடல்கள் போன்றவற்றை சிறுவர்களின் மனதில் எளிதில் புரியும்படி எளிமையான சொற்களை கொண்டும் பாடல்களை புனைந்துள்ளனர் என்பதை இவ்வியலின் வழி அறியலாகிறது.
- குழந்தை இலக்கியத்தின் முன்னோடி அழ.வள்ளியப்பா என்றாலும் குழந்தை இலக்கியம் பற்றிய தோற்றுவாய்க்கானவர் பெரியாழ்வாருடைய பாடல்களிலும் கவிமணியின் பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் குழந்தை இலக்கியம் என்ற ஒரு தனிவகை இலக்கியத்திற்கு அடித்தளமிட்டவர் அழ.வள்ளியப்பாவைச் சேரும்.
- “சிறார்” என்ற சொல்லுக்கு பல மொழிகளில், பல பெயர்களால் அழைத்துள்ளதை தாயம்மாள் அறவாணன் தன்னுடைய உரைநடை நூலின்வழி வெளிப்படுத்துகிறார். அதனை பின்னிணைப்பில் தரப்பட்டுள்ளது.

- குழந்தை இலக்கியம் வளர்ச்சி அடைந்த சூழலில் அவற்றின் ஊடாக தமிழிலக்கிய பரப்பில் வந்த நவீன இலக்கியங்களான சிறுகதை, புதினம், புதுக்கவிதை, ஹைக்கூ கவிதை, நறுக்கு கவிதை, உரைநடை வாய்மொழி இலக்கியங்கள் போன்றவையும் சிறார்களின் வாழ்வியலை தம் தம் பாடுபொருளுக்கேற்றவாறு பதிவு செய்துள்ளன எனத் தெரிகிறது.
- சிறார்களுக்கு இச்சமுதாயத்தில் இழைக்கப்படும் அநீதிகளை வாட்சப், டுவிட்டர், முகநூல், இன்ஸ்டாகிராம், ஊடகங்களும் நன்கு எடுத்தியம்புகின்றன.

சான்றெண்விளக்கம்

1. தொல்.சொல். - இளம். - ப.எ.38 (நூ.எ.57-3)
2. தொல்.பொருள். - இளம். - ப.எ.137 (நூ.எ.82)
3. தொல்.பொருள். - இளம். - ப.எ.515 (நூ.எ.545-4)
4. தொல்.பொருள். - இளம். - ப.எ.518 (நூ.எ.567)
5. தொல்.பொருள். - இளம். - ப.எ.39
6. பாட்டும் தொகையும் - பதிப்பாசிரியர் குழு - ப.எ.72
7. தொல்.பொருள். - இளம். - ப.எ.515 (நூ.எ.545-3)
8. தொல்.பொருள். - இளம். - ப.எ.516 (நூ.எ.548-2)
9. தொல்.பொருள். - இளம். - ப.எ.517 (நூ.எ.555-1)
10. தொல்.பொருள். - இளம். - ப.எ.517 (நூ.எ.558-1)
11. தொல்.பொருள். - இளம். - ப.எ.518 (நூ.எ.568-1)
12. தொல்.பொருள். - இளம். - ப.எ.527 (நூ.எ.614-1)
13. தமிழ் மொழி அகராதி - நா.கதிரை வேற்பிள்ளை - ப.எ.661
14. இராமநாதன், பி., - இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் பெயரகராதி - ப.எ.449
15. இராமநாதன், பி., - இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் பெயரகராதி - ப.எ.106
16. Tamil Lexicon (Vol.VI) – ப.எ.3113
17. செந்தமிழ் அகராதி - ந.சி.கந்தையா - ப.எ.273
18. செந்தமிழ் அகராதி - ந.சி.கந்தையா - ப.எ.209
19. செந்தமிழ் அகராதி - ந.சி.கந்தையா - ப.எ.491
20. சுப்பிரமணியன், ச.வே., - தமிழ் நிகண்டுகள் - ப.எ.363
21. வெள்ளைவாரணம், தா. (ப.ஆ.), - பன்னிரு பாட்டியல் ப.எ.20
22. கோவிந்தராசன், மு., - இலக்கியக் களஞ்சியங்கள், ப.எ.154
23. வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி இரண்டு, ப.எ.270
24. வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி நான்கு, ப.எ.450
25. நாகராஜன், கி., - கல்வி உளவியல், ப.எ.62
26. காந்திமதி, வீ (க.ஆ.), - சங்க இலக்கியச் சாப்பு, ப.எ.17
27. கல்யாணசுந்தரம், தெ - சங்க அகப்பாடல்களில் உணர்வுப் போராட்டம், ப.எ.50
28. Chandra Mohan, R., The Juvenile Justice care and protection of Children Act, 2006, P.13.
29. திருக்குறள் - ப.எ.27 குறள் எண்.66
30. திருக்குறள் - ப.எ.28, குறள் எண்.70
31. திருக்குறள் - ப.எ.43, குறள் எண்.69

32. சிவலிங்கனார், ஆ., - திருக்குறட் சிந்தனைகள், ப.எ.91
33. நாலடியார், ப.எ.12, பா.எ.11
34. மேற்படி, ப.எ.16, பா.எ.14
35. மேற்படி, ப.எ.16, பா.எ.19
36. மேற்படி, ப.எ.34, பா.எ.65
37. மேற்படி, ப.எ.60, பா.எ.130
38. மேற்படி, ப.எ.18, பா.எ.24
39. ஏலாதி, ப.எ.214, பா.எ.30
40. மேற்படி, ப.எ.214, பா.எ.31
41. சண்முகசுந்தரம், வை., - ஏலாதியும் தமிழ்ப் பண்பு, ப.எ.
42. புன்னைவன நாத முதலியார், - நான்மணிக்கடிகை, ப.எ.30, பா.எ.29
43. மாணிக்கனார், அ, (உ.ஆ.), - ஐந்திணை எழுபது, ப.எ.208, பா.எ.41
44. கொன்றை வேந்தன், பா.எ(8), ப.எ.32
45. கொன்றைவேந்தன், - ப.எ.39, பா.எ.37
46. சிவப்பிரகாசர், - நீதிநூல்கள், நன்னெறி, ப-1289, பா.எ.17
47. திருவாசகம், ப.எ.812, பா.எ.546
48. திருவாசகம், ப.எ.800, பா.எ.544,
49. நாராயண வேலுப்பிள்ளை, ந., (தெளிவுரை), - நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், ப.எ.23, பா.எ.23
50. நாராயண வேலுப்பிள்ளை, ந., (தெளிவுரை), - நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், ப.எ.43, பா.எ.44
51. குலசேகர ஆழ்வார், - பெருமாள் திருமொழி, ப.எ.313, பா.எ.713
52. வில்லிபாரதம், - பதிப்பாசிரியர் குழு - ப.எ.33, பா.எ.58
53. சிலம்பு, ப.எ.193, பா.வ.17-19
54. சிலம்பு, ப.எ.321, பா.எ.55
55. மணி., ப-74, பாடல் அடி 132-46
56. புலவர் அரக, (உ.ஆ.), - சீவக சிந்தாமணி, ப.எ-54, பா.எ.89
57. மணி., ப-170, பாடல் அடி 11-14
58. சந்திரன், ஜெ.ஸ்ரீ., (உ.ஆ.), - வளையாபதி பாடல் எண்.12, ப-472,
59. நளவெண்பா, ப.எ.33, பா.எ.2:63
60. சூளாமணி, ப.எ.299, பா.எ.413
61. வளவன், ச., - பிள்ளைத்தமிழின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், ப.எ.92
62. குமரகுருபரர், - முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ், ப-எ.99, பா.எ.2

63. கவிஞர் சொ.தேவராயன், - காரைக்குடி கொப்புடையம்மன் பிள்ளைத்தமிழ், பாடல் எண்.22, ப-எ.12
64. பாரதியார் கவிதைகள், ப.எ.249
65. பாரதியார் கவிதைகள், ப.எ.222
66. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.எ.98
67. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.எ.107
68. தனலக்குமி, வெ. (க.ஆ), - பனிரெண்டாவது கருத்தரங்கு ஆய்வுத் தொகுதி-1, ப.எ.363
69. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.எ.42
70. பாரதிதாசன் கவிதைகள், ப.எ.108
71. கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, - மலரும் மாலையும், ப.எ.55, பா.எ.25
72. சண்முகசுந்தரம், சு, - தமிழில் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், ப.எ.88
73. பூவண்ணன், பா., - குழந்தை இலக்கிய களஞ்சியம், ப.எ.18
74. நன்செய்ப் புகழூர் அழகரசன்., - இன்று குழந்தைகள் நீங்கள், ப.எ.20
75. நன்செய்ப் புகழூர் அழகரசன்., - இன்று குழந்தைகள் நீங்கள், ப.எ.29
76. குழ.கதிரேசன்., - எலிகடித்த பூனை, ப.எ.14
77. குழ.கதிரேசன்., - எலிகடித்த பூனை, ப.எ.26
78. அழ.வள்ளியப்பா., - மலரும் உள்ளம், ப.எ.4
79. பூவண்ணன், பா., - குழந்தை இலக்கிய வரலாறு, ப.எ.12
80. ஏகாம்பரம், ஆ., சக்தி கோவிந்தனின் சிறார் மொழி, ப.80
81. ஏகாம்பரம், ஆ., சக்தி கோவிந்தனின் சிறார் மொழி, ப.42
82. அப்துல் ரகுமான்., - காகைச் சோறு, ப.எ.235
83. உமா மகேஸ்வரி., பயன்பாட்டுத் தமிழ் அடித்தளப்பரப்பு, ப.எ.53
84. ஜெயதேவன், வ, (ப.ஆ), - பெண்ணியம், தலித்தியம், சிறாரியம், ப.எ.106
85. ஜெயதேவன், வ, (ப.ஆ), - பெண்ணியம், தலித்தியம், சிறாரியம், பக்.எ.108-119
86. கவிஞர் சாமிபழனியப்பன், - குழந்தையின்பம், ப.எ.14
87. விஜய், பா., - தூரிகை துப்பாக்கியாகிறது, ப.எ.19
88. விஜய், பா., - தூரிகை துப்பாக்கியாகிறது, ப.எ.73
89. தமிழ்த்தாள் அடித்தளப்பரப்பு, ப.261
90. ஜெயதேவன், வ, (ப.ஆ), - பெண்ணியம் தலித்தியம் சிறாரியம், ப.எ.130
91. ஜெயதேவன், வ, (ப.ஆ), - பெண்ணியம் தலித்தியம் சிறாரியம், ப.எ.113
92. பாரதியார் கதைகள், ப.எ.254
93. பால வடிவேலனார், மு., - புகழ்பெற்ற மாணவ மணிகள், ப.எ.27
94. வரதராசன், மு., - குழந்தை, ப.எ.முன்னுரை

95. வரதராசன், மு., - குழந்தை, ப.எ.முன்னுரை
96. மரியா மாண்டிசோரி, - குழந்தைமை ரகசியம் - ப.எ.238
97. வெ.தனலக்குமி, - குழந்தைப் பாடல்களில் பாடுபொருளும் பாடுநெறியும் - ப.எ.147
98. சிவலிங்கனார், ஆ., - திருக்குறட் சிந்தனைகள் - ப.எ.88
99. தனலக்குமி, வெ., - குழந்தைப் பாடல்களில் பாடுபொருளும் பாடுநெறியும் - ப.எ.147
100. வேலம்மாள், பி (க.ஆ), - ஆய்வுக் கோவை மூன்றாம் தொகுதி 2000 ப.எ.1597
101. ஆசி-துரை, மாலிறையன், - குழந்தைகள் விரும்பும் நேரு காவியம், ப.எ.முன்னுரை
102. மீனாட்சி சுந்தரம், ச.மெ., (ப.ஆ.), - சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள் தொகுதி-1, ப.எ.103
103. முனைவர் வி.காதம்பரி, - சிறுவர் இலக்கியம், ப.எ.141

இயல் இரண்டு
சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்
வளர்ப்பு

இயல் இரண்டு

சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் வளர்ப்பு

உள்ளே...

	முன்னுரை
1.	பிள்ளைப்பேறு
	1.1 குடிக்கு சிறப்பு மகனைப் பெற்றெடுத்தல்
	1.2 பிள்ளை பெற்றதினால் தாய்பெறும்பேறு
	1.3 இரட்டைக் குழந்தை பிறத்தல்
	1.4 பிள்ளைப் பேற்றினால் தாய்க்கு சமூக மதிப்பு
	1.5 பெற்றோர்களுக்கு சமூக மதிப்பு
	1.6 பேறுகாலத் தன்மை
	1.7 ஆண் பிள்ளையை பெற விரும்புதல்
	1.8 பெண் மகவு வேண்டி இறைவனை வழிபடுதல்
	1.9 தாய் கருவில் இருந்தே வளர்த்தல்
	1.10 ஐயவி பூசி வளர்த்தல்
	1.11 சிலம்பு கழி நோன்பு செய்து வளர்த்தல்
	1.12 முருகப் பெருமானின் வளர்ப்பு
	1.13 தம் பிள்ளையாக நினைத்து பாவையை வளர்த்தல்
2.	பெற்றோரின் அன்பு
	2.1 பிள்ளையைப் பேணுதல்
	2.2 நிலவைக் காட்டி சோறுாட்டி வளர்த்தல்
	2.3 உண்ணும் அழகினை கண்டு மகிழ்தல்
	2.3.1 நெய்சோறு இட்டு வளர்த்தல்
	2.3.2 தாய்ப்பால் ஊட்டி வளர்த்தல்
	2.3.3 பிள்ளைக்கு தன் கையால் பால் பிடித்து கொடுத்தல்
	2.3.4 பால் உண்ணாமையால் பால் வீணாக சுரத்தல்
	2.3.5 குறிப்பறிந்து தாய்ப்பால் கொடுத்தல்
	2.3.6 தாயில்லா பிள்ளைபடும் பாடு

	2.3.7 வறுமையின் காரணமாக முலைப்பாலும் சுரக்கவில்லை
	2.3.8 தந்தையின் அன்பு
	2.3.9 தந்தையின் பெயரைக் கொண்டவன்
3.	சிறார்களின் அழகியல்
	3.1 நடையழகு
	3.2 மழலை மொழியின் அழகு
	3.3 மென்மை தன்மை
	3.4 தாய் அடித்தாலும் பிள்ளை தாயிடமே வருதல்
	3.5 சிறார்களின் மகிழ்ச்சி
4.	சிறார்களுக்கு பயிற்றுவித்தல்
	4.1 நல்லொழுக்கங்களை பயிற்றுவித்தல்
	4.2 கல்வி பயிற்றுவித்தல்
	4.3 சொல் வன்மையை பயிற்றுவித்தல்
	4.4 இசைக்கருவிகளை பயிற்றுவித்தல்
	4.5 வழிபடும் முறையை பயிற்றுவித்தல்
	4.6 உறவுமுறைப் பெயரை பயிற்றுவித்தல்
	4.7 தொழில் பயிற்றுவித்தல்
5.	சங்க இலக்கியத்தில் குழந்தை திருமணமா?
	இயல் முடிவு

இயல் இரண்டு

சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் வளர்ப்பு

முன்னுரை

ஒரு குயவன் வெறும் மண்ணை மூலப் பொருளாக வைத்துக் கொண்டு, நல்ல மண்பானையை செய்வதுபோல், சிறார்களை சிறுவயதிலிருந்தே நல் அறங்களை சொல்லி வளர்த்திடுதல் வேண்டும்.

சிறார்களின் உச்சிதனை முகர்ந்தால் உள்ளம் குளிக்கின்றது. அதன் சிரிப்பிலே, உடல் நெளிவிலே, மழலையிலே அமுதுறுகின்றது. பெற்றோர்களுக்கு சிறப்பாகத் தாய்க்கு சிறார்களை நன்கு வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய உணர்ச்சிகள் ஓரளவிற்கு இயல்பாகவே அமைகின்றன. தாய்மையோடு இந்த உணர்ச்சிகளும் மலர்ச்சி அடைகின்றன என்பதற்கேற்ப குழந்தைச் செல்வத்தினால் தாய் பெறும்பேறு அடைகிறாள். சிறார்களை வளர்ப்பதில் தாய், தந்தைக்கு ஈடு இணை எவருமில்லை, சிறார்களை வளர்ப்பதென்பது வெறும் உடல் வளத்தை மட்டுமே வளர்ப்பதை கருதியது அன்று. அச்சிறார்களை நல்ல அறிவுத்திறனும், மனத்திறனும், ஒழுக்கத்திறனையும் கொண்டு வளர்த்தெடுத்தல் ஆகும்.

“மற்றைய உயிர்களின் வளர்ப்புக் காலத்தைவிட மனிதக் குழந்தையின் வளர்ப்புக் காலம் கூடுதல் ஆகும். சில வாரங்களில் பறவைக் குஞ்சு பறக்கக் கற்றுக்கொள்கிறது. சில நாள்களிலே மீன் குஞ்சு நீந்தக் கற்றுக்கொள்கிறது. மனிதக் குழந்தை ஓரளவு வினவத் தெரிய நாற்பத்தெட்டு மாதங்கள் ஆகின்றன. இந்தக் கால இடைவெளியில் குழந்தை தாயை விட்டுப் பிரிவதில்லை என்றும் தாயின் முகம் தெரிய குழந்தைக்கு சில மாதங்கள் ஆகும்”¹ எனக் கூறும் தாயம்மாள் அறவாணன் கருத்து ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

ஒரு சமுதாயத்தின் தொடர்ச்சி குழந்தைகளே ஆவர். வருங்காலத்தின் வளமும் நலமும் குழந்தைகளின் கரங்களில்தான் என்பதால் அவர்களின் மன வளர்ச்சியையும் உடல் வளர்ச்சியையும் நல்ல முறையில் உருவாக்க வேண்டியதின் கடமை பெற்றோர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும், இதர பிற சமூக அங்கங்களுக்கும் உண்டு. குறிப்பாக அவர்களைச் சுற்றியுள்ள மனித உறவுகளின் சூழல் அவர்களின் உருவாக்கத்திற்கு ஆதாரமாக அமைகின்றன எனலாம்.

ஒரு நாட்டின் வளம் கூட குழந்தைகளின் வளத்தைப் பொறுத்தே அமையும். உடல் ரீதியாகவும், உள ரீதியாகவும் அவர்கள் வளமாக வளர்க்கப்பட்டால்தான் எதிர்காலம் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுவதாக அமையும். உழைப்பின்

பெருமையையும் தாம் பிறந்த மண்ணின் மாண்பையும் அவர்கள் அறிந்திருந்தால்தான் இந்த மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம்.

ஆண் குழந்தையாக இருந்தாலும், பெண் குழந்தையாக இருந்தாலும் அக்குழந்தைகளை சங்க இலக்கிய காலத்தில் வாழ்ந்த பெற்றோர்கள் வளர்த்த முறையினைப் பற்றியும், அக்குழந்தை பெற்றதினால் பெற்றோர்கள் அடைந்த மகிழ்வினைப் பற்றியும், சங்க இலக்கியப் பாடல்களை முதன்மைத் தரவுகளாகக் கொண்டு இவ்வியலின் கண் விரிவாக ஆய்ந்துரைக்கப்படுகின்றன. மேலும் இவ்வியலின் பொருண்மையை ஆய்ந்துரைக்க ஏதுவாக பிள்ளைப்பேறு, பெற்றோரின் அன்பு, சிறார்களின் அழகியல், சிறார்களுக்குப் பயிற்றுவித்தல் (நல் ஒழுக்கங்களை பயிற்றுவித்தல், கல்வி பயிற்றுவித்தல், சொல்வன்மையை பயிற்றுவித்தல், இசைக்கருவிகளை பயிற்றுவித்தல், வழிபடும் முறையை பயிற்றுவித்தல், தொழில் பயிற்றுவித்தல்) போன்ற தலைப்புகளில் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் சிறார் வளர்ப்பு முறைக்கான கூறுகளைக் கண்டாய்ந்து விளக்கி உரைக்கப்படுகின்றன.

1. பிள்ளைப்பேறு

தாயும் சேயும் என்றாலே சதையும் இரத்தமுமாக, ஒன்றோடொன்று பாசப்பிணைப்போடு கூடியவர்கள், அத்தாய்க்கு பிள்ளைப்பேற்றினால் ஏற்படும் சிறப்பினைக் குறித்து, குடிக்கு சிறப்பு மகனைப் பெற்றெடுத்தல், பிள்ளை பெற்றதினால் தாய் பெறும் பேறு, இரட்டைக் குழந்தை பிறத்தல், பிள்ளை பேற்றினால் தாய்க்கு சமூக மதிப்பு, பெற்றோர்களுக்கு சமூக மதிப்பு, பேறுகாலத் தன்மை, ஆண் பிள்ளையை பெற விரும்புதல், பெண் மகவு வேண்டி இறைவனை வழிபடுதல், தாய் கருவில் இருந்தே வளர்த்தல், ஐயவி பூசி வளர்த்தல், சிலம்பு கழி நோன்பு செய்து வளர்த்தல், முருகப் பெருமானின் வளர்ப்பு, தம் பிள்ளையாக நினைத்து பாவையை வளர்த்தல் போன்ற துணைத்தலைப்புகளின் கீழ் ஆய்ந்தறியப்படுகிறது.

1.1 குடிக்கு சிறப்பு மகனைப் பெற்றெடுத்தல்

மக்கட்பேற்றினைப் போலப் பெற்கரிய பெறும்பேறு ஒன்றில்லை, நம்முடைய மக்களே நமது செல்வம் என்றெல்லாம் குழந்தைப் பேற்றின் இன்றியமையாமையைப் புகழ்ந்துள்ளார். திருவள்ளுவர் “தம்பொருள் என்ப தம்மக்கள்”² (குறள்.63) என்றும், “பெறுமவற்றுள் யாமறிவது இல்லை அறிவறிந்த மக்கட்பேறு அல்ல பிற”³ (குறள்: 61) என்ற குறள்களின் மூலம் இல்லற வாழ்வின் சிறப்பு, குழந்தைப்பேற்றில் தான் அடங்கியுள்ளது என்பது அவர் கருத்து, மக்கட்பேற்றின் சிறப்பைப் புலப்படுத்தும் வகையில் “மக்கட்பேறு” என்ற ஒரு தனி அதிகாரமே படைத்துள்ளார். நம் ஆய்வுப்

பொருண்மைக்குரிய சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பிள்ளைப்பேற்றின் சிறப்பு பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

தலைமக்களுக்குள் நிகழும் அன்பு வெளிப்பட வேண்டுமென்றால் அது குழந்தையின் மூலமாகத்தான் நிகழும். தலைவியானவள், தன் குடிப்பெருமையை உயர்த்த வேண்டுமென்றால், தன்னால் அவ்வில்லறத்துக்கு ஒரு வாரிசை பெற்றுக்கொடுத்தால் மட்டுமே, அக்குடி ஆலமரம்போல் தழைத்தோங்கும், தலைவனும் பெருமை கொள்வான், அதாவது தெய்வத் தன்மை பொருந்திய கற்புடன் குடிக்குச் சிறப்பினைத் தரும் மகனைப் பெற்ற தலைவிக்கு மட்டும் அன்று, எனக்கும் இனிமையைத் தருவதாக அகநானூற்றுத் தலைவன் கூறியதாக வருகின்றது.

“கடவுட் கற்பொடு குடிக்கு விளக்கு ஆகிய
புதல்வற் பயந்த புகழ்மிகு சிறப்பின்
நன்ன ராட்டிக்கு அன்றியும், எனக்கும்
இனிஆ கின்றால் சிறக்க நின் ஆயுள்”⁴

இதேபோன்று பதிற்றுப்பத்தில் குடிக்கு சிறப்பு குழந்தையை பெற்றெடுத்து வளர்த்தலே சிறந்ததாக கருதப்படும் என வருகின்றது. அம்மனைவிமார்களையே கணவன்மார்களும் உயர்வாக கருதுகின்றார்கள். என்பதினை,

“ஓடாப் பூட்கை மறவர் மிடல்தப
- - - - -
குரல் புணர்இனர் இசைத் தமிழ்பொடி
இளந்துணைப் புதல்வர் நல்வளம் பயந்த”⁵

என்ற பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும் ஐங்குறுநூற்று ஆகிய பாடல்களில் ஆண்மகன் பிறந்தது கண்டு பெற்றோர்கள் மகிழ்ந்ததையும் இருவரும் கூடித் தம் புதல்வன் மழலைகேட்டும், விளையாட்டு கண்டும், யாழிசைக் கேட்டும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தமையைக் கண்டு செவிலித்தாய் அவர்கள் இல்லறத்திறனை சிறப்பானதொரு முறையில் நடத்துகிறார்கள் என்று மகிழ்ச்சி கொண்டதாகவும் வருகின்றது.

“செல்வக் கொண்கன் செல்வன்:து ஊரே”⁶

“மறி இடைப் படுத்த மான் பிணை போல,
புதல்வன் நடுவணன் ஆக, நன்றும்
இனிதுமன்ற அவர் கிடக்கை”⁷

இவ்வாறாக தன் கணவனின் குடி சிறக்க தலைவி ஒரு ஆண்மகனைப் பெற்றெடுத்ததை அறிந்து தலைவன் மகிழ்ச்சி கொண்டதை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

நாம் ஒருவரிடம் ஆசியினைப் பெற வேண்டுமென்றால் நன்மக்களைப் பெற்ற மூத்தோர்களிடமே ஆசியினைப் பெறுவோம். மணமக்களை வாழ்த்துகின்ற பொழுது “ஆல்போல் தழைத்து” என்று சொல்வது வழக்கம், காரணம் ஆலமரத்துக்கு விழுது உண்டு. எனவே தலைவனும் தலைவியும் சேர்ந்து வாழும் வாழ்க்கையில் புதல்வரைப் பெற்று அவர்கள் குடி தழைக்க வேண்டும் என்பது அதன் சிறப்பாகும்.

நாம் இல்லறத்தில் செய்யும் சுபசடங்கின்போது சுமங்கலியான பிள்ளைப்பேறு பெற்றவர்களையே முன்னிறுத்தி ஒரு செயலை செய்வதுண்டு, அப்பொழுது அச்சடங்கு எத்தடங்களும் இல்லாமல், அந்நிகழ்வு இன்பமாக அமையும் என்பது அக்கால நம்பிக்கை மட்டும் அல்ல, இக்காலத்திலும் அம்முறை கையாளப்பட்டு வருகிறது. இப்பாடலிலும், மணமக்களை வாழ்த்த மகனைப் பெற்றெடுத்த மகளிர் நால்வர் கூடிநின்று, கற்பினின்றும் வழுவாது நல்ல பலவற்றிலும் உதவியாக இருந்து, நினை மனைவியாகப் பெற்ற நின் கணவனைப் பேணிக் காக்கும் பெருவிருப்பத்தை உடைய ஆக்குக எனக் கூறி வாழ்த்தினர் என்பதை அகநானூறு எடுத்துரைக்கின்றதாக ந.மு. வேங்கடசாமி கூறுகின்றார்.

“புதல்வற் பயந்த திதலை அவ் வயிற்று

வால் இழை மகளிர் நால்வர் கூடி,

கற்பினின் வழாஅ, நற்பல உதவிப்

பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆக!”⁸

என்ற பாடலின் மூலம் பிள்ளைப்பேறு பெற்றவர்களே வாழ்த்துவதற்கும், மற்ற நிகழ்வுகளில் முன்னின்று செயல்படுவதற்கும் தகுதி உடையவர்களாக காணப்பட்டனர்.

1.2 பிள்ளை பெற்றதினால் தாய் பெறும் பேறு

சங்ககாலத் தாய்மார்கள் கருவுற்றுக் குழந்தை ஈணுவதைப் பெருமையாகப் போற்றி உள்ளனர். புதல்வனைப் பெற்றதினால் நீ தாய் என்ற பேரினை பெற்றாயே என்று தலைவன் தலைவியை பெருமைபடுத்தி பேசுகின்றான் என்பதை நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று காட்டுகின்றது.

“கடும்புடைக் கடுஞ் சூல் நம் குடிக்கு உதவி

- - - - -
**புதல்வன் ஈன்றெனப் பெயர் பெயர்த்து அவ்வரித்
திதிலை அல்குல் முது பெண்டு ஆகி”⁹**

என்று குழந்தை பிறந்தவுடன் ஒரு பெண்ணானவள் தாய் என்ற சிறப்பை பெறுவது அனைவராலும் போற்றத்தக்கதாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. வழிவழியாகக் குடி விளங்குதற்குரிய மகப்பயந்தமை என்றும், மனைவியன்றிப் பிறர் இவ்வுதவி ஆற்றற்கில்லை என்றும், நம் இல்லத்தை தழைத்தோங்க செய்ய வந்தவள் என்று தலைவன் புகழ்ந்து பாராட்டுகின்றான்.

சமூக கட்டமைப்பில் அன்றும் சரி, இன்றும் சரி, புதல்வர்களைப் பெற்றால்தான் பெண்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. விழாக்கள், சடங்குகள் அனைத்திற்கும் புதல்வரைப் பெற்ற தாய்மார்களையே முன்னிலைப்படுத்துவதை சமுதாயத்தில் பரவலாய்க் காணலாம். “ஒரு பெண் தாய்மையில்தான் முழுமையடைகிறாள் என்பது அனைத்து சமூகத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு நிலை”¹⁰ என்று “மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல்” என்னும் நூலில் பாலுச்சாமி கூறுகிறார். இதிலிருந்து பெண்ணானவள் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தால் மட்டுமே குடும்பத்திலும், சமுதாயத்திலும் நல்ல மதிப்பை பெறுகிறாள் என்பதை அறிய இயலுகிறது.

1.3 இரட்டைக் குழந்தை பிறத்தல்

மருத்துவ வளர்ச்சி அடைந்த இன்றைய சூழலில்தான் இரட்டைக் குழந்தை பிறக்கின்றன என்று இல்லாமல் சங்க காலத்திலேயே இரட்டைக் குழந்தை பிறந்துள்ளதை சங்க இலக்கியப் பனுவல் மூலம் அறிய இயலுகின்றது. பொதுவாக இரட்டைக் குழந்தை பிறத்தலில் ஆண் இரட்டை, பெண் இரட்டை, ஆணும் பெண்ணுமாய் இரட்டை, ஒருடலில் இருதலையுடன் பிறக்கும் இரட்டை, ஒருடலில் ஒட்டிப் பிறக்கும் இரட்டை என பல்வேறு இரட்டைப் பிறப்புகளின் தன்மை உள்ளன. அவற்றுள் குறுந்தொகை பாடல் ஒன்றில் தலைவன் வரும் வழியின் அச்சத்தை நினைத்து தலைவி மிகவும் வருந்துகிறாள். அவளுடைய வருத்தம் எத்தகையது என்பதைக் கூறவரும் கவைமகன் என்ற புலவர், “ஒட்டிப் பிறந்த இரட்டைக் குழந்தைகளுள் ஓர் குழந்தை நஞ்சுண்டவழி மற்றொரு குழந்தைக்கும் அந்நஞ்சு சென்று கலந்து விடுமோ என்று வருந்துவதைப்போல்” இருந்தது என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“கொடுத்தாள் முதலைக் கோள்வல் ஏற்றை

- - - - -

கவைமக நஞ்சு உண்டாஅங்கு,

அஞ்சுவள் பெரும! என் நெஞ்சகத்தானே”¹¹

என்னும் இப்பாடல் இரட்டைக் குழந்தைகளின் பிறப்பினை பற்றி கூறியுள்ளது.

1.4 பிள்ளை பேற்றினால் தாய்க்கு சமூக மதிப்பு

கணவனும் மனைவியும் வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்கு அடையாளமாக விளங்குவது குழந்தைப்பேறே. ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழ்கின்ற வாழ்விலே பிள்ளைக்கனியமுது ஒன்று பெற்றிட வேண்டும் என்று அனைவரும் விரும்புவது இயற்கையே, அப்பிள்ளைக்கனியமுது இல்லாவிட்டால் அவர்களது வாழ்க்கை பற்றுக்கோடு இல்லாமல் போவதாலும் அவர்களது குலக்கொம்பு வளர வாய்ப்பில்லாமல் போவதாலும் சமூகம் அவர்களை மலடி என்று தூற்றுவதாலும், பிள்ளைப்பேற்றை அனைவரும் விரும்புகின்றனர். எனவே குழந்தை செல்வத்தால் மட்டுமே பெற்றோர்கள் என்றும் “தாய்”, “தந்தை” எனும் சமூக மதிப்பை அடைகின்றார்கள்.

திருமணமான சில மாதங்களில் பெண்ணானவள் தாயாக வேண்டும் என்று அனைவரும் எதிர்பார்ப்பது இயல்பே. குழந்தையை ஈன்றெடுத்த பெண்களையே அனைவரும் போற்றுவர். ஒரு பெண்ணுக்கு நீண்ட வருடங்களாகியும் குழந்தை பிறக்கவில்லை என்றால் இந்தச் சமூகம் “மலடி” என்ற பட்டத்தைக் கொடுத்து விடுகின்றது. மலடியும் மழலையும் என்ற நூலில் நா.இளங்கோ அவர்கள் “கணவர் பெயர் துலங்க மட்டுமல்லாமல், தன்னை ‘மகராசி’ என்று உலகோர் வியக்கவும் ஒரு பெண், குழந்தைகளை பெற விரும்புகிறாள். நாட்டுப்புற மக்கள் குழந்தைகளையே உயர்ந்த செல்வமாகக் கருதியமையால்தான் பல குழந்தைகளைப் பெற்றவர்களைப் “மக்களைப் பெற்ற மகராசி”¹² என்று குறிப்பிடுவது ஈண்டு சிந்திக்கத்தக்கதாகும்.

பெண்ணின் முதல் கடமையாக குழந்தைகளை ஈன்றெடுத்து நன்முறையில் வளர்ப்பதே ஆகும். குழந்தையை பெற்றவர்களே இம்மை உலகில் மட்டுமல்லாமல் மறுமை உலக வாழ்வையும் அடைவர் என்னும் பொதுவான சிந்தனையை அகநானூற்றுப் பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றதாக ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் தம்முடைய உரையில் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

“இம்மை உலகத்து திசையொடும் விளங்கி
 மறுமை யுலகமும் மறுவின் நெய்துப
 செறுதரும் விழையும் செயிர்தீர்க் காட்சிச்
 சிறுவர் பயந்த **செம்மலோர்** எனப்
 பல்லோர் கூறிய பழமொழி”¹³

பகைவரும் விரும்பும் பிறரால் பழிக்கப்படாத குற்றம் தீர்ந்த அழகினையுடைய புதல்வரைப் பெற்ற தலைமைத் தன்மையுடையோர் இவ்வுலகத்தே புகழோடும் விளங்கி மறுமை உலக வாழ்வையும் குற்றமின்றி எய்துவர் என்று கூறுகின்றது. இந்த அகநானூற்றுப் பாடல் குறித்து தம் கட்டுரை ஒன்றில் பேசும் எ.பாலுச்சாமி என்பவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஒருவற்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் சிறப்பதைத் தருவது மக்கட்பேறு மட்டும்தான் என்பதை பலரும் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம். அது உண்மைதான் என்பதை இந்த நிகழ்ச்சியின் மூலம் பார்த்ததாக கூறுகிறாள் தலைவி. பல நாட்களாக தலைவி சொல்லிக் கேட்காத தலைவன், தோழி வாயில் அறிவுறுத்தியும் கேட்காத தலைவன் பூப்போலும் கண்களையுடைய தன் புதல்வனின் தளர்பு நடையில் நெஞ்சம் பறிகொடுத்தான், மணிபுளர செவ்வாய் மார்பகம் சிவணப் புல்லினான், தன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டு இல்லத்தில் தங்கினான் தலைவன்”¹⁴ குழந்தையின் பாசத்திற்கு ஈடு இணை இல்லை என்பதை இந்நிகழ்வின் மூலம் அறிய இயலுகிறது. மேற்கண்ட பாடல் மூலம் பிள்ளைப் பேற்றினைப் பெற்றவர்களே மறுமை உலக வாழ்வினை அடைய முடியும் என்பதினை அறியலாம்.

அகநானூறு கூறும் இதே கருத்தினை திருக்குறள், நான்மணிக்கடிகை போன்ற அற இலக்கிய நூல்கள் வலியுறுத்துவதை,

“எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
 பண்புடை **மக்கட்** பெறின்”¹⁵
 “மனைக்கு விளக்கம் மடவார் மடவார்
 தமக்குத் தகைசால் **புதல்வர்** மனக்கினிய”¹⁶

மேலும் இது போன்ற கருத்துகள் பல அற இலக்கிய நூல்களிலும் பரவலாக காணப்படுவது நோக்கத்தக்கது.

1.5 பெற்றோர்களுக்கு சமூக மதிப்பு

தங்கள் குடிப்பிறந்த முன்னோர்களுக்கு நீர்க்கடன் அளித்து அவர்களுக்கு நற்கதியளிப்பவர் புதல்வர்களேயாவர். தமிழர்களின் போர் நெறியைக் கூறும்

புறநானூற்றுப் பாடலில் போருக்கு முன் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு ஆக்களும் பார்ப்பன மக்களும், பெண்களும் நோயுற்றவர்களும், முன்னோர்களுக்கு இறுதிக்கடன் செய்யும் பிள்ளைகளைப் பெறாதவர்களும் சென்று விடுமாறு கூறப்பட்டுள்ளதை புறநானூற்றுப் பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

“தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங் கடன் இறுக்கும்
பொன் போல் புதல்வர்ப் பெறாதீரும்”¹⁷

இப்பாடலின் மூலம் அறியவரும் செய்தி ஒருவர் இறந்த பின்னர் அவர்க்குரிய ஈமச்சடங்கு முதலான சடங்குகளைச் செய்வதற்குரியவன் அவர் தம் புதல்வனே என்பது இதன்மூலம் தெரிகிறது. பிள்ளைப்பேற்றின் மூலம் பெற்றோர்கள் சமூக மதிப்பை அடைகிறார்கள். அத்தகைய பிள்ளையை பெறாதவர்களுக்கு சமூக மதிப்பு இல்லையென்றே தோன்றுகிறது. பின்வரும் அறிஞர்கள் கூறும் கருத்தை நோக்கும்போது உண்மை என்றே தோன்றுகின்றது.

“பித்ருக்கள்” எனப் பெறுபவர், குடியில் முன் பிறந்து இறந்தவர், அவருக்கு நீர்க்கடன் செய்யப் பிள்ளைகள் பெறல் வேண்டும் அவ்வாறு பெறவில்லையேல் போரினின்று விலகுமாறு வேண்டப்படுவர்” ஈமக்கடனாற்ற மகனில்லாமல் இறப்பது கூடாது என்ற நம்பிக்கையே இத்தகைய உயிர்ப் பாதுகாப்பிற்கு அடிப்படை என்பதனை உணரலாம்”¹⁸ “இறந்துபட்டவர்க்கு அவர்களுடைய மைந்தர் செய்யும் ஒரு கடமையே தென்புலத்தார் கடன் என்பது இக்கடன் ஆண்மக்கட்கே உரியதாகும்”¹⁹ என்று கூறப்படுகிறது.

இக்காலகட்டங்களில் பெண் பிள்ளைகளும் ஓரிரு இடங்களில் இறுதிக்கடன் செய்கின்றனர். ஆனால் சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான புறநானூற்றுப் பாடலில் வரும் “பொன்போல் புதல்வரைப் பெறாதீரும்” என்னும் அடியின் கருத்தினை நோக்கும்போது அக்காலத்தில் ஆண் பிள்ளைகளே ஈமக்கடன் செய்திருந்தனர் என்பதின்னையும், ஆண் பிள்ளைகளுக்கே முன்னுரிமை கொடுத்தனர் என்பதின்னையும் அறிய முடிகிறது.

நீர்க்கடன் செய்தற்குப் புதல்வர்பேறு இன்றியமையாதது என்பதினைப் “பொத்தியார்” என்னும் புலவரின் வாழ்க்கையின் மூலமும் அறியலாம். கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்தபோது, தன்னுடன் வடக்கிருக்க வந்த பொத்தியாரைப் புதல்வர்ப் பேறு பெற்ற பின்னரே வடக்கிருத்தல் முறையாகும் என்று கூறித் தடுத்து விடுகின்றான் பிறகு தனக்குப் புதல்வன் பிறந்த பின் பொத்தியார், கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்த இடத்திற்கு வந்து எனக்கு குறித்த இடம் யாது என்று கேட்பதாக புறநானூற்றுப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“அழல்அவிர் வயங்கு இழைப் பொலிந்த மேனி,
நிழலினும் போகா, நின் வெய்யோள் பயந்த
புகழ் சால் புதல்வன் பிறந்த பின் வா” என,
என்இவண் ஒழித்த அன்பிலாள!”²⁰

மேற்கண்ட பாடலின் மூலம், சமூகத்தில் மன்னர்களாக இருந்தாலும் மக்களாக இருந்தாலும் இல்லறம் அமைத்து நன்மக்கட்பேறை பெற்றெடுத்து வளர்த்தலையே சிறப்பாக கருதியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இதே கருத்தினை மற்றொரு கோணத்தில் பதிற்றுப்பத்தும் வெளிப்படுத்துவதை பார்க்க முடிகின்றது.

சான்றோர்க்குரிய கடமையைச் செய்வித்தலாக பெரியோரிடத்தே வணங்கிய மென்மையையும், பகைவர்க்கு வணங்காத ஆண்மையையும் உடைய இளந்துணையாகிய புதல்வர்களைப் பெற்றமையால், நின் குலத்து முன்னோர்களான பிதிர்களைக் காப்பாற்றி, இல்லறத்தார்க்கு உரிய பழைய கடன்களைச் செய்து முடித்ததாக கூறுகிறது பதிற்றுப்பத்து அதாவது புதல்வர்களைப் பெற்றவர்களே முன்னோர்களுக்குரிய கடமைகளை செய்ததினை அறியமுடிகிறது. இதனை,

“இளந்துணைப் புதல்வரின் முதியர்ப் பேணி,
தொல்கடன் இறுத்த வெல்போர் அண்ணல்
- - - - -”²¹

பதிற்றுப்பத்தின் மற்றொரு பாடலொன்றில் போர் நெறிமுறையைப் பற்றிக் கூறுகையில், “நின் தேவியினது கருவில் பத்துமாதமும் நிரம்பிப் பேரறிவை பெற்று அன்பும் நானும் ஒப்புரவும் கண்ணோட்டமும் வாய்மையும் நடுவுநிலைமையும் உளப்படப் பிற குணங்களும் முற்றக் கற்ற வேறொருவர்க்கு இல்லாத சிறப்பு அமையப்பெற்று புதல்வனைப் பெற்றாய், பெற்று இவ்வுலகத்திலுள்ளார் பொருட்டு அரிய கடனைச் செய்து முடித்த பிறகு போரை விரும்புகின்றாய் என்று சேரமன்னனின் புகழ் கூறப்படுகிறது. புதல்வர்களைப் பெற்று, முன்னோர்களுக்கு தன் கடமையை செய்தது மட்டுமல்லாமல், பிள்ளை பெற்ற பின்பே போருக்கு சென்ற அறநெறிகளையும் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“- - - - - ஒண்ணுதல் கருவில்
எண்ணியல் முற்றி, ஈர் அறிவு புரிந்து
சால்பும் செம்மையும் உளப்படப் பிறவும்
- - - - -
வீறுசால் புதல்வற் பெற்றனை”²²

என்ற பாடலின் மூலம் சான்றோர்களின் கடமையை சங்க கால இலக்கியப் பாடல்கள் எடுத்துக் கூறுகிறது. இப்பொழுதும் கூட ஈமக்கடன் செய்வற்கு “தாய்க்கு தலைப்பிள்ளை, தகப்பனுக்கு கடைபிள்ளை என்ற பழமொழியும் கூட ஆண் பிள்ளைக்கே முன்னுரிமை கொடுத்துள்ளமையை அறிய இயலுகிறது. மேற்கண்ட புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து பாடல்கள் மூலம் பிள்ளைப்பேற்றினால் பெற்றோர்களுக்கு சமூக மதிப்பு ஏற்படுகிறது என்பதைக் காட்டுகின்றது.

1.6 பேறுகாலத் தன்மை

சங்க இலக்கியப் பெண்மணிகள் பேறு காலத்தின் போது தலைவியை தனிமைப்படுத்தி குழுவியிருந்து பிரசவிக்கும் அப்பிள்ளைக்கு எந்த பாதிப்பும் இல்லாமல் பிரசவம் பார்த்துள்ளனர். தோல்வாரினால் செய்த கட்டில் மென்மைத் தன்மை வாய்ந்ததாக இருந்ததினால் பிரசவம் தரிக்கும் வேளையில் அக்கட்டிலில் படுக்க வைத்து பிரசவம் பார்த்துள்ளதையும், மான் தோலினால் ஆன படுக்கையில் ஈன்ற பிள்ளையை படுக்க வைத்திருந்ததையும் புறநானூறும், பெரும்பாணாற்றுப் பாடலும் விளக்குகின்றது.

“சாறு தலைக்கொண்டென, பெண் ஈற்று உற்றென,
பட்ட மாரி ஞான்ற ஞாயிற்று
கட்டில் நினைக்கும் இழிசினன் கையது”²³

“மான்தோள் பள்ளி மகவோடு முடங்கி
ஈன்பிணவு ஒழியப் போகி நோன்காழ்”²⁴

என்ற பாடல்களின் மூலம் தாய்க்கும், பிள்ளைக்கும் எவ்வித தீங்கும் நேராவண்ணம் பார்த்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

1.7 ஆண் பிள்ளையைப் பெற விரும்புதல்

“பொதுவாக தாய்ப்பாசம், குழந்தைப் பாசம், மக்கட் செல்வம், அச்செல்வத்தால் இல்லறம் சிறத்தல் என்பனபற்றிச் சிற்சில இடங்களில் குறிப்பிடும் சங்க இலக்கியத்துள், ஆண் பெண் என்ற இருபாற் குழந்தைகளில் ஆண் குழந்தையின் சிறப்பே பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது. பொதுவாகக் குழந்தை என்று கூற வேண்டிய பல இடங்களிலும், புதல்வன் என ஆண் குழந்தையின் சிறப்பையே கூறப்பட்டது. ஆண் பிள்ளைகளுக்கே சிறப்புக் கொடுத்த காலம் சங்க காலம் என்பதினை உளங்கொளல் வேண்டும்”²⁵ என்று ஒட்டக்கூத்தர் தம் குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ் என்னும் நூலில் கூறுகிறார். இதனைத் தொல்காப்பியப் பொருளியலிலும்,

“தாயர் கண்ணிய நல்லணிப் புதல்வனை

மாயப் பரத்தை உள்ளிய வழி”²⁶

என்று ஆண்மகனின் சிறப்பையே சிறப்பிக்கின்றதை காணலாம். ஆண் பிள்ளையையே சுட்டிச் சிறப்பிக்கும் தொல்காப்பியம் பெண் பிள்ளை பற்றிய துறை எதனையும் குறிப்பிடவில்லை என்று ஒட்டக்கூத்தர் தம் “குலோத்துங்கள் பிள்ளைத் தமிழ்” நூலின் வழி அறியமுடிகிறது.

ஆசைக்கு பெண் குழந்தையும், ஆஸ்திக்கு ஆண் குழந்தையையும் விரும்புகின்றது இந்த சமூகம். “சான் பிள்ளையானாலும் ஆண் பிள்ளை” வேண்டும் என்ற பழமொழியும் வழக்கத்தில் உள்ளது என்பதை அறியலாம். சங்க இலக்கிய குறுந்தொகைப் பாடலொன்று ஆண் பிள்ளைப் பேற்றின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கின்றது. தலைவன் தலைவியை பிரிந்து பரத்தையிடம் சென்றிருக்கையில், தனக்கு ஆண் பிள்ளைப் பிறந்துள்ளது என்று அறிந்து தலைவியையும், தன் பிள்ளையையும் காண வருகின்றான் தலைவன். இதனை,

“காலை எழுந்து, கடுந்தேர் பண்ணி,
வால் இழை மகளிர்த் தழீஇய சென்ற

- - - - -

மறுவரும் சிறுவன் தாயே”²⁷

இதன் மூலம் தனக்கு ஆண் பிள்ளை பிறந்துள்ளதை அறிந்த அடுத்த நொடியே தன் பிள்ளையை காணவிரைந்து வருவதன் மூலம் தலைவனுக்கு ஆண் பிள்ளையின் மீது உள்ள ஆசையை அறிந்துகொள்ள இயலுகின்றது.

இக்கருத்தினை ஐங்குறுநூறு பாடலொன்று வேறொரு நிலையில் காட்சிப்படுத்துகின்றது. பெறுதற்கரிய ஆண்மகனாகிய பொன்போல் புதல்வன் பிறந்தது கண்டும் தலைவன் வரவில்லை என்று தலைவி, வருந்துகையில் வாயில்களாக வந்தவர்களிடம் தன் வெறுப்பை வெளியிடுகிறாள்.

“புலிகொல் பெண்பால் பூவரிக் குருளை

- - - - -

பொன்போல் புதல்வனோடு என் நீத்தோனே”²⁸

“பெறுதற்கரிய குழந்தையாக பெண் குழந்தையினை கூறவில்லை, பெரும்பான்மையாக ஆண் குழந்தையே சிறப்பித்துள்ளது சங்க இலக்கியம் என்று கலையரசி என்பவர் இலக்கணம் சுட்டும் அகவாழ்வு என்னும் தம் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்”²⁹. இவர் கூறுவது சங்க கால மக்கள் பெண் பிள்ளையை

விரும்பாமல், ஆண் பிள்ளையையே விரும்பினர் எனக் கூறுவதாக உள்ளது. ஆனால், சங்க இலக்கியப் பாடல்களை முழுமையாக ஆய்ந்து வாசிக்கும் பொழுது ஆண் பிள்ளையை விரும்பியதைப் போலவே பெண் பிள்ளைகளையும் விரும்பியுள்ளதை (ஐங்.பா.எ.257) பாடல்களின் வழி அறியமுடிகின்றது. இதனை கீழ்வரும் தலைப்பின்கீழ் விரிவாகப் பார்க்கலாம்.

1.8 பெண்மகவு வேண்டி இறைவனை வழிபடுதல்

சங்க இலக்கிய பாடல்கள் பெரும்பான்மையாக ஆண் பிள்ளையை மையமிட்டே பேசுகின்றது என்றாலும் பெண் பிள்ளையையும் சிறப்பித்துள்ளதை சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணமுடிகின்றது.

ஆண் சிறாரைப் போல பெண் பிள்ளையையும் உயர்வாக கருதியதால்தான் குன்றத்தின் கண் வாழும் முருகனை வேண்டி பெண் பிள்ளையைப் பெற்றதாக ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை போன்ற நூல்கள் கூறுகின்றது.

“குன்றக் குறவன் கடவுள் பேணி
இரந்தனன் பெற்ற எல் வளைக் குறுமகள்”³⁰

“வாங்குகோல் நெல்லோடு வாங்கி, வருவை தல்
குழவி வளர்ப்பவர் போல, பாராட்டி”³¹

இப்பாடல்களின் மூலம் பெண் பிள்ளையின் மீதும் அன்பு செலுத்தினர் என்றும், பெண் பிள்ளை வேண்டி கடவுளை வணங்கினர் என்றும் அறிய முடிகின்றது. இக்கூற்றை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள் என்னும் தொகுப்பு நூலில் வரும் கட்டுரை ஒன்றில், “பெண் மகவு வேண்டி இறைவழிபாடு நடத்தினர்”³² என்று கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் இப்பாடலில் குறுமகள் என்னும் சொல்லாடல் பெண் பிள்ளையை குறிக்கின்றது எனலாம்.

பெற்றோர்கள் பெண் பிள்ளையை வேண்டி இறைவனை வழிபடுதல் போல தன்னையும் தன் மகளையும் தலைவன் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று தலைவி கூறுவதாக குறுந்தொகைப் பாடலொன்று கூறுகிறது.

“உறுவளி உளரிய அம்தளிர் மாஅத்து
முறி கண்டன்ன மெல்லென் சீறடிச்
சிறுபசும் பாவையும், எம்மும் உள்ளார்
- - - - -”³³

“பைஞ்சாப் பாவை ஈன்றனென் யானே”³⁴

இப்பாடல்களில் வரும் பாவை என்ற சொல் பெண் பிள்ளையைக் குறிப்பதாக அறியமுடிகின்றது. ரா. இராகவையங்கார் “பாவை” என்ற சொல் “பெண்” பிள்ளையைக் குறிப்பதாகக் கூறியுள்ளார்.³⁵ “சிறிய பசிய தாது முதலியவற்றாற் செய்த விளையாட்டுப் பாவையும், எம்மையும் நினையார் என்பதாக உ.வே.சா. கூறுகிறார். மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் பெண் பிள்ளை பற்றிய கருத்துகள் சில பாடல்களில் மட்டுமே வந்துள்ளது. பெண் பிள்ளை பிறந்தாலும் அப்பிள்ளையை நன்முறையில் சீராகவும் சிறப்பாகவும் வளர்த்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

1.9 தாய் கருவில் இருந்தே வளர்த்தல்

தாயானவள் பிள்ளை பிறந்த பின்புதான் தன் பிள்ளைகளை நன்றாக வளர்ப்பாள் என்பதில்லை, தன் பிள்ளையை கருவில் சுமக்கும்போதே வீட்டின் பெரியவர்கள் கூறும் நற்செய்திகளை கேட்டு அக்கணம் முதற்கொண்டே பிள்ளைகளை வளர்க்க ஆரம்பித்து விடுகிறாள். பத்து மாதங்கள்தான் தாயின் கருவறையில் பிள்ளை வளர்கிறது என்று அறிவோம். ஆனால் சங்க இலக்கிய நூலான குறுந்தொகையில் 12 திங்கள் (மாதங்கள்) பிள்ளையைக் கருவாக ஒருபெண் சுமந்ததை கீழ்க்காணும் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

“முந்நால் திங்கள் நிறைபொறுத்துஅசைஇ
ஒதுங்கல் செல்லாப் பசும்புளி வேட்கைக்
கடுஞ்சூல் மகளிர் போல”³⁶

இப்பாடல் தாய் தன் பிள்ளையைக் கருவில் உருவாவதில் இருந்தே வளர்த்தெடுக்கிறாள் என்பதற்கு சான்றாக அமைந்துள்ளது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இப்பொருண்மையில் அமைந்த இப்பாடலைத் தவிர, வேறு எதுவும் இல்லை எனலாம்.

மேற்சொன்ன பாடலுக்கு வலுசேர்க்கும் வகையில் இப்பாடலுக்கு விளக்கம் கூறவந்த இரா.இராகவையங்காரும், புலியூர்க்கேசிகனும், உவேசா அவர்களும் “தலைவியானவள் பன்னிரு திங்கள் கருவில் குழந்தையை சுமந்ததாக கூறுகின்றனர்”. இக்கூற்றை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் பெரியாழ்வாரும் தம்முடைய பெரியாழ்வார் திருமொழியில் கண்ணபிரானை பன்னிரெண்டு மாதங்கள் தன் தாய் சுமந்ததாக,

“பன்னிரு திங்கள் வயிற்றில் கொண்டஅப் பாங்கினால்
என்னிளங் கொங்கை அமுதம் ஊட்டி எடுத்துயான்”³⁷

என்றும் இராமபிரானையும் பன்னிரு திங்கள் கௌசல்யை சுமந்ததாக

“முழங்கு அழல் மும்மையும் முடுகு, ஆகுதி
வழங்கியே, ஈர் - அறு திங்கள் வாய்த்த பின்
தழங்கின துந்துமி;தா இல் வானகம்
விழுங்கினர் விண்ணவர் வெளி இன்று என்னவே”³⁸

என்று அறியப்படுகிறது. மேலும் புலவர் தமிழ் அமுதன் அவர்களும் தன்னுடைய
“குறுந்தொகை தெளிவுரை என்னும் நூலில் தலைவி 3x4=12 மாதங்கள்
கருவுற்றிருந்ததாக கூறுகிறார். அதாவது “பன்னிரெண்டு மாதம் நிறைந்த
கர்ப்பத்தை தாங்கி தளர்ந்து நடக்க முடியாமல்”³⁹ தலைவி செல்வதாகக் கூறுகிறார்.

பெண்கள் தங்கள் முதல் பிள்ளையை நன்முறையில் பெற்றெடுத்தல்
வேண்டும் என்று நினைப்பதை சங்க இலக்கிய பாடலொன்றில் காணமுடிகின்றது.
தாயானவள் தன் முதல்கூலில் எந்த இடுக்கணும் வராமல், பிள்ளையைப்
பெற்றெடுக்க வேண்டும் என்று கடவுளை வணங்குகிறாள், அதாவது முதற்
கூலினையுடைய மகளிர், பால்சோறு முதலிய படையல் பொருள்களை ஏந்தி,
நன்றாகிய பெருமையுடைய மயில்போல மெத்தென நடந்து சென்று, கையால்
தொழுது பெரிய தோளினையுடைய தேவராட்டியுடன் தெய்வங்களுக்குப் படையல்
செய்து வழிபடுவர். பிள்ளையை சிரமமின்றி நன்முறையில் பெற்றெடுக்க வேண்டும்
என்று தாய் கடவுளை வணங்குவதை மதுரைக்காஞ்சி என்னும் நூல் காட்டுகின்றது.

“திவவுமெய்ந் நிறுத்துச் செவ்வழி பண்ணி

- - - - -

ஒண்குடர் விளக்கம் முந்துற, மடையொடு

நல்மா மயிலின் மென்மெல இயலி,

கடுஞ்சூல் மகளிர் பேணி, கைதொழுது”⁴⁰

இதுபோல குறிஞ்சி நில மக்கள் பிள்ளையை வேண்டி இறைவனை
வழிபட்டனர் என்ற பதிவுகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.
இதனை, க.வெள்ளைவாரனர் “குன்றத்தில் வாழும் குறவர்கள் மகப்பேறு கருதித்
தங்கள் குலமுதலாகிய முருகக் கடவுளை வழிபடுவார்கள் என்றும், மேலும்
மணஞ்செய்து கொண்ட மகளிர் எம் வயிறு பிள்ளைப்பேறு வாய்ப்பதாக”⁴¹ என
முருகக்கடவுளை வேண்டியதையும் “சங்க காலத் தமிழ் மக்கள்” என்னும் நூலில்
கூறியுள்ளார்.

1.10 ஐயவி பூசி வளர்த்தல்

ஈன்ற பிள்ளைகளுக்கு நோய் நொடி வந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகவும், சிறாரை வளர்க்க தனக்கு உடல் வலிமை பெறவேண்டும் என்பதற்காகவும் தாய் ஐயவி பூசுதல் என்பது நடைமுறை வழக்காகும். இவ்வழக்கம் கிராமங்களில் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளன.

பலவிதமான நறுமண பொருள்களைக் கொண்டு புகைமூட்டி, உடலுக்கும் தலைமுடிக்கும் காண்பித்து அவள் உடலுக்கு எந்த அலுப்பும் வராமல் இருக்கவும், பல பொருள்களை கொண்டு அகிற்புகை ஊட்டி பலதீய சக்திகள் அவளை அணுகாமல் இருக்கவும், ஐயவி பூசுதல் என்ற நம்பிக்கைகளை கடைபிடித்து வருகின்றனர். இதனை “வாழ்வியல் களஞ்சியம்” விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது.

“ஒரு குடும்பத்தில் குழந்தை பிறத்தல் குறிப்பிடத்தக்கதொரு நிகழ்ச்சி ஆகும். குழந்தையின் பிறப்பையொட்டிச் சடங்குகள் பல நிகழ்த்தப்படுதல் பண்டுதொட்டு உண்டு. குழந்தையைப் பெற்ற தாய் வாலாமை என்பதன் காரணமாகக் குறிப்பிட்ட கால எல்லைவரை தனித்துப் பிறரைத் தீண்டாமலும், பிறர் உண்ணும் கலங்களைத் தீண்டாமலும் வாழ்வாள், வாலாமைக் காலம் கழிந்த பின்னர் அவள் நீராடித் தூய்மை செய்துகொண்டு குடும்பத்தில் அனைவருடனும் கலந்து வாழ்வாள். பிறந்த குழந்தையைத் தீய ஆவிகள் அல்லது பேய்கள் தீண்டி வருத்தாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஐயவி வெண்சிறுகடுகு புகைத்தல் சங்காகலத் தமிழர் மரபு, வாலாமைக் காலம் நீங்கித் தாய் தூய்மை செய்து கொண்டபின் குழந்தைக்குத் தெய்வங்களின் துணை வேண்டும் என்பதற்காகக் கருவளை (காப்பு) அணிவிப்பர். வசம்புவைச் சிறுசிறு துண்டுகளாக வெட்டி நூலில் கோத்துக் குழந்தையின் இரு மணிக்கட்டுகளிலும் கட்டுவதுண்டு. வசம்பின் மணத்தால், ஈ. ஏறும்பு முதலியவை குழந்தையை அணுகாமல் இருக்கும் என்று இந்நம்பிக்கைகளை கடைபிடித்திருக்கக் கூடும்”⁴² எனக் கூறுகின்றது.

நற்றிணைப் பாடலொன்றில் இத்தகைய காட்சியைக் காணலாம். பிள்ளையை ஈன்ற பின் நறுமண புகையை கொடுத்தப் பின் வெண்கடுகை அப்பி எண்ணெய் தேய்த்து நீராடியதால் ஈரமான அணியையுடைய பசுமையான நெய்யைப் பூசிய மென்மையான உடம்பை உடைய அழகுமிக்க மடந்தை தன் ஈரிமையும் ஒன்றோடொன்று பொருந்த உறங்குவாள்.

“புனிற்றுநாறு செவிலியோடு புதல்வன் துஞ்ச,
 ஐயவி அணிந்த நெய்யாட்டு ஈரணிப்
 பசு நெய் கூர்ந்த மென்மை யாக்கைச்
 சீர்கெழு மடந்தை ஈர்இமை பொருந்த
 சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்தமாறே”⁴³

இதன் மூலம் தலைவி வெண்சிறுகடுகின் புகையை நன்றாக நுகர்ந்தப்பின் பிள்ளையை செவிலியிடம் சேர்த்துவிட்டு கண் அயர்ந்து உறங்குவதை சிறப்பாக சித்திரித்துள்ளது. இதன்மூலம் ஐயவி பூசுதல் என்னும் வழக்கம் சங்க இலக்கிய காலத்தில் இருந்தே வந்துள்ளது எனப்பெறப்படுகிறது. இதுபோன்று பிள்ளையை ஈன்ற மகளிர் ஐயவி பூசிக் கொள்வதை பதிற்றுப்பத்தும் கூறுகிறது.

“துஞ்சமரக் குழாஅம் துவன்றி, புனிற்று மகள்
 பூணா ஐயவி தூக்கிய மதில
 - - - - -”⁴⁴

இப்பாடலில் வரும் கருத்தும் நற்றிணைப் பாடலின் கருத்தும் ஒத்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. திருமுருகாற்றுப்படையிலும், ஐயவி என்னும் வெண்சிறுகடுகு பூசுதல் பற்றி குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

“காடும், காவும், கவின்பெறு துருத்தியும்
 - - - - -

மாண்தலைக் கொடியொடு மண்ணி அமைவர
 நெய்யோடு ஐயவி அப்பி, ஐது உரைத்து”⁴⁵

“வெண்சிறு கடுகினை பண்டு ஐயவி என்றழைத்துள்ளார். குழந்தைகளுக்கு பேய், பிசாசு முதலியன தீண்டாதிருக்க வேண்டி வெண்சிறு கடுகினை அரைத்து உச்சியில் அப்புவதும் போர்க்களத்தில் புண்பட்ட மறவனைப் பேய்கள் அண்டாதிருக்க வேண்டிப் பாதுகாப்பாக ஐயவி புகைப்பதும் பண்டைத் தமிழரின் வழக்கங்களாக தெரிகின்றன”⁴⁶ என்பதாக ஆற்றுப்படை இலக்கியத்தில் தமிழர் வாழ்வியல் என்னும் நூலில் பி.சேதுராமன் கூறுகின்றார். இதன்மூலம் சிறாரை நோய்நொடி இல்லாமல் வளர்க்க இத்தகைய வழக்கத்தை கொண்டிருந்தனர் எனத் தெரிகிறது. மேற்கண்ட சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் மூலம் பிள்ளைகளை ஈன்று பேய் பிசாசு அணுகாமல் நல்முறையில் வளர்த்தெடுத்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

1.11 சிலம்பு கழி நோன்பு செய்து வளர்த்தல்

சிலம்பு கழிதல் என்பது சங்க இலக்கியம் கூறும் ஒரு சடங்கு என்றாலும், பெற்றோர்கள் பிள்ளை வளர்த்தலின் கூறுகளுள் ஒன்றாகவே தோன்றுகிறது. இதில் பெண் சிறார்களின் மீது பெற்றோர்கள் கொண்ட ஈடுபாடும் வெளிப்படுகின்றது. பெண் சிறார்கள் குழவிமைதொட்டே காலில் சிலம்பு அணிவித்தலும் அவள் “வதுவை” வயது நெருங்கும் சூழலில் அக்காற்சிலம்பை நீக்குகிற நோன்பு சடங்கும் நிகழ்த்துவது அன்றைய வழக்கமாகும். இதனை உ.வே.சா. அவர்களும் தன்னுடைய குறுந்தொகையின் பதிப்புரையில் “மணம் புரிவதற்கு முன் மணமகளது காலில் பெற்றோர்கள் அணியப்பட்ட சிலம்பை நீக்குவதற்கு ஒரு சடங்கு செய்யப்படும் இதனையே சிலம்புகழி நோன்பு”⁴⁷ என்று கூறுவதாக அருள்சிலி என்பவர் தம் சங்ககால மகளிரின் வாழ்வியல் மரபுகள் என்னும் நூலில் கூறுகிறார்.

சி.இலக்குவனார் அவர்களும் இக்கருத்தினை கூறியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. அதாவது “திருமணமாகாத பெண்கள் சிலம்பு அணிந்து கொள்ளுதலையும் திருமணம் நிகழ்வதற்கு முன்னர் அச்சிலம்பினைக் கழித்துவிடுதலையும் மரபாக கொண்டிருந்தனர்” என்றும் தன்னுடைய இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வில் என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார்.”⁴⁸ இதனை சங்க இலக்கிய சிலப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்றில் மணம்புரிந்து மறுவீடு போகும்முன் தலைவி அணிந்திருந்த காற்சிலம்பை கழித்த நிகழ்வை குறிப்பிடுகின்றது.

“நும்மனை சிலம்பு கழீஇ அயரினும்
எம்மனை வதுவை நன்மணங்கழிக என”⁴⁹

என்று ஐங்குறுநூறு சிலம்புகழி நோன்பைப் பற்றி கூறுகிறது. தன் மகள் உடன்போக்கு போகிய காலத்து தாயானவள் தன் மகளின் மழலைக்காலத்து நினைவுகளின் அன்பினை நினைத்து ஏங்குவதாக அகநானூற்றுப் பாடலொன்று கூறுகிறது. இப்பாடல் தன் மகள் தலைவி என்னும் நிலையினை அடைந்த பிறகும் மழலைக்காலத்து அன்பு வைத்தது போல, இச்சூழலிலும் அன்பு செலுத்துகிறாள் என்று கூறுகிறார் நா.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் தம்முடைய உரை நூலில். தாயின் அன்பு எச்சூழலிலும் மாறாது என்பதற்கு இப்பாடல் சான்றாக அமைகிறது என்று கூறுகிறார்.

“பால்பெய் வள்ளம் சால்கைபற்றி,
என்பாடு உண்டனை ஆயின், ஒருகால்,
நுந்தை பாடும் உண் என்று ஊட்டி
பிறந்ததற் கொண்டும் சிறந்தவை செய்து, யான்
நலம்புனைந்து எடுத்த என் பொலந்தொடிக் குறுமகள்”⁵⁰

தன் பெரிய வீட்டின்கண் காற்சிலம்பு ஒலிப்பச் சிறு தோழியரொடு பந்து விளையாடுவாள். சிறிது ஆடினும், கால் நோவுமே நாவேட்குமே என்று அழைப்பேன். அழைத்து, கிண்ணம் நிறைந்த பாலை எனக்காக ஒருவாய் உண்பாய், உன் தந்தைக்காகவும் ஒருவாய் உண்பாய் என்று சொல்லில் மயக்கிப் பாலுட்டிப் பிறந்த நாள் முதல் வளர்த்தேன் என பருவகாலத்து உடன்போய் மகளுக்கு அவள்தன் மழலைக் காலத்துக் காட்டிய அன்பினைத் தாய் எண்ணிப் பார்க்கிறாள். நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவுமாகும் என்று தொல்காப்பிய நூற்பா இதனை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ளது. இப்பாடலில் பயின்றுவரும் குறுமகள் என்பது பெண் சிறாரைக் குறிப்பதாக கொள்ளவியலும்.

1.12 முருகப் பெருமானின் வளர்ப்பு

மனிதர்களின் பிள்ளைகள் ஆசையாகவும், செல்லமாகவும் வளர்க்கப்படுதல் போன்றே இறைவனை பிள்ளையாக நினைத்து பாடப்படும் பாடல்கள் பக்தி இலக்கியங்களிலும் பிள்ளைத்தமிழ் நூல்களிலும் காணலாம். திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகப் பெருமானின் பிறப்பு, வளர்ப்பை பற்றி கூறுகையில் “மிகப் பெரிய இமயமலையின் உச்சியிலுள்ள நீலநிறத் தருப்பை நிறைந்த பசிய சரவணப் பொய்கையில் பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றாகிய அக்கினி தன் உள்ளங்கையில் சிவபெருமானிடத்துத் தோன்றிய ஆறு தீப்பொறிகளைத் தாங்கிச் சென்று வாயுவிடம் கொடுத்துச் செலுத்த, அந்த ஆறு தீப்பொறிகளும் ஆறு பிள்ளைகளாக அப்பொழுது கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரும் அப்பிள்ளைகளை எடுத்துப் பாலுட்டித் தாமரைத் தொட்டியில் இட்டு வளர்க்குங்கால், ஆறு பிள்ளைகளும் உமாதேவியார் வந்து எடுத்தணைக்கும்போது ஒன்றாக பொருந்தியனவாக முருகப்பெருமான் தோன்றினான் என்று அறியப்படுகிறது. இதனை,

“ஐவருள் ஒருவன் அங்கை ஏற்ப
அறுவர் பயந்த ஆறுஅமர் செல்வ!
ஆல்கெழு கடவுள் புதல்வ!”⁵¹

“அரிது அமர் சிறப்பின் அமரர் செல்வன்”⁵²

பிள்ளையைக் கண்டவுடன் அன்பாக வாரி அணைத்துக் கொள்வதுபோலவே, முருகப் பெருமானை கண்டவுடன் உமாதேவியார் எடுத்தணைத்துக் கொண்டதை இப்பாடலின் வழி இயலுகிறது. பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான திருமுருகாற்றுப்படை முருகனை குழந்தை பருவ காலத்தில் உமையம்மை வளர்த்த தன்மையும், முருகப் பெருமான் சிவபெருமானின் மகன் என்பதை பரிபாடல் உணர்த்துவதையும் அறியமுடிகிறது. மேலும் திருமாலிடத்திலிருந்து திதியின் பிள்ளை தோன்றியதாக

“திதியின் சிறாரும்”⁵³ (பரி.3:7-14) என்ற பாடலடி, திருமாலின் பிள்ளைகளுள் ஒருவரை கூறியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இது புராண கருத்தியலாக இருந்தாலும் சங்கப் பனுவல்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால் பிள்ளை வளர்ப்பு குறித்த செய்திகளோடு இணைத்துக் கூறவேண்டியுள்ளது.

1.13 தம் பிள்ளையாக நினைத்து பாவையை வளர்த்தல்

சில பெண்கள் பொம்மையை பிள்ளையாக நினைத்து வளர்ப்பதை போலவே, அ.:றிணை உயிர்களையும் பிள்ளையாக நினைத்து வளர்ப்பதை சங்க இலக்கிய பாடல்களின் வழி அறியலாம். தலைவனுடன் ஊடல் இன்றி அவனுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்தால்தான் குலம் தழைக்க பிள்ளைபேறு ஏற்படும் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறுகையில், அதற்கு தலைவியானவள், யான் களவுக் காலத்திலேயே அவர்க்குப் பைஞ்சாய்க் கோரைப் பிள்ளையைப் பெற்றதுண்டு, அதனையே பிள்ளையாக நினைத்து தன்னை நிறைவு செய்து கொள்வேன் என்று கூறுகிறாள். அதாவது, “பைஞ்சாய் என்பது ஒரு கோரை வகை, இக்கோரையால் பாவை செய்து அதற்கு மலர் அணிந்து அழகு பார்ப்பதும், பாலாட்டுவதும் பேதைப்பருவ மகளிர் விளையாட்டுச் செயல்களாக கூறுவதை,

“ஓதமொடு பெயரும் துறைவற்குப்
பைஞ்சாய்ப் பாவை ஈன்றனென் யானே”⁵⁴

இதன்மூலம் அ.:றிணை உயிர்களுக்கும் உயிர்பித்து உறவு கொண்டாடியதை ஐங்குறுநூறு பாடல் காட்டுகின்றது. பாவையையே நன்றாக வளர்க்க நினைக்கும் பண்பு கொண்டவர்கள் அதனைக் காட்டிலும் தான் ஈன்ற பிள்ளையை பன்மடங்கு சீராட்டி வளர்ப்பார்கள் எனப் பெறப்படுகின்றது. மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் பிள்ளையை பெற்றெடுப்பது மட்டுமல்லாமல், அப்பிள்ளையை நன்முறையில் வளர்த்தெடுத்தல் வேண்டும் என்பதும் சங்கப் பாடல்களின் வழி அறிய இயலுகிறது.

பிள்ளையை பெற்றெடுப்பதின் மூலம், இச்சமூகத்தில் தாய் தந்தை பெறும்பேறு பற்றியும், புதல்வர்களை பெற்றதினால் மகிழ்ச்சி அடைவது மட்டுமன்று, சில சடங்குகளில் பிள்ளைப் பெற்றவர்களையே முன்னிலைப்படுத்தியதையும் மேற்கண்ட பாடல்களின் வழி அறிய இயலுகிறது.

2. பெற்றோரின் அன்பு

சங்ககால மகளிர்தம் பிள்ளைகளை அன்போடும் அரவணைப்போடும் அக்கறையோடும் பேணிப் பாதுகாத்து வளர்த்தனர். பிள்ளையைப் பெறுவதும், அப்பிள்ளையை நன்முறையில் வளர்ப்பதையுமே பெரும் பேறாக கருதினர்.

அத்தகைய பெற்றோர்கள் பிள்ளைகள் மீது எத்தகைய அன்பினை வைத்துள்ளார்கள் என்பதனையும், பிள்ளைகள் எவ்வாறு வளர்கிறார்கள் என்பதனையும் பெற்றோர்களின் அன்பே அவர்களை நல்வழிப்படுத்துகின்றது என்பதனையும் சில சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. இதனை விரிவாக விளக்குவதற்கு பிள்ளையைப் பேணுதல், நிலவைக் காட்டி சோறுாட்டி வளர்த்தல், உண்ணும் அழகினைக் கண்டு மகிழ்தல், நெய்சோறு இட்டு வளர்த்தல், தாய்ப்பால் ஊட்டி வளர்த்தல், பிள்ளையோடு தன் கையால் பால் பிடித்து கொடுத்தல், பால் உண்ணாமையால் பால் வீணாக சுரத்தல், குறிப்பறிந்து தாய்ப்பால் கொடுத்தல், தாயில்லாப் பிள்ளைபடும்பாடு, வறுமையின் காரணமாக முலைப்பாலும் சுரக்கவில்லை, தந்தையின் அன்பு, தந்தையின் பெயரைக் கொண்டவன் முதலிய பொருண்மைகள் இத்தலைப்பின் கீழ் விரிவாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

2.1 பிள்ளையைப் பேணுதல்

வளர்ந்துவிட்ட பயிரைக் காட்டிலும் வளரும் பயிரின் மீதுதான் அதிகம் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். பிள்ளைகள் வளரும் பயிருக்கு ஒப்பானவர்கள். இன்றைய செடியே நாளைய மரம். “இன்றைய குழந்தைகளே நாளைய குடிமக்கள்”. பிள்ளைகள் நல்லொழுக்கம், நற்பண்பு, கடமை, பொறுப்புணர்ச்சி, நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்க வேண்டியது மிக இன்றியாமையாததாகும். சிறாரைப் பேணிக்காத்து வளர்த்தலைப் பற்றி நற்றிணையில், பரத்தையை போன்று அல்லாமல் எம் தலைவியானவள் கற்பு பொருந்திய புதல்வியோடு புதல்வர்களையும் பெற்று, நன்மை உண்டாக்கும்படி வளர்க்கின்றாள் என்பதை,

“பைந்தொடி மகளிரோடு சிறுவர்ப் பயந்த,
நன்றி சான்ற கற்போடு
எம்பாடு ஆதல் அதனினும் அரிதே”⁵⁵

என்று நற்றிணைப் பாடல் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இப்பாடலின் மூலம் சில சமயங்களில் தலைவன் தவறு செய்தாலும், அவன்மீது உள்ள கோபத்தால் தாயானவள் பிள்ளையைக் கவனிக்காமல் இருக்கமாட்டாள். அப்பிள்ளையைத் தாலாட்டி சீராட்டி, பாராட்டி வளர்ப்பதை காணமுடிகின்றது.

பிள்ளையை எத்தகைய அரவணைப்போடு வளர்க்க வேண்டும் என்பதை நரிவெருத்தலையார் சேரமான் கருவூர் ஏறிய கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையிடம் உன்னால் காக்கப்படும் நாட்டைப் பிள்ளையைப் பேணுபவர் போல நின்று காத்திடுக என்று கூறுவதாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

“அருளும் அன்பும் நீக்கி, நீங்கா
நிரயம் கொள்பவரோடு ஒன்றாது, காவல்
குழவி கொள்பவரின், ஒம்புமதி

- - - - - ”56

பிள்ளையை நன்முறையில் வளர்க்கும் பொறுப்பு பெற்றோர்களுக்கு சிறப்பானதொன்றாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. பதிற்றுப்பத்திலும் பிள்ளையைப் பாதுகாக்கும் முறைபற்றிக் கூறுகையில், “காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைப் பாடுகையில், “பகையரசர்களைப் போர்க் களத்தினின்று, புறங்கொடுத்து ஓடச் செய்து பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பாரைப் போலத் தன் குடிகளைப் பாதுகாத்தான். இதனை,

“ஏனை மடிவரைச் செருவில் சுருக்கி
மன்னரை ஓட்டி
குழவி கொள்வாரின் குடி புறந்தந்து”57

என்றும் பட்டினப்பாலையின் ஒரு பாடலில் தாயானவள் தன்மார்பில் பிள்ளையை அரவணைப்போடு தூங்க வைப்பதை கீழ்க்காணும் பாடல் வரி வெளிப்படுத்துகின்றது.

“தாய் முலை தழுவிய குழவி போலவும்”58

மேற்கண்ட பாடல்கள் மூலம் பிள்ளையைப் பேணிக்காக்கும் முறைபற்றி அறியப்படுகின்றன.

2.2 நிலவைக் காட்டி சோறூட்டி வளர்த்தல்

சங்க இலக்கியங்களில் சிறார்களுக்கென்றே அமைந்த தனிப்பாடல்கள் இல்லை என்றாலும் சிறாரின் சிறப்பு, இன்பம், அன்பு முதலியவை பற்றிய பாடல்கள் உள்ளன. வாழ்க்கையில் பிள்ளைப்பேறு இல்லை என்றால் அவ்வாழ்க்கையே சிறப்பானதாக அமையாது, அச்சிறாரை வளர்க்க தாயும் தந்தையும் மாறி மாறி அன்பு செய்து வளர்ப்பர்.

தாய் ஒருத்தி, தன் அன்பு மகனுக்குச் சோறூட்ட அழகு நிலாவை அழைப்பதை

“முகிழ்நிலா திகழ்தரும் மூவாத் திங்கள்
பொன்னுடைத் தாலியென் மகன் ஒற்றி
வருகுவாயின் தருகு வென்பால்”59

என்ற பாடலில் பொன்னாலாகிய தாலியினையுடைய தன் மகனுடன் நீ விளையாட வந்தால் உனக்கும் பால் சோறு ஊட்டுவேன் என்று கூறுவதாக நா.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் தம் உரையில் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இது “நிலா நிலா ஓடி வா” என்று இக்காலத்துக் பிள்ளைப் பாடலைப் போன்ற ஒரு பாடலைப் பாடி நிலாவை அழைத்திருக்கிறாள் சங்க காலத்தாய்.

பிள்ளைகள் பசியோடு இருப்பதனை எந்த பெற்றோர்களும் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். பிள்ளைகள் எப்படியேனும் ஒரு வாயாவது சாப்பிட வேண்டும் என்று தாய்மார்கள் தங்கள் பிள்ளையின் வளர்ச்சியில் அக்கறை கொள்வர். நிலாவை காண்பித்து சோறு ஊட்டுவது மட்டுமல்லாமல், அவ்வெண்மையான சோற்றுடன் பாலும் கலந்து பால் சோறு ஊட்டுவர், இதனை,

“வான் சோறு கொண்டு தீம் பால் வேண்டும்
முனித்தலைப் புதல்வர் தந்தை”⁶⁰

என்று கூறுகிறது. “குழந்தைகளுக்கு உடல் வளர்ச்சியோடு குழந்தையின் அறிவுப்பசிக்கும் போதிய உணவளிக்கப்பட வேண்டும், இல்லையெனில், குழந்தைகளின் மனம் சரியான வழியில் செல்லாமல் கோணல் வழியில் செல்லும்”⁶¹ என்று மு.வ. கூறுவதாக அம்புயம் நவச்சந்திரா தன்னுடைய நூலில் குறிப்பிடுகிறார். அவர்கள் கூற்றுக்கேற்ப மேற்கண்ட பாடல்களின் தன்மையோடு பொருத்தி பார்க்கும்போது பிள்ளைகளை உடல் வளர்ச்சியோடு அறிவு வளர்ச்சியையும் சேர்த்து வளர்த்திடுதல் பெற்றவர்களின் கடமையாகத் தோன்றுகிறது.

2.3 உண்ணும் அழகினை கண்டு மகிழ்தல்

சிறார்கள் உடல் ஆரோக்கியம் பெறவும், சத்தான உணவு உண்டதையும் உணவு இல்லையென்றால் சிறார்கள்படும் பாட்டையும் நெய்சோறு இட்டு வளர்த்தல், தாய்ப்பால் ஊட்டி வளர்த்தல், பிள்ளைக்கு தன் கையால் பால் பிடித்து கொடுத்தல், பால் உண்ணாமையால் பால் வீணாக சுரத்தல், குறிப்பறிந்து தாய்ப்பால் கொடுத்தல், தாயில்லா பிள்ளை படும் பாடு, வறுமையின் காரணமாக முலைப்பாலும் சுரக்கவில்லை போன்ற தலைப்புகளின் மூலம் அறியப்படுகிறது.

2.3.1 அ) நெய்சோறு இட்டு வளர்த்தல்

பிள்ளைகள் செய்யும் குறும்பு செய்கைகளால் பெற்றோர்கள் தன்னையே மறந்து இன்பத்தில் ஆழ்ந்திருப்பர். பிள்ளைகளின் ஒன்றாம், இரண்டாம் வயதில் அவர்கள் உணவை சாப்பிடும்போது அவர்களாகவே தட்டில் இருந்து எடுத்து உண்பர். அதில் ஒருசோறு வாய்க்கும், ஒரு சோறு பூமிக்கும் போகும், அதுவும்

சாப்பிட்டவுடன் கைகளை கழுவாமல் தன்மேலேயே துடைத்துக்கொள்வர். அதுவும் அவ்வுணவை அங்கும் இங்கும் ஓடி பெற்றோர்களை அலைக்கழிந்து உண்ணும். அதில் மீதி வைத்த உணவை அமிழ்தமாக உண்ணும் பெற்றோர்கள் இன்னும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

பிள்ளைகளுக்கு உணவினை ஊட்டும்போது, பிள்ளைகளின் ஆரோக்கிய தன்மையை கருதி ஊட்டச்சத்து மிகுந்த உணவினை கொடுப்பர். அறிவுடை நம்பி பாண்டிய மன்னன் மழலைச் செல்வத்தின் மாண்பினையும், பிள்ளை உணவு உண்ணும் அழகினையும் ஒரு பாடலில் ஒவியமாகத் தீட்டியுள்ளான். மிகுதியான செல்வத்தை நாளும் பெருக்கப் பெற்றவர் ஆயினும் பலரோடு சேர்ந்துண்ணும் பேறு பெற்ற செல்வராயினும் குறுகக் குறுக நடந்து சிறிய கைகளை நீட்டி கலச்சோற்றைக் கீழே கொட்டியும் பிசைந்து தோண்டியும் வாயால் கவ்வியும் கையால் துழாவியும் நெய்ச் சோற்றை மேனியெல்லாம் படச் சிதறியும் மயக்குகின்ற புதல்வரைப் பெறாதோர்க்கு அவருடைய வாழ்நாள் பயனற்றது என்பதை புறநானூற்றுப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

“படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப் பெருஞ் செல்வர் ஆயினும், இடைப் படக்
குறுகுறு நடந்து, சிறு கை நீட்டி,
இட்டும், தொட்டும், கவ்வியும், துழ்ந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்ப்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லை - தாம் வாழும் நாளே”⁶²

பிள்ளைகள் அழகுற உண்பதால் உண்டாகும் இன்பத்தைக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இப்பாடலின் கருத்தைப் போன்றே இன்றைய நடைமுறை வாழ்க்கையிலும் அன்னையர்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சோறுட்டும் பொழுது இது அம்மாவாய், இது அப்பாவாய், இது அக்காவாய் என்று சொல்லி சோற்றை உருண்டைகளாக்கி வைத்துப் பின் ஒவ்வொரு உருண்டையாக எடுத்துக் பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டுவதுண்டு, பிள்ளையும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஒவ்வொரு கவளத்தையும் ஒவ்வொருவர் பெயரைச் சொல்லியதும் வாங்கி உண்டு விடுகிறது என்பதை மேற்கண்ட பாடலொடு பொருத்திப் பார்க்கலாம்.

இதுபோன்று பக்தி இலக்கியங்களிலும் வருகின்றது. ஆனால் இங்கு உணவு உண்ணுகிற அழகு அல்லாமல் குழந்தையின் வாயில் ஊறுகிற எச்சிலே அமுதமாகவும், பெருவிரலை வைத்து சுவைக்கின்ற அழகு தேனூறுவது போலவும்

கூறப்படுகின்றது. இறைவனை குழந்தையாக நினைத்து அக்குழந்தையின் மேனி அழகினையும், அக்குழந்தை செய்யும் குறும்புகளையும் கண்டு மகிழ்ச்சி கொள்வர். குழந்தையின் வாயில் ஊறுகின்ற எச்சிலைத் தேனாகவும், தேனூறுகின்ற வாயில் வைத்துச் சுவைக்கின்ற பெருவிரல் அமுதமாகவும் குமரகுருபரர் தம் மீனாட்சிஅம்மை பிள்ளைத்தமிழில் போற்றுகின்றதாக சா.வளவன் தம் நூலில் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

“பண்ணளிக் குங்குதலை யமுதொழுது குமுதப்
பசுந்தேற லூறலாகும்
பைங்குழவி பெருவிரல் சுவைத்து நி பருகிடப்
- - - - -”⁶³

என்று பாடியுள்ளமை நோக்கத்தக்கதாகும். இதே கருத்தினைப்போல் திருவள்ளுவரும் தம் திருக்குறளில்,

“அமிழ்தினும் ஆற்ற வினிதே தம்மக்கள்
சிறுகை அளாவிய கூழ்”⁶⁴

என்று பாடியிருப்பது இங்கு நோக்கி இன்புறத்தக்கது. மேற்கண்ட பாடலின் மூலம் பிள்ளை இல்லாரின் வாழ்வு மிக்க செல்வம் உடையவராக இருப்பினும், பிள்ளைப்பேறு அற்றவராயன் அவர் வாழ்ந்த நாட்கள் பயனற்றனவே என்றிருந்தனர் தமிழர். மேலும் அக்காலத்திலேப் பிள்ளைகளுக்கு “நெய்யிட்டு” உணவினை உண்பிக்க செய்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

2.3.2 தாய்ப்பால் ஊட்டி வளர்த்தல்

பிள்ளை பிறந்தவுடன் தாய்ப்பால் கொடுத்தலே பிள்ளைக்கு சிறந்த உணவாகும் என்பதை தமிழ்ச் சான்றோர்கள் அறிந்திருந்தனர் என சங்க இலக்கிய பாடல் மூலம் தெரிகின்றது. தாய்ப்பால் அதிக சத்து நிறைந்ததும், எதிர்ப்பு சக்தி நிறைந்ததுமான ஒரு உணவு என்பதை அன்றிலிருந்து இன்றுவரை பெரியவர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர். அக்காலங்களில் பிள்ளை விளையாடிய பிறகும் ஐந்து ஆறு வயது வரையாவது பால் குடிப்பார்களாம், இன்றும் கிராமங்களில் இரண்டு வயது வரையாது தாய்ப்பால் கொடுக்கின்றனர். ஆனால் ஒருசில தாய்மார்கள் குழந்தைகளுக்கு தாய்ப்பால் கொடுத்தால் தன்னுடைய மேனி அழகு குறைந்துவிடும் என்று ஒரு சில குறிப்பிட்ட மாதங்கள் மட்டுமே குழந்தைக்கு தாய்ப்பால் கொடுக்கின்றனர். இது குழந்தையின் உடல் வளத்தை பாதிக்கக் கூடியதாக அமைந்துவிடும்.

“குழந்தை பிறந்து ஒரு மணி நேரத்திற்குள் தாய்ப்பால் கொடுக்க வேண்டும், சீம்பால் முதலில் சுரக்கும் (மஞ்சள் நிறப்பால்) புகட்டுவது அமிர்தம் கொடுப்பதற்கு சமமாகும். நோய் எதிர்ப்பு ஆற்றல் நீர்ச்சத்துகள் வைட்டமின்கள் நிறைந்த தாய்ப்பாலுக்கு நிகரான பால் எதுவுமே கிடையாது. மனிதக் குழந்தைகளுக்கு தாய்ப்பால்தான் சிறந்தது. ஏனென்றால் தாய்ப்பால் எளிதில் ஜீரணமாகும் தொடர் பசியை ஏற்படுத்தியும் ஆஸ்துமா, வயிற்றுப்போக்கு போன்ற நோய்கள் வராமல் பாதுகாக்கிறது”⁶⁵ என்று தாய்ப்பாலின் மகத்துவத்தை பற்றி தன் ஆய்வுக் கட்டுரையில் கூறியுள்ளார் ப.சாந்தி அவர்கள். இதே கருத்தினை வேறொரு கோணத்தில் தாயம்மாள் அறவாணன் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“கருவுயிர்த்த மகளிர் நெய்யணி விழா கொண்டாடும் அன்று எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிர் நீரில் நீராடுவதால் தங்கள் நகில்களில் பால் சுரக்கும் என்று நம்பினர். குழந்தை பெரிதாக வளர்ந்து இது, இன்னது என்று வேறு பிரித்து அறியும் அறிவு வரும் வரைத் தாய்மார்கள் தம் குழந்தைகளுக்குப் பாலுட்டியதாக இலக்கியநூல்கள் கூறுவதாக”⁶⁶ கூறுகிறார்.

சில சமயங்களிலே குழந்தை பிடிவாதம் பண்ணுகிறது. ஓயாது அழுது தரையிலே விழுந்து புரளுகிறது. பொய் சொல்லுகிறது. தாய்க்கு என்ன செய்வதென்று புரிகிறதில்லை. வீட்டில் அனுபவம் வாய்ந்தவர்கள் யாராவது இருந்தால் அவர்கள் குழந்தையைத் திருத்த ஏதாவது உபாயம் கூறுவார்கள். பாட்டியம்மாள் இருந்தால் அவளுடைய யோசனை நிச்சயம் கிடைக்கும். தாய் தன்னுடைய குழந்தையின் உடலுக்கு சத்து நிறைந்த தாய்ப்பால் கொடுத்து வளர்ப்பதை கலித்தொகை பாடல் மூலம் அறிய முற்படுகிறது.

பிறந்த குழந்தை நீண்ட நேரம் தாயிடம் சென்று பால் குடிக்காமல் இருந்தால், பால் தானாக வடியும், இப்பாடலில் தோழியானவள் குழந்தையை அழைத்துச் சென்று தெருவில் நீண்டநேரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததால், இனிய பாலை யான் பிள்ளைக்கு ஊட்டாமல் அப்பால் பெருகச் சுரந்து வருகிறது என்று தலைவியானவள் தோழியிடம் வருத்தத்தோடு கூறியதை,

“பெருந் திரு நிலைஇய வீங்கு சோற்று அகல்மனை,
பொருந்து நோன் கதவு ஒற்றிப் புலம்பி யாம் உலமர
இளையவர் தழுஉ ஆடும் எக்கர் வாய் வியன் தெருவின”⁶⁷

என்ற பாடலின் மூலம் பிள்ளைகள் விளையாடி விட்டு வந்தும் தாயிடம் பால் அருந்தியமையை காணமுடிகிறது. ஆனால் நாகரிக வளர்ச்சியின் இக்காலத்திலோ பிள்ளை பிறந்து தவழ்ந்து விளையாடும்போதே தாய்ப்பால் கொடுப்பதை மறக்கச்

செய்கின்றனர். இது பெண்கள் பணிக்கு செல்வதினாலும், நேரமின்மை காரணமாகவும் இந்நிலை ஏற்படும் அவலத்தை ஏற்படுத்துகிறது. எவ்வாறாயினும் தாய்ப்பால் கொடுப்பது என்பது சிறந்தது என்பதை உணர்ந்த சான்றோர்கள் போல நாமும் இன்றைய வாழ்வில் பின்பற்ற வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது.

குழந்தையை ஈன்று பலமாதங்கள் ஆகியும் தாய்க்கு இடையறாது பால் சுரந்துகொண்டு இருந்ததை புறநானூற்றுப் பாடலொன்று வேறொரு களத்தில் இக்கருத்தினை எடுத்துரைக்கின்றது. சோழன் நலங்கிள்ளியை கோவூர் கிழார் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலொன்றில் தாய் குழந்தையை ஈன்று பல மாதங்கள் ஆகியும் தாயின் கொங்கையில் பால் சுரந்ததைப்போல் காவிரி நீரானது கரையின் மரங்களைச் சாய்க்குமளவு பெருகிய வெள்ளைத்தையுடைய சிறந்த நாட்டினை உடையவன் சோழன் நலங்கிள்ளி என்று கூறியுள்ளது.

“புனிறு தீர் குழவிக்கு இலிற்று முலை போலச்
சுரந்த காவிரிமரம் சொல் மலிநீர்”⁶⁸

இப்பாடலின் மூலம் பலமாதங்கள் தாய்க்கு பால் சுரப்பதால் பிள்ளைக்கு நல்ல ஊட்டச்சத்தினைக் கொடுத்து வளர்க்க ஏதுவாக அமைகின்றதை காணமுடிகின்றது.

2.3.3 பிள்ளைக்கு தன் கையால் பால் பிடித்து கொடுத்தல்

பிள்ளைப் பிறந்தவுடன் சரியாக பாலை பிடித்து உண்ணத் தெரியாத சமயத்தில் தாயானவள் தன் கையால் கொங்கையைப் பிடித்து பால் கொடுப்பதைப் பற்றி, புதல்வனைப் பெற்றெடுத்த நீலமலர் போன்ற கண்ணையுடைய மடந்தை கொங்கையைத் தன் கையால் பிடித்துப் புதல்வன் வாயில் வைத்துப் பால் ஊட்டுவதை நற்றிணைப் பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

“புதல்வன் ஈன்ற பூங்கண் மடந்தை
முலைவாய் உறுக்கும் கை போல்

- - - - -

நின் கண் அல்லது பிறிது யாதும் இலளே”⁶⁹

என்றும், குரும்பை போன்ற மணியையுடைய பூணாகிய பெரியதும் செம்மையுற்றதுமான கிண்கிணியையும் பாலருந்தும் சிவந்த வாயினையுடைய பசிய அணிகலன்களையும் உடைய புதல்வன் என்பதை,

“குரும்பை மணிப்பூண் பெருஞ் செங் கிண்கிணிப்
பால்ஆர் துவர் வாய்ப் பைம் பூட் புதல்வன்”⁷⁰

என்னும் பாடல்கள் கூறுகின்றன. சிறு பிள்ளைகள் பால் அருந்தவில்லை என்றால் தாயின் முகம் வாடிவிடும். அதனால் எப்படியேனும் தன் குழந்தையின் பசியை ஆற்ற வேண்டும் என்று நினைத்து குழந்தையின் வாயில் பால் பிய்த்து கொடுத்தலை மேற்கண்ட பாடலின் மூலம் காணமுடிகின்றது.

2.3.4 பால் உண்ணாமையால் பால் வீணாக சுரத்தல்

பிள்ளை தலைவியின் தோழியுடன் விளையாட சென்றதால், தலைவியின் கொங்கையில் இருந்து பால் வீணாக தானே கசிந்து செல்வது கண்டு வருந்துகின்றாள் எனக் கலித்தொகை பாடல் கூறுகின்றது.

“உறுவளி தூக்கும் உயர்சினை மாவின்
நறுவடி ஆர் இற்றவை போல் அழிய,
கரந்து யான் அரக்கவும், கைநில்லா வீங்குச்
சுரந்து என் மென் முலைப்பால் பழுதாத - நீ
நல்வாயில் போத் தந்த பொழுதினான்”⁷¹

இப்பாடலுக்கு விளக்கம் கூறவந்த (உரை) நியூசெஞ்சுரி பதிப்பக்குழு “அக்காலத்தே குழந்தைகள் நான்கு அல்லது ஐந்து வயது வரை தாய்ப்பால் குடிக்கும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்றும், வலிமை சேர்ப்பது தாய்முலை பாலடா என்றும் கூறியுள்ளது.”⁷² எனவே மேற்கண்ட பாடலின் மூலமும் உரையாசிரியர்கள் கூற்று மூலமும் தாய்ப்பாலில்தான் பிள்ளைகளுக்கு மிகுந்த எதிர்ப்பு சக்தி உள்ளதை அறிய முடிகிறது.

2.3.5 குறிப்பறிந்து தாய்ப்பால் கொடுத்தல்

பிள்ளையின் ஒவ்வொரு அசைவினையும் பற்றி நன்கு அறிபவள் தாய்தான். தாய் பிள்ளையைப் பார்த்தவுடனே அது பசிக்காக அழுவதை அறிந்து கொள்வாள், என்பதை மற்றொரு கலித்தொகை பாடலிலும் காணலாம். பிள்ளையின் பசியினைக் கண்டு அதற்கு உடனே முலைப்பால் சுரந்து கொடுப்பதினை போல, மழையானதும் தன்னை வேண்டிய காலத்தே பெய்து உலகிற்கு பயனை அளித்துப் பாதுகாத்து வருகின்றதை கூறுகின்றது.

“குழுவியைப் பார்த்து உறுவம் தாய்போல், உலகத்து
மழை கரந்து வருதல் நின் செம்மையின் தர”⁷³

கலித்தொகையில் பிள்ளையின் பசியினை அறிந்து தாய்ப்பால் கொடுத்து குழந்தையின் பசியாற்றி இருப்பதைப்போல் பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும்

குழந்தையின் பசியினை அறிந்து அதற்கு பாலுட்டிய தாயரை காணமுடிகின்றது. அதாவது பிள்ளையானது நீண்ட நேரம் தளர்நடையிட்டுத் திரிந்த தம் வருத்தம் நீங்கும்படியாக, செவலித்தாயரைத் தழுவிப் பாலை உண்டு படுக்கையில் துயில் கொள்வதை,

தச்சர் சிறாஅர் நச்சப் புனைந்த
ஊரா நல்தேர் உருட்டிய புதல்வர்
தளர்நடை வருத்தம் வீட, அலர்முலைச்
செவிலிஅம் பெண்டிர்த் தழீஇ, பால் ஆர்ந்து
அமளித் துஞ்சம் அழகுடை நல்தில்”⁷⁴

எனக் காட்டுகின்றது. இப்பாடலுக்கு உரைகண்ட பெருமழைப்புலவர் திரு.பொ.வே. சோமசுந்தரனார் அவர்களும் “தச்சர்களின் பிள்ளைகளும் விரும்பும்படி அழகிதாய்ப் பண்ணின ஏறி ஊரப்படாத நல்ல சிறு தேரை உருட்டிக்கொண்டு திரிந்த பிள்ளைகள் தமது தளர் நடையாலே உண்டான வருத்தம் தம்மைவிட்டு நீங்கும்படி, **பால் சுரந்த முலையினையுடைய செவிலித்தாயாராகிய** அழகினையுடைய மகளிரைத் தழுவிக்கொண்டு பாலை நிரம்ப உண்டு தமது படுக்கையிலே துயில் கொள்ளும் பிள்ளைகள் என்று கூறுகிறார்.

இப்பாடலின் மூலம் பிள்ளைகள் தன் தாயிடம் மட்டுமல்லாமல், மற்றவரிடமும் பால் அருந்தியதை காணமுடிகின்றது. அக்காலத்தில் மன்னர்களின் பிள்ளைகளுக்கு பால் கொடுப்பதெற்கென்றே சில பணிப்பெண்கள் இருந்தனர் என்றும், வயல்வெளிக்கு வேலைக்கு செல்லும் தாய்மார்களின் குழந்தைக்கு மற்றவரும் பால் கொடுத்தனர் என்பதையும் கொண்டு, நற்றாயின் குழந்தைக்கு செவிலித்தாய் பால் கொடுத்து உறங்க வைத்ததை அறிய முடிகிறது. இக்கருத்திற்கு வலுசேர்ப்பதைப் போல் “குழந்தை பால் அருந்தியது நற்றாயிடமல்லாமலும், செவிலித்தாயிடமும் பால் அருந்தியதை பெரும்பாணாற்றுப்படை பேசுகிறது”⁷⁵ என்று தன் கட்டுரையில் கூறியுள்ள தாயம்மாள் அறவாணனின் கருத்து இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாக அமைந்துள்ளது.

மேலும் அச்சுதன் என்பவரும் “சங்க கால மக்கள் செல்வச் சிறப்பு பெற்று வாழ்ந்தனர், தம் பிள்ளைகளை அன்போடும் அரவணைப்போடும் வளர்த்து மகிழ்ந்தனர். பெரும்பாலும் தன் பிள்ளைகளைப் பெற்ற தாய் உணர்வைக் காட்டிலும் செவிலித்தாயின் அரவணைப்பில் வளர்த்த குழந்தைகளே சிறப்பாகக் கூறப்படுகின்றன”⁷⁶ என்பதாக கூறுகிறார் முனைவர் இரா.எ.அச்சுதன்.

இவ்வாறாக குழந்தையின் பசியினை அறிந்து உடனே அக்குழந்தையின் பசியை அடக்கியவள் “தாய்” என்பதினையும், செவிலித்தாயிடம் பால் அருந்தியதையும் காண முடிகின்றது.

புறநானூற்றின் ஒரு பாடல் பாலில்லாமல் குழந்தை படும் பாட்டை எடுத்துரைக்கின்றது. குழந்தைகளுக்கு பால் இல்லையென்றால் அதற்கு மாற்று உணவாக, பல்வேறு உணவுகளை சிறு குழந்தை பருவத்திலே கொடுத்து அதன்பசியினை ஆற்றுகிறாள். தாய்ப்பால் இன்மையாலும், வேறு உணவு இன்மையாலும் குழந்தைகள் அழுவதை கோவூர் கிழார் பாடியதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“பால் இல் குழவி அலறவும்”⁷⁷

என்ற கோவூர்கிழார் பாடல் காட்டுகின்றது.

2.3.6 தாயில்லா பிள்ளைபடும் பாடு

புறநானூற்றுப் பாடலொன்றில் “குழந்தையும் தாயும் நீண்ட நேரம் பார்க்காமல் இருந்து தாயைக் கண்டவுடன் குழந்தையானது முகம் மலர்ந்து “பால் உண்ணாத குழந்தை தாயிடத்துப் பால் உண்டதற்கு ஓடி வருதல் போல” யான் நின்னிடம் வந்தேன் என்ற நன்னாகனார் என்ற புலவர் “ஓய்மான் வில்லியாதனைப்” பாடியதாக அமைந்துள்ளதை,

“ - - - - - வந்தனென், யானே

தாய்இல் தூவாக் குழவிபோல ஆங்குஅத்”⁷⁸

இப்பாடலின் மூலம் பிள்ளைகள் தாயிடமே நீண்ட நேரம் இருக்கும் என்றும், தந்தையைக் காட்டிலும் தாயானவள் பிள்ளையின் பசி அறிந்து, அப்பிள்ளையின் பசியை போக்கியதையும் காணமுடிகின்றது.

புறநானூற்றின் மற்றொரு பாடலில் தாயில்லாத பிள்ளைகளின் நிலை இரங்கத் தக்கதாயிருக்கும் நிலையினைக் காட்டுகின்றது. அக்குழந்தைகள் உணவு இல்லாமல் அழுது கொண்டே இருக்கும் அதுபோல, உன்னைப் பகைத்தவர் நாடுகள் தாயில்லாததால் உணவுண்ணாமல் அழும் குழந்தைபோல் ஓயாமல் அழுதுகொண்டே இருக்கும் என்பதனை,

“தாய்இல் தூவாக் குழவி போல,

ஓவாது கூஉம், நின்உடற்றியோர் நாடே”⁷⁹

என்று பரணர் சோழனை புகழ்ந்து பாடுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. சில தாய்மார்கள் பெற்ற குழந்தையை தனித்திருக்க விட்டுவிட்டு சென்றுவிடுவர், அக்குழந்தைகள் படும்பாடு வருத்தத்திற்குரியதாக இருக்கும், என்பதை அதியமானை பொருந்திய கிளைஞர் அவனை காணவில்லை என்றால் இடந்தோறும் இடந்தோறும் வருந்துவர், என்று வருவதுமான பாடல் கூறுகின்றது.

“ஈன்றோர் நீத்த குழவி போல,
தன் அமர் சுற்றம் தலைத்லை இனைய”⁸⁰

மேற்கண்ட கருத்துக்களின் மூலம் குழந்தைகள் நல்ல ஆரோக்கியமுள்ள தாய்ப்பாலை உண்டு வளருதல் வேண்டும் என்றும், குழந்தைகள் தாய்ப்பால் குடிக்கும் சமயத்தில் தாய்ப்பால் இல்லை என்றால் அவர்கள் எதிர்ப்பு சக்தி குறைந்தவர்களாகவே வளர்வர் என்பதையும் அறிய இயலுகின்றது. தாயில்லாத குழந்தைகளின் நிலை வருத்தத்திற்கு உரியதாக அமையும் என்றும் இதன்மூலம் அறியமுடிகின்றது.

2.3.7 வறுமையின் காரணமாக முலைப்பாலும் சுரக்கவில்லை

வறுமையின் காரணமாக முலைப்பால் சுரக்காத ஒருநிலையை புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று காட்சிப்படுத்துகின்றது. பாலில்லாத வறுவிய முலையைச் சுவைத்துப் பால் பெறாததால் கூழையும் சோற்றையும் விரும்பி உள்ளே ஒன்றுமில்லாத வறிய கலத்தைத் திறந்து அங்கும் ஒன்றும் இல்லாத குழந்தை அழுதது, அதனைக் கண்ட தாய் புலி வருகின்றது என்று சொல்லி அச்சமுறுத்தி அப்பிள்ளையின் அழுகையை தன் மனைவி நிறுத்தியாக பெருஞ்சித்திரனார் தன் வறுமையின் நிலையை குமணனிடம் கூறியதாக வருகின்றது.

“புல்உளைக் குடுமிப் புதல்வன் பல் மாண்
பால்இல் வறு முலை சுவைத்தனன் பெறாஅன்”⁸¹

என்ற இப்பாடலின் மூலம் அறியலாம். இதே கருத்தமைந்த புறநானூற்றின் மற்றுமொரு பாடலொன்றில் நாள்தோறும் உணவு உண்ணாமையால் வீட்டின் ஒவ்வோர் இடத்திலும் மாறி மாறித் தோண்டி இல்லெலிகல் மடிந்திருக்கும் பழைய சுவர்களை உடைய வீட்டில் பால் இல்லாமையால் பலபடியாகச் சுவைத்து மார்பில் பால் வராததைக் கண்டு, பிள்ளைகள் வெறுத்து பசியோடு வறுமையில் இருப்பதாக பெருங்குன்றூர் கிழார் பாடியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

“இல் எலி மடிந்த தொல் சுவர் வனப்பின்
பாஅல் இன்மையின் பல்பாடு சுவைத்து
முலைக்கோள் மறந்த புதல்வனொரு
மனைந் தொலைந்திருந்த என் வாணுதற் படர்ந்தே”⁸²

அக்காலத்தில் பால் சோற்றினை பொன்கலத்தில் வைத்து ஊட்டிய தாய்மார்களும் இருந்துள்ளனர். பால் இல்லாமல், வயிற்றுப் பசிக்காக ஏங்கிய பிள்ளைகளும் இருந்துள்ளனர். தாயானவள் ஊட்டச்சத்து நிறைந்த உணவுகளை உண்டால்தான் பிள்ளைகளுக்கு ஆரோக்கியமான பாலைக் கொடுக்கமுடியும் என்றும், உணவு உண்ணாமையால் பால் சுரத்தலே நின்று அதை சுவைத்து சுவைத்து பார்த்து பால் வராமையால் பிள்ளை அழும் காட்சியினையும் அறிய முடிகின்றது.

ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்றில் தலைவன் பிரிந்து செல்ல நினைக்கையில் தலைவி ஆற்றமாட்டாள் என்பதினை தோழி தலைவனிடம் சென்று, நீ பிரிந்து சென்றால் தலைவி உன்னையே நினைத்து பசப்பு கொண்டு விடுவாள் என்றும் மேலும் அவள் நோய்வாய்பட்டுவிட்டால் என்றும் நின் அன்பிற்குரிய மகன் முலைப்பால் வேண்டி அழுவான் என்றும் கூறுவதாக வருகின்றது.

“புறவி அணி நாடன் காதல் மடமகள்
- - - - -
போது அவிழ் தாமரை அன்ன நின்
காதல் அம் புதல்வன் அழும், இனி முலைக்கே”⁸³

என்று கூறுவதை அறியமுடிகின்றது.

“கடற்படை அடல்கொண்டி
- - - - -
நல்குரவின் பசித்துன்பின் நின்
முன்னாள் விட்டமுதுஅரி சிறாஅரும்”⁸⁴

மேற்கண்ட பாடல்களின் கருத்துக்களை கூர்ந்து நோக்கும்போது பிள்ளைகளுக்கு தாய்ப்பாலை தாய் விரும்பி ஊட்டி வளர்த்தனர் என்றும், பிள்ளைகள் பால் உண்ணாமையால் தாய்ப்பால் வீணாகியது என்றும், வறுமையின் காரணமாக சில தாய்மார்களுக்கு பாலே சுரக்கவில்லை என்றும், சில தாய்மார்களுக்கு பிள்ளை தாய்ப்பால் மறந்த பின்பும் பால் சுரந்தது என்றும், வறுமையிலும் பிள்ளையின் பசியை தாய் ஆற்றியதையும், பிள்ளைகள் தாய்ப்பாலையே விரும்பி உண்டனர் என்பதனையும் அறியமுடிகின்றது.

2.3.8 தந்தையின் அன்பு

தாயானவள் தன் பிள்ளையை பத்து மாதம் கருவினில் சுமக்கிறாள். தாய் பிள்ளையின் மீது அளவற்ற அன்பை வைத்திருப்பதைப்போல் தந்தையானவரும் தன் வாழ்நாள் முழுமையும் தம் பிள்ளைகளுக்காகவே வாழ்கிறார். “குழந்தை” இந்தச் சொல்லைச் சொல்லும்போதே பழம் நழுவிப் பாலில் விழுவதை அனுபவிக்கின்ற ஒரு சுகம் நாவுக்குக் கிடைக்கிறது. நமக்கும் கிடைக்கின்றது.

குழந்தையின் மென்மையை - மேன்மையை
குழந்தை வழங்கும் இனிமையை - இன்பத்தை
குழந்தை கொடுக்கும் உணர்ச்சியை - உயர்ச்சியை
அனைத்து பெற்றோரும், மற்றவரும் அறிவர். இதனை,

“சின்னஞ்சிறு கிளி, செல்வக் களஞ்சியம், பிள்ளைக் கனியமுது, பேசும் பொற்சித்திரம், ஆடிவரும் தேன்!, அன்பு தரும் தெய்வம்”⁸⁵ என்றெல்லாம் மகாகவி பாரதி பரவசத்தில் ஆழ்ந்து பாராட்டுவதாக பூவண்ணன் கூறுகிறார். அத்தகைய பிள்ளையின் மீது தந்தையின் அன்பைப் பற்றி புறநானூற்றுப் பாடலொன்று யாழின் இசையைக் காட்டிலும் இனிமையானது காலத்துடன் பொருந்தி வராது, பொருளின் தன்மையையும் அறிய இயலாது எனினும் அம்மழலை மொழியைக் கேட்டவுடன் இன்பம் பொங்கி வழியும் தந்தைக்கு என்று கூறுகிறது.

“யாழொடும் கொள்ளா; பொழுதொடும் புணரா;
பொருள் அறிவாரா; ஆயினும் தந்தையர்க்கு
அருள் வந்தனவால் புதல்வர்தம் மழலை”⁸⁶

என்ற பாடலின் மூலம் குழந்தையின் அமுத மொழியினை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இதே கருத்தினை சீவக சிந்தாமணியும் எடுத்தியம்புவதை

“மெய்ப்பெறா வெழுத்துயிர்க்கும் மழலைவா யின்முறுவற்
றையலா ணெடுத்தடங்கண் வலைப்பட்டுச்”⁸⁷

என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது. இதன்மூலம் குழந்தை உண்ணவில்லையென்றால் தாய் மட்டும் அல்லாமல் தந்தை வருத்தப்படுவதினை புறநானூற்றுப்பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அஞ்சி என்ற மன்னன் தன் மகன் பால் உண்ணாமைக்கண்டு சினம் கொள்வதுபோல் பொய்யாக கோல்கொண்டு அலைப்பதை,

“முன்நாள் வீழ்ந்த உரவோர் மகனே
உண்ணிலன் என்னும், புண்ஒன்று அம்பு”⁸⁸

இவ்வாறு தந்தையின் அன்பை சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்றது. வீரமறவர்கள் தம் வீரமாண்பை வெளிப்படுத்துவதற்கும் தன் புதல்வர்கள் உள்ளத்தில் வீர உணர்வு பதியவும் போர்க்கோல உடையுடன் காண்பது வழக்கம். இதனை ஒளவையார் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலொன்றில் பார்க்க முடிகின்றது. அதியமான் என்ற சிற்றரசன் தனக்கு மகன் பிறந்தமை அறிந்து போர்க்களத்தில் இருந்து போர்கோல உடையோடு தன் மகனை காணவந்தான். இப்பாடலில் அதியமான் குழந்தையின் மீது அளவு கடந்த அன்பு வைத்திருந்ததையும் போர்க்கோல உடையோடு தன் மகனை கண்டால், தன் மகனும் வீரத்துடன் வளர்வான் என்ற நம்பிக்கை தோன்றியதையும், கீழ்வரும் பாடலொன்று கூறுகின்றது.

“செறுவர் நோக்கிய கண், தன்

சிறுவனை நோக்கியும், சிவப்பு ஆனாவே”⁸⁹

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவன் தன் மகனை வீரவுணர்வோடும் பாசவுணர்வோடும் வளர்ப்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. மேலும் பெற்றோர்கள் தூங்க செல்கையில் தன் குழந்தையை இடையில் கிடத்தி, பக்கத்திற்கு ஒருவராக படுத்துறங்கும் காட்சியை அன்றும் இன்றும் காணலாம். அதைப்போல் தலைவன் தன் புதல்வனை கட்டி அணைத்தவாறு மலர்ப்படுக்கையில் உறங்குவதை குறுந்தொகை பாடலொன்று காட்டுகின்றதாக உ.வே.சா. தன்னுடைய உரையில் கூறியுள்ளார்.

“பள்ளி யானையின் உயிர்த்தனன் நசைஇ,

புதல்வற் றழீஇயினன் விறலவன்

புதல்வன்தாய் அவன் புறம் கவைஇயினளே”⁹⁰

இதேபோன்று ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலும் புதல்வனைத் தலைவன் தழுவி அணைத்து உறங்குவதை காட்சிப்படுத்துகின்றது.

“**புதல்வற் கவைஇயினன் தந்தை; மென் மொழிப்**

புதல்வன் தாயோ இருவரும் கவைஇயினன்”⁹¹

என்ற பாடல்களின் மூலம் தந்தைக்கு பிள்ளையின் மீது கொண்ட அன்பினை அறிய முடிகின்றதை எடுத்துரைக்கின்றது. அளவற்ற பற்றும் பாசமும் கொண்டு மணவாழ்வு மேற்கொண்டவர்கள், ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றதும் தம் இருவரின் அன்பையும் ஒருங்கே அந்தப் பிள்ளையிடம் காட்டத் தலைப்பட்டு விடுகிறார்கள் என்பதை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. இப்பாடலின் கண்ணும் தன் புதல்வன் தன் மார்பின்மேல் ஏறி ஊர்தலால் தோன்றும் மகிழ்ச்சியும் நகையும் கூடிய இன்பம் பாணனது யாழிசைக்கு ஒத்திருந்ததாக கூறுகின்றதை,

“மாலை முன்றில் குறுங்காற் கட்டில்
மனையோள் துணைவி ஆக, புதல்வன்
மார்பின் ஊரும் மகிழ்நகை இன்பப்
பொழுதிற்கு ஒத்தன்று மன்னே
மென் பிணித்து அம்ம-பாணனது யாழே”⁹²

என்றும், தன் புதல்வனைத் தழுவிக்கிடத்தல் பாணர்களின் யாழின் நரம்பில்
தோன்றும் இசையைப் போல இனிமையுடையதாக கூறப்படுவதினை,

“புதல்வற் கவைஇய தாய் புறம் முயங்கி
நசைஇனன் வதிந்த கிடக்கை, பாணர்
நரம்பு உளர் முரற்கை போல
இனிதால் அம்ம பண்புமார் உடைத்தே”⁹³

என்ற பாடல்வரிகள் எடுத்தியம்புகின்றதை அறியமுடிகின்றது. மற்றொரு
ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலின்கண் பேரழகுடைய மையுண்ட கண்ணை உடைய மகன்
மகிழ்ச்சியாக விளையாடுவதைக் கண்டு தலைமக்கள் மகிழ்ந்ததை
எடுத்துரைக்கின்றது.

“மாதர் உண்கண் மகன் விளையாட
காதலித் தழீஇ இனிது இருந்தனனே”⁹⁴

தாய், தந்தையின் அன்பிற்கு இவ்வுலகம் முழுதும் ஒப்பாகும் என்பதை
மேற்கண்ட பாடலின்வழி அறிய இயலுகிறது. ஆணும் பெண்ணுமாய் இணைந்து
வாழும் இவ்வாழ்க்கைக்கு சிறப்புத் தருவது மக்கட்பேறு. அது இணையரின் அன்பின்
வெளிப்பாடு. தொடர்ந்து அன்பை வளர்த்தெடுக்கும் அச்சாணி ஆகும்.

குழந்தையை பெற்ற தலைவியை, தலைவன் அன்பாக வைத்திருப்பதை
மற்றொரு ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலால் அறியமுடிகிறது. தலைவனின் குடிவளர்வதற்கு
ஏதுவாக குழந்தையை பெற்றதினால் “புதல்வன் தாய்” என்றும் இதனாலேயே அவள்
மனைக்கு விளக்கு, ஆயினாள் என்றும் பெருமிதத்தோடு கூறப்படுகிறது.

“ஒண்கடர்ப் பாண்டிற் செஞ்கடர் போல
மனைக்கு விளக்கு ஆயினள் மன்ற
- - - - -
புறவு அணி நாடன் புதல்வன் தாயே”⁹⁵

என்ற பாடல் விளக்குகின்றது. தலைவன் தலைவியை விட்டு பிரிந்து செல்லும்போது அவன் பிரிவை தாங்கிக் கொள்ளவும், தன் கண்களில் வரும் அழுகையை மறைத்துக் கொள்வதற்காகவும் பூப்போலும் புதல்வருடைய கண்களை முத்தமிட்டு அன்பாக வளர்ப்பதின் மூலம் தம் துன்பங்களை மறைத்துக் கொள்வதை, புறநானூற்றுப் பாடலொன்று காட்டுகின்றது.

“காலனும் காலம் பார்க்கும் பாராது

- - - - -

மையல் கொண்ட ஏமம் இல் இருக்கையர்

புதல்வர் பூங் கண் முத்தி, மனையோட்கு

எவ்வம் கரக்கும் பைதல் மாக்களொடு”⁹⁶

ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்று தலைவன் தலைவியோடும் குழந்தையோடும் இணைந்திருந்ததை காட்டுகின்றது. தலைமக்களின் அன்பிற்கு அடையாளமே குழந்தையை ஈன்றெடுத்தல் ஆகும். இப்பாடலின் கண்ணும் தலைவன் ஒளிமிக்க நெற்றி கொண்ட தன் இளம் மனைவி தன் மகனுக்கு முலையூட்டவும், தான் அவளது முதுகின்புறத்தே தழுவிக் கிடந்ததையும்,

“வாள்நுதல் அரிவை **மகன்** முலை ஊட்ட,

தான் அவள் சிறுபுறம் சுவையினன்-நன்றும்

நறும் பூந் தண் புறவு அணிந்த

- - - - -”⁹⁷

தன் குடிக்கு விளக்கான மகனை தலைவி ஈன்றவளாதலின் அவள் முதுகினைத் தழுவித் தன் பேரன்பினை வெளிப்படுத்தினான் தலைவன் என்பதினை இப்பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது. தாயானவள் காலையில் அன்போடு குழந்தையை எழுப்புவதை நற்றிணைப் பாடலொன்று காட்டுகின்றது. நடத்தலையறியாத சிறிய பாதங்களையும் பூப்போன்ற கண்களையுமுடைய புதல்வன் தூங்குமிடத்திற்குத் துவளும் நடையினளாய் விடியற் பொழுதில் சென்று எந்தாய் வருக என அன்போடு தலைவி அழைப்பதனை கேட்டு தலைவன் கேட்டு இன்புறுவான் என்பதை,

“பூங்கட் **புதல்வன்** உறங்குவயின் ஒல்கி,

வந்தீக, எந்நகை! என்னும்

அம் தீம் கிளவி கேட்கம் நாமே”⁹⁸

என்பதாக இடைக்காடனார் கூறியுள்ளார். இதில் தலைவன் தன் குழந்தையின் சிறிய அடிகளையும், பூப்போன்ற அழகிய கண்களையும், தன்னைக் கண்டவுடன் எந்தாய்

வருக! என் அன்போடு அழகிய சொற்களைப் பேசும் தலைவியையும் புதல்வனையும் காணவேண்டும் அதனால் தேரினை விரைவாக செலுத்து என்று கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் தலைவி பிள்ளையை ஈன்றதினால் தலைவன் மகிழ்ந்ததையும் தனக்கு எத்தனை துன்பங்கள் இருந்தாலும், அப்பிள்ளையைக் கண்டு கொண்டே இருப்பதால் அத்துன்பத்தை மறைத்தலையும் காணியலுகிறது.

தலைமக்கள் கோபம் கொண்டு பிரிந்தாலும், பிள்ளையின் அன்பினுக்கு இருவரும் ஏங்கிக் கொண்டுதான் இருப்பார்கள். பிள்ளைகளோடு பெற்றோர்கள் நெருங்கி பழகி மிகுந்த அன்பினையும் அரவணைப்பையும் அளித்தல் வேண்டும். “இல்வாழ்க்கையில் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் திணைத்துணையும் மாறுபாடு இருத்தலாகாது மக்கட்பேறு இல்வாழ்க்கைக்கு அணி. கணவனும் மனைவியும் குழந்தைகளோடு ஒருங்கிருந்து அன்பும் ஒற்றுமையும் கனிந்த உள்ளத்துடன் இன்னிசை கேட்டு மகிழ்தல் சிறந்த நாகரிக நன்முறையாகும்”⁹⁹ என்று இளவழகனார் தம் சங்க இலக்கிய இன்கவித்திரட்டு என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார்.

2.3.9 தந்தையின் பெயரைக் கொண்டவன்

பெயரிடுதல் முன்னோரைப் போற்றும் விதமாகவும், தம்முன்னோர்களை என்றும் மறவாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும், இவ்வழக்கம் பின்பற்றப்படுகிறது. குழந்தைகளுக்கு பெயர் சூட்டும் மரபு என்பது தொன்று தொட்டு வரும் பழக்கமாகும். இது குறித்து வாழ்வியல் களஞ்சியம் “குழந்தைக்குப் பாட்டன் பாட்டி ஆகியோரின் பெயரை இடுதல் ஒரு மரபாக இருந்தமையால் குழந்தையைப் பேரன் அல்லது பெயர்த்தி என வழங்கும் வழக்கம் தமிழகத்தில் உண்டாயிற்று என்றும் பெயரிடுதல் ஒரு சடங்காக அமைந்தது”¹⁰⁰ என்றும் கூறுகிறது. பண்டைத் தமிழர் பிள்ளைகளுக்குப் பெயரிடுதல் ஒரு முறையான வழக்காகப் பின்பற்றியுள்ளதை நற்றிணைப் பாடல் மூலம் அறிய இயலுகின்றது.

“அகன்துறை ஊரனும் வந்தனன்

சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்தமாறே”¹⁰¹

என்றும், ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்றில் தன் மகளுக்கு மகன் பிறந்துள்ளதை கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறாள் செவிலித்தாய், அதாவது பெருஞ்சிறப்பினை உடைய தன் தந்தையின் பெயர் தாங்கிய தன்மகன் இனிய புன்முறுவலுடன் சிறுதேர் உருட்டித் தளர்நடை பயிலுவதைக் கண்டு தலைமகனுக்குத் தன் காதலியின்பால் இருந்த அன்பைப் போல் மகன்பாலும் மிகுந்த அன்பினை வைத்திருந்ததை கண்டு அகமகிழ்கிறாள் செவிலித்தாய்.

“புணர்ந்த காதலியின் புதல்வன் தலையும்
அமர்ந்த உள்ளம் பெரிது ஆகின்றே
அகன் பெரும் சிறப்பின் தந்தை பெயரன்

- - - - - ”102

என்பதைக் காட்டுகின்றது. இதில் புதல்வன் தன் தந்தையின் பெயரைக் கொண்டதை அறியமுடிகின்றது. மேலும் கலித்தொகை பாடலொன்றில் தன் தந்தையின் பெருமை மிக்க பெயரை முறையாகச் சூட்டியுள்ள தன் புதல்வனை அனைத்து தூங்குவதை

“முதல்வன் பெரும்பெயர் முறையுளிப்பெற்ற
புதல்வர் புல்லிப் பொய்த் துயில் துஞ்சும்

- - - - - ”103

என்றும், இதே கலித்தொகையின் மற்றொரு பாடலில் தன் தந்தையின் பெயரைக்கொண்ட மகனை யாம் எடுத்து அனைத்துக் கொள்வேன் என்று தலைவன் தலைவியிடம் கூறுவதாக,

“யாதொன்றும் எம்கண் மறுத்தரவு இல்லாயின்,
மேதக்க எந்தை பெயரனை யாம் கொள்வோம்”104

என்றும் வருகின்றன. இப்பாடல்களின் மூலம் சிறந்தோன் பெயரன், தந்தைப் பெயரன், முறையுளிப் பெற்ற புதல்வர், மேதக்க எந்தை பெயரன் முதலிய சொல்லாடலால் தம் பிள்ளைகளுக்கு முன்னோர்களின் பெயர்களை இடுவது என்னும் பொருண்மையை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. இக்கூற்றிற்கு வலுசேர்க்கும் வகையில் “தலைவன்/தலைவியின் தந்தையின் பெயரினை மகனுக்குச் சூட்டுவதையும் அதனால் மகன் “தந்தை பெயரன்” என அழைக்கப்படுவதையும் இதன்வழி உணரலாம்”105 என்றும் தாயம்மாள் அறவாணன் கூறுவதாக “சித்திரபுத்திரன்” கூறுகிறார்.

மேற்காணும் இப்பாடல்களின் மூலம் பெற்றோர்கள் தம் முன்னோர்களின் பெயர்களை தன் பிள்ளைகளுக்கு சூட்டுவதை வழக்கமாகவும், பெருமையாகவும் நினைத்தனர் என்பதினை அறியமுடிகின்றது. தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் எனும் நூலில் சு.காந்தி என்பவர் இதுகுறித்து பேசியுள்ளார். அதில் “அன்றைய தமிழ் மக்கள் பெயரிடுவதில் ஒரு வரன்முறையினைப் பின்பற்றி வந்திருந்தனர் என்றும், இவ்வழக்கத்திற்கு அடிப்படையாக நம்பிக்கை செயல்பட்டிருக்கும் என ஊகிக்கலாம். இதுபோன்றதொரு நம்பிக்கை ஆந்திரப் பகுதியில் வாழும் மீனவரிடையே நிலவுவதாக குறிப்பர். அந்நம்பிக்கையாவது

பெயருக்குரிய முன்னோருடைய ஆவி அப்பெயரிடப்பட்ட குழந்தையினை வாழ்நாள் முழுமையும் பாதுகாக்கும் என்பதாகும். இந்நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே பண்டைத் தமிழர் தங்களது குழந்தைகளுக்கு முன்னோரது பெயரிட்டழைத்துள்ளனர் என்பதை அறியலாம். இன்றைய தமிழரிடமும் இம்முறை தொடர்ந்து நிலவுவதைக்காண்கிறோம். எனவே இறந்துபட்ட தன் தந்தையின் பெயரைத் தன் மகனுக்கு இட்டு வழங்கியதில் மேற்காட்டிய நம்பிக்கையும் அவர்களைப்போன்று சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பிலுமே இவ்வாறு பெயரிட்டழைத்துள்ளனர் எனத் தெளியலாம்”¹⁰⁶ என விளக்கியுள்ளார்.

3. சிறார்களின் அழகியல்

குழந்தைகள் என்றாலே அனைவருக்கும் பிடிக்கும். அதுவும் அக்குழந்தைகள் செய்யும் தளர்நடையின் அழகு, அக்குழந்தையின் கொஞ்சு மொழி அழகு அதன் மென்மைத் தன்மை இன்னும் பல குறும்புத் தன்மைகளையும் கண்டாலே குழந்தையைத் தூக்கி கொஞ்சாதவர்களும் கொஞ்சவர். அத்தகைய சிறார்களின் **அழகியல் தன்மைகளை, நடையழகு, மழலைமொழியின் அழகு, மென்மைத்தன்மை, தாய் அடித்தாலும் பிள்ளை தாயிடமே வருதல், சிறார்களின் மகிழ்ச்சி** போன்ற துணைத்தலைப்புகளின் கீழ் இப்பகுதியில் விளக்கப்படுகின்றன.

3.1 நடை அழகு

குழந்தையின் அனைத்து செய்கைகளும் மனதிற்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டுவதாகவே அமைந்திருக்கும். அக்குழந்தை முதலில் அடியெடுத்து நடக்கையில் பேரானந்தம் கொள்வோம்.

சங்க இலக்கிய கலித்தொகை பாடலொன்றில் சதங்கைகள் அணிந்த உன் காலின் அழகினால், நடந்து வருக என்றும், ஆண் சிறாரைக் கூறும்போது, வலிமைமிக்க, போர்த்தொழில் குணமுடைய யானை போன்ற மகனே நடந்து வருக என்று கூறுவதை,

“கடி அரணம் பாயா நின்கை புனை வேழம்,
தொடியோர் மணலின் உழக்கி, அடி ஆர்த்த
தேலை வாய்க் கிண்கிணி ஆர்ப்ப, இயலும் என்
போர் யானை, வந்தீக, ஈங்கு”¹⁰⁷

என்ற பாடல் வரிகளால் ஆண் சிறாரினது நடையழகினை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இதில் “கிண்கிணி ஆர்ப்ப” என்னும் சொற்களாலும் “போர்யானை வந்தீக” என்னும் சொற்களாலும் ஆண் சிறாரை சிறுவயது முதலே வீரம் மிக்க

சொற்களால் அழைத்து மகிழ்ந்தனர் என்றும், வீரம்மிக்கவர்களாக வளர்த்தனர் என்றும் இதன்மூலம் அவர்களின் நடையழகு வெளிப்படுகின்றது என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

கலித்தொகையின் மற்றொரு பாடலொன்றில் ஒளி வீசும் மணிகள் ஆரவாரிப்ப, அசைந்து அசைந்து நடக்கும் உன் தளர்ந்த நடையினைக் கண்டு மகிழ்ந்திருத்தல் எமக்கு இனிது என்று குழந்தை தத்தி தளர்ந்து வரும் நடையழகினை,

“கிளர்மணி ஆர்ப்ப ஆர்ப்பச் சாஅய்ச் சாஅய்ச் செல்லும்
தளர்நடை காண்டல் இனிது; மற்று இன்னாதே,
உளம் என்னா நுந்தை மாட்டு எவ்வம் உழப்பார்,
வளை நெகிழ்பு யாம் காணுங்கால்”¹⁰⁸

என்று வெளிப்படுத்துகின்றது. இதில் “கிளர்மணி ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப” என்றும், “சாயச் சாயச் செல்” என்றும், தளர்நடை காண்டல் இனிது என்றும் குழந்தை தவழ்ந்து வரும் அழகினை சித்திரிக்கின்றது. “தளர்நடை காண்டல் இனிது” என்னும் இவ்வடி அற இலக்கியங்களில் ஒன்றான இனியவை நாற்பதில் “குழவி தளர்நடை காண்டல் இனிதே”¹⁰⁹ என்று அப்படியே எடுத்தாண்டுள்ளதை இங்கு நினைவுக் கூறத்தக்கதாகும்.

சங்க இலக்கியத்திற்குப் பிறகு தோன்றிய காப்பிய மரபுகளில் ஒன்றான மணிமேகலையில் குழந்தை நடையின் அழகியலை “துயிலெழுப்பிய காதையில், நடு யாமத்தில் பூம்புகாரின் மக்கள் உறக்கத்தை கூறும்போது,

“தளர்நடை யாயமொடு தங்கா தோடி
விளையாடு சிறுதே ரீர்த்துமெய் வருந்தி
அமளித் துஞ்சு மைம்படைத் தாலிக்
குதலைச் செவ்வாய்க் குறுநடைப் புதல்வர்க்குக்
காவற் பெண்டிர் கடிப்பகை யெறிந்த
தூபங் காட்டி தூங்குதுயில் வரியவும்”¹¹⁰

“தம்மைப் போன்ற தளர் நடையினையுடைய சிறுவர்களுடன் ஓரிடத்தில் தங்காமல் ஓடி, விளையாடி, சிறு தேரினை இழுத்து உடல் வருத்திப் படுத்து உறங்கினர் என்று கூறுவதில் குழந்தையின் தளர் நடையழகினை அறியமுடிகின்றது.

3.2 மழலை மொழியின் அழகு

பிள்ளைகளின் வளர்ச்சி நிலைகளில் மிக முக்கியமான ஒரு தன்மை மழலைமொழி பேசும் தன்மைதான். இதனை மழலைமொழி என்றும், குதலை மொழி என்றும், அமிழ்தமொழி என்றும் கொஞ்சம் மொழி என்றும் பலவாறாக அழைப்பர். இத்தகைய மழலை மொழியின் அழகியல் குறித்து தாயம்மாள் அறவாணன் பேரா.க.பஞ்சாங்கம் போன்ற ஆய்வறிஞர்களால் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கப் படுகின்றன.

தாயம்மாள் அறவாணன் அவர்கள் தமது கட்டுரையில் “குழந்தைக்கு அழகிய அல்லியினும் மெல்லிய இதழ், குற்றமற்ற உள்ளங்கை, பவளத்துண்டுகள் போன்ற சிவந்த அழகிய வாய், நாவொடு நவிலாத நகைபடு தீஞ்சொல் கேட்பாரைப் பிணிக்கும் தேனும் இனிய யாமொடுங் கொள்ளா, பொருளறிவாராக்குதலைச் சொற்கள் பெற்றோர்க்கு இன்பம் பயக்கும் பொருளுடைச் சொற்களே, அவர்களின் சொல்வழிப் பிறக்கும் இன்பத்திற்கு யாழிசையின் இன்பமும் நிகராகாது”¹¹¹ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இதே போன்றே க.பஞ்சாங்கம் அவர்கள் “சங்க இலக்கியம்” என்னும் ஆய்வு நூலில் “குழந்தை பேசுகிற இளஞ்சொல் யாழோசை போல இனிமையாக இல்லாவிட்டாலும் காலத்தோடு ஒத்து வரவிட்டாலும், பொருளற்றவைகளாகப் புலப்பட்டாலும் அக்குழந்தைகளின் தந்தைக்கு அச்சொற்கள் பேரானந்தம் வழங்கி, அக்குழந்தைமேல் பாசமும் அருளும் சுரக்க வழி ஏற்படுவது போல”¹¹² மழலையின் அமிழ்த மொழி விளங்குவதாக கூறியுள்ளார். இவர்கள் குறிப்பிடுவது போல சங்க இலக்கிய கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய நூல்களில் மழலை மொழியின் அழகியல் பற்றிய பதிவுகள் காணக்கிடக்கின்றன. கலித்தொகை பாடலொன்றில்,

“ஐய காமரு நோக்கினை, “அத்தத்தா” என்னும் நின்

தேமொழி கேட்டல் இனிது; மற்று இன்னாதே

- - - - - ”¹¹³

அத்தா அத்தா என்று கூறும் நினது இனிய மொழிகளைக் கேட்பது இனிது என்று குழந்தை தத்தி தவழும் பருவத்தில் சில வார்த்தைகளை சொல்லத்தெரியாமல் கொஞ்சதமிழில் பேசும். அப்பேச்சு நம் மனதிற்கு இன்பத்தை தரக்கூடியதாக அமைந்திருக்கும் என இப்பாடல் கூறுகின்றது. இதேபோன்று கலித்தொகையின் மற்றொரு பாடலில் பிள்ளை மழலைமொழி பேசுவதால் வாயினின்று வெளிப்படும்

எச்சில் கடைவாயில் ஒழுகி மார்பில் அணிந்திருந்த அணிகலன்கள் நனையும்படியாக வழிகிறது என ஓர் அழகிய காட்சியை,

“மைஅற விளங்கிய மணிமருள் அவ்வாய் தன்
மெய்பெறா மழலையின் விளங்கு பூண் நனைத்தர
பொலம் பிறையுள் தாழ்ந்த புனை வினை உருள்கலன்
- - - - -”¹¹⁴

என வெளிப்படுத்துகின்றது. பகைவரும் விரும்பும் காட்சியுடைய சிறார்களின் முறுவலை நாளும் கண்டு மகிழ்தலினும், பூரியார் கண்ணும் உளவாகும் பொருட்செல்வம் உயர்ந்ததாகாது, என்று மழலை மொழியைக் காட்டிலும் உயர்ந்த செல்வம் வேறு ஒன்றுமில்லை, என்பதை ஐங்குறுநூறு, பட்டினப்பாலை காட்டுகின்றது.

“- - - - - நன்றும்
நின் நயந்து உறைவி கடுஞ் சூற் சிறுவன்
முறுவல் காண்டலின், இனிதோ
இறுவரை நாட! நீ இறந்து செய்பொருளே!”¹¹⁵

“கிளி மழலை மென் சாயலோர்”¹¹⁶

என்று மழலையின் மகிழ்ச்சி மொழியை புனைந்துரைத்துள்ளது. இதேபோன்று பதிற்றுப்பத்து பாடலொன்றில் சேரலாதனை பாணர் பெரு மக்கள் எவ்வாறு வாழ்த்துகின்றனர் என்றால், இவ்வுலகத்தோர் வாழும் பொருட்டு நீ வாழ்வாயாக என்றும் கள்ளையுண்டமையால் நாக்குழறப் பெற்று மழலைச் சொற்களைப் பேசும் நாவையும் மெல்லிய சொற்களையும் இசைக் கருவிகளையும் கொண்டு நின்னை வாழ்த்துகின்றனர். “கள்” முதலிய பானங்களை குடித்துவிட்டதால், திக்கியும் திணறியும் பிள்ளையைப் போல் பாணர்கள் பேசுகின்றனர் என்பதின்னையும், மதுரைக்காஞ்சியில் மதுரை மக்கள் “கள்” உண்ட மகிழ்ச்சியில் மழலை மொழி போன்று பேசுவதாகவும் கூறுகின்றது.

“நீ வாழியர், இவ்வுலகத்தோர்க்கு, என
உண்டு உரைமாறிய, மழலை நாவின்
மென்சொற் கலப்பையர் திருந்து தொடை வாழ்த்த”¹¹⁷

“உண்டு மகிழ் தட்ட மழலை நாவின்”¹¹⁸

இதில் பாணர்களின் பேச்சு மழலையின் பேச்சு மொழியைப் போன்று உள்ளதாக கூறப்படுகிறது. காலத்தால் சங்க இலக்கியத்திற்கு பிற்பட்ட நூலாக கூறப்படும் திருக்குறள், இனியவை நாற்பது போன்ற நூல்களிலும் மழலையின் மொழி அழகை சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்றது.

“மக்கள் மெய் தீண்டல் உடற்கின்பம், மற்றுஅவர்
சொற்கேட்டல் இன்பம் செவிக்கு”¹¹⁹

“அவர்மழலை கேட்டல் அமிழ்தின் இனிதே”¹²⁰

என்றும் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. மேற்கண்ட கருத்துக்களின் மூலம் பிள்ளைகளின் அமிழ்த மொழியினால், நாமும் குழந்தையாகவே மாறிவிடுகிறோம் என்றும் அக்குழந்தைகளின் பேச்சானது காதில் தேன் வந்து பாய்வதைப் போல் ஒவ்வொருவரும் உணர்கின்றோம் என்பதையும் அறிய இயலுகின்றது.

3.3 மென்மைத் தன்மை

குளத்திற்கு அணிசெய்யும் தாமரை மலர், அதுபோல இல்லறத்திற்கு அணிசெய்யும் குழந்தைகள் தாமரை மலரையும் குழந்தையையும் நம் முன்னோர்கள் ஒப்பிட்டு பேசுவர். தாமரை இதழின் மென்மைத் தன்மை போன்று, குழந்தையின் உள்ளங்கை அமைந்திருத்தலையும், தூய்மை நிறைந்த தாமரைப் பூவின் இதழைப் போன்று உதடுகள் அமைந்திருந்ததையும் அகநானூறு பாடலொன்று எடுத்துரைக்கின்றது.

“நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரைத்
தாதின் அல்லி அவிர் இதழ் புரையும்,
மாசு இல் அங்கை, மணிமருள் அவ் வாய்
யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனை”¹²¹

என்னும் இப்பாடலில் குழந்தையின் மென்மைத் தன்மையை சிறப்பித்து பாடப்பட்டுள்ளது. இதேபோன்று ஒரு காட்சியினை கலித்தொகை பாடலொன்று காட்டுகின்றது. மென்மைத் தன்மை அன்ன உடலையுடைய புதல்வனை தாயானவள் அணைத்து உடன்படுக்க வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாள். அந்தத் தாயின் அன்பிலே அப்புதல்வன் சிறிது உறக்கம் கொள்வதின் மூலம் குழந்தையின் மென்மைத்தன்மை வெளிப்படுகிறது.

“அகல நீ துறத்தலின், அழுது ஓவா உண்கண், எம்
புதல்வனை மெய்தீண்ட பொருந்துதல் இயைபவால்”

- - - - - ”¹²²

என்றும், மற்றொரு கலித்தொகை பாடலில்

“அடை மறைஆய் இதழ்ப் போது போல் கொண்ட,
குடை நிழல் தோன்று நின் செம்மலைக் காணு”¹²³

என்றும் கூறுகின்றது. கலித்தொகை போன்றே ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்றில் மென்மைத்தன்மை உடைய குழந்தை தாயிடம் முலைப்பால் உண்ண அழுத்தாக ஒரு பதிவு காணப்படுகின்றது.

“ - - - - - தெண் நீர்ப்

போது அவிழ் தாமரை அன்ன நின்
காதல் அம் புதல்வன் அழும், இனி முலைக்கே”¹²⁴

இப்பாடல் குடையின் நிழலில் தோன்றும் குழந்தை தாமரை மலர் போன்று இருந்ததாக கூறுகின்றது. இப்பாடல்களின் மூலம் தாமரைப் பூவின் மென்மைத் தன்மை போன்று குழந்தைகளின் மென்மைத்தன்மையானது உள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

3.4 தாய் அடித்தாலும் பிள்ளை தாயிடமே வருதல்

யார் அடித்தாவது பிள்ளை அழுது கொண்டு இருந்தால், தாயின் குரலை கேட்டவுடன், அன்போடு தாயிடம் செல்லும். பிள்ளைகளுக்கு முதன்முதலில் புலனாகும் உணர்வுகளில் கூர்மையானதும், ஆழமானதும், குறிப்பானதும், செவியுணர்வே தாயையும் பிறரையும் அவரவர் குரலைக் கொண்டே குழந்தை உணர்கின்றது.

கருத்தறித்த முதற்கொண்டே குழந்தையை தாங்குபவள் பெண். அக்குழந்தையை அன்போடும் அரவணைப்போடும், பாசத்தோடும் வளர்ப்பள் தாயே. ஒரு சில சமயங்களில் தாய் கோபப்பட்டு குழந்தையை அடித்தாலும், அக்குழந்தை தாயிடமே வருவதை நாம் காண்கின்றோம். குறுந்தொகை பாடலொன்றில் ஈன்றவள் சினம் கொண்டு வருந்திய பொழுதும், வாய் மூடுதலை விடுத்து “அன்னையே” என்று அழுகின்ற குழந்தையைப் போல் தலைவனின் செயல்பாடு உள்ளதாக உ.வே.சா. தம்முடைய உரையில் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

“தாய் உடன்று அலைக்கும் காலையும், வாய்விட்டு,
அன்னாய்! என்னும் குழவி போல,
இன்னா செயினும் இனிதுதலை யளிப்பினும்”¹²⁵

கூறுகின்றது. இப்பாடலில் அன்னை அலைத்த குழந்தையைத் தாங்குவதற்குத் தந்தை, சுற்றம் நட்பு ஆகிய யாவர் இருப்பினும், அக்குழந்தை தாயின் அன்பை நாடி ஒடுதலே இயல்பாகும் என்பதை அறியமுடிகின்றது. இதே போன்று ஒரு பதிவு நான்மணிக்கடிகையிலும், நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தத்திலும் வருகிறது.

“மலைப்பினும் வாரணந் தாங்கும் குழவி அலைப்பினும்
அன்னையென் றோடும் சிலைப்பினும்”¹²⁶ என்று நான்மணிக்கடிகையிலும்
“தருதுயரம் தடாயேல்உன் சரண் அல்லால் சரண் இல்லை
அரிசினத்தால் ஈன்றதாய் அகற்றிடினும் மற்றவள்தன்
அருள் நிறைந்தே அழும் குழவி அது வேபோன்று இருந்தேனே”¹²⁷

என்று நாலாயிரத் திவ்வியப்பிரபந்தமும் கூறுகின்றது. இக்கருத்தினைப் போன்றே தெசினி என்னும் கவிஞர் எழுதிய குறுந்தொகை இன்பம் என்னும் நூலில் தாய் சினந்து அடித்தாலும், குழந்தை “அன்னையே” என்றுதான் வாய்விட்டு அலறும். தாய்தான் அதைக் காப்பாற்ற கடமைப் பட்டவள்”¹²⁸ என்று கூறுகிறார்.

மேற்கண்ட கருத்துக்களின் மூலம் பிள்ளைகள் தாயினிடத்தில் மிகுந்த அன்பு கொண்டிருப்பதையும் நீண்ட நேரம் காணாத தாய்ப்பசுவை கண்டவுடன் கன்றுக்குட்டி, ஓடிச்சென்று தாயிடும் சேறுவதைப்போல் பிள்ளையும் தாயிடம் சேருவதைக் காணமுடிகின்றது.

3.5 சிறார்களின் மகிழ்ச்சி

குழந்தை என்றாலே எதற்காக அழுகிறோம், எதற்காக சிரிக்கிறோம் என்றே அறியாத பருவம், “குழந்தைகள் மட்டும் இல்லையென்றால் இந்த உலகத்தால் நமக்குப் பலன் எதுவும் இல்லை வானுக்கு வெண்ணிலாவும், வளர்பயிருக்கு வான்மழையும், கவிதைக்குக் கற்பனையும் எத்துணை முக்கியமோ அத்துணை முக்கியம் இந்த வையகத்திற்குத் குழந்தைகள்”¹²⁹ என்று வருணித்துக் கூறியுள்ளார் சாமி.பழனியப்பன். குழந்தையின் பொக்கைவாய்ச் சிரிப்பைக் கண்டதும் நமது கோபம், கவலைகள்யாவும், ஒளி விளக்கைக் கண்ட இருள்போல மறைந்து விடுகின்றன.

கோவூர் கிழார் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலொன்றில் தன் அழுகையை மறந்து களிறுகண்டு மகிழ்ந்திருத்தலை கூறுகின்றது. மலையமானின் மக்களை கிள்ளிவளவன் யானைக் காலால் வீழ்த்த நினைத்தான். ஆனால் அதனை சந்து செய்வித்து அச்சிறுபிள்ளையைக் காப்பாற்றினார் கோவூர்கிழார், இதில் களிறு

தங்களை மிதிக்க வருகின்றது என்று அறியாமல், தம் அழகையை மறந்து அக்களிற்றைக் கண்டு பேதைச் சிறுவர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

“களிறு கண்டு அழுஅம் அழாஅல் மறந்த

புன் தலைச் சிறாஅர்: மன்று மருண்டு நோக்கி”¹³⁰

பிள்ளைப் பருவம் எதனையும் நினைத்து கவலைப்படாத பருவம் என்பதினால் தன்னை யானை கொல்ல வருகின்றது என்று அறியாமல்கூட அதனைக்கண்டு சிரிக்கும் பிள்ளையை நம்மால் காணமுடிகின்றது. மற்றொரு பாடலான பெரும்பாணாற்றுப்படையில் சண்பங் கோரையின் காய்களைப் பறித்து அதிலுள்ள தாதைத் தங்கள் மார்புகளில் பூசிக்கொள்வர் சிறுவர்கள். இதனால் அச்சிறுவர்களின் மார்புகள் பொன்னுரை “கற்களைப் போல்” தோன்றுகின்றன என்றும் இவர்கள் தங்கள் பசியினைப் போக்கிக்கொள்ள பழஞ்சோற்றினை உண்டு மகிழ்ந்தனர் என்றும் அதனை வெறுத்தால் அவல் முதலிய திண்பண்டங்களை உண்பதாகவும் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

“களைஞர் தந்த கணைக்கல் நெய்தல்

கள்கபுழ் புதுப்பூ முனையின், முட்சினை

- - - - -

இரும்பு வடித்தன்ன மடியா மென்தோல்

கருங்கை வினைஞர் காதலும் சிறாஅர்”¹³¹

என்று தங்களுக்கு கிடைத்த உணவினை உண்டு பொழுதினை மகிழ்ச்சியாக கழித்துள்ளனர் என்பதினை அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு சிறார்களின் அழகியல் தன்மைகளையும், மகிழ்ச்சியையும் குறுந்தொகை, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை முதலிய சங்கப் பணுவல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

4. சிறார்களுக்கு பயிற்றுவித்தல்

ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையுமா என்பது பழமொழி, அதாவது குழந்தைகளுக்கு நல் ஒழுக்கங்களையும், நல் எண்ணங்களையும், பிறருக்கு உதவும் மனப்பான்மையையும் சிறுவயதிலே சொல்லக்கொடுத்து பசுமரத்தாணிப்போல் மனதில் பதியச் செய்தல் வேண்டும். எந்தக் குழந்தையும் நல்லக் குழந்தைதான் மண்ணில் பிறக்கையிலே, அவர் நல்லவர் ஆவதும், தீயவர் ஆவதும் அன்னை வளர்ப்பினிலே என்ற பாடலுக்கு ஏற்ப, குழந்தைகளுக்கு, ஒரு வழிகாட்டியாக பெற்றோர்கள் இருந்து வளர்த்திடுதல் வேண்டும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் முறைமைகள் பதிவுகளாகக் காணக்கிடக்கின்றன. அக்கால மக்களின் தம் வாழ்வியல் அனுபவங்களை தம் பிள்ளைகளுக்கு கற்றுத்தருதல், திணைசார் தம் தம் தொழில்களை பயிற்றுவித்தல் போன்றவை ஒரு மரபாக கடைபிடித்து வந்துள்ளனர். இதனை நல்லொழுக்கங்களை பயிற்றுவித்தல், கல்வி பயிற்றுவித்தல், சொல்வன்மையைப் பயிற்றுவித்தல், இசைக்கருவிகளை பயிற்றுவித்தல், வழிபடும் முறையை பயிற்றுவித்தல், உறவுமுறைப் பெயரைப் பயிற்றுவித்தல் தொழில் பயிற்றுவித்தல் போன்ற துணைமை தலைப்புகளின் கீழ் விளக்கப்படுகின்றன.

4.1 நல்லொழுக்கங்களை பயிற்றுவித்தல்

குழந்தையைப் பெற்று அவர்களின் நடத்தையைக் கண்காணித்து அவர்கள் வாழ்வை வளப்படுத்தும் பொறுப்பு தாய்மைக்குரியதாகும். மேலும் பெண்கள் குடும்ப அறம் போற்றியதையும் குழந்தைகளின் அறிவை நல்வழிப்படுத்தியும் வளர்த்தனர். குழந்தையின் பல்வேறு நிலைகளைக் குறித்து ஆய்வு செய்த அறிஞர்களும் இதனையே வலியுறுத்துகின்றனர்.

மண்ணைக் கொண்டு பாளை செய்யும் தொழிலாளி தான் நினைத்தபடி மண் கலங்களை படைக்கிறான், சிந்திக்கவும் செயல்படவும் ஆற்றலுடைய சிறுவர்களை நம் எண்ணப்படி ஏன் உருவாக்க முடியாது என்று கூறுகிறார் சிந்திக்கவைக்கும் சிறுவனின் கதை என்னும் நூலில் அண்ணாமலை அவர்கள். இக்கூற்றின் மூலம் பிள்ளையின் அறிவை வளர்ப்பது, தாய் தந்தையர்களின் பொறுப்பான செயல்பாடுகளை பற்றி அறியமுடிகிறது.

இன்றைய சிறுவர்கள் நாளைய இந்நாட்டின் மன்னர்கள் ஆவர். அத்தகைய சிறுவர்களுக்கு இளம் வயதில் கற்பிக்கப்படும் கருத்துக்களே அவர்களின் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் அவசியமாகும். குழந்தை வளர்ப்பது என்பது ஏதோ சோறிடுவது மட்டுமன்று அவர்கள் அறிவினையும், ஒழுக்கத்தினையும் வளர்ப்பதாகும். பிள்ளைகளுக்கு நல்லொழுக்கங்களைக் கற்றுத்தரும் முறையாக புறநானூற்றில் சிறுகுடி கிழான் பண்ணனைச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் பாடும்போது எறும்புகள் சாரைசாரையாய் ஒரு ஒழுங்குடன் செல்வதைப் போல், குழந்தைகள் தம் சுற்றத்தோடு வரிசையாக சென்று சோறுண்டதை அறியமுடிகின்றது.

“யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய!

.....

முட்டை கொண்டு வண்புலம் சேரும்

சிறு நுண் னறும்பின் சில் ஒழுக்கு ஏய்ப்ப
சோறுடைக் கையர் வீறுவீறு இயங்கும்
இருங் கிளைச் **சிறாஅர்க்** காண்டும்: கண்டும்”¹³²

என்ற பாடலின் மூலம் சிறார்களுக்கு சிறுவயதிலே ஓர் ஒழங்குமுறையினை கற்றுக்கொடுத்து பாணர்கள் வளர்த்ததை அறியமுடிகின்றது. பிள்ளைகளின் நலனைக் காத்தல், அவர்கள் தவறு செய்யும் பொழுது கண்டித்தல் ஆகியவை பெற்றோரின் கடமையாகும். இதனை, ஐங்குறுநூற்று பாடலொன்று வேறொரு கோணத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றது. தலைவன் பரத்தையிடம் சென்றதால் தலைவியானவள் கோபப்பட்டு “பகுத்தறிய முடியாத சிறுவர்களைப் போல் நடந்து கொள்கிறாயே என்று கூறுகிறான், அதாவது சிறுவயதில் பிள்ளைகளுக்கு இது நல்லது இது கெட்டது என்று பகுத்தறிய முடியாதது என்பதை,

“வெண் நுதற் கம்புள் அரிக்குரற் பேடை
- - - - -
சிறுவரின் இனைய செய்தி;
நகாரோ - பெரும்! நின் கண்டிசினோரோ”¹³³

என்று கூறுகின்றது. இப்பாடலில் தலைவனுடைய செயலை கூறுமிடத்து சிறுவர்களின் செயலோடு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளதை காணலாம். இங்கு நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியது நல்லது கெட்டது தெரியாமல் (பகுத்தறிந்து பார்க்கத் தெரியாமல்) நடந்துகொள்ளும் குழந்தைப் பற்றிய கருத்தே. மேலும் புறநானூற்றுப் பாடலொன்றில் கருபனார் கிழான் பெரியவர்களாயினும், சிறியவர்களாயினும் அனைவரையும் மதித்து வாழக்கூடியவன் என்பதை கீழ்க்காணும் பாடலின் மூலம் அறியப்படுகிறது.

“ஊனும் ஊனும் முனையின், இனிது என
உறுவரும் **சிறுவரும் ஊழ்மாறு** உய்க்கும்”¹³⁴

என்ற பாடலின் மூலம் மன்னன் பிறரை மதித்து வாழ்வதை பார்த்து சிறுவர்களும் மற்றவர்களை மதிக்கும் நல்லொழுக்கங்களை சிறுவயதிலேயே வளர்த்துக் கொள்வர் என்பதாக அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. மேலும் இளஞ்சேட் சென்னியின் மைந்தனான கரிகால் பெருவளத்தான் சிறுவயதிலே மற்றவர்களுக்கு உதவிடும் பாங்கினை சொல்லிக் கொடுத்ததினை,

“உருவப் பல்தேர் இளையோன் **சிறுவன்**
முருகன் சீற்றத்து உருவெழு குருசில்
தாய்வயிற் திருந்த தாயம் எய்தி”¹³⁵

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் சிறார்களுக்கு நல்லொழுக்கங்களை கற்றுத்தர வேண்டும் எனப் பெறப்படுகிறது.

4.2 கல்வி பயிற்றுவித்தல்

பிள்ளைப் பேறு வேண்டித் தாயும், தந்தையும் தவம் புரிகின்றனர். அத்தவக் குழந்தைக்கு கல்வியினை சிறப்பாக கற்றுகொடுக்க வேண்டும் என்றும் நினைக்கின்றனர். அக்கல்வியின் சிறப்பினை புறநானூற்றுப் பாடலொன்று எடுத்துரைக்கின்றது.

“சிறப்பின் பாலால், தாயும் மனம் திரியும்;
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளும்,
‘மூத்தோன்’ வருக என்னாது, அவருள்
அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்”¹³⁶

ஒரு குடும்பத்தில் பல பிள்ளைகள் இருந்தாலும், அந்த சமூகத்தில் முதன்மைப் படுத்தப்படுவது மூத்தவன் என்னும் பெரியபிள்ளையே. ஆனால் கல்வியைப் பொருத்தவரையில் மூத்தவனை முதன்மைப் படுத்தாமல் இளையவனாக இருந்தாலும் கல்வி கற்றவனாக இருப்பின் அவனையே முதன்மைப்படுத்துகிறது. இது கல்வியின்பால் வரும் சிறப்பாகும். கல்வி கற்றவனுக்கு கொடுக்கும் முதன்மைப் பண்பு அவன் சிறுவயதிலிருந்தே ஒழுக்கங்களையும் கல்வி கேள்விகளையும் கற்றுத்தேர்ந்ததாலேயே என்பது பெறப்படும்.

சங்க இலக்கிய பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை நல் அறிவுள்ள பிள்ளைகளாக வளர்த்தனர் என்பதை பிசிராந்தையார் பாடிய பாடலொன்றில் பிசிராந்தையாரை நோக்கி சான்றோர்கள் உங்கள் தலைமுடி நரைக்கவில்லையே என்று கேட்கையில் கல்வி கேள்விகளால் அறிவு நிறைந்த புதல்வர்களைப் பெற்றதினால் யான் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியாக இருந்ததாக கூறுகின்றார்.

“யாண்டு பல ஆக, நரை இல ஆகுதல்
யாங்கு ஆகியர்? என வினவுதிர் ஆயின்
மாண்ட என் மனைவியோடு மக்களும் நிரம்பினர்”¹³⁷

இப்பாடலில் மக்கள் என்ற சொல் சிறாரைக் குறிப்பதாக வந்துள்ளது. மேலும் பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல கல்வி கேள்விகளைப் புகட்டி அறிவுள்ளவர்களாக வளர்த்ததையும் அறியமுடிகின்றது.

புறநானூற்று மற்றொரு பாடலொன்றில் பெற்றோர்கள் தம் பிள்ளைகளை கல்விக் கேள்வியில் சிறந்தவர்களாக வளர்த்தெடுக்க வேண்டுமென்பதையும் அவன்

சமூகத்தில் சிறந்தவனாக விளங்க வேண்டும் என்பதனையும் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்று விளக்குகின்றனர்.

“ஈன்று புறந்தருதல் என்தலைக்கடனே

அவனை சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே”¹³⁸

என்ற பாடல் வழி அறியலாம்.

இக்கருத்தமைந்த திருக்குறள் பாடலொன்றில்,

“ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்”¹³⁹

என்று கூறுகின்றது. திருக்குறளின் கருத்துக்களை பொன்போல் போற்றும் நாலடியாரும், நான்மணிக்கடிகையும் கூறுகின்றது.

“குஞ்சி அழகு கொடுத்தாணை கோட்டழகு

- - - - -

கல்வி அழகே அழகு”¹⁴⁰

“மனைக்கு விளக்கம் மடவார் மடவார்

தமைக்குத் தகைசால் புதல்வர்மனக்கினிய

காதற் புதல்வர்க்குத் கல்வியே கல்விக்கும்”¹⁴¹

என்று கூறுகின்றது. மேற்கூறிய சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும், சங்க இலக்கியப் பாடல்களை ஒட்டி பின்னர் எழுந்த திருக்குறள், நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை பாடல்களிலும் பெற்றோர்கள் தம் பிள்ளைகளுக்கு கல்வி கேள்விகளை பயிற்றுவித்து சான்றோனாக்கினார்கள் என்பது தெரிகிறது. இதன்மூலம் பிள்ளைகளுக்கு கல்வியின் இன்றியாமை பற்றி சங்க இலக்கியம் முதன்மைபடுத்தி கூறியுள்ளதை அறிய இயலுகிறது.

4.3 சொல் வன்மையை பயிற்றுவித்தல்

பிள்ளைகளுக்கு பேச்சு சரியான உச்சரிப்பு தன்மையோடு இருக்க வேண்டும் என்று தாய் தன் சிறுபிள்ளைக்கு, சிறுபிள்ளை முதற்கொண்டே நாப்பயிற்சி கொடுத்து வளர்ப்பாள். இன்றும் நம் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுக்கும் முறைமைகளில் இத்தகைய காட்சிகளைக் காணலாம்.

மேலும் சில பாடல்களையும், சொற்களையும், பேச்சு முறையினையும், திரும்பத் திரும்ப சொல்லித் தருவதின் மூலம் நல்ல அறிவார்ந்த குழந்தைகளாக வளர்க்கலாம். “இனிய ஓசை, விளையாட்டு, கல்வி, தெய்வ நம்பிக்கை, வினா விடைகள்,

அ.றிணை உயிர்களிடத்து அன்பு ஆகிய இவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு வரும் குழந்தைப் பாடல்களை, வளரும் குழந்தைகளை வளர்க்கும் சத்துள்ள உணவுகள் எனலாம். தாய்ப்பால் உடலை வளர்க்கின்றது. குழந்தை பாடல்கள் உடலையும் அறிவையும் வளர்ப்பதாக”¹⁴² சு.சண்முக சுந்தரம் தன்னுடைய நூலில் குறிப்பிடுவது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. சங்க இலக்கிய நூல்களில் ஒன்றான கலித்தொகை பாடல் ஒன்றில் இத்தகைய பதிவு ஒன்று வருகின்றது. தலைவன் நீண்ட நாள் பிரிந்து செல்கையில், குழந்தையின் அமிழ்த மொழியே தனக்கு மருந்தாய் இருந்ததென்றும், அத்தகைய இனிமையான மொழியை திரும்ப திரும்ப கூறு என்றும், அதை திருத்தமாகவும் பேசுவதற்கு சொல்லிக் கொடுத்து வளர்த்ததை,

“பெரும விருந்தொடு கைதுவா எம்மையும் உள்ளாய்,

- - - - -
திருந்துபு நீ கற்ற சொற்கள் யாம் கேட்ப,
மருந்து ஓவா நெஞ்சிற்கு அமிழ்தம் அயின்றற்றா,
பெருந்தகாய் கூறு, சில . . . ”¹⁴³

இதன் மூலம் தாயானவள் பிள்ளைக்கு நாப்பயிற்சி சொல்லிக் கொடுக்கும் முறையை அறியமுடிகின்றது.

4.4 இசைக் கருவிகளைப் பயிற்றுவித்தல்

இசை என்றால் அனைவருக்கும் பிடிக்கும், எந்த ஒரு பழக்கத்தையும் சிறு வயது முதற்கொண்டே பழக்கினால் பின்பு அதைக் கற்பது எளிதாகிவிடும், சங்க இலக்கிய பெற்றோர்கள் தாம் கற்றறிந்தது மட்டுமல்லாமல், தம் சிறு குழந்தைகளுக்கும் இசைக்கருவிகளை இயற்றும் பழக்கத்தை கற்றுக் கொடுத்துள்ளனர் என்பது “மக்கட்பேறு இல்வாழ்க்கைக்கு அணி, கணவனும் மனைவியும் குழந்தைகளோடு ஒருங்கிருந்து அன்பும் ஒற்றுமையும் கனிந்த உள்ளத்துடன் இன்னிசை கேட்டு மகிழ்தல் சிறந்த நாகரிக நன்முறையாகும்”¹⁴⁴ என்று இளவழகனார் கூறும் கருத்தோடு பொருந்தியுள்ளது.

“சங்க இலக்கிய ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்றில் தலைவன் தலைவியோடு இன்பம் பயப்பது மட்டுமல்லாமல், இன்னிசை கேட்டு மகிழும்போது தலைவன் தன் புதல்வனை, தன் மடியின்மேல் அமர்த்தி வைத்துக்கொண்டு யாழின் பாட்டுக்கு ஏற்றபடி தாளம் கொட்டுமாறு செய்து மகிழ்ந்தான், என்பதினை,

“பாணர் முல்லை பாட, சுடர் இழை
வாள் நுதல் அரிவை முல்லை மலைய
இனிது இருந்தனனே, நெடுந்தகை
துணிதீர் கொள்கைத் தன் புதல்வனொடு”¹⁴⁵

பிள்ளையை இசைக்க சொல்லி தாய் தந்தையார்கள் மகிழ்ந்திருந்ததை மேற்கண்ட பாடல் மூலம் காணமுடிகின்றது. பெற்றோர்கள் இசைக்க இசைக்கருவிகளை கற்றுக்கொடுத்தது போல, புறநானூற்றில் பாணர்குடும்பம் குடும்பமாகச் சென்று இசை பயிற்றுவித்தும் ஆடியும் பாடியும் அரசனையும் வள்ளலையும் மகிழ்வித்தனர் என்ற செய்தி வருகிறது. இதில் பாணர்கள் குடும்பத்தோடு செல்கின்றபோது, அக்குடும்பத்தில் உள்ள குழந்தைகள் இளையவர்கள், வளையர்கள் (பெண்கள்), பாணன், பாடினி, விறலி உள்ளிட்ட உறுப்பினர்கள் அனைவரும் இருந்துள்ளனர். இதில் பாணன், பாடினி, விறலி ஆகியோர் இசைக்க பாட ஆட அவர்களுடன் இருக்கும் பிள்ளைகளும் கற்றுக்கொள்ளவே அவர்களுடன் பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்கின்றனர் எனத் தோன்றுகிறது.

“இளையோர் சூடார் வளையோர் கொய்யார்
நல்யாழ் மருப்பின்மெல்ல வாங்கி
பாணன் சூடான் பாடினி அணியாள்
ஆண்மைத்தோன்ற ஆடவர் கடந்த
வல்வேள் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே”¹⁴⁶

மேற்கண்ட பாடலில் இளையோர், வளையோர் ஆகியோரை பாணன் பாடினி ஆகியோர் உடனழைத்துச் சென்று அவர்கள் இசைப்பதை பார்த்து இவர்களும் இசையை கற்றுக்கொள்ளும்படி செய்துள்ளனர்.

பாணர்கள் என்பவர்கள் பண்ணினை இசைத்து பாட்டுப்பாடி அதன் மூலம் வரும் வருவாயைக் கொண்டு தங்கள் இல்லற வாழ்வினை நடத்தியவர்கள், அதையே தொழிலாக கொண்டவர்கள், பாணர்கள் குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியின்றி எல்லாப் பகுதிகளிலும் சென்று மன்னர்களைப் பாடி மகிழ்ச்சியூட்டி அதன்மூலம் தங்கள் வருவாயை ஈட்டிக் கொள்பவர்கள் “கலைஞரின் வழித்தோன்றல்களும், பிற தொழிலாளர் போன்று தந்தையின் கலையையே தம் வாழ்விற்குரிய வழியாகக் கொண்டனர்”¹⁴⁷ என்பதாகத் தம்முடைய சங்கத் தமிழியல் என்னும் நூலில் கூறுகின்றார் ச.சிவகாமி. இவருடைய கூற்று மேற்கூறிய பாடல்களின் கருத்துகளோடு பொருந்துவது கவனிக்கத்தக்கது. இக்கருத்தமைந்த புறநானூற்றுப் பாடலொன்றில் பாடுதல் வல்ல பாணர் சிறுவர்கள் துடிப்பறை கொட்டி பாட்டு பாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர், அவர்களை அழைத்து தூய வெண்மையான ஆடையை உடைய கரியவனை அணுகிப் பறவைகள் சூழ்ந்து செய்யும் ஆரவாரத்தை நீக்கிடுவீர்களாக என்று கூறுவதாக,

“சிறாஅ அர்! துடியர்! பாடு வல் மகாஅ அர்
 தூவெள் அறுவை மாயோற் குறுகி,
 இரும்புட் பூசல் ஒம்புமின், யானும்,

- - - - -”148

காணமுடிகின்றது. இதன்மூலம் பாணர்களின் சிறுவர்கள் இசைக்கருவிகளோடு பாடும் தொழிலில் வல்லவர்களாக வளர்க்கப்பட்டார்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது. இப்பாடலில் சிறாஅர், மகாஅர் என்ற சொற்கள் ஒரே பாடலில் பயின்று வந்துள்ளன. பாணர்களின் பிள்ளைகள் சிறிதும் தவறில்லாது, அழகிய மென் குரலால் களிப்புடன் மகிழ்ச்சியாக பாடுவதை பதிற்றுப்பத்து நூல் கூறுகின்றது.

“பாணர் பைம் பூ மலைய, இளையர்
 இன் களி வழாஅ மென் சொல் அமர்ந்து”

- - - - -”149

என்ற பாடலின் வழி பாணர் சிறுவர்களின் அழகிய இனிமையான குரலை அறிய முடிகின்றது. இங்கு இளையர் என்ற சொல் சிறார்களை குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது. தந்தையின் பாடும் தொழிலைக்கற்று அத்தொழிலை ஏற்று இனிமையாக பாடியுள்ளனர் சிறார்கள் என்பதை சங்க இலக்கிய பாடல்களின் வழி அறிய இயலுகிறது.

4.5 வழிபடும் முறையை பயிற்றுவித்தல்

“சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்” என்ற பழமொழிக்கேற்ப ஒரு செயலை திரும்ப திரும்ப பிள்ளைகளுக்கு சொல்லிக்கொடுப்பதின் மூலம் அதனை மனதில் பதிய வைத்துக்கொள்வர். பிள்ளை தனக்கு நன்றாக பிறக்க வேண்டும் என்றும், அப்பிள்ளையை நன்முறையில் வளர்த்தெடுத்தல் வேண்டும் என்றும் அப்பிள்ளைக்கு நல்லதொரு பழக்க வழக்கங்களை சொல்லிக்கொடுத்து வளர்த்திடுதலை சங்க இலக்கிய பாடல் எடுத்துரைக்கின்றன.

பெற்றோர்கள் தம் பிள்ளைகளை எவ்வித வேறுபாடும் இன்றி ஒரே நிலையில் வளர்த்திடுதல் வேண்டும் அப்போது தான் பிள்ளைகள் பிறர்மீது அன்பு கொண்டு வேறுபாடு இல்லாது சமதர்ம சமுதாயமாக வாழும் நிலைக்கு உள்ளாவர் என்று வலியுறுத்தப்படுகின்றது. சொத்து சேர்ப்பதைவிட வாழும் வகைகளைக் கற்றுத் தருவது சார்புடையது நன்று. குழந்தையின் அழகினை கண்டு மகிழ்தல் மட்டுமே பெற்றோர்களின் கடமையன்று அவர்கள் தீய வழியில் செல்லாமல், நற்பண்புகளை சொல்லிக் கொடுத்தலும் தாய் தந்தையரின் கடமையாகும்.

நற்பண்புகளை வளர்க்கும் முறையைப் பற்றி மதுரைக்காஞ்சியில், தங்கள் குடும்பம் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்பதற்காக பெண்கள் தம் கணவரோடு கூடித் தாமரைப் பூவினையொத்து பிறந்தாற்போலத் தம் ஒள்ளிய சிறு பிள்ளைகளை எடுத்துக்கொண்டு, தாமும் தம் கணவரும் தம் பிள்ளைகளும் ஒரு சேர சீலத்தால் சிறந்து விளங்கும்படி கடவுளை சென்று வழிபடுகின்றனர். சிறுவயது முதற்கொண்டே பிள்ளைகளை கோவிலுக்கு அழைத்துச் செல்லுகையில் அவர்கள் நற்பண்புகளை உடையவர்களாகவும், இறை நம்பிக்கை உடையவராகவும் வளர்க்கலாம் என்பதை, மதுரைக்காஞ்சி பாடலொன்று காட்டுகின்றது.

“திண்கதிர் மதாணி, ஒண் குறு மாக்களை
ஒம்பினாத் தழீஇ, தாம் புணர்ந்து முயங்கி,

- - - - -

பூவினர், புகையினர், தொழுவனர் பழிச்சிச்
சிறந்து புறங்காக்கும் கடவுட் பள்ளியும்

- - - - -”¹⁵⁰

“கைம் மகவோடும், காதலவரோடும்

தெய்வம் பேணித் திசை தொழுதனர் செல்மின்”¹⁵¹

என்னும் பாடல்கள் வழி அறியலாம். பிள்ளைகள் கடவுளை வழிபட வேண்டும் என்ற எண்ணம் சங்க காலத்திலே இருந்துள்ளது என்பதை கலித்தொகையில், மகனை அழைத்துச் சென்று கடவுட் கோயிலை வலம் வந்து மீளுமாறு, தலைவி தோழிக்குக் கூறுவனவாக கீழ்வரும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“கடவுட் கடிநகர் தோறும் இவனை

வலங்கொளீஇ வாவெனச் சென்றாய்”¹⁵²

“புத்தேளிர் கோட்டம் வலம்செய் திவனோடு

புக்கவழி எல்லாம் கூறு”¹⁵³

எனவும் அமைந்துள்ள அடிகளில், தன் மகனைக் காக்க இறைவனை வழிபட வேண்டும் என்னும் தாயுணர்வின் அன்பு புலப்படுவதைக் காணலாம்.

பிள்ளைகளுக்கு கூறப்படும் ஒழுக்க நெறிகள், அவர்களுக்கு சுமையானதாகவோ, அறிவு வளர்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டவனவாகவோ இல்லாமல், இதமான போக்கில் இன்புறுத்தும் வகையில் அவர்கள் நெஞ்சில் பதியும் வண்ணம் உணர்த்தப்படுதல் இன்றியமையாததாகும்.

4.6 உறவுமுறைப் பெயரைப் பயிற்றுவித்தல்

நாம் நம் சின்னஞ்சிறு பிள்ளைகளுக்கு சிறுவயது முதல் கொண்டே உறவுகளை எம்முறையில் எப்படி அழைக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொடுத்து வளர்ப்போம். புதிதாக வந்த விருந்தினர்களையும் முறைசொல்லி அழைக்கும் பழக்கத்தை சொல்லித் தருதல் உண்டு, இதனை தொல்காப்பியத்தில், தாய் தந்தையரைப் போன்றே மகன் மகள் தமையன் தங்கை முதலிய உறவுமுறைப் பெயர்களும் வழக்கத்திலிருந்தன என்றும் தோழிமார் தங்களுக்குள் அன்னை என்னும் முறைப் பெயர்களால் அழைத்துக் கொள்ளுதல் உண்டு என்று தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

“அன்னை என்னை சொல்லினும் உளவே
தொன்னெறி முறைமை சொல்லினும் எழுத்தினுந்
தோன்றா மரபின என்மனார் புலவர்”¹⁵⁴

இம்முறைப் பெயர்கள் தொன்றுதொட்டு வருகின்றன என்பது “தொல்நெறிமுறையை” என்பதனால் உணரப்படும். மகளிர்தம் இல்லத்திற்கு வரும் விருந்தினரைத் தத்தம் பிள்ளைகளைக்கொண்டு முறை சொல்லி அழைத்து அவர்களுக்கு வேண்டுவன நல்கி உபசரித்து அனுப்பினர், இதனை மலைபடுகடாமில்

“அகம்மலி உவகை ஆர்வமொடு அளைஇ,
மகமுறை தடுப்ப மனைதொறும் பெறுகுவார்”¹⁵⁵

“இவ்வடிகட்கு நெஞ்சு நிறைந்த மகிழ்ச்சியை உடையராய் விருந்தினரைப் பெற்றேம் என்னும் ஆசையோட நெஞ்சு கலந்து தத்தம் பிள்ளைகளைக் கொண்டு முறை சொல்லித் தடுக்கையினாலே மனைகடோறும் பெருகுவர், அண்ணன் அம்மான் என்றாற் போல்வன என நச்சினார்க்கினியர் தரும் உரைவிளக்கம் இதனை நன்கு புலப்படுத்துவதாக”¹⁵⁶ கூறுகிறார் மு.சண்முகம்பிள்ளை, மேற்சொன்ன கருத்துக்கள் மூலம் புதல்வர்களைக் கொண்டு புதியதாக வந்தவர்களையும் உறவு முறைகளை சொல்லி அழைக்க வைத்தனர் என்பதினையும் அறியமுடிகிறது.

4.7 தொழில் பயிற்றுவித்தல்

அகப்புற திணை கட்டமைப்பில் அந்தந்த நிலம் சார்ந்து வாழ்ந்த மக்கள் தம் பிள்ளைகளுக்கு அந்தந்த நிலம் சார்ந்து தொழில்களை கற்றுக்கொடுத்துள்ளனர். இந்த கட்டமைப்பை பின்புலமாக வைத்து தொல்காப்பியம், அகப்பொருள் நூல்கள், புறப்பொருள் நூல்கள் இலக்கணங்கள் வகுத்துள்ளன. ஒவ்வொரு திணை சார்ந்து வாழ்வியலுக்கு இன்றியமையாத தொழில்கள் எதுவோ அதனை தன் சந்ததிகளுக்கு

கற்றுக்கொடுத்துள்ளனர். சந்ததிகளும் தம் வாழ்தலுக்கான குழலுக்கேற்ப அத்தொழில்களை கற்று வந்துள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கிய பாடல்களும், சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலுக்கான சான்றுகளும் இதனை வெளிப்படுத்துகின்றன. குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் மக்கள் தங்கள் தொழிலான வேட்டையாடுதல், தேனெடுத்தல், கிழங்குழத்தல், திணைவிதைத்தல், திணைகாத்தல் போன்ற தொழிலை பயிற்றுவித்தும் கற்றும் வந்தனர். முல்லைநில மக்களும் தம் தொழிலான ஆநிரைகளை மேய்த்தல், பால், நெய், தயிர் விற்றல் போன்ற தொழிலை பயிற்றுவித்தும், மருதநிலை மக்கள் உழுதல், உழுதுவித்தல் போன்ற தொழிலையும், நெய்தல் நில மக்கள் மீன்பிடித்தல், மீன் உலர்த்தல், உப்பு விற்றல் போன்ற தொழிலையும் தம் குழந்தைகளுக்கு காட்டியும், பயிற்றுவித்தும் உடனிறுத்தியும் கற்பித்தும் வந்துள்ளனர். இக்கருத்திற்கு வலுசேர்க்கும் வகையில் சங்கத் தமிழியல் என்னும் நூலில் சா.சிவகாமி அவர்கள் “திணைநிலைக் குடியினர் தங்கள் குழந்தைகளை இளமையிலேயே தங்களது தொழிலில் பழக்கினார்கள் பிற்காலத்தில் அவர்களது வாழ்வைச் செம்மையாக அமைத்துக் கொள்ள உதவும் வகையில் சிறுவயது முதலே தங்கள் தொழிலைக் கற்றுக் கொடுத்தார்கள் மேலும் தங்களின் தொழிலுக்கு உதவும் வகையிலும் சிறுவர், சிறுமியரைப் பழக்கியிருந்தார்கள், “சிறுகுறுந்தொழுவர்”, “ஊர்க்குறுமாக்கள்”, “சிறுதொழில் மகாஅர்” என்பன சிறார் தொழிலில் தெளிவாக்குகின்றன”¹⁵⁷ என்பதாக கூறுவது பொருத்தமுடையதாக இருக்கின்றது.

தங்களின் குடிநிலைத் தொழிலை சங்க இலக்கிய மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் சிறுவயது முதற்கொண்டே கற்றுக்கொடுத்து வளர்த்ததை கானக்குறவர்தம் பிள்ளைகளுக்கும், முல்லைநிலை மக்கள் (ஆயர் குலம்), தம் குழந்தைகளுக்கும், மருதநிலை மக்கள் (உழவர் குலம்) தம் பிள்ளைகளுக்கும், நெய்தல் நிலமக்கள் (பரதவர்) தம் பிள்ளைகளுக்கும் கற்றுக் கொடுத்து வளர்த்தனர். இவ்வாறாக ஒவ்வொரு திணை நில குல மக்களும் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு அவரவர்களின் குலத்தொழிலை பழக்கி வளர்த்தார்கள் என்பதை சங்க இலக்கியப் பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

“குறிஞ்சி நில மக்கள் கானவர், குறவர் என்று அழைக்கப்படுவர், இவர்கள் மலைப்பகுதியில் வாழ்ந்த வீரப் பெருமக்களாவர்” இவர்களின் தொழில் காட்டிற்குச் சென்று தேனெடுத்தல், கிழங்குழத்தல், திணைகாத்தல், போன்ற தொழில்களை செய்தனர். திணைகாத்தலில் தங்களின் பெண் சிறுமியர்களையே பழக்கினார்கள், குறவர் சிறுவரும் தம் தந்தையின் குலத்தொழிலை செய்துள்ளனர். குலவிச்சை கல்லாமல் பாகம் படும், என்ற பழமொழிக்கேற்ப, இவர்கள் விளையாட்டாக

வளாரினால் விற்போல செய்து உடை முள்ளை உளகங்கோலிற் கோத்து அம்பாக
வைத்து ஊர்ப்பக்கத்திலுள்ள பருத்திக்காட்டு வேலிகளில் எலிகளை எய்து
விளையாடுகின்றனர். இதனை

“வெருக்குவிடை அன்ன வெருள்நோக்குக் கயந்தலை

- - - - -
வெள்வாய் வேட்டுவர் வீழ்துணை மகாஅர்
சிறியிலை உடையின் சுரையுடை வால்முள்
உளக நுண்கோல் செறித்த அம்பின்,
வலாஅர் வல்வில் குலாவரக் கோலி
- - - - -”158

என்ற பாடல் சுட்டுகின்றது. இதில் வேடர் குலச் சிறுவர்களின் செயல்
கூறப்பட்டுள்ளது. அது மட்டுமல்லாமல், வேடர் குல மக்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு
சிறுவயதிலே, வேட்டைத் தொழிலில் சிறப்புமிக்க வீரத்தையும் கற்றுக் கொடுத்து
வளர்த்ததையும் அறியமுடிகிறது. மேலும், சிறுவர்கள் நெடுஞ்தொலைவு சென்று
வேட்டையாடாமல், அருகில் உள்ள ஆழமான மடைகளிலிருந்து உடும்புகளைப்
பிடித்து வருவதை புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று கூறுகிறது.

“வேட்டச் சிறாஅர் சேண்புலம் படராது,
படப்பைக் கொண்ட குறுந்தாள் உடும்பின்

- - - - -”159

மேலும் குறுந்தொகைப் பாடலொன்றில் கானக் குறவர்கள் குறிஞ்சி நிலப்
பகுதியில் கிடைக்கும் திணை, கிழங்கு, தேன், பலா போன்ற உணவுப் பொருள்களை
உண்டு வாழ்ந்தனர். மலைப் பகுதிகளில் திணையை பயிரிட்டு வளர்த்தார்கள்.
எனவே திணைப் புனங்களை காவல் புரியவும், திணைப் பயிர்களை உண்ணவரும்
பறவைகளையும், விலங்கினங்களை விரட்டவும் தம் பிள்ளைகளுக்கு பயிற்சி
அளித்தார்கள் இதனை, சிறுவயதில் திணைப்புனம் காக்க செல்கையில் பெண்
யானைக்கன்றுகளுடன் சேர்ந்து விளையாட செல்வர். அக்கன்றுகள் பின்னாளில்
உண்டற்குரிய திணைப்புனத்தை மேயவந்தால், அப்புதல்வர்கள் பயமின்றி வீரமுடன்
அதை அடித்து விரட்டினர் என்பதை குறுந்தொகை பாடலின் வழி அறியலாம்
என்பதாக கூறுகிறார் உ.வே.சா.

“முழந்தாள் இரும்பிடிக்க கயந்தலைக் குழவி

நறவுமலி பாக்கத்துக் குறமகள் ஈன்ற
குறிஇரைப் புதல்வரொடு மறுவந்துஓடி,
முன்நாள் இனியது ஆகி, பின்நாள்,
- - - - -”160

மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் குறிஞ்சி நில மக்கள் தம் குலத்தொழிலான வேட்டைத்தொழிலை சிறார்களுக்கு பயிற்றுவித்ததை புறநானூறு, குறுந்தொகை போன்ற பாடல்களின் மூலம் அறிந்துகொள்ள இயலுகிறது. கொழுமீனாகிய உணவை உண்ட புன்மையான தலையினையுடைய சிறுவர்கள், கருமையான சேற்றுக் குழம்பினையுடைய வயலில், அதிகாலையில் வேட்டைக்குச் சென்றனர். அவர்கள் விரித்த நுண்ணிய கயிற்றினாலாகிய அழகிய வலையில் தலையிற் கொண்டையினையுடைய சேவல் கொக்கு அகப்பட்டதை அகநானூற்றுப் பாடல் அழகாக விவரிக்கின்றதை அறியமுடிகின்றது.

“குடுமிக் கொக்கின் பைங்கற் பேடை,
 இருஞ்சேற்று அள்ளல் நாட்புலம் போகிய
 கொழுமீன் வல்சிப் புன்தலைச் சிறார்
 நுண்ணூண் அவ்வலைச் சேவல் பட்டென,
 அல்குறு பொழுதின் மெல்குதிரை மிசையாது
 பைதல் பிள்ளை தழீஇ, ஓய்யென
 - - - - -”161

இப்பாடலின்கண் சிறுவர்கள் அதிகாலையில் எழுந்திருந்து வேட்டைக்குச் செல்லுதல் பற்றி கூறப்பட்டது. அதிகாலையில் எழுந்திருத்தல் உடலுக்கும் மனதுக்கும் சுறுசுறுப்பை தரக்கூடியதாக அமையும். இதனை நம் பாரதியும் ஒரு செயலை செய்வதென்றால் விடியற் காலையில் செய்தல் நல்லது என்று பாப்பாப்பாட்டில் கூறியுள்ளார்.

“காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு - பின்பு
 கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு
 மாலை முழுதும் விளையாட்டு - என்று
 வழக்கப் படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா
 - - - - -”162

என்று சிறுவர்களுக்காக பாடியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையுமா? போன்ற சில பழமொழிகளும் எந்த ஒரு பயிற்சியையும் சிறுவயது முதற்கொண்டே பழக்கப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது.

சிறுவர்களின் வேட்டைத் தொழிலினைப் பற்றி கூறுகையில் சிறுவர்கள் நெடுந் தொலைவு சென்று வேட்டையாடாமல், அருகில் உள்ள ஆழமான மடைகளிலிருந்து உடும்புகளைப் பிடித்து வருவர் அவற்றை அவர்களின் தாய்மார்கள்

புதிதாக வரும் விருந்தினருக்கு உணவு சமைத்துக் கொடுப்பர். இதனை, புறநானூறு பாடல் கூறுகின்றது.

“வேட்டச் சிறாஅர் சேண்புலம் படராது
படப்பைக் கொண்ட குறுந்தாள் உடும்பின்
விழுக்ககுநிணம் பெய்த தயிர்க்கண் விதவை
- - - - -”¹⁶³

இப்பாடலில் சிறுவர்கள் வேட்டைத் தொழிலில் சிறந்தவர்களாக காணப்பட்டனர் என்றும், அவர்கள் வேட்டையாடியதை புதிதாக வந்த விருந்தினருக்கு விருந்து படைத்து மகிழ்ந்தனர் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

இவ்வாறு குறவர்கள் தம் குலத்தொழிலான எலி, உடும்பு வேட்டையாட பிள்ளைகளுக்கு கற்றுக் கொடுத்தது மட்டுமல்லாமல், யானையை விரட்டி அடித்தலையும் கற்றுக்கொடுத்து அப்பிள்ளைகளை வீரம் மிக்கவர்களாகவும் வளர்த்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. “முல்லை நிலம் வன்புலம் என்று வழங்கப்பட்டது, மரஞ்செடி கொடிகள் அடர்ந்து நீர் தங்காது வழிந்தோடும் உயரிய மலைகளையும் குன்றுகளையும் கரடுமுரடான மேட்டு நிலங்களையும் உடைய நிலப்பகுதியாதலின் இவற்றை “வன்புலம்” என்று வழங்கப்படுவதாக கூறுகிறார்¹⁶⁴ மு.சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள் இதனை, புறநானூறும்,

“வன்புலக் கேளிர்க்கு வரு விருந்து அயரும்
மென்புல வைப்பின் நல் நாட்டுப் பொருந்”¹⁶⁵

என்று முல்லை நிலத்தின் சிறப்பினை கூறியுள்ளது. முல்லைப் பகுதி மேய்ச்சல் நிலங்களைக் கொண்டிருந்தமையால் ஆடுமாடு வளர்த்தலை முக்கிய தொழிலாகக் கொண்ட மக்கள் இப்பகுதியில் வாழ்ந்தனர். ஆயர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை தம் தொழிலுக்கு உதவும் வகையில் பழக்கியிருந்தார்கள், சிறுவர்களுக்குப் பாலினைக் கறக்கும் தொழிலைக் கற்றுக் கொடுத்திருந்தார்கள். ஆயர் சிறுமி ஒருத்தி பாலைக் கறந்து கலத்தில் எடுத்துக்கொண்டு கன்றினை தொழுவத்தில் கட்டியதாக கலித்தொகை பாடலொன்று கூறுகின்றது.

“தீம்பால் கறந்த கலம்மாற்றி, கன்று எல்லாம்
தாம்பின் பிணத்து, மனைநிறீஇ,
- - - - -”¹⁶⁶

முல்லை நில மக்களான ஆயர்கள் தம் பெண் பிள்ளைகளுக்கு கற்றுக்கொடுத்து வளர்த்தனர் என்பதை இதன்மூலம் அறியமுடிகின்றது.

உழவுத் தொழில் பெரும்பான்மையாக மருதநிலத்திலே நடைபெற்றது. உழவர்களின் சிறுவர்கள் நீர் முள்ளிப் பூவையும் நெய்தல் பூவையும் பறித்து பைஞ்சாய்க் கோரையைப் பல்லால் கிழித்து நாரில் தொகுத்து மாலையாக அணிந்து கொள்வர். உழவர் குலப்பெண்கள் தம் மயிரைப் பின்னிமுதுகில் விட்டிருப்பது யானையின் துதிக்கை தொங்குவதுபோன்று இருக்கும். அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்பி வழியில் போவோரைத் தடுத்து தங்கள் வீடுகளுக்கு அழைத்துச் செல்வார்கள் மேலும் வெண்ணெல்லரிச்சோற்றை நண்டின் கலவையோடு உங்களுக்கு தந்து மகிழ்விப்பார்கள் என்பதை,

“உரன்கெழு நோன்பகட்டு உழவர் தங்கை,

பிடிக்கை அன்ன பின்னுவீழ் சிறுபுறத்து

தொடிக்கை மகடுஉ, மகமுறை தடுப்ப

- - - - -

கவைத்தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுவீர்”¹⁶⁷

இச்செயலின் மூலம் பிள்ளைகளுக்கு சிறுவயது முதற்கொண்டே விருந்தோம்பல் முறையினை சொல்லிக் கொடுத்து வளர்த்ததை அறிய முடிகிறது. புறநானூற்றுப் பாடலொன்று மருத நில சிறுவர்கள் பாணை வளையும் தொழிலையும் கற்று இருந்தனர் என்பதை காட்டுகின்றது.

“தொல் நிலக் கிழமை சுட்டின், நல்மதி

வேட்கோச் சிறாஅர் தேர்க் கால் வைத்த

பசுமண் குருஉத் திரள் போல”¹⁶⁸

மேற்கண்ட பாடலின் மூலம் குயவர் என்பவர்கள் சேற்றை பிசைந்து மட்பாண்டங்களை செய்யக் கூடியவர்கள், அவர்களின் பிள்ளைகளும் அத்தொழிலில் கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. மேலும் வேட்டைத் தொழிலிலும் சிறார்கள் கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதை அகநானூற்றில் கொழுமினாகிய உணவை உண்ட புன்மையான தலையையுடைய சிறுவர்கள் அதிகாலையில் சென்று கொக்கு வேட்டையாடனர் என்பதினை அதிகாலையில் சென்று கொக்கு வேட்டையாடனர் என்பதினை,

“குடுமிக் கொக்கின் பைங்காற் பேடை

இருஞ்சேற்று அற்றல் நாட்புலம் போகிய

கொழுமீன் வல்சிப் புன்தலைச் சிறார்”¹⁶⁹

என்ற நக்கீரர் பாடிய பாடல் மூலம் சிறார் வேட்டைத்தொழிலில் சிறப்புற்றவர்களாக இருந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது. மேலும் தச்சர் பெற்ற பிள்ளைகள் தெருக்களில் சிறுதேர் உருட்டி மகிழ்ச்சியாக விளையாடினர் என்றும், தச்சர்களின் பிள்ளைகள் தங்கள் தந்தையின் தொழிலுக்கு தேவையான மரங்களை காட்டிற்கு சென்று வெட்டிக் கொண்டு வரும் தொழிலில் தம் பிள்ளைகளை பழக்கியிருந்தார்கள்.

“மரம் கொல் தச்சன் கைவல் சிறார்
மழுவுடைக் காட்டகத்து அற்றே”¹⁷⁰

என்ற பாடலின்மூலம் சிறார்கள் தங்களின் தந்தைக்கு உதவியதை அறிய இயலுகின்றது. மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் மருத நில மக்களின் பிள்ளைகள் தச்சத் தொழிலையும், மண்பாண்டம் செய்யும் தொழிலையும் அறிந்திருந்தனர் எனத் தெரிகின்றது. கடற்கரையை அடுத்த பெருமணற்பகுதியில் கடல் வளத்தை நம்பி வாழும் மக்கள் உறைந்தனர். இப்பரதவர்களின் முக்கியத் தொழில் மீன்பிடித்தலும் அவற்றை உலர்த்தலும், உப்பு எடுத்தலுமாகும்.

“பரதவர்களும் உமணர்களும் நெய்தல் நிலப் பகுதியில் வாழ்ந்தார்கள். பரதவர்கள் மீன் பிடித்து விற்று அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருவாயைக் கொண்டு தம் வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள். தம் வாழ்க்கையின் ஆதாரமாக மீன்பிடி தொழிலைக் கொண்டிருந்தார்கள். எனவே பிற்காலத்தில் தங்கள் ஆண் பிள்ளைகள் தம் வாழ்க்கையைச் சிறப்பாக அமைத்துக் கொள்ள உதவும் வகையில் இளவயது முதலே அவர்கட்கு மீன்பிடி தொழிலைக் கற்றுக்கொடுத்தார்கள். பெண் குழந்தைகளை பெரியர்வர்கள் கடலில் பிடித்து வந்து கொடுக்கும் மீன்களை உணங்க வைத்தல் மற்றும் தொழிலுக்குச் சென்று வரும் தந்தையர்க்கு உணவு சமைத்துக் கொடுத்தல் போன்ற தொழிலில் பழக்கியிருந்தார்கள் என்பதை அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் கூறுகின்றது.

“பெருங் கடற் பரப்பில் சேயிறா நடுங்க,
- - - - -
உப்பு நொடை நெல்லின் மூரல் வெண் சோறு
அயிலை துழந்த அம் புளிச் சொரிந்து,
கொழுமீன் தடியொரு குறுமகள் கொடுக்கும்”¹⁷¹

இதன்மூலம் அக்கால பெண்கள் தந்தை தமையன்களுக்கு உணவு சமைத்து கொடுக்கும் பழக்கத்தையும், சமையற் கலையை பயின்று இருந்ததையும் அறியமுடிகின்றது. இதேபோன்ற கருத்தினை பெரும்பாணாற்றுப் பாடலொன்றும் எடுத்துரைக்கின்றது. பரதவர்கள் தம் பிள்ளைகளோடு உலாவி கடலிலும் கழிகளிலும்

குளங்கள் முதலிய நீர்நிலைகளிலும் உள்ள மீன்களைப் பிடிக்க கற்றுக் கொடுப்பர் என்பதை,

“வேழம் நிரைத்து, வெண்கோடு விரைஇ,
செவ்வரிக் கயலொடு பச்சிறாப் பிறழும்
மையிருங் குட்டத்து மகவொடு வழங்கி”¹⁷²

எனக்கூறுகின்றது. இப்பாடலின் மூலம் நெய்தல் நில ஆண் சிறுவர்கள், தன் தந்தையோடு கடலுக்கு சென்று மீன் பிடித்தொழிலை கற்றுக் கொள்கின்றனர் என்றும், பெண் குழந்தைகள் மீனை உணங்க வைத்தனர் என்றும், உணவை சுவையாக சமைத்துக் கொடுத்தனர் என்றும் சங்க இலக்கிய பாடல்கள் வழி அறியலாம். மேற்கண்ட பாடல்களின் வழி திணைநிலை மக்கள் தங்கள் குலத்தொழிலை தம் பிள்ளைகளுக்கும் கற்றுக் கொடுத்து தங்கள் தொழிலுக்கு உறுதுணையாக விளங்குமாறு பிள்ளைகளை வளர்த்தார்கள் என்பதை அறிய இயலுகிறது.

5. சங்க இலக்கியத்தில் குழந்தை திருமணமா?

இன்று சட்டம் கூறும் திருமண வயது பெண்ணுக்கு இருபத்தொன்று, ஆணுக்கு இருபத்திரண்டு என்றும் இருந்தது. இதற்கு பத்து ஆண்டுக்கு முன்னர் இதே சட்டம் பெண்ணுக்கு பதினெட்டு, ஆணுக்கு இருபத்தொன்று ஆக நிர்ணயித்தது. ஆனாலும் இதையும் மீறி இன்றைய தமிழ்ச் சமூக நடைமுறை வாழ்க்கையில் காணப்படும் சில கூறுகளுள் குழந்தை மணமும் ஒன்று. தற்பொழுதும் தமிழகத்தில் சேலம், கோவில்பட்டி, தருமபுரி போன்ற பகுதிகளில் வாழும் பாமர மக்களிடத்திலும் சில மலைவாழ் மக்களிடத்திலும் இவ்வழக்கம் காணப்படுகின்றன. ஆங்கிலேய காலத்திற்கு முந்தைய படிப்பறிவில்லாத காலத்திலும் ஆங்கிலேய காலத்திற்கு பிந்தை ஓரளவு படிப்பறிவு பெற்ற காலத்திலும் இவ்வழக்கம் இருந்ததாகவும், அதனை ஒழிக்க பாரதி, பாரதிதாசன் உள்ளிட்ட பல கவிஞர்களும், அம்பேத்கர், பெரியார், அண்ணா, மூவலூர் ராமாமிர்தம், அன்னை மீனாம்பாள், முத்துலெட்சுமி போன்ற தலைவர்களும் இடையறாது போராடினார்கள் என்றும் வரலாறு நமக்கு கூறுகின்றது.

ஆனாலும், திருமணத்திற்கான வயது என்பது காலத்திற்கு ஏற்றவாறு மாறிக்கொண்டே வந்துள்ளதும் கவனிக்கத்தக்கது. பெரும்பாலும் குழந்தை மணம் என்பது ஆரியர்களின் வருகையின் வழக்கத்தினூடாக தென்னகத்தில் புகுந்து நிலைபெற்று விட்டதாக இருக்கக்கூடும். பழந்தமிழர் வாழ்வில் அத்தகைய வழக்கம் இருந்ததாக தெரியவில்லை. பிள்ளைத்தமிழில் எழுவகைப் பெண்கள் காதல்

கொள்வதுபோல் பாடல் புனைந்தார்களே தவிர, சிறார்களுக்கு திருமணம் நிகழ்ந்ததாக புனையவில்லை.

மேலும் பிள்ளைத்தமிழில் இறைவனையோ, மன்னனையோ கண்டு காதல் கொண்டு பாடப்படுவதில் கூட திருமண வயதும் அதற்குரிய உடல் வனப்பும் கொண்ட பெண்களைத்தான் பாடியிருக்கின்றனர். தமிழர் திருமண முறைக்கு சான்றாக அமைந்த முதல் நூலான அகநானூற்றில் தமிழர் திருமணம் நிகழ்த்திய முறையைப்பற்றி சொல்லுகிறதே தவிர திருமணம் நிகழ்த்துவதற்கு வயது இவ்வளவு என்று கூறவில்லை. அதற்கு அடுத்த சான்றாக அமையும் சிலப்பதிகாரத்தில் ஆரிய திருமண முறை அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றது. அதில் கோவலனுக்கு பதினெட்டு வயது என்றும், கண்ணகிக்கு பன்னிரண்டு வயது என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. அதற்கு அடுத்து வருகின்ற ஆண்டாள் பாடல்களில் திருமண நிகழ்வுகள் தான் பேசப்படுகின்றனவே தவிர திருமணத்திற்குரிய வயது பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படவில்லை. ஆயினும் திருமணப் பெண்ணே தனக்கு திருமணம் நிகழ்ந்ததாக கனவு காணுவதாக வருவதால் அப்பாடல் பாடிய ஆண்டாள் திருமணம் செய்து கொள்ளும் பருவத்தை உடையவளாக இருந்திருக்கிறாள் எனத் தெரிகின்றது. எவ்வாறாயினும் சங்கத்தமிழ்ச் சமூகத்தில் குழந்தை மணம் இருந்ததா என்பதை நோக்குங்கால் அதற்கான சூழல் இல்லை என்றே தோன்றுகின்றது. இதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் வா.சுப.மாணிக்கம் அவர்கள் தாம் எழுதிய தமிழ்க்காதல் என்றும் நூலில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“காமக்குறிப்பில்லா பேதையிடத்து நிகழும் கைக்கிளையை தொல்காப்பியர் முதற்கண் எடுத்தோதுதலால் தமிழ் நாட்டில் சிறுமிகளை விரும்பி வந்த வழக்கம் முன்பு இருந்தது போலும் என்று சிலர் கருதுவர். அங்ஙனம் ஒரு சமுதாய வழக்கு இருந்தமையாற்றான் கைக்கிளையினை வகுக்கப்பட்டது என்று கருத்துருத்த முயலுவதில் தவறில்லை. அகத்திணை தமிழ்ச் சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களில் நிலைக்களனாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டது என்பதனை இந்நூலின்கண் அறியமுடிகின்றது. இந்நிலையில் இக்கைக்கிளைக்கும் ஒரு சமுதாய வழக்குண்டா? என்று கண்டாக வேண்டும். “காமஞ்சால இளமையோ” என்பதற்கு இதுகாறும் பேதைச் சிறுமி என்று பொருள் கண்டனர். அப்பொருள் பொருளாயின் (பொருளில்லை) பேதைப் பெண்ணை காதலிக்கும் மணநெறி தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் இருந்ததாகவே கொள்ளவேண்டும். ஒரு இளைஞன் பேதைப் பருவத்தியை வெளிப்படையாகக் காதலிப்பதும் அவளின் பெற்றோர் அவன் காதலை ஏற்று மகளை பருவமடையா முன்னரே மணம் செய்தலுமாகிய நெறி நடைமுறையில் இருந்திருக்குமேல், அவ்விளைஞன் ஏமஞ்சாலா காமத்துன்பம் அடைய வேண்டா,

நன்மையும் தீமையும் தொடுத்துக்கூற வேண்டா, சொல்லுதற் பெறாது சொல்லி இன்புறவேண்டா. பேதைக்காதல் வழக்கிலிருந்திருப்பின், ஆசிரியர் கூறும் கைக்கிளைத் தன்மைக்கு அது பொருந்தி வாராமைப் பொருந்தி வாராது. உண்மையாக இருந்திருக்குமேல் அதற்கென தனித்திணை கண்ட ஆசிரியர் துறைப் பல வகுத்து பேதைப்பெண்ணை வரையறுங்காரும் முறையாக மொழிந்து செல்வர்மண்: பேதையைக் காதலித்தான் அவள் குமரியாகும்வரை காத்திருந்தான், காமம் சென்ற இளையவளாகியப் பின் மணந்து ஐந்திணைக் காதலன் ஆனான் என்று கைக்கிளைக்கும் ஐந்திணைக்கும் ஒரு தொடர்பு காட்டியிருப்பர்மன்.

பேதைக்காதல் வழக்காறாயின், இலக்கணமும், இலக்கியமும், அறநூலும் அதனை தக்கதென்றோ, தகாதென்றோ சுட்டுவதில் பிழைபாடு இல்லை. கிரேக்கப் பேரிலக்கியங்கள் இளஞ்சிறுவனை காதலித்தல் முதலான பாலொழுக்கங்களை பாடுகின்றனர் என்பது நினையத்தகும். தொல்காப்பிய இலக்கணமும், சங்க இலக்கியமும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் பறத்தையொழுக்க மிகுதியை மறைக்கவில்லை. உள்ளதை உட்கொண்டே புனைகின்றன. திருக்குறள் வரைவில் மகளிர் என்ற அதிகாரத்தால் பறத்தையை கடிகின்றது. பிறன் மனை நயக்கும் கயமை தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் காணப்பட்டனும், அதனை பொருளாக வைத்து இலக்கியம் பாடினார் இலர். எனினும் ஒழுக்கமுரணான அவ்விழுக்கத்தை அறநூல்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இலக்கணமும் இலக்கியமும் அறநூல் என்ற முழுத்திறமும் தொகுத்துக் காணின், தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் நிலவியிருந்த நல்லகெட்ட காதற்போக்குகளை முழுதுற அறிந்துகொள்ளலாம்.

பேதைக்காதல் எத்திறத்தும் இடம்பெறாமையும் தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் இல்லை என்பதே முடிவு. அகத்திணைக் கைக்கிளையில் இடம்பெறுபவள் பேதைப் பெண் அல்லல், காமப் பருவத்தை நெருங்கும் பெதும்பைப் பருவத்திலே. கைக்கிளைச் செய்யுட்களில் பெண்ணுருப்புகளைப் புனையும் பெற்றியை நோக்கினால், அப்புனைவு குமரிப்பருவத்தை அணுகும் பெதும்பைக்கு உரியது எனலாம். (எ.கா.கலி.57) மேலும் இக்கைக்கிளைப் பாக்கள் அவள் உறுப்பும் வனப்பும் கண்டவர்தம் உயிரை வாங்க வல்லன (கலி.54) எனவும், அவள் கண்ணோக்க எல்லார்தம் உள்ளத்தையும், புண்ணாக்கும் (கலி.109) எனவும் தோற்றத்தை நுவலுகின்றன. எனவே ஆளானவள் என்று கருத்தோடத்தக்க அணுகிய பருவத்தினள் என்று துணியலாம்.

காமப்பருவம் உற்றவருக்கே மணங்கூட்டுவது என்பது தமிழ்ச்சமுதாய மரவு. மணப்பட்டார் அன்றே இன்பம் தலைப்பெய்வர் - தமர்நமக்கு ஈந்த தலைநாள் இரவில் போடிக்கலிங்கம் உடுத்தவளை கூடிக்கலந்தேன் என்று (அகம்.136) ஒரு மணமகன் நினைவுக் கொள்கின்றான். கோடிக்கலிங்கத்துள் நாணி ஒடுங்கிய காதலியின் முக

மறைவை திறந்து இன்புற்றேன் என்று (அகம்.86) ஒரு தலைவன் மணநாளை நினைக்கின்றான். மணவிழாவொன்று காதலுக்கு கோடிக் கொடுத்தல் கோடி உடுத்திருந்தாலோடு இனிது கலந்தான் என வருதலின் மணமான அன்றிரவே மெய் முயக்கம் உண்டு என்பது போதரும். இதனால் காமம் சார்ந்த குமரியைத்தான் மணம் செய்வர் என்று தெளியலாம். காதலனும், காதலியும் ஒத்த ஆண்டினராதல் வேண்டும் என்ற தொல்காப்பியர் ஒத்த ஆண்டாவது ஆணுக்குப் பதினாறு, பெண்ணுக்கு பன்னிரண்டு என்று விளக்கம் தருவர் பேராசிரியர் இம்மரபை ஒட்டி ஈராறாண்டகவையால் கண்ணகி எனவும், ஈரெட்டாண்டு அகவையான் கோவலன் எனவும், பாடுவ இளங்கோ. இவ்வாண்டுக் கணக்கு குறைந்தது என்று கருதவேண்டா.

குளிர்நாடுதலைக் காட்டிலும் தமிழகம் போலும் வெப்ப நாடுகளில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இளமை விரைவில் வந்துவிடும். 12, 16 என்ற ஆண்டின் உட்கோல் மணம் கொள்ளும் இருபாலரும் ஆளாகி இருத்தல் வேண்டும் என்பதே ஆதலின், குமரி ஆகாதவளை வரைந்து கொடுக்கும் சிறுமணம் தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் இல்லை. சங்க இலக்கியம் முழுவதும், ஏன், தமிழ் இலக்கியத்து யாண்டுமே இச்சிறுமணம் பற்றிட செய்தி குறிப்பாகக் கூட இல்லை”¹⁷³ என்று தம் நூலில் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

இயல் முடிவு

- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் வளர்ப்பு முறைகள் பற்றி தனியே பாடல்கள் இல்லை என்றாலும் தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் வாழ்வியல் அனுபவங்களை வெளிப்படுத்தும் பாடல்களின் ஊடாக ஆங்காங்கே சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- ❖ சங்க இலக்கிய காலத்திலும் பிள்ளைப்பேறு என்பது பெற்றோருக்கும் குறிப்பாக தாய்க்கும் சமூகத்தில் பெருமதிப்பை வழங்கியுள்ளதாக தெரியவருகின்றது.
- ❖ குழந்தை வளர்ப்பதென்பது பெற்றோர்களின் மகிழ்ச்சியோடு கூடிய அன்பான செயலாகும், உடல் வளர்ச்சியை வளர்ப்பது மட்டுமல்லாமல், அறிவு வளர்ச்சியையும் சேர்த்து வளர்ப்பவர்களே பெற்றோர்கள்.
- ❖ பெற்றோர்கள் நீர்க்கடனுக்காக ஆண் பிள்ளை பிறத்தலை விரும்பியுள்ளமை தெரிகின்றது.

- ❖ பிள்ளையை நன்கு பேணிக் காப்பதின் மூலம் பெற்றோர்களுக்கு சமூகத்தில் நன்மதிப்பு கிடைத்துள்ளது. உயர்திணை உயிர்களை மட்டுமல்லாமல், அ.றிணை உயிரினங்களையும் குழந்தையாக நினைத்து போற்றி வளர்த்துள்ளனர்.
- ❖ மருத்துவ வளர்ச்சி அடைந்த இன்றைய சூழலில்தான் இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறக்கின்றனர் என்று இல்லாமல் சங்க காலத்திலேயே இரட்டைக் குழந்தை பிறந்துள்ளதை சங்கப் பனுவல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ ஆண் பிள்ளைகளையே பெற விரும்பினர் என்று கூறினாலும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களை முழுமையாக ஆய்ந்து வாசிக்கும் போது ஆண் பிள்ளையை விரும்பியதைப் போல் பெண் பிள்ளைகளையும் பெற விரும்பியுள்ளதை (ஐங்கு. பா.எண்.257) பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் குழந்தை கருவில் உருவானதிலிருந்தே கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்தெடுத்தார்கள் என்றும் ஒரு குழந்தை பனிரெண்டு மாதத்தில் பிறந்தது என்றும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் (குறுந். பா.எண்.287) அறியமுடிகின்றது.
- ❖ ஐயவி பூசுதல், சிலம்புகழி நோன்பு செய்தல் போன்றவற்றை மேற்கொண்டு நோய்நொடி இல்லாமல் பிள்ளைகளை வளர்த்துள்ளனர்.
- ❖ முருகன் வளர்ப்பு என்பது புராணக் கருத்தியலாக இருந்தாலும் பத்துப்பாட்டில் வருகின்ற நூலில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால், (திரு.மு.) பிள்ளை வளர்ப்பு குறித்த செய்திகளோடு இணைத்துக் கூற வேண்டியுள்ளது.
- ❖ பிள்ளையைப் பேணுவதில் அதிக அன்பு செலுத்தியும், தாய்ப்பால் கொடுத்தும் நிலவைக் காட்டி சோறாட்டியும், நெய்சோறு இட்டும், உண்ணும் அழகைக் கண்டு மகிழ்வதும் பெற்றோரின் கடமையாக இருந்ததாகத் தெரிகின்றது.
- ❖ பிள்ளைகள் அதிக அன்புடனும் அதிக செழிப்புடனும் வளர்க்கப்பட்ட அதே சூழலில் சில பிள்ளைகள் பால் இன்மையாலும் உணவு இன்மையாலும் பராமரிக்க துணை இன்மையாலும் வறுமையில் வாழ்ந்துள்ளார்கள் எனவும் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது.
- ❖ பிள்ளைகள் தாயோடு விளையாடுவதுபோல் அன்பு மிகுதியால் தந்தையின் மார்பு மேலும் தோள் மேலும் விளையாடி மகிழ்ந்திருந்தனர்.

- ❖ முன்னோர்களின் பெயரை தம்பிள்ளைகளுக்கு சூட்டி மகிழ்ந்துள்ளார். ஒரு சில பாடல்களில் பெண் குழந்தை வேண்டும் என்று இறைவனிடம் வேண்டியதையும் காண முடிகின்றது.
- ❖ பிள்ளைகளுக்கு நடை பயிற்சியை சொல்லித் தருவதோடு, சிறார்களின் அழகியல் தன்மைகளையும் மகிழ்ச்சியையும் குறுந்தொகை, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை முதலிய சங்கப் பனுவல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- ❖ பிள்ளைகளுக்கு கல்வி பயிற்றுவிப்பது மட்டுமல்லாமல், நல்லொழுக்கத்தையும், சொல்வன்மையில் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்றும் கருதினர், தாங்கள் பயின்ற இசைக்கருவிகள், வழிபடும் முறைகள், உறவுமுறைகள் ஆகியவற்றை தம் பிள்ளைகளுக்கு கற்றுக் கொடுத்து வளர்த்ததையும் காணமுடிகின்றது.
- ❖ ஒவ்வொரு திணைநிலை மக்களும், தங்கள் கைத்தொழிலை தம் பிள்ளைகளுக்கு கற்றுக் கொடுத்து, அப்பிள்ளைகளை மகிழ்ச்சியாகவும், அறிவார்ந்தோர்களாகவும் வளர்த்துள்ளனர்.
- ❖ சங்க இலக்கிய காலத்தில் சிறார் திருமணம் (குழந்தை மணம்) இருந்ததா என வினவின் சங்க இலக்கிய பாடல்களை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்ததிலும், தமிழ் அறிஞர்களின் கருத்துக்களை நுணுக்கமாக நோக்கியதிலும் சங்க காலத்தில் சிறார் மணம் (குழந்தை மணம்) இல்லவே இல்லை என்று துணியலாம்.

சான்றெண்விளக்கம்

1. தாயம்மாள் அறவாணன், - உறவு முறைகள், ப.எ.26
2. பரிமேலழகர் உரை, - திருக்குறள், ப.எ.26, பா.எ.63
3. மேலது, ப.எ.26, பா.எ.61
4. அகம்., பா.எ.184
5. பதி., பா.எ.57
6. ஐங்., பா.எ.104
7. மேலது., பா.எ.401
8. அகம்., பா.எ.86
9. நற்., பா.எ.370
10. பாலுச்சாமி, எ., - மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல், ப.எ.77
11. குறுந்., பா.எ.324
12. இளங்கோ, நா., - மலடியும் மழலையும், ப.எ.38
13. அகம்., பா.எ.66
14. பாலுச்சாமி, எ., - மருதத்தில் மக்கள் வாழ்வியல், ப.எ.80
15. திருக்குறள், ப.எ.26, பா.எ.62
16. துரை.இராசாராம், - நான்மணிக்கடிகை, தெளிவுரை, பா.எ.105, ப.எ.54
17. புறம்., பா.எ.9
18. இளங்கோ, நா., - மலடியும் மழலையும், ப.எ.29
19. கதிர்.மகாதேவன், - ஒப்பிலக்கிய நோக்கில் சங்ககாலம், ப.எ.73
20. புறம்., பா.எ.222
21. பதி., பா.எ.70
22. மேலது., பா.எ.74
23. புறம்., பா.எ.82
24. பெரும்பாண்., பா.அ.89-90
25. ஒட்டக்கூத்தர், - குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ், ப.எ.4
26. தொல். -இளம். , ப.எ.263, பா.எ.145
27. குறுந்., பா.எ.45
28. ஐங்., பா.எ.265
29. கலையரசி, தி., - இலக்கணம் சுட்டும் அகவாழ்வு, ப.எ.74
30. ஐங்., பா.எ.257
31. கலி., பா.எ.50
32. அரங்க.முருகையன், இரா.அறவேந்தன், பு.தமிழ்வேலு, (ப.ஆ.), - சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள், ப.எ.94

33. குறுந்., பா.எ.278
34. ஐங்., பா.எ.155
35. இராகவையங்கார், ர, - குறுந். விளக்கம், பா.எ.465
36. குறுந்., பா.எ.287
37. பெரியாழ்வார் திருமொழி, 3:2-8, ப.எ.117
38. கம்ப இராமாயணம், ப.எ.172, பா.எ.263
39. தமிழ் அமுதன், - குறுந்தொகை தெளிவுரை, ப.எ.287
40. மது.கா., பா.அ.605-610
41. வெள்ளைவாரணர், க., - சங்க காலத் தமிழ் மக்கள், ப.எ.94
42. முனை.நா.பாலுசாமி, - வாழ்வியல் களஞ்சியம் தொகுதி எட்டு, ப.எ.30
43. நற்., பா.எ.40
44. பதி., பா.எ.16
45. திருமு., பா.அ.225-230
46. சேதுராமன், பி., - ஆற்றுப்படை இலக்கியத்தில் தமிழர் வாழ்வியல், ப.எ.139
47. அருள்சீலி - சங்ககால மகளிரின் வாழ்வியல் மரபுகள், ப.எ.128
48. இலக்குவனார், சி., - இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், ப.எ.106
49. ஐங்., பா.எ.399
50. அகம்., பா.எ.219
51. திருமு., பா.அ.250-256
52. பரி., பா.எ.5:50-51
53. மேலது., பா.எ.3:7-14
54. ஐங்., பா.எ.155
55. நற்., பா.எ.330
56. புறம்., பா.எ.5
57. பதி., பா.எ.6, பதிகம் பா.அ.9-10
58. பட்டி., பா.அ.95-97
59. அகம்., பா.எ.54
60. புறம்., பா.எ.250
61. அம்புயம் நவச்சந்திரா, - குழந்தை இலக்கியமும் கவிஞர் வள்ளியப்பாவும், ப.எ.முன்னுரை
62. புறம்., பா.எ.188
63. வளவன், சா., - பிள்ளைத் தமிழின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், ப.எ.91
64. குறள்., ப.எ.26, பா.எ.62

65. சாந்தி, ப., - முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், நூல்.ஆய்வுக்கட்டுரை, ப.எ.293
66. தாயம்மாள் அறவாணன், - ஐந்தாவது கருத்தரங்க ஆய்வுக் கோவை, ப.எ.291
67. கலி., ப.எ.361
68. புறம்., பா.எ.68
69. நற்., பா.எ.355
70. மேலது., பா.எ.269
71. கலி., பா.எ.83
72. பதிப்பகக்குழு, நியூசெஞ்சுரி
73. கலி., பா.எ.99
74. பெரும்பா., பா.அ.246-255
75. தாயம்மாள் அறவாணன், - சங்க இலக்கியத்தில் குழந்தைக் கட்டுரை, ப.எ.291
76. அச்சுதன். இரா, - குறுந்தொகை காட்டும் வாழ்வியல் - ப.எ.40
77. புறம்., பா.எ.44
78. மேலது, பா.எ.379
79. மேலது, பா.எ.4
80. மேலது, பா.எ.230
81. மேலது, பா.எ.160
82. மேலது, பா.எ.211
83. ஐங்., பா.எ.424
84. புறம்., பா.எ.382
85. பூவண்ணன், - சிறுவர் இலக்கியச் சிறப்புகள், ப.எ.1
86. புறம்., பா.எ.92
87. சீவக சிந்தாமணி, - ப.எ.99, பா.எ.181
88. புறம்., பா.எ.310
89. மேலது, பா.எ.100
90. குறுந்., பா.எ.359
91. ஐங்., பா.எ.409
92. மேலது, பா.எ.410
93. மேலது, பா.எ.402
94. மேலது, பா.எ.406
95. மேலது, பா.எ.405

96. புறம்., பா.எ.41
97. ஐங்., பா.எ.404
98. நற்., பா.எ.221
99. இளவழகனார், - சங்க இலக்கிய இன்கவித்திரட்டு, ப.எ.30
100. முனை.நா.பாலுசாமி, - வாழ்வியல் களஞ்சியம் தொகுதி எட்டு, ப.எ.301
101. நற்., பா.எ.101
102. ஐங்., பா.எ.403
103. கலி., பா.எ.75
104. மேலது, பா.எ.81
105. சித்திரபுத்திரன், ஹெச்., சங்கத் தமிழ் உறவுமுறைச் சொற்கள், ப.எ.153
106. முனை.சு.காந்தி, - தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.எ.194
107. கலி., பா.எ.86
108. கலி., பா.எ.80
109. மகாதேவ முதலியார், - விருத்தியுரை, இனியவை நாற்பது, ப.எ.24, பா.எ.15
110. மணி., ப.எ.89, பா.எ.55
111. தாயம்மாள் அறவாணன், - ஐந்தாவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை - இந்தியப் பல்கலைக்கழகம் தமிழாசிரியர் கட்டுரை, ப.எ.291
112. பேரா.க.பஞ்சாங்கம், - சங்க இலக்கியம், ப.எ.5
113. கலி., பா.எ.80
114. மேலது., பா.எ.81
115. ஐங்., பா.எ.309
116. பட்டி., பா.அ.149-150
117. பதி., பா.எ.15
118. மது.கா., பா.அ.668-670
119. குறள், ப.எ.27, பா.எ.65,
120. சண்முகம்பிள்ளை, மு., - இனியவை நாற்பது, ப.எ.67, பா.எ.14
121. அகம்., பா.எ.16
122. கலி., பா.எ.70
123. மேலது, பா.எ.84
124. ஐங்., பா.எ.424
125. குறுந்., பா.எ.397
126. புன்னைவனநாதமுதலியார், வி.உ., - நான்மணிக்கடிகை, ப.எ.24, பா.எ.25
127. நாராயண வேலுப்பிள்ளை, ம. - நாலாயிர திவ்வியபிரபந்தம், ப.எ.302
128. தெசினி, - குறுந்தொகை இன்பம், ப.எ.51

129. சாமி.பழனியப்பன், - குழந்தையின்பம், ப.எ.14
130. புறம்., பா.எ.46
131. பெரும்பா., பா.அ.220-228
132. புறம்., பா.எ.173
133. ஐங்., பா.எ.85
134. புறம்., பா.எ.381
135. பொரு., பா.அ.129-132
136. புறம்., பா.எ.183
137. மேலது, பா.எ.191
138. மேலது, பா.எ.312
139. குறள், ப.எ.28, பா.எ.70
140. பாலசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், தி.சு. (உ.ஆ.), - நாலடியார், ப.எ.106
141. புண்ணைவனநாத முதலியார் (வி.உ) - நான்மணிக்கடிகை, ப.எ.94, பா.எ.105
142. சண்முகசுந்தரம், ச., - தமிழில் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், ப.எ.86
143. கலி., பா.எ.81
144. இளவழகனார், - சங்க இலக்கிய இன் கவித்திரட்டு (முதற்பாகம்), ப.எ.30
145. ஐங்., பா.எ.408
146. புறம்., பா.எ.242
147. சிவகாமி, ச., - சங்கத் தமிழியல், ப.எ.13
148. புறம்., பா.எ.291
149. பதி., பா.எ.40:21-25
150. மது.கா., பா.அ.461-465
151. பரி., பா.எ.15:45-53
152. கலி., பா.எ.84
153. மேலது., பா.எ.82
154. தொல்., - ப.எ.342, நூ.எ.50
155. மலை., பா.அ.184-185
156. சண்முகம் பிள்ளை, மு., - சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.எ.78
157. சிவகாமி, சா., - சங்கத் தமிழியல், ப.எ.12
158. புறம்., பா.எ.324
159. குறுந்., பா.எ.394
160. மேலது., பா.எ.394
161. அகம்., பா.எ.290
162. பாரதியார் கவிதைகள் - ப.எ.220

163. புறம்., பா.எ.326
164. சண்முகம் பிள்ளை, மு., - சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.எ.55
165. புறம்., பா.எ.42
166. கலி., பா.எ.111
167. சிறுபாண்., பா.எ.190-195
168. புறம்., பா.எ.32
169. அகம்., பா.எ.290
170. புறம்., பா.எ.206
171. அகம்., பா.எ.60
172. பெரும்., பா.எ.270-273
173. மாணிக்கம், வா.சுப., - தமிழுக்காதல், பக்.எ.184-186

இயல் மூன்று

**சீறார் உருவத்தோற்றம்,
ஆடை அணிகலன்கள்**

இயல் மூன்று

சிறார் உருவத்தோற்றம், ஆடை அணிகலன்கள்

உள்ளே...

	முன்னுரை
1.	சிறாரின் உருவத்தோற்றம்
	1.1. தலை பற்றிய அழகு
	1.2. கண், வாய் நடை (கால்), அழகு
2.	ஆடைகள்
	2.1 ஆடையைக் குறிக்கும் வேறு பெயர்கள்
	2.2 ஆடையும் தகுதியும்
	2.3 பெண்கள் ஆடை
	2.4 ஆடை நெய்த முறை
	2.5 உடையில் மாற்றம்
	2.6 சிறார் ஆடைகள்
3.	அணிகலன்கள்
	3.1. தலையணிகள்
	3.2 கழுத்தணிகள்
	3.3 காதணிகள்
	3.4 கையணிகள்
	3.5 கைவிரல் அணிகள்
	3.6 மூக்கணிகள்
	3.7 கால்விரல் அணிகள்
	3.8 பாத அணிகள்
	3.9 இடையணி வகைகள்
	3.10. சிறார் அணிகலன்கள்
	3.10.1 புலிப்பல்தாலியும், ஐம்படைத்தாலியும்
	3.10.2. கிண்கிணி அணிந்திருத்தல்
	இயல் முடிவு

இயல் மூன்று

சிறார் உருவத்தோற்றம், ஆடை அணிகலன்கள்

முன்னுரை

சிறார்களை வளர்ப்பது என்பது ஒரு கலை. அதற்கு அதிகமான முனையோசனையும் பொறுமையும் வேண்டும். சிறார்களைப் புரிந்து அவர்களை வழி நடத்த வேண்டும், நாட்டின் பார்வையாக, விளக்காக, கண்ணின் மணியாக விளங்கும் சிறார், வாழ்வில் நலம்பட நயம்பட வேண்டும். செவ்வியல் இலக்கியமாம் சங்க இலக்கியம் இலக்கிய உலகில் மகத்தான இடத்தை வகிக்கிறது. சங்க இலக்கியம், நூலாக மட்டும் அறிந்துகொள்ள இடம் தரவில்லை; நம் முன்னோர்கள் எங்ஙனம் வாழ்ந்தார்கள் என்பதைக் காட்டும் காலக் கண்ணாடியாக விளங்குகிறது. இச்சங்க இலக்கியங்கள் சிறார்களுக்கென்று களம் அமைத்து பாடிய பாடல்கள் சிலவே. அவற்றுள் சிறார்களுக்கென்று மட்டும் பாடல்கள் தனியே இடம்பெறவில்லை. அகவாழ்விலோ, புறவாழ்விலோ பாடல் பொருண்மைகள் அமையும்போது ஆங்காங்கு, சிறார் பற்றிய கருத்துக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஒரு மனிதனுக்கு குழந்தைப் பருவம் தொடங்கி முதுமைப் பருவம் வரையில் பல்வேறு நிகழ்வுகள் நடைபெறுகின்றன. அவற்றில் தாய்ப் பிள்ளைக்கு செய்யும் சிறப்புகள் போற்றுதலுக்குரியதாகும். இவற்றையும் கருத்திற் கொண்டு சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணலாகும் சிறார்களின் உருவத்தோற்றத்தினையும் ஆடை அணிகலன்களின் சிறப்பு பற்றியும் இவ்வியல் ஆய்ந்துரைக்கின்றது.

சமுதாயத்தில் குழந்தைகள் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றனர். குழந்தைகள் காப்பகம், குழந்தைகள் மறுவாழ்வு மையம் என்று எத்தனையோ சமூக அமைப்புகள் உள்ளன. குடும்பத்தைப் பொறுத்த வரையில் பிள்ளைகள்தான் பெற்றோர்களுக்கு அணிகலன். நல் இல்லறத்துள் மகிழ்ச்சியின் அடையாளமே குழந்தைகள் தாம். அப்பிள்ளைகளை சங்க இலக்கியத் தாய்மார்கள் பொன்னும் பொருளையும் விட அன்புடன் வளர்த்துள்ளனர். அத்தகைய சிறார்கள் வளரும்போதே சிலர் ஒல்லியாகவும், சிலர் குண்டாகவும் இருப்பார்கள், சிலர் கருப்பாகவும், சிவப்பாகவும் இருப்பார்கள். சிலர் செல்வச் செழிப்போடு வளர்வர், சிலர் வறுமையில் வளர்வர், சிலர் தாயைப்போல் தந்தையைப்போல் பாட்டியைப்போல் பாட்டனைப்போல் தோற்றத்தாலும் மற்ற அங்க அழகிலும் இருப்பர். பெரும்பாலும் இடத்திற்கும் குடும்ப சூழலுக்கும் ஏற்றவாறே இருப்பர். சிறார்களின் உருவத்தோற்றம் அவர்கள் அணியும் ஆடை அணிகலன்களும் காலந்தோறும் இடந்தோறும் மாறிக்கொண்டே வந்திருக்கின்றன என குழந்தை பற்றிய வரலாறு நமக்குக் காட்டுகின்றது.

அத்தகைய சிறார்கள் சங்க இலக்கியத்தின் ஊடாக வெளிப்படும் சங்க காலத்தில் எப்படி இருந்தார்கள் என்றும், எவ்வகையான ஆடை அணிகலன்களை அணிந்தார்கள் என்றும் ஆராயவேண்டியதே இன்றைய தேவையாக உள்ளது.

சிறுவர்களின் தோற்றம் ஆடை அணிகலன்கள் பற்றிய பதிவுகளை சங்க இலக்கிய பாடல்களைக் கொண்டு விளக்குவதற்கு ஏதுவாக சிறாரின் உருவத்தோற்றம், தலை பற்றிய அழகு, கண், வாய் நடை (கால்) அழகு, ஆடைகள், ஆடையைக் குறிக்கும் வேறு பெயர்கள், ஆடையும் தகுதியும், பெண்கள் ஆடை, ஆடை நெய்த முறை, உடையில் மாற்றம், சிறார் ஆடைகள், அணிகலன்கள், தலையணிகள், கழுத்தணிகள், காதணிகள், கையணிகள், கைவிரல் அணிகள், மூக்கணிகள், கால்விரல் அணிகள், பாத அணிகள், இடையணி வகைகள், சிறார் அணிகலன்கள், புலிப்பல்தாலியும், ஐம்படைத்தாலியும், கிண்கிணி அணிந்திருத்தல் போன்ற உட்தலைப்புகளின் கீழ் இவ்வியல் ஆய்ந்துரைக்கப்படுகின்றன.

1. சிறாரின் உருவத் தோற்றம்

சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள பாடல்களை ஆராய்ந்து பார்க்கையில் சிறார்களின் தலையின் தோற்ற அழகு, கை, கால், வாய் அழகு, சிறார் நடை பயிலும் அழகு முதலிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இந்த குறிப்புகளின் ஊடாக சிறார்கள் உருவத்தோற்றத்தினை ஒருவாறு உய்த்துணரலாம்.

நீரையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு வளர்வது தாமரைக்கு இயல்பாதல் போன்று தன், தாயையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு வாழ்பவன் மகன், அம்மகன் தாமரை மலரைப் போன்று மிக அழகாக உள்ளான் என்பதை கீழ்வரும் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

“ஒண் நுதல் பசப்ப நீ செலின், தெண் நீர்ப்
போது அவிழ் தாமரை அன்ன நின்
காதல் அம் புதல்வன் அழும், இனி முலைக்கே”¹

என்ற ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலின் மூலம் சிறாரின் அழகு தாமரைப்பூவின் மலருக்கு உவமித்து கூறப்பட்டுள்ளது. பிள்ளைகளை அலங்கரித்து அழகு பார்ப்பது பெற்றோர்களுக்கு ஆனந்தத்தை அள்ளித் தரக்கூடிய நிகழ்வாகும், குறிப்பிட்ட வயதிற்கு பின்னர், பிள்ளைகளே தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்வதும் உண்டு. இந்நிகழ்வினை இரும்பைத் தகடாக்கினாற் போன்ற மெல்லிய தோலையுடைய உழவர்களின் பிள்ளைகள், களை பறிப்போர் பறித்துப் போட்ட நெய்தல் புதுமலரைச் சூடியும், அதை வெறுத்தால், முள்ளி மலரைப் பறித்து அதைப் பசிய கோரையினது

நாரினால் தொடுத்து மாலையாகச் சூடியும், சம்பங்கோரையினது காயை முறித்து உள்ளே இருக்கும் மகரந்தப் பொடியைத் தம் உடம்பிலே தேய்த்துக் கொண்டும் அழகாக இருப்பர், மேலும் உணவு உண்கையிலும் பழஞ்சோற்றை வெறுத்தால் முற்றத்து உரலில் அவல் இடித்து உண்டும் மகிழ்ச்சியாக விளையாடும் நிகழ்வினை

“களைஞர் தந்த கணைக்கால் நெய்தற்

- - - - -

இரும்பு வடித்தன்ன மடியா மென்தோல்
கருங்கை வினைஞர் காதலும் சிறாஅர்
பழஞ்சோற்று அமலை முனைஇ”²

என்ற பெரும்பாணாற்று அடிகள் மூலம் தன் பெற்றோர்கள் தங்களை அழகுப்படுத்துவது போலவே பிள்ளைகளும் தங்களைத் தாங்களே அழகுபடுத்திக் கொள்ள ஆசை கொள்கின்றனர் என்பதையும் காண இயலுகிறது. இக்கருத்திற்கிணங்க காதம்பரி அவர்களும் சிறார்களின் எண்ணங்கள் பற்றி கூறுகையில்,

“உங்கள் குழந்தைகள் உங்களுடையது அல்ல, அவர்களுக்கு
உங்களுடைய அன்பை தரலாம், உங்கள் எண்ணங்களை அல்ல,
ஏனெனில் சுயமாக அவர்களிடத்தே எண்ணங்கள் பிறக்கின்றன”³

எனக்கூறி உள்ளதை அறியஇயலுகின்றது. சங்க இலக்கிய பாடல்களில், செல்வச் செழிப்பாக வளர்க்கப்பட்ட சிறார்களையும், வறுமையில் வாடிய சிறார்களையும் காணமுடிகின்றது. குமணனிடம் பெருஞ்சித்திரனார் என்ற புலவர், தன் வறுமையின் உச்சத்தை கூறுகிறார். அ.தாவது என்னை விரும்பியோளாகிய மனைவி பசப்புற்ற உடம்புடன் நினைவு வருத்த வருந்தி, தன் இடையில் வைத்த சிறுபிள்ளைகள் பிசைந்து மெல்லுதலால் உலர்ந்த முலையினையுடையவளாக மிகவும் வருத்தமுற்று உள்ளாள் என்று புலவர் பாடுவதன்மூலம் பிள்ளைகள் உண்ண உணவும் பாலும் இன்றி வறுமையில் உடல் மெலிந்துள்ளனர் என்பதை புறநானூற்றுப் பாடல் தெளிவாக உணர்த்துகின்றதை அறிய இயலுகிறது.

“பசந்த மேனியோடு படர் அட வருந்தி,
மருங்கில் கொண்ட பல் குறுமாக்கள்
பிசைந்து தின, வாடிய முலையள்
- - - - -”⁴

என்று வறுமையின் கொடுமையையும் அதன் காரணமாக சிறாரின் மெலிவினையும் அறிந்துகொள்ள இயலுகின்றது. மேலும் இக்கருத்தமைந்த புறநானூற்றில் வரும் மற்றொரு பாடலிலும் காணமுடிகின்றது. “எனது இல்லம் உண்ணப்படுவனவற்றைக் கைவிடுதலால் அவ்வில்லத்தை இகழ்ந்து நினையாது உறைகின்றான் எம் புதல்வன், புல்லிய உளைமயிர் போலும் குடுமியையுடைய இளம்புதல்வன் பாலில்லாது வறிய முலையை சுவைத்து அழுகின்றான் என்பதை,

“உரு கெழு ஞாயிற்று ஒண் கதிர் மிசைந்த

- - - - -

இல் உணாத் துறத்தலின், இல் மறைந்து உறையும்

புல் உளைக் குடுமிப் புதல்வன் பல் மான்

பால் இல் வறு முலை சுவைத்தனன் பெறாஅன்”⁵

மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் சிறார் வறுமையின் கொடுமையினால் பாலில்லாமல் இளைத்த தோற்றத்துடன் காணப்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

இக்கருத்தமைந்த மற்றொரு புறநானூற்றுப் பாடலிலும் பால் இன்மை காரணமாக சிறார்களின் உடல் மெலிந்து காணப்படுகின்றது என்பதனை “உடல் மெலிவும் பசியால் வருந்திப் பாலின்மையால் தோலாந் தன்மையுடனே திரங்குத் துளை தூர்ந்த பொல்லாத வறிய முலையை சுவைக்குந்தோறும் பால் காணாமல் பிள்ளை அழுகின்றது. அப்பிள்ளையின் முகத்தைப் பார்த்து நீர், நிரம்பிய கண்ணோடு என் மனைவி வருந்துகிறாள் என்பதை கீழ்வரும் பாடல் மூலம் பெருந்தலைச் சாத்தனார் கூறியுள்ளார்.

“பால் இன்மையின் தோலோடு திரங்கி,

இல்லா தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை

சுவைத் தொறு அழுவும் தன் மகத்து முகம் நோக்கி,

நீரோடு நிறைந்த ஈர் இதழ் மழைக்கண் என்

- - - - -”⁶

தன் பிள்ளைகள் பட்டினியோடும், மெலிந்த உருவத்தோற்றத்தோடும் கிடப்பதை எந்த ஒரு பெற்றோரும் பார்த்துக் கொண்டு இருக்க மாட்டார்கள், எப்படியேனும் அப்பிள்ளையின் பசியினை போக்க நினைப்பர், அவ்வாறே தன் பிள்ளையின் பசியினைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத சங்கப்புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார், குமணனைப் பாடிப் புகழ்ந்து பரிசில் பெற்று வந்து தன் மனைவி மக்களின் பசியின் கொடுமையை போக்கியதை அறியமுடிகின்றது.

1.1 தலைபற்றிய அழகு

“குடும்பத்தின் விளைபொருள் குழந்தையாகும், பதினாறு செல்வங்களையும் பெற்று வாழும் வாழ்க்கையில் முதல் செல்வம் குழந்தைச் செல்வம். இன்னொரு சமுதாயம் உருவாக, அறக்கருத்துக்களையும் நீதிபோதனைகளையும் அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தும் பெரிய பாலமாகக் குழந்தை திகழ்கின்றது”⁷ அப்பிள்ளைகளைத் தாயானவள் பூச்சூடி பொட்டு வைத்து அழகு பார்ப்பார்கள் அப்பிள்ளைகளின் தோற்றப் பொலிவினைப் பின்வரும் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

கொடிய சுறாமீனை வளையிட்டுப் பிடிக்கும் கடுமையான முயற்சியையுடைய தந்தை, நீர்க் காக்கை ஒலிக்கும் பெரிய கடலின்கண் வேட்டைக்குச் செல்கின்றான். அங்ஙனம் செல்கின்றவன் தன் பிள்ளையைத் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்லாமல் மனைக்கண் விட்டுச் சென்றதற்காகப் புல்லிய தலையையுடைய சிறுவர் அழுதிருப்பர் என்பதை நற்றிணைப் பாடல் காட்டுகின்றது.

“கடுஞ் சுறா எறிந்த கொடுந் தாட் தந்தை
புள் இமிழ் பெருங் கடல் கொள்ளான் சென்றென,
மனை அழுது ஒழிந்த புன் தலைச் சிறாஅர்”⁸

மேற்கூறிய பாடலில் புன்தலைச் சிறாஅர் என்னும் தொடர்மூலம் அவர்களின் தலை மென்மையாக (புல்லிய) இருந்ததாக அறியமுடிகின்றது. மேலும் கலித்தொகை பாடலொன்றில்

“வாரி, நெறிப்பட்டு, இரும்புறம் தாஅழ்ந்த
ஒரிப் புதல்வன் அழுதினன் என்பவவோ”⁹

என்ற பாடலின் மூலம் பெண் சிறார்களின் கூந்தலை மட்டுமல்லாமல் ஆண் சிறார்களின் முடியினையும் அழகிய நிலையில் தலைவாரி கட்டியுள்ளனர் என்பதை அறிய இயலுகிறது. மேலும் பெருஞ்சித்திரனார் பாடிய பாடலொன்றில் புல்லிய தலையையுடைய சிறுவர்களின் தலையில் உள்ள செங்கழுநீர் பூக்களை நுகர்ந்து தலைவி பெருமூச்சுவிட்டதை அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று கூறுகின்றது.

“ஆகத்து ஒடுக்கிய புதல்வன் புன் தலைத்
தூநீர் பயந்த துணை அமைபிணையல்”¹⁰

இப்பாடலிலும் புன்தலை என்னும் சொற்றொடர் வருவது கவனிக்கத்தக்கது. மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் பெண் சிறார்கள் மட்டுமல்லாமல் ஆண் சிறார்களும் தலைவாரி பூச்சூடியுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

பெற்றோர்களின் குலத்தொழிலை பிள்ளைகளும் செய்துள்ளனர். அதாவது, உவர் மண்ணைச் சுமத்தலால் தேய்ந்து போன ஊன் பொருந்திய தலையையுடைய சிறுவர்கள் என்று கூறுவதின் மூலம் பெற்றோர்கள் வண்ணார் தொழிலை மேற்கொண்டு துணி வெளுக்கின்றனர் என்றும், அவர்களுக்கு உதவும் வகையில் சிறுவர்களும் உவர் மண்ணைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு வந்து கொட்டுகின்றனர் என்பதினை அகநானூறு பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

“திருந்துஇழை நெகிழ்ந்து, பெருந்தோள் சாஅய்,

- - - - -

பூக்கண் மறைந்த புன்தலைச் சிறாஅரொடு

அவ்வரி கொன்ற கறைசேர் வள் உகிர்ப்

- - - - -”¹¹

என்ற பாடலின் மூலம் சிறார்களின் புன்தலையினைப் பற்றி அறிய இயலுகின்றது. பிள்ளைகள் இல்லறத்தில் தமக்கு பிடித்த பொம்மைகளுடனும் பூனைக்குட்டி, கன்றுக்குட்டி ஆட்டுக்குட்டி போன்ற விலங்குடனும் விளையாடி மகிழ்ந்திருக்கும் இந்நிகழ்வை கூறவரும் அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் அச்சிறுவனின் தோற்ற அழகினையும் (தலை) கூறுகின்றது. இதனை இன்றளவும் நாம் காண்கிறோம். இதில் வெள்ளாட்டின் வெண்ணிறக் குட்டிகள், புல்லிய தலையினையுடைய சிறுவர்களோடு கூடித் துள்ளிக் குதித்து இருந்த நிகழ்வினைக் கூறுகின்றது.

“வேந்து வினை முடித்தகாலை, தேம் பாய்ந்து

- - - - -

புன் தலைச் சிறாரோடு உகளி, மன்றுழைக்

கவை இலை ஆரின் அம் குழை இறக்கும்”¹²

இக்கருத்தமைந்த புறநானூற்றுப் பாடலொன்றிலும், அகநானூற்றுப் பாடலொன்றிலும் சிறார்கள் தென்னங்காய்களை வைத்துக்கொண்டும், வில் அம்பினால் கொய்த இலுப்பை பூக்களை வைத்தும் விளையாடுவதைக் கூறும்போது அவர்களுடைய தலை பற்றிய பதிவு வருகின்றது.

“வன் கை விணைநர் புன்தலைச் சிறார்”¹³

“புல் உளைச் சிறாஅர் வில்லின் நீக்கி”¹⁴

மற்றுமொரு புறநானூற்றுப் பாடலில் காட்டுப் பசுவின் கன்றுடன் விளையாடும் சிறுவர்கள் அக்கன்றை ஒரு காளையாகக் கருதி அது வண்டி இழுத்துச்

செல்வதுபோல் நினைத்து இருக்கும்போது அவர்களுடைய தலையின் தோற்றத்தைப் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது.

“புன்தலைச் சிறார் கன்று எனப்பூட்டும்”¹⁵

என்ற பாடல் வரி விளக்குகின்றது. இதைப்போலவே புறநானூற்றின் மற்றுமொரு பாடல்களில் சிறுவர்கள் வில் எடுத்து விளையாடும்போதும், அம்புவிட்டு விளையாடும்போதும், எலிகளைப் பிடித்து விளையாடுவதுமான காட்சிகளில் சிறார்களின் தலையின் தோற்றம் பற்றிய பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

“புன்தலைச் சிறாஅர் மன்றத்து ஆர்ப்பின்”¹⁶

“புன்தலைச் சிறாஅர் வில்எடுத்து ஆர்ப்பின்”¹⁷

“கயந்தலைச் சிறாஅர் கணை விளையாடும்”¹⁸

என்றும் வருவதைக் காணலாம். மேற்சொன்ன பாடல்களில் சிறார்களின் தலை பற்றி பாடும்போது புன்தலைச் சிறார் என்னும் சொற்றொடர் தொடர்ந்து வந்துள்ளதை காணமுடிகின்றது. புன்தலைச் சிறார் என்பது சிறிய சிவந்த தலையை உடையவர்கள் என அறியமுடிகின்றது.

புறநானூற்றுப் பாடலில் பிரிந்து சென்ற தலைவன் தன்னை வந்து காணவில்லையே என்று தலைவி புலம்புவதாக வரும் பாடலில் கணவனுடைய சிறப்பையும் அவன் ஊர்ந்து சென்ற தேரின் அழகினையும் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

“புல்உளைக் குடுமிப் புதல்வற் தந்த

செல்வன் ஊரும் மா வாராதோ”¹⁹

என்ற வரியில் சிறாரைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகின்றது. இத்தொடரின் பொருண்மையை நோக்கும்போது சிறுவனின் தலையில் குடுமி இருந்துள்ளதாக தெரிகிறது. இதன்மூலம் குடுமி உடைய தலையைக் கொண்ட சிறுவனின் தோற்றம் வெளிப்படுகிறது.

இதே கருத்தை வேறொரு கோணத்தில் வெளிப்படுத்தும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்றில் தலைவனின் குடுமி பார்ப்பன சிறுவர்களின் தோற்றம் போல இருந்ததாக வருகின்றது.

“பார்ப்பனக் குறுமகப் போலத் தாமும்

குடுமித் தலைய மன்ற”²⁰

இப்பாடல் வரியில் தலைவனின் தோற்றத்தைப் பற்றி கூறுகின்றபோது **பார்ப்பனக் குறுமகன்** குடுமியுடன் இருந்ததைப்போல் இருந்தாள் என சங்கப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றன. இதன்மூலம் சங்ககாலத்தில் பிள்ளைகளுக்கு தலையில் குடுமி வைத்துள்ளனர் என்பது அறியலாகிறது. இக்காலங்களிலும் சிறார்கள் சிலர் குடுமியுடன் இருப்பதைக் காணலாம். மேலும் மகிழ்ச்சியாக நீராடும் சிறுவர்கள் முஞ்சம் என்ற அணிகலன்கள் அணிந்திருந்த தலையையுடையவர்களாக இருந்தார்கள் என பரிபாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

“வலம் சுழி உந்திய திணை பிரி **புதல்வர்**
கயந் தலை முச்சிய முஞ்சமொடு தழீஇ”²¹

இப்பாடலின் மூலம் அணிகலன்கள் அணியப்பெற்ற அழகிய தலையை உடையவர்களாக சிறார்கள் இருந்தார்கள் என அறியஇயலுகிறது. மேலும் அகநானூற்றுப் பாடலின்கண் தம் தந்தையின் மார்பில் ஏறி இறங்கி விளையாடிய சிறார்களின் தோற்றம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. அவர்களுடைய தலை புன்மையான தலையை உடையவராகவும் அகநானூற்றின் மற்றொரு பாடலில் கொக்கு பிடித்து விளையாடும் சிறார்களின் தோற்றம்பற்றி கூறும்போது புன்தலைச் சிறார் என்றும் கூறுகின்றது.

“மடவோள் தழீஇய விறலோன் மார்பில்
புன்தலைப் **புதல்வன்** ஊர்புஇழிந் தாங்கு”²²
“கொழுமின் வல்சிப் புன்தலைச் சிறாஅர்”²³

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அநிளலாம். கீழ்வரும் பாடலின்கண் ஒரு பாணன் மற்றொரு பாணனுக்கு கள்ளைக் கொடுக்கின்றான். அக்கள்ளிற்கு விளையாக காட்டு யானையின் கொம்புகளை மற்றொரு பாணன் கொடுக்க முற்படுகின்றான். அதற்காக ஆடித்திரியும் தம் புதல்வனை தன் தலைமீது கள்ளை எடுத்துவரும்படி சொல்லுகிறான். இவ்வாறு சொல்லுவதில் சிறார்களின் தலையின் தோற்றம் வெளிப்படுகின்றது.

“கான யானை வெண்கோடு சுட்டி,
மன்றுஉடு **புதல்வன்** புன்தலை நீவு”²⁴

மற்றுமொரு பாடலில் கன்றுகளை மேய்த்து தொழுவத்தில் கட்டி பிறகு அருகில் உள்ள மரத்தின் மேல் ஏறி புலி புலி என்று ஆரவாரம் செய்யும் புல்லிய தலையையுடைய சிறுவர்களைப் பற்றி குறுந்தொகைப் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

“கன்று ஆற்றுப்படுத்த புன்தலைச் சிறாஅர்”²⁵

என்பதினை கபிலர் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. மேலும் செம்மறி ஆட்டின் முடியானது மேலே எழுந்து நிற்குகொண்டிருப்பதைப் போல காட்சியளிக்கும் அம்முடியினைப் போன்று சிறுவர்களின் புல்லிய தலை அமைந்திருந்ததை மலைபடுகடாமும் குறிப்பிடுகின்றது.

“பரூஉக் கொடி வலந்த மதலை பற்றி,
துருவின் அன்ன புன்தலை மகாரோடு”²⁶

மேற்கூறிய பாடல்களின் மூலம் சிறார்களின் தோற்றமானது வறுமையில் வாடிய சிறார்கள் புன்மையான பரந்த தலையுடனும், தோல் சுருங்கி மெல்லிய தேகத்தையும் பெற்று இருந்தனர் என்பதும், குடுமி வைத்திருந்தனர் என்பதும் அறியலாகிறது. மேலும் பிள்ளைகளின் தோற்றத்தைக் குறிக்க புல் உளைக் குடுமிப் புதல்வன், புன்தலைச் சிறார், புல் உளைச் சிறார், கயந்தலைச் சிறார், புல் உளைக் குடுமிப் புதல்வன் போன்ற சொற்களின் மூலம் சிறார்களின் தலையின் தோற்ற அழகினை அறிந்துகொள்ள இயலுகின்றது.

1.2 கண், வாய், நடை (கால்) அழகு

சங்க இலக்கிய பாடல்களில் ஆங்காங்கே காணப்படும் சில குறிப்புகளில் சிறார்களின் உருவத் தோற்றம் குறித்த பதிவுகளின் ஊடாக தலை கண் வாய் நடை (காலடி) போன்ற அழகியல் பற்றிய குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன.

மனிதனின் உடல் தோற்றத்தில் கண் என்ற உறுப்பு முக்கிய உறுப்பாக கருதப்படுகின்றது. அக்கண்ணழகினைப் பற்றி செல்லூர் கோசிகன் கண்ணனார் என்ற புலவர் கூறுகையில் தலைவனின் குதிரை சத்தத்தைக் கேட்டு தளர்ந்து தளர்ந்து ஓடி வந்த பூப்போன்ற கண்களையுடைய தன்புதல்வனை தலைவன் கண்டதாக கூறுகின்றார்.

“பூங்ண் புதல்வனை நோக்கு நெடுந்தேர்
தங்குமதி, வலவ! என்று இழிந்தனன்”²⁷

மேற்கண்ட பாடலில் புதல்வனின் கண் அழகினை மிக அழகாக எடுத்தாண்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இக்கருத்தமைந்த மற்றொரு பாடலில் நடத்தலையறியாத சிறிய பாதங்களையும், பூப்போன்ற கண்களை உடைய புதல்வனை தலைவி அணைக்கும்போது பிள்ளையின் கண் அழகு பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகின்றது.

“நடைநாட் செய்த நவிலாச் சீறடிப்
பூங்கட் புதல்வன் உறங்குவயின் ஒல்கி
வந்தீக எந்தை! என்னும்”²⁸

என்ற நற்றிணைப் பாடல் நவில்வதை அறியலாம். பிள்ளைகள் பலமுயற்சிகளைச் செய்து ஒவ்வொரு அனுபவத்தையும் கற்றுக்கொள்கிறது. குழந்தையைக் கண்டாலே அழகு. அதுவும் அப்பிள்ளை முதன்முதலாக காலடி எடுத்துவைத்து நடக்கும் அழகினை பெற்றோர்கள் கண்டு மகிழ்ந்திருப்பர் என்பதினை ஐங்குறுநூறு கூறுகின்றது.

“..... . தேரோடு
தளர் நடை புதல்வனை உள்ளி”²⁹

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம். மேலும் ஐங்குறுநூற்றின் மற்றொரு பாடல் புதல்வன் தேரோட்டி நடைபயிலும் அழகினை சித்திரித்துள்ளது.

“சிறுதேர் உருட்டும் தளர்நடை தளர்நடை கண்
புணர்ந்த காதலின் புதல்வன் தலையும்”³⁰

இப்பாடலில் தளர்நடையிட்டு வரும் நடை அழகினையும், மென்மையானபாத சுவடுகளையும் காணமுடிகின்றது. பிள்ளை பிறந்த உடன் அவர்களது மேனி மிகவும் அழகுடையதாகத் தோன்றும் இளங்கீரனார் பாடிய நற்றிணைப் பாடலொன்று புதல்வனின் வாயானது பாலருந்தி சிவந்த வாயினை உடையதாக காட்சியளிப்பதை கூறுகின்றது.

“குரும்பை மணிப் பூண் பெருஞ் செங் கிண்கிணிப்
பால் ஆர் துவர் வாய்ப் பைம் பூட் புதல்வன்”³¹

பிள்ளையின் அழகிய உள்ளங்கைக்குத் தாமரையின் அகவிதழினையும், அழகியவாய்க்குப் பவளத்தையும் உவமை கூறுகின்றார். மேலும் அகநானூற்றின்கண் கேட்டார்க்கு மகிழ்ச்சி தரும் இனிய குதலைச் சொற்களைப் பேசுகின்ற பிள்ளையை அனைவரும் விரும்புவர், அச்சிறார்களின் தோற்றப் பொலிவினை குறித்து சாகலாசனார் என்னும் புலவர் அழகாக எடுத்துரைக்கின்றார்.

“நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரைத்
தாதின் அல்லி அயலிதழ் புரையும்
மாசில் அங்கை மணிமருள் அவ்வாய்
நாவொடு பயிலா நகைடு தீஞ்சொல்
யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வன்”

(அகம்.16)

என்ற இப்பாடலடிகள் புதல்வனின் கை அழகினையும் வாய் அழகினையும் அழகோடு விளக்குகின்றார். மேற்கண்ட பாடல்கள் மூலம் சிறார்களின் பூப்போன்ற கண் அழகினையும், வாய் அழகினையும், பாத அழகினையும் காண இயலுகின்றது. இவற்றின் மூலம் சங்க இலக்கிய காலத்தில் சிறார்களின் தோற்றம் சிறிய தலையுடனும் மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த உடல் அழகினையும், சில சிறார்கள் தலையில் குடுமியுடனும் இருந்தார்கள் எனத் தெரிகின்றது.

2. ஆடைகள்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள சிறார்களின் ஆடைகளைப் பற்றி ஆய்ந்தறியும் முன் பொதுவாக தமிழரின் ஆடைகள் குறித்தும், தமிழரின் ஆடைப் பண்பாடு குறித்தும் அறிய வேண்டிய தேவை ஏற்படுவதால் இவற்றைப் பற்றி சுருக்கமாக ஈங்கு நோக்கத்தக்கதாகும். விலங்கிலிருந்து பரிணாமம் பெற்ற மனிதனே மரப்பட்டைகளையும் விலங்கின் தோல்களையும் அணிந்தான் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். அப்படியென்றால் மரப்பட்டைகளும் இலைகளும் தோலும் ஆடையாகத் தோன்றிய காலம் பண்பாட்டின் தோற்ற காலமாகும். அடுத்த நிலையில் தமிழர்கள் பருத்தியின் பயனைக் கண்டறிந்து நூல் நூற்றுத் துணி நெய்து உடுத்தக் கற்றுக் கொண்டனர். காலம் செல்லச் செல்ல அதிலே பல முன்னேற்றங்களைக் கண்டனர். கண்கவரும் வண்ணம் ஊட்டினர். பல மலர் உருவங்களைப் பொறித்தனர். எலிமயிர், ஆட்டு மயிரினால் ஆடை நெய்தனர். ஆடை, மானத்தைக் காக்கிறது . அது மட்டுமன்றி அழகாக இருக்கிறது. அணிபவரின் சமூகத் தகுதிநிலையை வெளிப்படுத்துகிறது.

2.1 ஆடையைக் குறிக்கும் வேறு பெயர்கள்

பல்வகை பொருட்களில் பலவகையான ஆடைகளைப் பயன்படுத்தும் பழக்கம் தொடர்ந்து வளர்ச்சியுற்று வந்ததினால் ஆடை தொடர்பான பலவகையான சொற்களும் தமிழில் தோன்றிய தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

உடை, ஆடை, தழை, நாருடை, துகில், கலிங்கம், அறுவை, சிதார், தானை, காழகம், மடி, பட்டு, பூங்கரை, நீலம், தூசு, புட்டகம், கம்பல், நூல், வாலிது, கச்சை, கச்சு, மெய்ப்பை, உத்தரியம், போர்வை, கவசம், அரத்தம், ஈர்ங்கட்டு, கோடி, கூறை, புடவை, வட்டுடை, வங்கச்சாதர், வட்டம், கோசிகம், காம்பு, நேத்திரம், நீவி, கலை, இரட்டு, பீதகம், கோபம், பரியட்டக்காசு, தேவாங்கு என்பன ஆடையைக் குறிக்கும் வேறு பெயர்களாகும். இந்தப் பெயர்களே அன்றி சிலம்பின் ஊர்காண் காதையில் முப்பத்தாறு வகையான ஆடைகளின் பெயர்களைக் காணமுடிகிறது. கோசிகம், பீதகம், பச்சிலை, அரத்தம், நுண்டுகில், சுண்ணம், வடகம், பஞ்சு, இரட்டு, பாடகம்,

கோங்கலர், கோபம், சித்திரக்கம்பி, குருதி, தாகரியல், பேடகம், பரியட்டக்காசு, வேதங்கம், புங்கர்க் காழகம், சில்லிகை, தூரியம், பங்கம், தத்திம், வண்ணடை, கவற்றுமடி, நூல்யாப்பு, திருக்கு, தேவாங்கு, பொன்னெழுத்து, குச்சரி, தேவகிரி, காத்தூலம், இறஞ்சி, செம்பொத்தி, வெண்பொத்தி, பணிப்பொத்தி என்பனவாகும். முதன் முதலில் மனிதன், தழை, மரவுரி, தோல் போன்றவற்றை உடையாகப் பயன்படுத்திப் பிறகு பருத்தி, பட்டு முதலானவை உடுத்தப் பழகியிருக்கக்கூடும்.

2.2 ஆடையும் தகுதியும்

தமிழர், தொழில்முறைக்கேற்ப செல்வநிலைக்கேற்ப ஆடைகள் அணிந்துள்ளனர். அரசர், அந்தணர், வணிகர், உழவர் ஆகியோர் அவரவர்க்கென ஒருவகை ஆடைகளை அணிந்துள்ளனர். கலிங்கம், படாம், துகில், அறுவை, கச்சு, கச்சை, வடகம், பீக்கோள், வெண்பட்டு, வட்டுடை, பட்டு, உரோமப்பட்டு, உத்திரியம் முதலியன அரசரின் உடைகளாகவும் கஞ்சை, கவசம், வட்டு முதலியன போர் வீரர்களது உடைகளாகவும் பட்டை, குப்பாயம், தைப்பை மெய்ப்பை என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும் மேல் சட்டை காவலர் உடைகளாகவும் திகழ்ந்திருக்கின்றன.

முனிவர்கள், சீரை என்னும் மரவுரியை அல்லது செங்காவி ஆடையை அணிந்தனர். காவி ஆடை கல்லாடை எனப்பட்டது. மேற்கூறிய பெயர்களைக் கொண்டு அவை வண்ணங்களின் அடிப்படையிலும் அமைந்திருந்தன என்பதனை அறிய முடிகிறது.

2.3 பெண்கள் ஆடை

பெண்கள், இடையில் மட்டும் புடவை உடுத்தினர் என்றும் மார்பகத்தைத் துணியால் மூடும் பழக்கம் அக்காலத்து இல்லை என்றும் கூறுவர். சந்தனத்தால் தொய்யில் எழுதியும் மலர்களை இட்டும் மார்பகத்தை மூடினர் என முல்லைக்கலி 11:16-19 கொண்டு உணர முடிகிறது. மகளிர் அணியும் தைக்கப்பெற்ற ஒரே உடை கையோடு கூடிய மேல்சட்டை இரவிக்கை மட்டுமே.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்திய அரசர்களின் மெய்க்காப்பாளராகப் பணிபுரிய வந்த கிரேக்க மற்றும் உரோமானியப் பெண்களால் இரவிக்கை கொண்டு வரப்பட்டது. இரவிக்கையைக் கிராம மக்கள் சட்டை என்றனர்.

“சட்டை போட்டு மார்பிறுக்கி
தண்ணீர் சுமக்கும் மச்சி-உன்
சட்டை போட்ட கையாலே கொஞ்சம்
தண்ணி தந்தாலாகாதோ”³³

என்னும் நாட்டுப்பாடல் இதனை உணர்த்துகிறது. அரசியர், பூந்துகில், கலிங்கம் முதலிய ஆடைகளை உடுத்தினர். அரசியரைப் போன்று உயர்நிலை மகளிரும் பட்டு, துகில், கலிங்கம், தூசு முதலான சிறந்த ஆடைகளை உடுத்தியதாகச் சங்க இலக்கியம் சுட்டுகிறது.

சீரை என்ற சொல் மரவுரியைக் குறிக்கும். அயோத்தி மாநகரில் அரசகோலம் துறந்து தவக்கோலம் புனைந்து கானகம் நோக்கிச் சென்ற இராமனும் சீதையும் சீரை உடுத்தியிருந்தார்கள் என்று கம்பராமாயணப் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“சீரை சுற்றித் திருமகள் பின் செல
மூரி விற் கை இளையவன் முன் செல
காரை ஒத்தவன் போம்படி கண்ட, அவ்
ஊரை உற்றது உணர்த்தவும் ஒண்ணுமோ”³⁴

பெண்கள் துறவிகளாக இருந்தால் அவர்கள் வெள்ளாடை உடுத்த வேண்டும் என்ற நிலை இருந்தது. மணிமேகலை பிக்குணிக் கோலம் கொண்டபோது தூய வெள்ளாடையை உடுத்தினாள் என மணிமேகலைக் காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. விதவைகளும் வெள்ளாடை அணிய வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இருந்தது. பெண்கள் பருவமடைந்த காலம் மட்டுமன்றி, மாதவிடாய்க் காலமும் பூப்பு எனப்பட்டது. பூப்படைந்த காலத்தில் பெண்கள் அதை உணர்த்துவதற்காகச் சிவப்பாடை அணிந்ததாகத் தெரிகிறது. இதனால் சூழல் நோக்கியும், பருவம் நோக்கியும் தமிழர் ஆடை அணிந்துள்ளனர் எனத் தெரிகிறது. சிறுமியர் அணியும் ஆடை சிற்றாடை எனப்படும். மழையில் நனைந்துவந்த ஓளவையாருக்குப் பாரி மகளிர் நீலச் சிற்றாடை கொடுத்து உதவினர். இந்த நிகழ்வை ஓளவையார் தம் தனிப்பாடல் திரட்டில்,

“பாரி பறித்த பறியும் பழையனூர்க்
காரி கொடுத்த களைக்கொட்டும் சேரமான்
வாரா யெனவழைத்த வாய்மை மிம்மூன்றும்
நீலச்சிற் றாடைக்கு நேர்”³⁵

என்று குறிப்பிடுவதை அருள் பத்மநாசன் தம்முடைய நூலில் மேற்கோள் காட்டுகின்றார். பாரியென்னும் வள்ளல் என்னைப் போகக் கூடாது என்பதற்காகப் பிடித்திழுத்ததும் பழையனூரில் குடியிருக்கும் காரியென்னும் உழவன் களைவெட்டும்படி தந்தை களைபிடுங்கு கருவியும் சேரமான் வருக என்றழைத்த உண்மை அன்பும் இந்த நீலச் சிற்றாடைக்குச் சமமாகும் என்கிறார் ஓளவையார்.

2.4 ஆடை நெய்த முறை

மக்கள் நாகரிகம் அடையத் தொடங்கியதும் கையாண்ட முதல் கைத்தொழில் நெசவுத்தொழில் என்று அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். நெசவுத் தொழிலுக்குப் பருத்தி மிகவும் இன்றியமையாத மூலப் பொருள். தமிழகத்தில் பருத்தி விளைவு மிகுந்திருந்தது என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் பறை சாற்றுகின்றன.

பருத்திப் பஞ்சை அதனுடைய கொட்டையிலிருந்து பிரித்தெடுக்க வில்லினைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை, “வில்லெறி பஞ்சின் வெண்மழை தவழும்” (அகம்.133-5) என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலடி நமக்கு உறுதிப்படுத்துகிறது. பருத்திக் கொட்டையை நீக்கித் தூய்மை செய்யும் போது பஞ்சின் புறத்தோலினையும் எஞ்சி நிற்கும் கொட்டையையும் தூசிணையும் நீக்குவதற்காக நன்றாகப் புடைத் தெடுப்பார்கள் என்பதனை,

“சிறையும் செற்றையும் புடையுநள் எழுந்த
பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்து”³⁶

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் உறுதிப்படுத்துகிறது. மகளிர், பருத்திப் பஞ்சினைச் செப்பஞ் செய்து நுண்ணிய நூலாக நூற்பதில் கைத்திறம் பெற்று விளங்கினர். இப்பெண்கள் பருத்திப் பெண்டிர் என அழைக்கப்பட்டனர். மேலும் கணவரை இழந்த மகளிர் இத்தொழிலில் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பது,

“ஆளில் பெண்டிர் தாளிற் செய்த
நுணங்கு நுண் பனுவல்..”³⁷

என்னும் நற்றிணைப் பாடலடிகளால் தெரிய வருகின்றது. பருத்திப் பெண்டிர் நூற்று இழைத்துத் தந்த நூலைப் பாவாக விரித்துத் தறியில் நெய்து ஆடையாகக் கொடுக்கும் கடமை ஆடவர் தொழிலாய் அமைந்தது. பஞ்சி நூலையும் படிப்பு நூலையும் ஒற்றுமைப்படுத்தி பவணந்தி முனிவர்,

“பஞ்சி தன் சொல்லாப் பனுவ லிழையாகச்
செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா - எஞ்சாத
கையே வாயாகக் கதிரே மதியாக
மையிலா நூன்மடியு மாறு”³⁸

எனக் கூறுகிறார். நூற் நூற்றல் மட்டுமன்றித் துணிகளுக்குப் பலவண்ணங்கள் ஊட்டும் கலையில் தமிழக நெசவாளர் தேர்ந்திருந்தனர். ஆடைகளுக்குப் புகை

மட்டுமன்றிச் சுண்ணமும் தூவி மணங் காட்டியதனைத் திருத்தக்க தேவர் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

“கற்கணஞ் செய்த தோண் மைந்தர் காதலால்
நற்சுணப்பட்டுடைப் பற்ற நாணினால்
பொங்கணத்தால் விளக்கவிப்ப பொங்கிய
பொற்கணம் புறம்பணை தவழும் பொற்பிற்றே”³⁹

பாரசீக அரசனுக்கு இந்தியர்களால் செவ்வண்டியிலிருந்து பெற்ற ஒரு வண்ணக் கலவையால் வண்ணம் ஊட்டப்பட்ட பருத்தி நூல் அனுப்பப்பட்டதாக மேலைநாட்டு வரலாற்று அறிஞர் குறிப்பிடுவர்.

சங்கக் காலத்திலேயே மெல்லிய ஆடைகள் எகிப்து, கிரேக்கம் போன்ற நாடுகட்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. கலிங்கம், வங்கச் சாதர் போன்ற ஆடைப் பெயர்கள் பிற நாட்டினின்று வருவிக்கப்பட்ட ஆடைகளின் பெயர்களைக் குறித்து அவை. கலிங்கப் பெட்டி, யவனப்பேழை என்பனவும் வாணிகத் தொடர்பை விளக்குவனவே. இவை ஆடையுடன் வந்த பேழைகளாக அல்லது ஆடைகளை வைத்துக் கொள்ளப் பிற நாட்டினரிடம் இருந்து வருவித்துக் கொண்டனவாக இருக்கலாம் என்று கே.பகவதி, தமிழர் ஆடைகள் (ப.225) என்னும் தம் நூலின் வழி தெரிவிக்கிறார்.

நெசவாளர் தனித்தெருவில் வாழ்ந்தனர். பல்லவரும் சோழரும் நூல் நூற்போர், நெசவு நெய்வேர் மீது வரிகள் விதித்துள்ளனர். அதுமட்டுமின்றி துணிவெளுக்கும் வண்ணார்க்கும் வரி விதித்துள்ளனர் எனக் கே.கே.பிள்ளை “தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும் (ப.48) என்னும் தம் நூலில் கூறுகிறார். பொதுவாக ஆடைத் தொழிலாளர் வாழ்க்கை அன்று முதல் இன்றுவரை “திங்களை நிர்வாணமாக்கிப் பிறர் உடுத்தப் பாடுபடுகின்றனர்” என்ற கூற்றை உண்மையாக்குகிறது.

2.5 உடையில் மாற்றம்

இன்று பல்வேறு பண்பாட்டுத் தொடர்புகளால் உடையணியும் முறையில் மாற்றம் ஏற்பட்டு வருகிறது. அலுவலகம் செல்லும் ஆண்கள் ஐரோப்பியரைப் போல உடைகளை அணிந்து வருகின்றனர். அரசியல் கட்சியிலுள்ள ஆண்கள், வேட்டி அணிந்தாலும் தத்தம் கட்சியினருக்குரிய நிறத்தை அந்த ஆடையில் அமைக்கின்றனர்.

தமிழகத்தில் இன்றும் மணவறையில் அமரும் மணமகன்கள் தமது பாரம்பரிய உடையான வேட்டி சட்டை அணிந்துதான் திருமணம் செய்து கொள்கின்றனர். பெரும்பாலும் கோயிலுக்குச் செல்லும்போது ஆண்கள் வேட்டி அணிந்தே செல்கின்றனர். பெரும்பாலும் கோயிலுக்குச் செல்லும்போது ஆண்கள் வேட்டி அணிந்தே செல்கின்றனர். தென் மாவட்டங்களில் சில கோயில்களில் வேட்டி அணிந்துதான் கோவிலுக்கு வரவேண்டும் என்ற வழக்கம் உள்ளது. அண்டை மாநிலமான கேரளாவில் வாழும் மக்கள் பெரும்பாலும் வேட்டியையே அணிகின்றனர்.

திருமண நிகழ்வில் பெண்கள் பெரும்பாலும் சேலை உடுத்துகின்றனர். அதோடு வட இந்தியப் பெண்கள் அணிவது போலத் தம் உடையை மாற்றிக் கொண்டுள்ளனர். சாதி அடிப்படையில் இருந்த உடை முறைகள் நீங்கி வருகின்றன. இசுலாமியப் பெண்களிடம் முகத்திரை கொண்டு முக்காடிடும் வழக்கம் குறைந்து வருகிறது. கைம்பெண்கள் வெள்ளைச் சேலை அணிவது மிகவும் குறைந்து விட்டது. பார்ப்பனச் சமூகத்துப் பெண்கள் முக்காடிடுவதும் குறைந்து விட்டது.

பல்வேறு துறையில் பணி செய்கின்றவர்கள் தனித்தனி உடை வகைகளை மேற்கொள்கின்றனர். மருத்துவர்கள், செவிலியர்கள், படை வீரர்கள், காவலர்கள், நடத்துநர், ஓட்டுநர் முதலான பணியாளர்கள் தத்தமக்கென்று ஒரு சீருடை அணிந்து வருகின்றனர். உடலை மறைக்க ஆடை என்ற நிலைமாறி உடல் உறுப்புகளை எடுப்பாகக் காட்ட ஆடை என்ற நிலையும் தற்போது வேரூன்றி வருகின்றது. ஆடை என்பது மனிதனுக்கு உயிர் போன்றவை. அத்தகைய ஆடையைப் பற்றி புறநானூற்றின்கண்,

“தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றியும்
வெண்குடை நிழற்றிய வொருமையோர்க்கும்

உண்பது நாழி, உடுப்பவையிரண்டே”⁴⁰

என்று ஆடையை குறித்து கூறியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கிய பாடல்களைத் தொடர்ந்து திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி, காப்பியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், இக்கால இலக்கியங்கள் முதலிய அனைத்து இலக்கியங்களும் பதிவு செய்து ஆடையின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றன. உண்டி முதற்றே உலகம் இயங்கினும், உண்டியையும் விட உலகில் இன்றியமையாதது ஆடை என்பது சான்றோர் தம் முடிவு. இதனை,

“கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதும்
உண்பது உம் இன்றிக் கெடும்”⁴¹

என்னும் வள்ளுவர் வாக்குத் தெளிவாக்கும், தெய்வப் புலவர் இக்குறளில் உயிர் கொடுக்கும் உண்டியை முதலில் கூறவில்லை, “மயிர் நீர்ப்பின் வாழாக் கவரிமான்” அன்ன மாந்தர்க்குத் தேவையான உடையையே சொல்லிச் செல்கின்றார். ஆடையில்லா மனிதன் அரை மனிதன், ஆள்பாதி ஆடைபாதி என்ற தமிழர் பழமொழிகளும் இதன் காரணமாகவே திளைத்தன என்றும் கூறப்படுகிறது. காப்பியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலை அறம் எது எனக்கூற வரும்போது ஆடையின் அவசியத்தை எடுத்துரைக்கின்றது.

“அறம் எனப்படுவது யாது எனக் கேட்பின்
மறவாதிதுகேண் மன்னுயிர்கெல்லாம்
உண்டியும் முடையும் முறையுளு மல்லது”⁴²

எனக் கூறுகின்றது. எனவே மனிதர்களுக்கு உணவு, உடை, உறையுள் இவை மூன்றும் அடிப்படைத் தேவையாகும். இவற்றுள் ஒருவேளை உணவு இல்லையென்றாலும், தங்குவதற்கு சொந்தமான இருப்பிடம் இல்லையென்றாலும் வாழ்ந்திடலாம். ஆனால் நம் மானத்தைக் காக்கும் ஆடையே நம் வாழ்விற்கு முதன்மையானதாக கருதப்படுகிறது. இதனை,

“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோலே அங்கே
இடுக்கன் கலைவதாம் நட்பு”⁴³

என்ற வள்ளுவரின் சொற்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. மேலும் “உண்ணுதல் தம் விருப்பத்திற்கேற்ப அமையலாம் ஆனால், உடுத்துதல் பிறர் விருப்பத்திற்கேற்ப அமையவேண்டும்”⁴⁴ என்று தமிழர் ஆடைகள் என்னும் நூலில் கு.பகவதி அவர்கள் கூறுகிறார்.

இன்றைய தமிழர் வாழ்வில் ஆடைகள், உடலை மறைப்பதற்கும் அழகுணர்வை தரும் நோக்கத்தோடும் அணியப்பட்டு வருகின்றன. சங்ககாலத்தில் மரவுரி, தழையுடை, தட்சை, கவசம், பூந்துகில், கலிங்கம், கோடி நுண்துகில், வம்பு, இலைகள், தழைகள், படம், சிதாஅர், காழகம், துகில், அறுவை, பருத்தியாடை, முதலானவற்றை அணிந்து தன்உடலுக்கும், பிறர் மனதிற்கும் அழகு சேர்த்துள்ளனர். மேலும் பருவ காலத்திற்கும், காலஓட்டத்திற்கும் தகுந்த ஆடை உடுத்தி உள்ளனர்.

மேலும் சங்கப் பனுவல்களில் ஆடையைக் குறிக்க பல பெயர்கள் இருப்பதையும் காணப்படுகிறது. சான்றாக நல்லாடை (முல்லை,37) உடை (புறம். 390:4), ஆடை (பரி. 21:62), அறுவை (பொருந.83), துகில் (குறி-55, பட்டி.106), கலிங்கம் (பெரு.469, புறம். 397-15), பருத்தியாடை (அகம்.133:6, நற்றி, 247:4),

ஈரணி (பரிபா.6:28-29, பரிபா.7:61, அகம் 166:13-14, அகம் 266:5-6), தேலாடை (திருமு. 128-130), மரவுரியாடை (திருமு. 126), பட்டாடை (பொருந. 155), சிலப்பதிகாரத்தில் 36 வகையான ஆடை அணிகலன்கள் குறிப்பிடுகின்றது என்று அறிஞர் பெருமக்கள் கூறுகின்றதை மேற்கண்ட பாடல் எண்களின் வழி அறியலாம். மேலும் தலைமகள் ஆடை அணிந்திருந்ததை பற்றி,

“கூழை விரித்தல் காதொன்று களைதல்
ஊழணி தைவரல் உடைபெயர்த் துடுத்தலொடு
கெழீஇய நான்கே இரண்டென மொழிப”⁴⁵

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவில் தலைவி உடைபெயர்த்துடுத்தல் என்று கூறும்போது தலைமகள் ஆடை அணிந்திருந்தது தொல்காப்பியத்தின் வழி அறியலாகிறது. அரசர்களுக்குரிய ஆடைகள், வீரர், தலைமக்களுக்கு உரிய ஆடைகள் என்று பலவிதமானவர்களின் ஆடைகள் பற்றிக் குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் விரிவாக பேசுகின்றன.

2.6 சிறார் ஆடைகள்

மேற்கூறிய தமிழர் ஆடைகள் பற்றிய புரிதல்களோடு சங்க இலக்கியத்தின் பாடல்களின் வழியாக சிறார்களின் ஆடை பற்றி ஆய்ந்தறியலாம். சங்க இலக்கிய பாடல்களில் பெரும்பாலும் தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் ஆடை அணிகலன்கள் உருவத்தோற்றம் பற்றிய பதிவுகள், ஏராளமாக காணக்கிடக்கின்றன. ஆனால் சிறார்களைப் பற்றிய பதிவுகள் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுவதைப்போலவே சங்க இலக்கிய பாடல்களில் சிறார்களின் ஆடைகள் குறித்த பதிவுகளும் மிகக்குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. கிடைக்கும் தரவுகளின் அடிப்படையில் சிறார்களின் ஆடைகள் குறித்து விரிவாகக் காணலாம். சிறார்களின் ஆடைகள் குறித்த குறிப்புகள் சங்க நூல்களில் குறைவாகவே உள்ளன. சிறார்களுக்கு ஆடை அணிவித்ததை புறநானூற்றுப் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

ஆடை உடுத்தத் தெரியாத மகனை அழைத்து, அவன் இடையில் வெள்ளாடையை கழன்று விழாத வகையில் இறுக்கக்கட்டிப் போருக்கு அனுப்பும் அன்னையைப் புறநானூற்றுப் பாடலில் காணலாம். அதாவது தன் குடிக்கு அவனையன்றி வேறு ஒரு மகனும் இல்லை, அம்மகனை அழைத்து “வெண்மையான ஆடையை உடுத்தி பரந்து விரிந்து கிடந்த குடுமிக்கு எண்ணெய் வைத்து தலைவாரி வேல்கைக் கொடுத்து போருக்கு அனுப்பியதை,

“வேல்கைக் கொடுத்து, வெளிது விரித்து உடையி

பாறு மயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி”⁴⁶

என்ற பாடல் குறிப்பிடுகிறதும் இதன்மூலம் சிறுவர்களின் உடை இடையில் அணிவித்த தன்மையும், போருக்கு செல்கையில் வெள்ளாடை உடுத்தி சென்றனர் என்பதையும் அறிய இயலுகிறது. இக்கருத்தமைந்த பாடலைப் போல சங்க இலக்கியத்திற்கு பின் தோன்றிய மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் ஒரு காட்சி வருகிறது.

“செல்வாய்க் குதலை மெய்ப்பெறா மழலை

சிந்துபு சின்னீர் ஐம்படை நனைப்ப

அற்றம் காவாச் சுற்றுடைப் பூந்துகில்

தொடுத்தமணிக் கோவை உடுப்பொடு துயில்வரத்

தளர்நடை தாங்காக் கிளர்பூண் புதல்வரைப்”⁴⁷

என்ற அடிகள், பிள்ளையின் அறியாமை உணர்வையும், அதன் அப்பழுக்கற்ற வெள்ளை மனமும், அறைகுறையாக ஆடை அணிந்திருக்கும் அழகையும் சுவைபட குறிப்பிட்டுள்ளதை அறியலாம். மேலும் கலித்தொகையுள் தாய்தந்த பூத்தொழில் மிக்க கரையுடைய நீலநிற ஆடையை இடையிலே தவழுமாறு உடுத்திக் கொண்டு பாங்கர்க் கொடியும் முல்லைக் கொடியும் படர்ந்த தோட்டத்திலே நம் ஆட்டினத்து ஆயர் மகளிரோடு மெய்யை அசைத்து விளையாடினோம் என்று தன் குழந்தை பருவத்தில் நடந்த நிகழ்வினை கூறுகிறாள் தலைவி,

“தீம்பால் கறந்த கலம்மாற்றி, கன்று எல்லாம்

தாம்பின் பிணித்து, மனைநிறீஇ, பாய்தந்த

பூங்கரை நீலம் புடை தாழ் மெய்அசைஇ, பாங்கரும்

முல்லையும் தாய் பாட்டங்கால்”⁴⁸

என்று இப்பாடல் விளக்குகின்றது. இப்பாடலில் வரும் பூங்கன் நீலம் தடை தாழ்மெய் அசைஇ என்ற வரியில் சிறார்கள் பூ வேலைப்பாடு நிறைந்த நீலநிற ஆடையை இடையிலே அணிந்திருந்தனர் என்ற குறிப்பு காணப்படுகின்றது. கலித்தொகையின் மற்றொரு பாடலில் “அழகிய நிறத்தை ஒழியாமல் தோற்றுவிக்கும் இடையிலே, சுற்றிய கழன்ற அழகினை உடைய துகில் நெகிழ்ந்து உள்ளீடு மணியாற் பொலிந்த கிண்கணியின் ஒலி எழாமல் பாதங்களிலே படிந்து தடுத்தது” என்பதினை

“மைஅற விளங்கிய மணிமருள் அவ்வாய் தன்

மெய் பெறா மழலையின் விளங்கு பூண் நனைத்தர,

பொலம் பிறையுள் தாழ்ந்த புனை வினை உருள்கலன்
நலம்பெறு கமழ் சென்னி, நகையொடு துயல்வர,
உருளஞ்சாது இடை காட்டும் உடைகழல் அம்துகில்
அரி பொலி கிண்கிணி ஆர்ப்பு ஓவா அடி தட்ப”⁴⁹ (கலித்.81)

மேற்கண்ட பாடல்குறித்து கருத்துரை வழங்கிய தாயம்மாள் அறவாணன் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் சிறார்களின் ஆடைபற்றிக் கூறும்போது “அக்காலத் தாயர் தம் குழந்தைகளுக்கு அழகிய நிறமுடைய துகில்களை அணிவித்திருந்தனர் என்பதினையும் அத்துகில் நீண்டிருப்பதால் குழந்தையின் கால்களில் அணிவித்திருந்த சதங்கையைத் தடுக்க, சதங்கை ஒலியெழுப்பாது இருக்கிறது”⁵⁰ கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

கலித்தொகையில் அமைந்த மற்றுமொரு பாடலின்கண் குழந்தை இடையில் ஆடை உடுத்தியிருப்பதை கைவேலைப் பாடமைந்த பொற்காசுகளையும் அதன் மேலே அழுக்கில்லாத சிவந்த பவளவடங்களையும், அவற்றின் மேலே உடுத்தின ஐதாய்க் கழல்கின்ற மென்பட்டாடையும் இடுப்பிலே உடுத்தியுள்ளாய், என்று தலைவி கூற்றாக வருகிறது.

“உடுத்தவை, கைவினைப் பொலிந்த காசு அமை பொலங்காழ், மேல்
மைஇல் செந்துகிர்க் கோவை; அவற்றின் மேல்
தைஇய, பூந்துகில், ஐது கழல் ஒரு திரை
அன்னையோ! யாம் எம் மகனைப் பாராட்ட கதுமெனத்”⁵¹

மேற்கூறிய பாடலில் பூந்துகில் என்னும் சொல்லாடல் இடம்பெற்றுள்ளது. பூந்துகில் என்பது பூவேலைப்பாடமைந்த ஆடையை சிறுவன் அணிந்திருந்தான் என வருகின்றது. மேற்கூறிய பாடலில் இடை காட்டும் உடைதழல் அம்துகில் என்னும் வரியில் சிறார்கள் இடையில் கட்டும் ஆடையைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. கலித்தொகை பாடல்களில் சிறார்களின் பூவேலைப்பாடு நிறைந்த ஆடைகளைப் பற்றியும் இடையில் உடுத்தக்கூடிய ஆடைகள் பற்றியும் பாடல் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

3. அணிகலன்கள்

தமிழர்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்தனர். இயற்கையில் கலந்துள்ள அழகுணர்ச்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். தொடக்கக் காலத்தில் கண்ணுக்கினிய காட்சியைத் தந்த பல்வகையான தளிர்களையும் மொட்டுகளையும் மலர்களையும்

செடி கொடிகளையும் காதுகளில் செருகியும் கழுத்தில் அணிந்து கொண்டும் கைகளில் தலையிலும் சுற்றிக் கொண்டும் தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டனர்.

நாகரிகம் வளர வளரத் தமிழகத்தில் கிடைத்த பொன், வெள்ளி முதலிய உலோகங்களைக் கொண்டும் முத்து, பவளம், முதலிய மணிகளைக் கொண்டும் அணிகலன்கள் செய்து அணிந்தனர். பூண், அணி, பணி, இழை, கலன், நகை முதலிய சொற்கள் தமிழில் வழங்குவதைக் கொண்டு தமிழர் பண்பாட்டில் அணிகலன்களின் பயன்பாடு தெரிகிறது. அணிகலன்களை அழகுபட செய்வதற்கென்று கைதேர்ந்த பொற்கொல்லர்கள் இருந்ததை,

“பொன்னுந் துகிரு முத்து மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்து
அருவிலை நன்கலம் அமைக்கும் காலை”⁵²

எனப் புறநானூறு கூறுகிறது. பண்டைக் காலத்தில் அணிகலன் செய்வதில் பெயர் பெற்று விளங்கிய கொடுமணம், பந்தர் என்ற இரண்டு ஊர்களைப் பற்றிய பதிற்றுப்பத்து,

“கொடுமணம் பட்ட வினைமாண் அருங்கலம்
பந்தர்ப் பயந்த பலர் புகழ் முத்தம்”⁵³

எனக் குறிப்பிடுகிறது. பொன்னுக்கு அடுத்த நிலையில் வெள்ளி இருந்தது. காலில் அணியப்படும் தண்டை, சதங்கை, சிலம்பு போன்ற அணிகள் வெள்ளியால் செய்யப்பட்டன. ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர், ஆகிய மூவரும் தலையணிகள் கழுத்தணிகள், கையணிகள், கைவிரலணிகள், பாத அணிகள் அணிந்துள்ளனர். இடையணி, துடையணி என்னும் இரண்டும் பெண்களுக்குச் சிறப்பு செய்யும் அணிகலன்களாக இருந்தன.

3.1 தலையணிகள்

தொய்யகம், முகம், பூரப்பாளை, புல்லகம், தென்பல்லி, வட்டப்பல்லி, சிலம்பகம், குடை, தலைசட்டி, குடாமணி, சூரியப் பிரபை, சந்திரப்பிரபை, வலம்பு, சிதேவி, கோதை, ஓடை, சூட்டு, பட்டம், சடை, நாகம், சடைத்திருகு, குச்சம், குஞ்சம் முதலிய தலையணிகளாகும்.

3.2 கழுத்தணிகள்

அரும்பொட்டி, மணிவடம், கண்டவளையம், கிரீவம், சரப்பளி, கொத்து, அரும்புச்சரம், மலர்ச்சரம், கண்டசரம், கண்டமாலை, அட்டிகை, ஞான் சவடி, காகமாலை, காரை, பொட்டு, சூலம், சங்கிலி, மங்கலநாண், புலிப்பல்தாலி, மார்ப்பதங்கம், சந்திரவட்டமாலை என்பன கழுத்தணிகள்.

3.3 காதணிகள்

தோடு, ஒட்டு, ஓலை சின்னப்பு, கன்னப்பூ, குழை, கம்பி, வல்லிகை, குணுக்கு, கடுக்கன், கம்மல், மகரி, விரசன்னம், திரிசரி, பஞ்சசரி, நவசரி, நவகண்டி, கடிப்பிணை, குண்டலம், மடல், பாம்பணி, நாகப்படம், குதம்பை, நிலக்குதம், சந்திரபாணி, குரடு, செவியீடு, பச்சைக்கிளி, தொங்கல் முதலியன காதணிகள்.

3.4 கையணிகள்

வாகுவலயம், கேயூரம், அங்கதம், தோள்வளை, தொடி, காப்பு, கடகம், கைச்சங்கிலி, ஆடகம், கச்சாரி, வளைக்கங்கணம், மகரவாய், புரிவளை, பரியகம், கைக்கட்டு, முருக்கு, வால்வளை, பைந்தொடி, தொடி, கொலுசு, குருகு, சரிவண்டு, சங்கு, வங்கி, சூடகம், கன்று பிடிக்கை, ஆனிக்காப்பு, தோடா, பவளப் பல்வளை, நவமணிவளை, இடைச்சரி, பாசித்தாமணி, நெளிவளை, முழுகு, பாட்டுலா, இரட்டைக்கடகம், தோள்பட்டை முதலியன கையணிகள்.

3.5 கைவிரல் அணிகள்

மோதிரம், ஆழி, வீசம், இலச்சினை, அரும்பு, தடை, நெளி, வாளைப்பகுவாய், மரகதச்செறி, மகரவாய், மணியாழி, வட்டப்பூ, மரகதநாயகம், பல்லுருவமோதிரம் முதலியன கைவிரலணிகள்.

3.6 மூக்கணிகள்

ஒற்றைக்கல் மூக்குத்தி, பல்வடிவ மூக்குத்தி, புல்லாங்கு, நத்து முதலியன மூக்கணிகள்.

3.7 கால் விரலணிகள்

கால் மோதிரம், மிஞ்சி, மெட்டி, பீலி, மகரவாய், நெளி, காலாழி, பீலாழி முதலியன கால் விரலணிகள்.

3.8 பாத அணிகள்

பாடகம், பாதரசம், கிண்கிணியாரம் புனையாரம், பாதசாலம், சதங்கை, சிறுமணி, நூபுரம், பரிபுரம், பரியகம், சிலம்பு, அரவம், தண்டை, பாத கடகம், குடச்சூழல், நெகிழம், புகங்க கடகம், கண்டை, வீரக்கழல், கொடைக்கழல், காற்சரி முதலியன பாத அணிகள்.

3.9 இடையணி வகைகள்

மேகலை (7 வருடம்), காஞ்சி (8 வடம்), கலாபலம் (16 வடம்), பருமம் (18 வடம்), விரிசிகை (32 வடம்), தேரை, அத்து, மாணா அரைப் பட்டிகை, அரைஞாண், உதரபந்தம், இரத்தனம், கடி சூத்திரம் கீர்த்தி முகம், இடைச்செறி, சதங்கை, மணிக்கோவை, ஐம்படைக் கோவை, அரைச்சதங்கை, அரைவடம், அரைமூடி, கச்சி, கச்சைப்புறம் முதலியன இடையணிகள். மேற்கூறியதை உறுதிப்படுத்தும் பழம்பாடல் வருமாறு,

“எண்கோவை காஞ்சி எழுகோவை மேகலை
பண்கொள் கலாபம் பதினாறு - கண்கொள்
பருமம் பதினெட்டு முப்பத் திரண்டு
விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று”⁵⁴

பிற சான்றுகள்

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டைப் பார்க்க வந்த மார்க்கோபோலோ என்னும் வெளிநாட்டுப் பயணி சுந்தர பாண்டியன் தன் கழுத்தில் விலை மதிக்க முடியாத பன்மணி மாலையும் மார்பில் விலையேறப் பெற்ற இரு மணியாரமும் தோளில் மூன்று பன் முத்துக் கடிகையும் காலில் கழலும் கால் விரல்களில் மோதிரமும் அணிந்திருந்ததாகக் கூறியிருக்கிறார்.

சித்தன்னவாசலில் ஆடல் மகளிர் இருவரின் ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. அதில் அவர்கள் கச்சணிந்து பல அணிகலன்கள் பூண்டு காட்சி தருகின்றனர். இவர்களின் விரல்களில் மோதிரமும் கரங்களில் காப்பும் வளையலும் முழங்கையின் மேல் கடகமும் கழுத்தினில் மணிகள் பதித்த முத்தாரமும் காதில் கல்லிழைக்கப் பெற்ற காதணியும் குழையும் கொண்டையிட்ட கூந்தலில் தாழை மடல்களும் நெற்றியில் சுட்டியும் உடலின் மேல் மெல்லிய மேலாடையும் தரித்துள்ளனர். இவ்வோவியங்கள் பாண்டியர் காலத்துப் பெண்கள் அணிந்த அணிகலன்களைக் காட்டுகின்றன.

தொடக்க காலத்தில் மலர் முதலான இயற்கைப் பொருள்கள் கொண்டு அலங்கரித்த தமிழர் பொன், வெள்ளி, முத்து எனத் தமக்குக் கிடைத்தவைகளைக் கொண்டு தான் கண்ட மலர், மீன் முதலிய உருவங்களைக் கொண்டு பொறிந்து அணிகலன்கள் அமைத்துக் கொண்டனர் என அறிய முடிகிறது. இம்முறை பிற்காலத்தில் மாறி வட்டம், சதுரம் போன்ற கோண வடிவம், உருவற்ற வேலைப்பாடுகள் என மாறிவிட்டது.

பொருளாதார அடிப்படையில் செல்வர், விலையுயர்ந்த அணிகலன்களையும் வறியவர், விலை குறைந்த அணிகலன்களையும், பயன்படுத்துகின்றனர். சில ஆண்கள் விரல் மோதிரமும் கழுத்து கண்டிகையும் மட்டுமே அணிகின்றனர். பெண்கள் அன்றாட வாழ்வில் குறைந்த அணிகலன்களையும் விழா நிகழ்ச்சிகளில் மிகுந்த அணிகலன்களையும் கொண்டு அலங்கரித்துக் கொள்கின்றனர். ஒரு மணப் பெண்ணைப் பொன் கொண்டு மதிப்பிடுவதே காலங்காலமாக நம் மரபில் பயின்று வந்துள்ளது.

வரதட்சணையை எதிர்த்து விழிப்புணர்வு இயக்கங்கள் பல வந்தாலும் திருமணத்தின்போது பெண்ணுக்குத் தம் சக்திக்கு ஏற்பப் பெற்றோர் அணிகலன்கள் வழங்குவதைக் காணமுடிகிறது. மேற்கூறிய கருத்துக்களை மனதில் கொண்டும், நம்முடைய இலக்கியங்களில் அணிகலன்கள் குறித்த பதிவுகளை மனதில் கொண்டும், ஒரு புரிதலுடன் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சிறார்கள் அணிந்த அணிகலன்கள் எவை என ஆய்ந்துரைக்கப்படுகின்றன.

3.10 சிறார் அணிகலன்கள்

“கர்ப்பப்பையில் தவழும் போதே குழந்தை தன் தாய் அணிந்திருக்கும் அணிகலன்களின் ஒலிகளுடன் இணைந்து வளர்கிறது ஒன்பது மாதத்தில் வளைகாப்பு விழாவின்போது கைகளில் அடுக்கிய வளையல்களின் ஒலி அலைகள் சிசுவின் செவிக்குள் இசையாகப் பாய்கின்றன. அது இசையாக மட்டுமன்றி குழந்தையை காக்கும் தாயின் அரவணைப்பாக உள்ளது. பிறந்த மேனியுடன் உலகத்தில் உதித்த அந்த சிசுவிற்கு சில நொடிகளிலேயே ஒப்பனை துவங்குகிறது. சில நாட்களிலேயே காப்பு அணிவகுப்பும், தன் பிஞ்சுக் கரங்களையும், விரித்த விரல்களையும் தானே பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்வதைக் கண்டு அது விரலுக்கு மோதிரத்தையும், கரத்திற்கு வளையல்களையும் விரும்புகிறதோ என்று நினைத்து அவற்றை அணிவித்து நிறைவு காண்பது தாய்மையின் பெருமை. முலையின்மீது படர்ந்து தவழும் தாயின் தாலியைத் “தொட்டுக் கொண்டு” தாய்ப்பாலைப் பருகினால் சுவையேறுகிறது, தாயை உச்சி மோந்தவைக்கிறது” என்றும் குழந்தைகள் அணியும்

அணிகலன்களை குறித்து கூறியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. மேலும் குழந்தைகள் தாயிடம் பால் குடிக்கும்போதின் தாயின் தாலியை ஒரு கையினால் பற்றிக்கொண்டு பால் அருந்தும் குழந்தையின் அழகினை கண்டு தாய் மகிழ்ச்சி கொள்வதை இன்றும் நம் கண்கூடாக அமைந்த நிகழ்வாகும். அவைமட்டுமல்லாமல் சங்ககாலத் தாய்மார்கள் தாங்கள் விரும்பிப் பெற்றுதவிய குழந்தையைச் சீராட்டிப் பாராட்டிப், பாலுட்டி ஒப்பனைக் கோலத்தோடு வளர்த்ததையும் கழுத்தில் முத்துவடம், புலிப்பல்தாலி, ஐம்படைத்தாலி போன்ற அணிகலன்களையும், கைகளில் வளையல்கள், பொற்றொடிகளையும் கால்களில் கிண்கிணியையும் குழந்தைக்கு சூட்டி அழகு பார்த்தனர்”⁵⁵ என்று தாயம்மாள் அறவாணன் தம் நூலில் கூறியுள்ளார்.

ஆடையும், ஆபரணங்களையும் அணிந்து தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் மனிதர்கள் அளவற்ற ஆசை கொண்டவர்கள் இதில் ஆண், பெண் என்ற பேதமே இல்லை. தன்னை அழகுபடுத்திக் கொள்வது மட்டுமல்லாமல் தன்னை சார்ந்த தான் ஈன்ற சிறார்களுக்கும் ஆடை அணிகலன் அணிவித்து மகிழ்வார். இதைப்போல சங்க இலக்கியப் பனுவல்களின் வழி சிறார்களுக்கு அணிவித்த அணிகலன்கள் என்னென்ன என்பது பற்றி ஆய்ந்தறிந்து இத்தலைப்பில் விளக்கப்படுகின்றது.

ஒட்டுமொத்தமான சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் விரிவான வாசிப்பு உட்படுத்தும்போது ஆண்கள் பெண்கள் அணிந்துகொள்ளும் அணிகலன்களைப் பற்றி ஏராளமான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. ஆண்களின் அணிகலன்களாக காலில் கழலும் தோளில் வாகுவலயம் என்னும் வளையலும் அணிந்து போருக்குச் சென்றனர். இவற்றைப் பற்றி புறநானூறு போன்ற பகுதியில் காணப்படுகின்றன. பகையர்களை வென்ற மன்னர்கள் தோல்வியுற்ற மன்னரது முடியிலுள்ள பொன்னைக் கொண்டு கழல் செய்து, தாம் அவரை வென்று அடிப்படுத்தியதற்கு அடையாளமாக அணிந்து கொள்வர். இவையன்றி அரசர்கள் பொன்னாலும் மணியாலும் ஆன விலையுயர்ந்த முடிக்கலன், மாலை முதலியவற்றையும் அணிந்திருந்தனர். மேலும் அவர்கள் போருக்குச் செல்கையில், பொன்னால் செய்யப்பட்ட அடையாள மாலைகளை யணிந்து சென்றனர். **பெண்களின் அணிகலன்களாக:** ஆண்மக்களைவிட பெண்களே அதிக ஆபரணங்களைக் கொண்டு தன்னை அழகுபடுத்திக் கொள்வதில் விருப்பமுடையவர்களாக இருப்பதை அக்காலங்களிலும் இக்காலங்களிலும் காணலாம். பெண்களின் அணிகலன்களாக நெற்றிப்பட்டங்கள், காதணிகள், கூந்தலில் பதித்த அணிகலன், முத்துமாலை, சூடாமணி, பிடரியை ஒட்டிப்புல்லகம், வடபல்லி, தென்பல்லி, பின்னளில் பொன்னரி மாலை, நெற்றிச்சூட்டி, வலம்புரிச் சங்கு, பூரப்பாளையம், கடிப்பு, குதம்பை, குண்டலம்,

தொங்கட்டான், பாம்படம், இந்திரநீலக் குதம்பை, சந்திரபாணி, மங்கலநாண், பொன்வளையல்கள் இன்னும் பிற அணிகலன்களையும் அணிந்துள்ளதை அறியலாம். தலைமக்கள் அணியும் அணிகலன்கள் மிகுதியாகக் கிடைப்பதுபோல் இல்லாமல் சிறார்களுக்கான அணிகலன்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. சிறார்கள் அணியும் அணிகலன்கள் புலிப்பல் தாலி, ஐம்படைத்தாலி, கிண்கிணி, முஞ்சரம், பொற்காசுகள் கோர்த்த அணிகலன், பவளம் கோத்த மென்பட்டாடை, நண்டுகள் போல வேலைப்பாடு அமைந்த தொடி, மீன் முத்திரை இட்ட அணிகலன், மூன்றுவடமாலை, கழுமணி, முத்துமாலை, கண்ணிமாலை, ஆணேற்று அவிர்பூண், ஏற்றாமழு, நெற்றிச்சட்டி, மோதிரம் போன்ற அணிகலன்களை சிறார்கள் அணிந்திருந்ததை கீழ்க்காணும் பாடல்கள் மூலம் அறிய இயலுகின்றது.

கலித்தொகையின் பாடலொன்றில் “புதல்வனின் காலில், பசும் பொன்னை உருக்கி இரண்டு வடமாக்கி நெருப்பிலிட்டு ஒளிபெறச் செய்த பாதரசம் அணிவிக்கப் பெற்றுள்ளது, இடையில் பொற்காசுகளும், அதன்மேல் பவழம் கோத்த மெண்பட்டாடையும் கட்டப்பெற்றுள்ளன. கைகளில் நண்டுகண் போன்ற வேலைப்பாடு அமைந்த தொடி அணிவிக்கப் பெற்றுள்ளது. கழுத்தில் எறியாக வாளும், ஏற்றாத மழுவும் நெருக்கமாகக் கட்டி இடப இலச்சினையோடான அணி தொங்கவிடப் பெற்றுள்ளது. கருங்கடல் முத்து, பலவகை மணியோடு கூடிய மூன்று வட மாலையும் அணிவிக்கப் பெற்றுள்ளது. கழுமணி போன்ற மாலையும் கழுத்தில் கிடப்பதாக அமைந்துள்ளது என்ற குறிப்பில் சிறார்களுக்கான ஏராளமான அணிகலன்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இதனை கீழ்வரும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

“காலவை, சுடுபொன் வளைஇய ஈரமை கற்றோடு
பொடி அழற்புறம் தந்த செய்வறு கிண்கிணி
உடுத்தவை, கைவினைப் பொலிந்தகாசு அமை
- - - - - பொலங்காழ்; மேல்
பூண்டவை, எறியா வாளும் ஏற்றா மழுவும்
செறியக் கட்டி, ஈர் இடைத் தாழ்ந்த;
சூடின, இருங்கடல் முத்தமும், பல்மணி, பிறவும்”⁵⁶

என்று குழந்தைகளுக்கு கிண்கிணி, பொற்காசுகள், பவள வடம், அவிர்தொடி, எறியாவாள், ஏற்றாமழு, ஆணேற்று அவிர்பூண், முத்துமாலை, கண்ணி, மாலை முதலிய அணிகலன்களை அணிந்திருந்ததினால் மகன் அணிக்கு அணிகலனாய்த் திகழ்ந்தான் என்பதையும் தமிழர் அணிகலன் செய்வதில் சிறந்து இருந்தனர் எனத்

தெரியலாகிறது. மேலும், அணிகலன்களோடு பிள்ளைகளுக்குக் கண்களில் மை பூசுகின்ற பழக்கம் இருந்ததை, ஐங்குறுநூற்று பாடலொன்று “காண்பார்க்கு விருப்பத்தை ஊட்டும், பேரழகுடைய மையுண்ட கண்ணை உடைய மகன் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் ஐங்குறுநூற்றில் பாடலில்

“மாதர் உண்கண் மகன் விளையாட,
காதலித் தழீஇ இனிது இருந்தனனே”⁵⁷

என்னும் பாடல் வரியில் சிறார்க்கு கண்களுக்கு மையிட்டு அழகுபடுத்தியதை காட்டுகின்றது. மேலும் ஐங்குறுநூற்றில் பாடலில், சோழ அரசர்களில் ஒருவனான திருமாவளவனின் குழந்தைகள் விளையாடும்போது காலில் கழல் அணிந்து கொண்டும் பொன்னாலான தொடிகளை அணிந்துகொண்டும் விளையாடுவதாக பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகின்றது.

“பசுமணி பொருத பருளர் எறுழ்க் கழற்கால்,
பொன்தொடிப் புதல்வர் ஓடி ஆடவும்
- - - - - ”⁵⁸

மேற்கூறிய பாடல் வரியில் பசுமணி என்றும் பொன்தொடி என்றும், சிறார்கள் அணிந்த அணிகலன்களின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. மேலும் பூண் அணிந்த மார்பினை உடைய சிறுவர்கள் அம்பு எய்தி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர் என்பதினை,

“உருமிசை முழக்குஎன முரசம் இசைப்ப,
நுண்பூண் மார்பின் புன்தலைச் சிறாஅர்”⁵⁹

என்ற புறநானூற்று அடிகள் விளக்குகின்றது. இதில் சிறுவர்களின் மார்பில் நுண்பூண் அணிந்த அணிகலன்களை அணிந்திருந்தனர் என்பது அறியலாகிறது. இப்புறநானூற்றுப் பாடலில் வரும் கருத்து குறித்தும் மேற்சொன்ன கலித்தொகை (85) பாடலின் கருத்து குறித்தும் செல்வராசு என்னும் ஆய்வாளர் “மருதக்கலியில் பேசப்பெற்றிருப்பது போன்ற அணிகலன் அணிந்த புதல்வர்களை அப்பாடல்கள் குறிக்கவில்லை, மருதக்கலியில் இடம் பெற்றுள்ள புதல்வர்கள், அரசர்தம் புதல்வர்களாகவே இருக்க வேண்டும்”⁶⁰ என்று “தமிழ்ச் சமூகத்தில் கற்பும் கற்பிப்பும்” என்னும் நூலில் கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. சங்க இலக்கியத்துள் பெரும்பான்மையான பாடல்களில் புலவர்கள் தம் வறுமையை போக்க மன்னனை புகழ்ந்துபாடி பரிசிலை பெற்று இருக்கின்றனர். அப்படி இருக்கையில்

அப்புலவர்களின் பிள்ளைகள் பொன்னால் ஆன அணிகலன்களை அணிந்திருக்க மாட்டோர்களோ என்று கொள்ளவும் முடிகிறது.

கலித்தொகையில் வரும் ஒரு பாடலில் “மாசற்ற பவளம்போன்ற அழகிய வாயினின்றும் பேசும்பொருள் விளங்காத மழலை பேச்சை பேசுதலால் ஒழுகும் எச்சில்பட்டு அணிகள் நனைந்தன என்றும், தலையினுள் பொன்னால் செய்த பிறையுள் சேர்த்த முத்து வடத்தோடே நெற்றியிலே தொங்கும், புனைந்த வேலைப்பாடமைந்த உருண்ட சுட்டி, ஒளியொடு அசைந்தன என்றும், நிறத்தை ஒழியாமல் மிகுந்த அழகினை உடைய துகிலானது, அப்புதல்வன் அணிந்திருந்த கிண்கிணி என்னும் அணிகலன்களை மறைத்தது என்பதை

“மைஅற விளங்கிய மணிமருள் அவ்வாய் தன்
மெய் பெறா **மழலையின்** விளங்கு பூண் நனைத்தர
பொலம் பிறையுள் தாழ்ந்த புனை வினை உருள்கலன்
நலம்பெறு கமழ் சென்னி, நகையொடு துயல்வர”⁶¹

என்ற அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இதன்மூலம் நெற்றிச்சுட்டி, கிண்கிணி போன்ற அணிகலன்கள் சிறார்கள் அணிவித்திருந்ததை அறிய முடிகின்றன. அதாவது குழந்தையின் அறிவினையும், அழகினையும் காணுந்தோறும் பெற்றோர்களுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. இப்பாடலின்கண் தலைவியானவளுக்கு தன் குழந்தையை பார்த்துக் கொண்டிருத்தலையே இன்பம் பயப்பதாகக் கூறுவதை அறியமுடிகிறது.

கலித்தொகையின் மற்றொரு பாடலில் தலைமக்களுக்குள் நிகழும் ஊடலின்போது மனம்வருந்திய தலைவி தன் புதல்வனைப் பார்த்து வருக என அழைத்து பேசும்போது சிறார்களின் அணிகலன்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அதாவது நின்னிடத்து அறவே அன்பின்றி மாறுவார், மாறி விட்டுப் போகட்டும், நின்னைப் பெற்ற யான் கண் நிறைய நின் வரவைக் காணும்படி அருளுக என்றும், நின் மென்மையான தலையிடத்தே கிடந்து ஒளிவிடுகின்ற மூன்றுவட முத்து மாலை அணிந்து வரும் அழகினையும், எம் கண்ணார காட்டுக என்றும், உன் காலிற் சுட்டிய உள்ளீடு மணியாற் புனைந்த, செச்சைகள் ஒலிக்கும்படி வருவாயாக என்றும் தன் மழலையை அழைப்பதை,

“நயம் தலை மாறுவார் மாறுக; மாறா
கயம் தலை மின்னும் கதிர்விடு **முக்காழ்**”
பயந்த எம் கண் ஆர யாம் காண நல்கி
திகழ் ஒளி முத்து அங்கு அரும்பாகத் தைஇப்
பவழம் புனைந்த பருதி சும்பப,

கவழம் அறியா நின் கைபுனை வேழம்
 புரிபுனை பூங்கயிற்றின் பைய வாங்கி
 அரிபுனை புட்டிலின் ஆரங்கண் ஈர்த்து, ஈங்கே
 வருக, எம்பாகமகன்!”⁶²

என்ற பாடல் அடிகளால் சிறார்களுக்கு அணிகலன்கள் அணிவித்து அழகு பார்ப்பது தாய்க்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகும் செயலாக அமைந்துள்ளதையும், பிள்ளைகளையே தன் உலகமாக நினைப்பதையும் அறியமுடிகிறது.

கலித்தொகையின் மற்றொரு பாடலில் பிள்ளைகளுக்கு அணிகலன் அணிவித்த குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பரத்தை என்றாலே சிலருக்கு இழிவானவள் என்று தோன்றுகின்றது என்றாலும் அவர்களிடமும் அன்பு இருப்பதை பின்வரும் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. பரத்தையரிடம் சென்ற தலைவன் மீன் முத்திரை இட்ட மோதிரத்தையும், இடப முத்திரையிட்ட அணிகலன்களையும் அவளுக்கு கொடுத்துள்ளான். தலைவனின் புதல்வனைப் பார்த்த அப்பரத்தையர்கள், தலைவனின் சாயல் சிறுவனிடம் இருப்பது கண்டு தலைவன் கொடுத்த அணிகலன்களையே புதல்வனுக்குப் பூட்டி அழகு பார்த்துள்ளனர் என்னும் கூற்றில் சிறார் அணிந்திருந்த அணிகலன் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

“சுறா ஏறு எழுதிய மோதிரம் தொட்டாள்;
 குறி அறிந்தேன் காமன் கொடி எழுதி, என்றும்
 செறியாப் பரத்தை இவன் தந்தை மார்பில்
 பொறி ஒற்றிக் கொண்டு ஆள்வல் என்பது தன்னை
 அறிஇயச் செய்த வினை”⁶³

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. இதே கருத்தமைந்த மற்றொரு பாடலில்

“வனப்புஉறக் கொள்வன நாடி அணிந்தனள்”⁶⁴

என்ற பாடல் வரியின் மூலமும் சிறார்களுக்கு அணிகலன்கள் அணிவித்து அழகுபார்ப்பது பெற்றோர்கள் மட்டுமன்றி பரத்தையர்களும் விருப்பமுற்று செய்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

3.10.1 புலிப்பல் தாலியும், ஐம்படைத் தாலியும்

சங்க இலக்கிய சிறார்களுக்கு அணிவித்த அணிகலன்களுள் புலிப்பல்தாலி, ஐம்படைத்தாலி என்ற பெயரில் உள்ள அணிகலன்களின் பெயர்கள் வருகின்றன. இவற்றில் தாலி என்னும் சொல்லாடல் இடம்பெற்றிருப்பது குறித்து இன்றைய

சூழலோடு பொருத்திப் பார்த்தால் இவற்றிலிருந்து அது எவ்வாறு வேறுபட்டிருக்கும் என்பதைப் புரிந்துகொண்டால் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வரும் புலிப்பல்தாலி, ஐம்படைத்தாலி என்ன என்பதை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

இன்றைய தமிழரின் திருமண முறையில் ஆரியகலப்பு நிகழ்வால் தாலி அணிவித்தல் என்னும் சடங்கும் தாலி என்ற அணிகலன் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. அச்சூழலில் தாலியை இன்றைய தமிழர்கள் புனிதமான ஒன்றாக கருதுகிறார்கள். ஆனால் பண்டைய நாட்களில் தாலி (மங்கல நாண்) என்ற பொருண்மையில் பயன்படுத்தப்படவில்லை. எனவே சங்க இலக்கியங்களில் தாலி பற்றிய குறிப்பு இன்று குறிப்பிடும் பொருளில் இல்லை எனலாம். சங்க காலத்தில் காப்பு அணியாக கருதி சிறுவர்களுக்கு அணிவித்திருக்கின்றார்கள். இக்கருத்திற்கு வலு சேர்க்கும் வகையில் கோ.அருட்கலை என்பர் “தமிழர் பண்பாட்டில் நம்பிக்கை” என்னும் நூலில், அன்று திருமணத்தில் தாலி இருந்ததற்கான சான்றுகள் இல்லை, என்றும், தாலி என்பதற்கு ‘கீழ்க்காய் நெல்லி, மங்கல நாண், கணவன் மணந்ததற்கு அடையாள உரு, ஐம்படைத்தாலி, சிறுவர் கழுத்திலணியும் ஆபரணவிசேடம், ஆமைத்தாலி”⁶⁵ என்று பல பொருளில் கையாளப்பட்டிருப்பதாக கூறுகிறார்.

புலிப்பல் தாலி என்பதற்கு புலியின் பல்லைக் கோத்துச் செய்த கழுத்தணி எனவும் புலியின் பல்லைப் பொன்னிலமைத்துச் செய்த சிறுவர் மார்ப்பிலணியும் ஓர் ஆபரணம் என்று கூறுவதாகவும், புலிப்பல்தாலி அணியும் வழக்கம் பண்டைய குறிஞ்சி நில மக்களாகிய கானவரிடையே நிலவிய ஒன்று, என்றும் இதனை அவர்கள் வீரத்தின் அறிகுறியாகவோ, அல்லது காப்பணியாகவோ கருதி அணிந்திருக்கலாம் என்றும், வீரத்தின் அறிகுறியாக அணியப்பட்ட ஒன்றா என்பதனை நோக்கும் போது இதனை சிறுவர் சிறுமியர் ஆகிய இருபாலரும் அணிந்திருந்தமை காட்டப்படுவது கொண்டு இது வீரத்தின் அணியல்ல காப்பணி என்பது தெளிவாகின்றது”⁶⁶ என்று கூறுகிறார் முனைவர் க.காந்தி அவர்கள்.

மேலும், இப்புலிப்பல்லினை எவ்வாறு பெற்றனர் என்று நோக்கும்போது சிலம்பில் மட்டுமே இது பற்றிய குறிப்புத் தென்படக் காண்கிறோம். வீரமிக்க வலிய புலியை வாய் கிழித்துப் பெற்றமையை புலிப்பல்தாலி என்று சுட்டுகிறது.

“மரங்கொல் வயப்புலி வாய்பிளந்து பெற்ற
மாலைவெண்பாற் றாலி நிரைப்பூட்டி”⁶⁷

புலிப்பல் தாலி என்பது பழங்காலந்தொட்டே தமிழ் மக்களிடம் புழக்கத்தில் இருந்து கழுத்தில் அணியும் ஒருவகை அணிகலன் ஆகும். ஆண், பெண் என்ற இருபாலரும் இதனை அணிந்திருந்தனர். கைவினைப் பொருட்களைச்

செய்வதற்கான தொழில் நுட்பம் வளர்ச்சியடையாத காலத்தில் மரங்கள், செடிகள் விலங்குகள், மற்றும் பிற இயற்கைப் பொருள்களையே அணிகலன்களாக்கி மக்கள் அணிந்தனர். இந்த வகையில் ஆதிமனிதன் தாம் வேட்டையாடிய சில விலங்குகளின் எலும்புகள் பற்கள், நகங்கள் போன்றவற்றை அணிகலன்களாக்கி அணிந்தமை பற்றி அறியமுடிகிறது. சிறுவர்கட்கு வீரத்தின் அடையாளமாகவோ ஆற்றலைப் பெருக்கும் காப்பணியாகவோ புலிப்பல்தாலியை மார்பில் அணிவித்திருந்ததை, குறுந்தொகை பாடலொன்று காட்டுகின்றது.

“பொழுது மெல்லின்று பெயலும் ஓவாது
கழுதுகண் பணிப்ப வீசும் அதன்தலைப்
புலிப்பற் தாலிப் புதல்வற் புல்லி
அன்னா வென்று மன்னையு மன்னோ”⁶⁸

இது குறித்து அச்சுதன் என்னும் ஆய்வாளர் “தம் பிள்ளைகளின் கழுத்தில் புலிப்பல் தாலியை அணிவித்து இரவுக் காலத்திலும் மழை, காற்று வீசும் காலத்திலும் பிள்ளைகளுக்குப் பயம் ஏற்படாமல் இருக்கவும், அக்குழந்தைகளின் அச்சத்தை நீக்கவும் வீரவுணர்வைத் தூண்டவும் புலிப்பல் தாலியை அணிவித்தனர் இத்தகைய வழக்கம் மக்களிடையே இன்றும் காணப்படுகிறது”⁶⁹ என்று கூறுகின்றதை அறியமுடிகின்றது. சிறார்களை பல தீச்செயல்களில் இருந்து காப்பதற்காக புலிப்பல் தாலியை அணிவித்தனர் என்று புறநானூற்றின் பாடலொன்று கூறுகின்றது. சிறுவர் அணிந்த ஒருவகைப் பொற்சங்கிலியில் புலிப்பல், தொங்கட்டானாகக் கோக்கப்பட்டது அது புலிப்பல் தாலியாக கருதப்பட்டது. குழந்தைகள் கழுத்தில் புலிப்பல் அணிந்ததால் அது அவர்களைக் கண்ணீட்டினின்று காக்கும் என்றும் நம்பினர். இதனை

“உருமிசை முழக்குஎன முரசம் இசைப்ப
- - - - -
நுண்பூண் மார்பின் புன்தலைச் சிறாஅர்
அம்புஅழி பொழுதில் தமர்முகம் காணா”⁷⁰

என்ற பாடல் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றது. அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் சிறார் இப்புலிப்பல் தாலியை அணிந்திருந்ததாக செவிலி கூற்றாக வருகின்றது.

“மெய்த் தலைப்படுதல் செல்லேன்; இத்தலை,
நின்னோடு வினவல் கேளாய்; பொன்னோடு
புலிப்பல் காத்த புலம்ப மணித்தாலி
கல்கெழு சிறுகுடிக் கானவன் மகளே”⁷¹

என்ற பாடலில் கானக்குறவர்களின் பிள்ளைகள் இப்புலிப்பல் தாலியை அணிந்திருந்தனர் என்றும், சிறுவர், சிறுமியர் ஆகிய இருபாலரும் இவ்வணிகலனை அணிந்திருந்தனர் என்பதையும் காணமுடிகின்றது. “குறிஞ்சி நில மக்கள் தம் சிறார்களுக்குப் புலிப்பல் தாலியை அணிவிப்பர்”⁷² என்று வி.சி.சசிலில்லியும் தம்முடைய நூலில் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. மேலும் புறநானூற்றின் பாடாண்திணைக்கண்ணும் புல்லிய தலையையுடைய சிறார்கள் புலிப்பல் கோத்த கழுத்தணியை அணிந்திருந்ததை கூறுகின்றது.

“புலிப்பல் தாலிப் புன்தலைச் சிறாஅர்”⁷³

என்ற பாடலின் மூலம் சிறார்கள் கழுத்திலணியும் அணிகலன்களாக புலப்பல்தாலியை அணிந்திருந்தனர். மேலும் குறுந்தொகை பாடலிலும் புலிப்பல் கோர்த்த தன் மகனை அனைத்து உறங்குவதை உ.வே.சா. தன்னுடைய குறிப்பிடுகின்றார்.

“புலிப்பற் தாலிப் புதல்வர் புல்லி”⁷⁴

என்ற பாடலின் மூலம் குழந்தையை பல இன்னல்களிலிருந்து காக்க புலிப்பல் தாலியை அணிவித்திருந்ததை அறியமுடிகின்றது. மேலும் அகநானூற்றுப் பாடலொன்றிலும் முகிழ்கின்ற நிலாவொளியாலே விளங்குகின்ற இளம்பிறையே, பொன்னாலான புலிப்பல் தாலியினை அணிந்துள்ள என் மகனை நினைத்து அவனுடன் விளையாட வருக என்று அழைப்பதனை,

“முகிழ்நிலாத் திகழ்தரும் மூவாத் திங்கள்!

பொன்னுடைத் தாலி என் மகன் ஒற்றி

வருகுவை ஆயின், தருகுவெண்பால்”⁷⁵

எனும் பாடல் மகன் புலிப்பல்தாலியை அணிந்திருந்ததை கூறுகின்றது. மேலும் இங்கு புலிப்பல்தாலியை ‘பொன்னுடைத் தாலி’ என்றும், அகநானூற்றில் ‘புலம்பு மணித்தாலி’ என்றும் சுட்டிச் சொல்வது கொண்டு நாகரிகம் வளர்ந்த நிலையில் இதனைப் பொன்னால் இழைத்து அழகுபடுத்திய திறத்தை காணமுடிகின்றது என்றும், புலிப்பல்தாலி இளஞ்சிறார்க்கு காப்பணியாகவே அமைந்துள்ளது என்று சு.காந்தி கூறுகிறார்.

மேலும் “அணிகலன்கள் தொடக்க காலத்தில் காப்பணிகளாகவே கருதப்பட்டன. நாகரிக முதிர்ச்சியின் காரணமாக அவை காலப்போக்கில் அழகுப் பொருளாகவே விளங்கத் தொடங்கின. பழந்தமிழர் இளஞ்சிறார்க்கு வீரத்தின் அறிகுறியாகவோ அல்லது ஆற்றலை மிகுவிக்கும் என்ற நம்பிக்கையின்

அடிப்படையில் காப்பணியாகவோ முதலில் புலிப்பல் தாலியை பயன்படுத்தி இருக்கலாம். இது அழகுக்காக அணியப்பட்டது என்பதைவிட நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் மனிதன் பிற இயற்கை கூறுகளின் பாதிப்பிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளக் கைக்கொண்ட காப்பணியாக”⁷⁶ கருதத் தோன்றுகின்றது என்று சு.காந்தி குறிப்பிட்டுள்ளார். சிறார்களுக்கு அணிவிக்கும் புலிப்பல் தாலியைப் போன்றே ஐம்படைத்தாலி என்னும் அணிகலன்களைப் பற்றிய குறிப்புகளும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

ஐம்படைத்தாலி என்பது பண்டைக் காலத்திலிருந்தே தமிழரிடம் வழக்கில் இருந்த ஒருவகை அணிகலன் ஆகும். சிறுவர்களின் கழுத்தில் இவ்வகையான அணிகலனை அணிவித்துள்ளனர். இதனை “குழந்தையைக் காக்க வேண்டும்” என்பதற்காகத் திருமாலின் ஐம்படைகளாகிய சங்கு, சக்கரம், கதை, வில், வாள் ஆகியவற்றின் வடிவங்களைச் செம்பு அல்லது தங்கத்தால் செய்து குழந்தையின் கழுத்தில் ஐம்படைத்தாலி எனக் கட்டுதல் வழக்கம்”⁷⁷ என்று ஐம்படைத்தாலியை குறித்து வாழ்வியல் களஞ்சியம் கூறுகிறது. ஐம்படைத்தாலியை குறித்து உ.வே.சா. அவர்கள் “காத்தற் கடவுளான திருமாலின் சங்கு, சக்கரம், கதை, கட்கம், சார்ங்கம் என்னும் ஐந்து ஆயுதங்களின் வடிவமாக அமைப்பது. இதனைப் ‘பஞ்சாயுதம்’ என்றும் வழங்குவர். ஐந்தாவது நாளில் பிள்ளைகளுக்கு இதனைத் தாரணம் செய்தல் மரபென்னும் க்ருஹ்யரத்நம் என்னும் வடநூலில் இதற்கு விதியுள்ளதென்றும், இது “தாலி” எனவும், தாலியைம்படை எனவும் வழங்கும்”⁷⁸ என்று ஐம்படைத்தாலியைப் பற்றி தம்முடைய உரைநடை நூலில் கூறியுள்ளார்.

மேலும் “திருமணம் நிறைவு பெற்று, இல்லற வாழ்வு வாழ்ந்து அதன் பயனாக குழந்தைப்பேறு கிடைத்து குழந்தை பிறந்த ஐந்தாம் நாளில் குழந்தைக்கு ஐம்படைத்தாலி அணிவித்தல் ஒரு மரபாகப் போற்றப்படுகின்றது. இத்தாலி தீய சக்தியிலிருந்து குழந்தைகளைப் பாதுகாக்கும் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது”⁷⁹ என்று நீலகண்ட பிள்ளை அவர்கள் கூறியுள்ளதையும், மறவர் தமது பிள்ளைகளின் மார்பில் ஐம்படைத்தாலி அணிவிப்பர். சங்கு, சக்கரம், தண்டாயுதம், வாள், வில் ஆகிய ஐந்து கருவிகளின் உருவங்களமைந்த இத்தாலியைக் குழந்தை பிறந்த பதினைந்தாம் நாளில் பிள்ளைக்கு அணிவிப்பர் இது மறவர்களின் வீரத்தின் அடையாளமாகவும் இளஞ்சிறார் நெஞ்சில் மறப்பண்பை உருவாக்கும் கருவியாகவும் அமைகிறது”⁸⁰ என்று சி.இலக்குவனார் அவர்கள் தம் நூலில் கூறுவதாக டா.சு.முத்தையா அவர்களும் கூறுகிறார்.

சிறுவனாக இருந்த தலையானங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனின் சிறப்பை கூறுகையில் அவன் இன்னும் தாலி களைந்து கழலும் அணியவில்லை, பால்

அருந்துதலை விட்டு இன்று தான் உணவும் கொண்டான். அச்சிறுவயதில் அவன் போருக்கு செல்கின்றான், என்பதினை,

“கிண்கிணி களைந்த கால் ஒண் கழல் தொட்டு,

குடுமி களைந்த நுதல் வேம்பின் ஒண் தளிர்

- - - - -

தாலி களைந்தன்றும் இலனே, பால்வட்டு

அயினியும் இன்று அயின்றனனே”⁸¹

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் சிறுவயதில் ஐம்படைத்தாலியை நெடுஞ்செழியன் அணிந்திருந்ததையும் ஐம்படைத்தாலியை களைந்த பின்னரே கழல் அணியும் வழக்கத்தினை கொண்டிருந்தனர் என்றும் அறியலாகிறது. ஐம்படைத்தாலி குறித்து சு.காந்தி அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“ஐம்படைத்தாலி பற்றிய நேரடியான குறிப்பினை மணிமேகலையில் தான் காணமுடிகின்றது என்றும், அது சிறுவரின் கழுத்தில் அணிந்திருந்தமையினையே சுட்டிச் செல்கின்றது. ஐம்படைத்தாலி, இளமைப்பருவத்தில் ஆண் குழந்தைகளின் கழுத்திலணியும் ஒருவகை அணி எனவும், காவலாகக் குழந்தைகளின் கழுத்திற் பூட்டுவதோர் ஆபரண விசேடம் எனவும், காத்தற் கடவுளாகிய திருமாலுடைய ஐந்து ஆயுதங்கள்போலப் பொன்னாற் செய்யப்படுதலின் இஃது இப்பெயர் பெற்றது எனவும் டாக்டர் உ.வே.சா. குறிப்பதாக கூறியுள்ளார். இக்கூற்றிற்கு மணிமேகலையின் பாடலை சான்றாக காட்டுகின்றார்.

“ஐயவி யப்பிய நெய்யணி முச்சி

பொலம்பிறைச் சென்னி நலம்பெறத் தாழச்

செவ்வாய்க் குதலை மெய்பெறா மழலை

சிந்துபு சின்னீ ரைம்படை நனைப்ப”⁸²

“விளையாடு சிறுதே ரீர்த்துமெய் வருந்தி

அளித்துஞ்சு மைம்படைத்தாலிக்

குதலைச் செவ்வாய்க் குறுநடைப் புதல்வர்க்குக்

காவற் பெண்டிர் கடிப்பகை யெறிந்து

தூபங் காட்டித் தூங்குதுயில் வதியவும்”⁸³

என்று மணிமேகலையிலும், ஐம்படைத்தாலி பொன்தாலி என்ற பெயரில் வழங்கியதையும் காணமுடிகின்றது. திணைமாலை நூற்றைம்பதும் இது குறித்து குறிப்பிடுகின்றது.

“வால்வரும் காணாய் வயங்கி முருக்கி எல்லாம்
செல்வர் சிறார்க்குப் பொற்கொல்லர்போல் நல்ல
பவளக் கொழுந்தின்மேல் பொன்தாலி பாஅய்த்
திகழக் கான்றிட்டன தேர்ந்து”⁸⁴

மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம், “பழங்காலத்தில் புலிப்பல்தாலி அணிந்தமையே காலப்போக்கில் ஐம்படைத்தாலியாக மாற்றம் பெற்றதாக உறுதி செய்யலாம், மேலும் இது சிறுவர்க்குரிய காப்பணியாகக் கருதப்பட்டன.”⁸⁵ பழங்காலத்திலிருந்து இன்றுவரையும் மனித சமுதாயம் தத்தம் சூழ்நிலை அமைவுக்குத்தகச் சில மிருகங்கள் மற்றும் ஊர்வன ஆகியவற்றின் பற்களைத் தங்கள் கழுத்தணிகளோடு இணைத்து அணிந்து கொள்கின்றனர். மேலும் கிராமப்புறங்களில் குழந்தைகளுக்கு இடையில் கட்டும் அரைஞாண் கயிற்றில் பலவித விலங்குகள் மற்றும் ஊர்வனவற்றின் உருவங்களமைந்த காசுகளை இணைத்து கட்டுவதையும் காணலாம். “ஐம்படைத் தாலியையும் புலிப்பல் தாலியையும் குழந்தைகட்கு காப்பணியாக அணிவிக்கும் வழக்கம் அக்காலத்து உண்டு”⁸⁶ என்று டா.கே.கே.பிள்ளையும் தம் நூலில் கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

புலிப்பல் தாலியினை ஆண், பெண் ஆகிய இரு குழந்தைகளுக்கும் அணிவித்துள்ளனர். ஆனால் ஐம்படைத்தாலி ஆண் குழந்தைகள் மட்டுமே அணிந்திருந்தமையை காணமுடிகிறது. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஐம்படைத்தாலி பெரும்பான்மையாக சுட்டப்படுவதால் ஐம்படைத்தாலி அணிவிக்கும் பழக்கம் பெருவாரியாக இருந்ததை அறியமுடிகின்றது.

ஐம்படைத்தாலியை கழற்றி கழல்போல அணிவதால் அவர்கள் சிறார் என்ற நிலையிலிருந்து மாறி இளையவர் என்ற பொருளில் கொள்ளப்படுகிறார்கள். இதுகாறும் புலிப்பல்தாலி ஐம்படைத்தாலிபற்றி காணப்பெற்றோம். இனி சிறுவர்கள் கிண்கிணி என்னும் அணிகலன் அணிந்திருந்தமை பற்றி காணலாம்.

3.10.2 கிண்கிணி அணிந்திருத்தல்

கிண்கிணி என்னும் அணிகலனானது சிறுவர்கள் காலில் அணியும் சிலம்புகள் ஆகும். அவ்வணிகலனானது அச்சிறுவர்கள் நடக்கும்போது ஒலியெழுப்பிக் கொண்டிருக்கும். அது அவர்களின் அழகுக்கு அழகூட்டுவதைப் போல் காணப்படும். கிண்கிணி என்பது பல பெயர்களில் இன்று வழங்கலாகிறது. “கொலுசு, காலணி, சதங்கை, சதங்கைச் சிலம்பு, நூபுரம், பரிபுரம், மாலை, கைத்தாலம்”⁸⁷ என்று அகராதி கூறுகின்றது. தமிழரின் அழகியலில் அணிகலன்களுக்கு ஒரு முக்கிய இடமுண்டு. பண்டைய காலம் தொட்டு இன்றுவரை

நகைகளை ஆக்குவதும் அணிவதும் தமிழர் பண்பாட்டில் ஒரு முக்கிய பங்குவகிக்கிறது. பொன்னாலும் நவமணிகளாலும் (வைரம், முத்து, பவளம், மரகதம், மாணிக்கம், புட்பராகம், வைடூரியம், நீலம், கோமேதகம்) ஆன அணிகலன்கள் மதிப்பு மிக்கவையாக கருதப்பட்டது. பகுத்த வாய் வழியாலே உள்ள பரல்கள் இடப்பட்ட கிண்கிணி ஒலிக்குமாறு, தெருவில் சிறிய தேரைப் பற்றி விளையாடும் புதல்வனே தன்னிடம் வருக என அழைப்பதாக புறநானூறு பாடல் கூறியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

“நகுகம்வாராய் - பாண! - பகுவாய்
அரி பெய் கிண்கிணி ஆர்ப்ப, தெருவில்
தேர் நடைபயிற்றும் தேமொழிப் புதல்வன்”⁸⁸

மற்றொரு பாடலில், குரும்பை போன்ற மணியையுடைய பூணாகிய பெரியதும் செம்மையுற்றதுமான கிண்கிணியையும், பாலருந்திய சிவந்த வாயையும், பசிய அணிகலன்களையும் அணிந்த புதல்வன், என் மார்பில் வளர்ந்து இறங்குவான் என்பதை, நற்றிணைப் பாடல் கூறுகின்றது.

“குரும்பை மணிப் பூண் பெருஞ் செங் கிண்கிணிப்
பால் ஆர் துவர் வாய்ப் பைம் பூட் புதல்வனே
மாலைக் கட்டில், மார்பு ஊர்பு இழிய”⁸⁹

என்ற பாடல் விளக்குகிறது. பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை, பேரிசாத்தனார், நின் கற்புடைய மனைவி பெற்ற பவழமணி போன்ற வாயையும் கிண்கிணியையும் உடைய புதல்வரைப் பொலிக என்று வாழ்த்துவதை, பின்வரும் பாடலின்மூலம் அறியலாம்.

“அருவி தாழ்ந்த பெரு வரை போல
- - - - -
மடவோள் பயந்த மணி மருள் அவ்வாய்க்
கிண்கிணிப் புதல்வர் பொலிக! என்று ஏத்தி”⁹⁰

என்கிறது புறநானூறு. மேலும் கிண்கிணி என்ற அணிகலன்களானது செல்வச் செழிப்புற்று விளங்கும் இல்லறக் குழந்தைகளுக்கே அணிவித்துள்ளதாக தெரிகிறது. இதனை,

“செல்வச் சிறாஅர் சீறடிப் பொலிந்த
தவளை வாய பொலம்செய் கிண்கிணிக்
காசின் அன்ன போது ஈன் கொன்றை”⁹¹

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலின் வழி அறியலாகிறது. “செல்வர்கள் தங்கள் குழந்தைகளின் கால்களிலே தவளை வாயைப்போல வடிவமைக்கப்பட்ட பொன்னார் செய்த கிண்கிணிகளை போட்டிருப்பார்கள்”⁹² என்று சாமி சிதம்பரனார் கூறுகிறார். அவைமட்டுமன்று, “உன்னுடைய மென்மையான தலையிடத்தே கையாற் புனைந்த மூன்று வடக் கோவை என்னும் அணிகலன் தொங்குகின்றது. உன் வாயிலிருந்து வடிகின்ற நீர் உன் கழுத்தில் அணிந்துள்ள அணிகலன்களை நனையச் செய்கின்றன. கையால் புனைந்த யானைத்தேரை கொண்டு பெண்கள் இழைத்த வண்டல்களை உழக்கியவாறும் உன் காலடியில் நிறைந்த தேரையின் வாய்போலும் வாயையுடைய சதங்கைகள் ஆரவாரிப்ப நடந்து வருகின்றதனைக் கண்டு யான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். என்பதினை,

“மைபடு சென்னி மழ களிற்று ஓடை போல்,
- - - - -
தொடியோர் மணலின் உழக்கி, அடி ஆர்த்த
தேநை வாய்க் கிண்கிணி ஆர்ப்ப, இயலும் என்
போர் யானை வந்தீக, ஈங்கு!”⁹³

என்ற கலித்தொகை பாடலின் வழி புதல்வன் பல்வேறு அணிகலன்களை பூட்டி இருந்தமை பற்றி அறியலாகிறது. ‘கிண்கிணி’ என்ற அணிகலனாவது, இப்பொழுது மகளிர் அணியும் அணிகலனாக உள்ளது, இவ்வணிகலன் இன்று பல்வேறு வடிவத்தில் உள்ளதைப் போன்றே அக்காலங்களிலும் அமைந்துள்ளது. அ.:தாவது தவளையின் வாய் போன்று, தென்னங் குரும்பையின் வடிவம் கொண்ட மணிகளைக் கோர்த்த கிண்கிணியை அணிந்த எம் புதல்வனை கொண்டு எம் தலைவி விருந்து படைக்கிறாள் என்பதினை,

“பெருஞ்சின வேந்தன் அருந் தொழில் தணியின்
விருந்து நனி பெறுதலும் உரியன் மாதோ
- - - - -
குரும்பை மணிப் பூண் புதல்வன் தாயே”⁹⁴

என்ற பாடலின் மூலம் சிறார் பல்வேறு வடிவத்திலும் கிண்கிணியை அணிந்துள்ளார் என்பது அறியலாகிறது. பரிபாடல் ஒன்று வையை ஆற்றில் மலர், கனி, பொன், மணி முதலான பொருள்கள் பெருகி அடித்து வருகின்றன. அவற்றோடு நீராடுகின்றவர் அணிந்த அணிகலன்களாக முத்துக்களைக் கோத்த வடம், தலைக்கோல் முத்து, பொன்அணி, மணி முதலியவற்றையும், தமது வீட்டிலிருந்து பிரிந்து வந்து தமியராய்

நீராடும் சிறார்களுடைய மெல்லிய தலையின் உச்சியில் அணிந்த முஞ்சம் என்ற அணிகலனோடு சேரக் கொண்டு வருகின்றன. இதனை,

“வலம் சுழி உந்திய, திணை பிரி புதல்வர்
கயந் தலை முச்சிய முஞ்சமொடு தழீஇ,
தம்தம் துணையோடு ஒழுங்கு உடன் ஆடும்”⁹⁵

என்று பரிபாடல் விளக்குகிறது. கரிகாற் பெருவளத்தான் ஆண்ட சோழ நாட்டின் சிறப்பைக் கூறுகையில் உலருகின்ற நெல்லைத் தின்னும் கோழியை மகளிர் தாம் காதுகளில் அணிந்திருக்கும் பொன்னால் செய்த மகரக் குழையால் அடித்து விரட்டுவர், அக்குழை பூண் அணிந்த காலினையுடைய தம் புதல்வரின் மூன்று சக்கர வண்டியை தடுப்பதாக பட்டினப்பாலை கூறுவதை கீழ்வரும் பாடல்வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

“நேர்இழை மகளிர் உணங்கு உணாக் கவரும்
கோழி எறிந்த கொடுங்கால் கனங்குழை
பொற் காற் புதல்வர் புரவி இன்று உருட்டும்
முக்காற் சிறுதேர் முன்வழி விலக்கும்”⁹⁶

இதன்மூலம் செல்வச் செழிப்புள்ள ஆண்சிறார்கள் கிண்கிணியையும், விலை உயர்ந்த அணிகலன்களையும் அணிந்திருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. “பழந்தமிழர் உடல் உள வளர்ச்சி நிலைகளைப் பிறர் காட்சியளவில் உணர்ந்து கொள்ளுமுகத்தான் அணிகலன்களை அணிந்திருந்தனர் என்பதாகவும் நினைக்க வாய்ப்புள்ளது”⁹⁷ மேற்கண்ட பாடல்கள் சிறார்கள் பல்வகை அணிகலன்களை அணிந்திருந்தனர் என்பதினையும், அவ்வணிகலன்களை அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு அணிந்திருந்தனர் என்பதினையும் எடுத்தியம்புகிறது. இன்று கிண்கிணி என்ற அணிகலனானது பல வடிவங்களில் மாற்றம் பெற்று பல பெயர்களால் அழைக்கப்படுவதையும் காண்கிறோம்.

இயல் முடிவு

- ❖ சிறார்களின் உருவத்தோற்றத்தினை குறிப்பிடுவகையில் புன்தலைச் சிறார், கயந்தலை சிறார் என்று சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. மேலும் அப்பிள்ளைகள் வறுமையின் காரணமாக சிறுவயது முதற்கொண்டு தன் தந்தையின் கைத்தொழிலை தானும் செய்து வந்ததாலும் அவர்களின் தேகமும் இளைத்து, மெல்லிய தோற்றத்தில் காணப்படுகின்றதை இவ்வாய்வின்வழி அறிய முடிகின்றது.

- ❖ சங்க இலக்கிய காலத்தில் சிறார்களின் தோற்றம் சிறிய தலையுடனும், மென்மைத் தன்மை வாய்ந்த உடல் அழகினையும், சில சிறார் தலையில் குடுமியுடனும், சில ஆண் சிறார் இடையில் வெள்ளாடை உடுத்தியும் இருந்தனர் என அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சிறார்கள் பல்வகை பூக்களால் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டியுள்ளனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.
- ❖ செல்வச் செழிப்புள்ள சிறார்களின் உருவத் தோற்றமானது அழகாகவும், வறுமையில் வாடிய பிள்ளைகள் தோற்றத்தில் மெலிந்திருந்தார்கள்.
- ❖ குழந்தைகள் அனைவரும் ஒன்று கூடி மகிழ்ச்சியாக தம் பொழுது போக்கினை செலவிட்டுள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.
- ❖ தன் பெற்றோர்களின் வேலைகளைத் தானும் செய்வதின் மூலம் பெற்றோர்களை மதித்தும் அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்தும், பெற்றோர்களின் சொல் தவறாமல் நடந்துள்ளனர் சிறுவர்கள், என்பதினையும் அறிந்தகொள்ள இயலுகிறது.
- ❖ தமிழர்கள் நேர்த்தியான உடைகளையும் உடல்வாகுவிற்கு ஏற்றவாறு அணிந்துள்ளனர். ஆடை உருவாக்கத்தில் பல்வேறு தொழில்நுட்பங்களை கையாண்டுள்ளனர் என அறியமுடிகின்றது.
- ❖ பொதுவாக தமிழருடைய ஆடைகள் ஆண்கள் அணியும் ஆடைகள், பெண்கள் அணியும் ஆடைகள், சிறார்கள் அணியும் ஆடைகள் என வகைப்படுத்தலாம்.
- ❖ தமிழருடைய ஆடையைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்திலும் இன்னபிற தமிழ் இலக்கியத்திலும் ஏராளமான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- ❖ ஆண் சிறார் உடுத்திய ஆடையைப் பற்றி இரண்டு பாடல்களில் (புறம். 279, கலித்.285) மட்டும் அதுவும் வெள்ளாடை உடுத்தி போருக்கு அனுப்பியதாகிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- ❖ பெண் சிறார்கள் நீலநிற பூவேலைப்பாடு நிறைந்த ஆடைகளை அணிந்திருந்தனர் எனத் தெரிகின்றது.

- ❖ பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோர்கள் மட்டும் அணிகலன்களை அணிவித்து மகிழ்ந்ததில்லாமல் பரத்தையர்களும் தலைவனின் மகனுக்கு அணிகலன்களை அணிவித்ததை இவ்வாய்வின் வழி அறிய இயலுகிறது.
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் அணிகலன் பல காணப்பட்டனும் குழந்தைகளுக்கான அணிகலன்களாக புலிப்பல்தாலி, ஐம்படைத்தாலி, கிண்கிணி, முஞ்சரம் போன்ற சில அணிகலன்களை மட்டுமே அணிந்ததாக அறிய இயலுகின்றது.
- ❖ சிறார்கள் கழுத்திலணியும் ஒரு அணிகலனாக புலிப்பல்தாலியை கூறியுள்ளனர். இவ்வணிகலன் ஆண், பெண் என்ற இருபாலரும் அணிந்துள்ளதையும் இது சிறாரைக் காக்கும் காப்பணியாக இருந்ததை அறியமுடிகின்றது.
- ❖ புலிப்பல்தாலியின் வளர்ச்சியே ஐம்படைத்தாலியாக கருதப்படுகிறது. இவ்வணிகலனும் சிறாரைக் காக்கும் அணிகலனாகவும் இது திருமாலின் ஐந்து ஆயுதங்களைப் போன்று பொன்னால் செய்து கழுத்தில் அணிந்துள்ளனர்.

சான்றெண்விளக்கம்

1. ஐங். பா.எ.424
2. பெரும்பா. பா.அ.220-225
3. காதம்பரி, வி., - சிறுவர் இலக்கியம், குழந்தைகளுக்கு எதிரான வன்முறைகள் ஓர் இடைச்செருகல், ப.எ.141
4. புறம். பா.எ.159
5. மேலது, பா.எ.160
6. மேலது, பா.எ.164
7. சிவப்பிரகாசம், கு., - புறநானூற்றில் வாழ்வியல் கால விழுமியங்கள், ப.எ.107
8. நற், பா.எ.392
9. கலித். பா.எ.114
10. அகம். பா.எ.5
11. மேலது, பா.எ.387
12. மேலது, பா.எ.104
13. புறம், பா.எ.61
14. அகம், பா.எ.107
15. புறம், பா.எ.319
16. மேலது, பா.எ.334
17. மேலது, பா.எ.322
18. மேலது, பா.எ.325
19. மேலது, பா.எ.273
20. ஐங்கு. பா.எ.202
21. பரி. பா.அ.16:1-10
22. அகம், பா.எ.197
23. மேலது, பா.எ.290
24. மேலது, பா.எ.245
25. குறுந். பா.எ.241
26. மலைபடு. பா.அ-215-217
27. அகம், பா.எ.66
28. நற்றி, பா.எ.221
29. ஐங்கு, பா.எ.66
30. மேலது, பா.எ.403
31. நற், பா.எ.269
32. அகம், பா.எ.16

33. அருள் பத்மராசன், த., தமிழ்ப் பண்பாடு, ப.எ.16
34. கம்ப. பா.எ.228
35. அருள் பத்மராசன், த., தமிழ்ப் பண்பாடு, ப.எ.16
36. புறம், பா.எ.326
37. நற். பா.எ.353
38. நன், பாயிரம், நூ.எ.24
39. சீவக, பா.எ.91
40. புறம், பா.எ.189
41. குறள், ப.எ.53, பா.எ.166
42. சாமிநாதையர், உ.வே. (உ.ஆ.), மணி, ப.எ.29, பா.அ.25:228-230
43. குறள், ப.எ.53, பா.எ.166
44. பகவதி, கு - தமிழர் ஆடைகள், ப.எ.89
45. தொல்காப்பியம், - இளம்பூரணர் உரை, ப.எ.363, நூ.எ.258
46. புறம், பா.எ.279
47. சாமிநாதையர், உ.வே., - மணிமேகலை, ப.எ.38,
48. கலி., பா.எ.111
49. மேலது, பா.எ.81
50. தாயம்மாள் அறவாணன், - ஐந்தாவது கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை, ப.எ.293
51. கலி., பா.எ.85
52. புறம், பா.எ.218
53. பதி., பா.அ.74:5-6
54. அருள் பத்மராசன், த., தமிழ்ப் பண்பாடு, பா.அ.18
55. தாயம்மாள் அறவாணன், - ஐந்தாவது கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை, ப.எ.293
56. கலி., பா.எ.85
57. ஐங்., பா.எ.406
58. பட்டி., பா.எ.290-295
59. புறம்., பா.எ.373
60. செல்வராசு, அ., - தமிழ்ச் சமூகத்தில் கற்பும் கற்பிப்பும், ப.எ.63
61. கலி., பா.எ.81
62. மேலது, பா.எ.180
63. மேலது, பா.எ.84
64. மேலது, பா.எ.84
65. அருட்கலை, கோ., - தமிழர் பண்பாட்டில் நம்பிக்கை, ப.எ.41
66. காந்தி, க., - தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.எ.198

67. இளங்கோவடிகள், - சிலப்பதிகாரம், ப.எ.73
68. குறு. பா.எ.161
69. அச்சுதன், இரா., - குறுந்தொகை காட்டும் வாழ்வியல், ப.எ.24
70. புறம். பா.எ.373
71. அகம், பா.எ.7
72. சசிவல்லி, வி.சி, பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், ப.எ.21
73. புறம், பா.எ.374
74. குறுந். பா.எ.161
75. அகம்., பா.எ.54
76. காந்தி, சு., - தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.எ.199
77. பாலுசாமி, நா., - வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி எட்டு, ப.எ.301
78. உ.வே.சா. அவர்களின் உரைநடை நூல்கள், (நான்காம் தொகுதி), ப.எ.303
79. நீலகண்டபிள்ளை, தா., - சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், ப.எ.50
80. முத்தையா, சு., - சங்ககால மறவர், ப.எ.87
81. புறம், பா.எ.7
82. சாமிநாதையர், உ.வே., மணிமேகலை, ப.எ.38, பா.அ.130-144
83. சாமிநாதையர், உ.வே., மணிமேகலை, ப.எ.89, பா.அ.54-59
84. நடராசபிள்ளை, அ., - திணைமாலை நூற்றைம்பது, ப.எ.70, பா.எ.66
85. காந்தி, சு., - தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும், ப.எ.200
86. பிள்ளை, கே.கே., - தமிழக வரலாறும் மக்கள் பண்பாடும், ப.எ.134
87. சுப்பிரமணியன், ச.வே., - மெய்யப்பன் தமிழகராதி, ப.எ.363
88. புறம், பா.எ.250
89. நற். பா.எ.269
90. புறம், பா.எ.198
91. குறுந். பா.எ.48
92. சாமி சிதம்பரனார், - எட்டுத்தொகையும், தமிழர் பண்பாடும், ப.எ.63
93. கலி. பா.எ. 86
94. ஐங். பா.எ.442
95. பரி. பா.அ.16:1-19
96. பட்டி. பா.அ.22-25
97. காந்தி, சு., - தமிழர் பழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும், ப.எ.201

இயல் நான்கு

சிறார் விளையாட்டுக்களும்

போர் பதிவுகளும்

இயல் நான்கு

சிறார் விளையாட்டுக்களும் போர் பதிவுகளும்

உள்ளே...

	முன்னுரை
1.	விளையாட்டு சொற்பொருள் விளக்கம்
2.	விளையாட்டுக்களை விளையாடுபவர்கள்
3.	விளையாட்டுப் பகுப்பு முறைகள்
4.	தமிழர் விளையாடிய முறை
5.	சங்க கால விளையாட்டுகள்
6.	இருபாலர் விளையாட்டுகள்
7.	ஆண் பாலர் விளையாட்டுகள்
8.	பெண் பாலர் விளையாட்டுகள்
9.	இடைக்காலத்தில் விளையாட்டுகள்
10.	கடவுள் விளையாட்டுகள்
11.	விளையாட்டு ஏன்
12.	விளையாடுவதற்கு ஏற்ற இடங்கள்
13.	இலக்கியங்களில் இடம்பெறல்
14.	ஆங்கிலேயர் கால விளையாட்டுகள்
15.	இக்கால விளையாட்டுகள்
16.	விளையாட்டின் பயன்கள்
17.	தொல்காப்பியத்தில் விளையாட்டு பற்றிய குறிப்புகள்
18.	அகராதி தரும் பொருள் விளக்கம்
19.	அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்
20.	சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் விளையாட்டுகள்
	20.1 பொதுவான விளையாட்டுகள்
	20.1.1 சிறுதேர் உருட்டல்
	20.1.2 கிலுகிலுப்பு ஆட்டி விளையாடுதல்
	20.1.3 பனங்குதிரையை இழுத்து விளையாடுதல்
	20.1.4 அம்புலியைக் காட்டி விளையாடுதல்
	20.1.5 சிறுபறை அடித்து விளையாடுதல்
	20.1.6 தெருவில் விளையாடி மகிழ்தல்

	20.1.7 யானை பொம்மையை வைத்து விளையாடுதல்
	20.1.8 எலி, முயல், உடும்பு மீது அம்பு எய்தி விளையாடுதல்
	20.1.9 வட்டாடி மகிழ்தல்
	20.1.10 மீன் பிடித்து விளையாடுதல்
	20.1.11 யானை கன்றுகளுடன் விளையாடுதல்
	20.1.12 எருமையின் மீது அமர்ந்து விளையாடுதல்
	20.1.13 நீரில் விளையாடுதல்
	20.1.14 குரங்கு, மான், வெள்ளாட்டுக் குட்டிகளுடன் விளையாடுதல்
	20.1.15 தந்தை மார்பில் ஏறி விளையாடுதல்
	20.1.16 தென்னங்காய்களை வைத்து விளையாடுதல்
	20.1.17 வைக்கோர் போர் மீது ஏறி விளையாடுதல்
	20.1.18 ஆர வார ஒலி எழுப்பி விளையாடுதல்
	20.1.19 மழு ஏந்தி காட்டிற்குச் செல்லுதல்
	20.1.20 நுங்கை உண்டு மகிழ்ந்து விளையாடுதல்
	20.1.21 இருவரும் சேர்ந்து விளையாடுதல்
21.	பெண் சிறார் விளையாட்டுக்கள்
22.	சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் பற்றிய போர்ப் பதிவுகள்
	22.1 போரும் போர்க் கருவிகளும்
	22.2 தற்காப்பு படைக் கருவிகள்
	22.3 போர்க்கள இசைக் கருவிகள்
	22.4 போர்ப்படைகளும் போர்ப்பயிற்சிகளும்
	22.5 மகளிர் வீரத்தின் மூலம் வெளிப்படும் சிறார் வீரம்
	இயல் முடிவு

இயல் நான்கு

சிறார் விளையாட்டுக்களும் போர் பதிவுகளும்

முன்னுரை

தமிழர்கள் நடந்துவந்த வரலாற்று அடிச் சுவடுகளின் ஆவணமாக விளங்குவது சங்க இலக்கியம். சங்க இலக்கியத்தை ஆழ்ந்து தோண்டத் தோண்ட பல்வேறு வரலாற்றுத் தடங்கள் கிடைத்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. இன்றைய நவீன கால வாழ்க்கைக்கு தேவையான பல அரிய தரவுகள்கூட சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் ஊடாக இன்றைய சிறார்கள் விளையாடுகின்ற விளையாட்டுக்களில் காணப்படுகின்ற சிலப் போக்குகள், நுணுக்கங்கள், தொல் தமிழரின் எச்சங்களான சங்க இலக்கியத்திலும் காணப்படுகின்றன. இன்றைய சிறார்களுக்கு என்னென்ன விளையாட்டுக்கள் இருக்கிறதோ அதுப்போல சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த சிறார்கள் என்ன என்ன விளையாட்டுக்கள் விளையாடினர் என தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தேவை இருக்கின்றது.

அதைப்போலவே உலக அளவில் மிகத் தொன்மையான சமூகங்களுள் ஒன்று தமிழ்ச் சமூகம்: அத்தமிழ்ச் சமூகம், வீரச் சமூகமாக வாழ்ந்துள்ளன, இன்றும் வாழ்ந்தும் வருகின்றனர். அதற்கான தடையங்கள் இன்றளவும் ஒவ்வொரு தமிழனின் செயல்பாட்டிலும் மன உறுதியிலும் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். எனவே சங்க இலக்கியச் சான்றோர்கள் விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வீண்நாளே என வீரதீர்த்துடன் வாழ்ந்துள்ளனர் எனலாம். அதைப்போல தம் பிள்ளைகளையும் போர் குணத்துடன் வளர்த்துள்ளனர். அவ்வாறு போர்குணத்துடன் வளர்க்கப்பட்ட சிறார்களின் வீரம் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் எவ்வாறு வெளிப்படுகின்றது என்பதை மனதிற்கொண்டு இவ்வியலில் சிறார் விளையாட்டுக்கள் பற்றியும் சிறார் போர்ப் பதிவுகளைப் பற்றியும் ஒருங்கே இவ்வியலில் ஆய்ந்துரைக்கப்படுகின்றன.

1. விளையாட்டு சொற்பொருள் விளக்கம்

“விளை + ஆட்டு = விளையாட்டு, “விளை” என்ற சொல்லுக்கு விருப்பம் என்று பொருள். விருப்பமாக ஆடுகின்ற ஆட்டம் விளையாட்டு எனலாம். குழந்தைகள் பேசுவதற்கு முன்னரே விளையாடத் தொடங்கி விடுகின்றன. குழந்தைப் பருவம் முதல் முதுமை வரை ஒரு மனிதனின் வாழ்வில் விளையாட்டு நீடிக்கின்றது”¹ என்று க.பொ.இளம்வழுதி கூறுகின்றார். தமிழர் வாழ்வில் சங்க காலம் முதல் இன்றுவரை நிலவி வருகின்ற, மாறி வருகின்ற, மறைந்து வருகின்ற விளையாட்டுக்களைக் குறித்துக் காணலாம் என உரைக்கிறது. இந்நூற்பா மூலம் மனமகிழ்ச்சியை ஊட்டும் காரணிகளுள் விளையாட்டும் ஒன்று என தொல்காப்பியர்

உணர்த்துகிறார். மேலும், நீர் விளையாட்டு, நில விளையாட்டு என விளையாட்டை இரு வகையாகப் பிரிக்கிறார்.

2. விளையாட்டுக்களை விளையாடுபவர்கள்

உழைக்கின்ற மக்களுக்கு உழைப்பிலிருந்து விடுதலை பெற விளையாட்டுகள் தேவைப்படுகின்றன. உடலைக் கட்டுடன் காப்பதற்கும் மன அமைதி பெறுவதற்கும் மகிழ்ச்சியடைவதற்கும் விளையாட்டுகள் துணை புரிகின்றன. விளையாட்டைக் குழந்தைகள் முதல் பெரியவர் வரை விரும்புகின்றனர்.

உலக மக்கள் அனைவரும் விளையாட்டை விரும்புகின்றனர். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பல்வேறு வகையான விளையாட்டுகள் நிலவி வருகின்றன. ஒரு நாட்டின் இயற்கைச் சூழல்களுக்கேற்ப, தட்ப வெப்ப நிலைகளுக்கேற்ப, பழக்க வழக்கங்களுக்கேற்ப விளையாட்டுகள் அமையும். ஒரு நாட்டு மக்களின் சீரிய பண்பாட்டை அறிவதற்கு அவர்கள் பழக்கத்தில் கொண்டுள்ள விளையாட்டுகளும் துணை செய்கின்றன.

3. விளையாட்டுப் பகுப்பு முறைகள்

விளையாட்டுக்களைக் குறித்து நூல்களை எழுதிய சான்றோர், விளையாட்டுக்களைப் பல்வேறு வகைகளில் பகுத்துப் பார்க்கின்றனர். பாவாணர், தமிழ்நாட்டு விளையாட்டுக்களை இளைஞர் பக்கம், குழந்தைப் பக்கம், பெரியோர் பக்கம் என்னும் பாகுபாட்டின் கீழ் அடக்கி உரைக்கிறார். ஆடவர், மகளிர், சிறுவர்-சிறுமியர், சிறுவர், சிறுமியர், குழந்தை விளையாட்டு என்று ஆறு பெரும் தலைப்புகளின் கீழ் இரா. பாலசுப்பிரமணியம் விளக்கியுள்ளார்.

விளையாட்டுகளின் தன்மை அடிப்படையில் உடல்திறன் விளையாட்டு, அறிவுத்திறன் விளையாட்டு, வாய்ப்புநிலை விளையாட்டு, மனமகிழ்ச்சி விளையாட்டு என நால்வகைப் படுத்துகிறார் சு.சிவகாமசுந்தரி.

விளையாட்டுக்களைத் தொன்மை நோக்கிலும் செயல் நோக்கிலும் பகுத்துக் கொண்டு பேராசிரியர் பிச்சை விளக்கியுள்ளார். பாடுதல், உரையாடுதல், உட்காருதல், ஒன்றின்மேல் நின்றல், ஓடுதல், தொடுதல், கண்ணை மூடுதல், ஒளிதல், கண்டு பிடித்தல், அடித்தல், தள்ளுதல், அழைத்தல், பிடித்துக் கொள்ளல், விடுவித்தல் ஆகிய 15 செயல்களை விளையாட்டுகளில் காட்டி ஒவ்வொரு விளையாட்டிலும் இடம்பெறும் செயல்களை அட்டவணைப்படுத்துகிறார். செங்கைப் பொதுவன், விளையாட்டுகளை இந்திய வரலாற்று அறிஞர் எப்படிப் பகுத்துக்

காண்கின்றனர் என்பதனைத் தம் “பழங்கால விளையாட்டுகள்” என்ற நூலில் விளக்கியுள்ளார்.

4. தமிழர் விளையாடிய முறை

தமிழர் விளையாடிய முறையைக் குறித்து செங்கைப் பொதுவன் கூறுவனவற்றைக் கீழே காணலாம். ஒருவரைத் தொடச் செய்வது, ஒருவரின் கண்ணைப்பொத்தி வெளியில் நிகழும் செயல்களைக் கூறச் செய்வது முதலானவை ஒருவரோடு பலர் விளையாடும் விளையாட்டுகள், தமிழர் விளையாட்டுகளில் பெரும்பாலானவை இத்தகைய விளையாட்டுகளே. இரண்டுபேர் இகலி ஆடுவது ஒற்றையர் ஆட்டம், இரண்டு அணிகள் மோதுவது அணி ஆட்டம், இப்படிப்பட்ட ஆட்டங்களும் தமிழ் நாட்டு விளையாட்டுகளில் உண்டு.

போட்டியே இல்லாமல் கூடிக் கும்மாளம் போட்டுக் கொண்டு களிப்புடன் விளையாடும் ஊசல், அம்மாணை, பாவை, வண்டல்-இழைத்தல், கூடல் இழைத்தல், புனலாட்டு முதலான விளையாட்டுகள் சங்க காலத்தில் மிகுதி. இக்காலத் தமிழக நாட்டுப்புற விளையாட்டுகளில் நடிப்பு விளையாட்டுகளாக விளையாடப் படுவனவும் பயிற்சி, உடல் வித்தை விளையாட்டுகளில் பலவும் போட்டியின்றி விளையாடும் விளையாட்டுகள்.

5. சங்ககால விளையாட்டுகள்

சங்ககாலத் தமிழர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை நடத்தினர். வேளாண்மை மற்றும் கால்நடை வளர்ப்பு சார்ந்தே அவர்களின் தொழில் அமைந்திருந்தது. ஆகவே, அவர்களுக்கு நிறைய ஓய்வு இருந்தது. அவர்கள் குழுவாக இயங்கியதால் ஒருவரோடு ஒருவர் நெருங்கிப் பழகினர். சங்ககால விளையாட்டுகளைச் செங்கைப் பொதுவன் “கைத்திற விளையாட்டுகள், மெய்த்திற விளையாட்டுகள், நீர் விளையாட்டுகள், போர் விளையாட்டுகள், விலங்கோடு விளையாடல், மகிழ்வு ஆட்டங்கள் எனப் பிரித்து விளக்குகிறார்.

சங்க இலக்கியங்களில் முப்பத்தேழு விளையாட்டுகள் இருந்தனவாக முனைவர் சு.சிவகாமசுந்தரி தம் “சங்க இலக்கிய விளையாட்டுக் களஞ்சியம்” என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். அந்த விளையாட்டுக்களை இருபாலர் விளையாட்டுகள், ஆண்பாலர் விளையாட்டுகள், பெண்பாலர் விளையாட்டுகள் எனப் பிரித்துக் காட்டுகிறார்.

6. இருபாலர் விளையாட்டுகள்

1.அசதியாடல், 2.அம்புலி அழைத்தல், 3.அலவன் ஆட்டல், 4.உலாவல், 5.ஊசல், 6.எண்ணி விளையாட்டு, 7.கண்ண விளையாட்டு, 8.குது, 9.நீர் விளையாட்டு, 10.பந்து, 11.பறவைகளைக் காணல் அவற்றின் செயல்கள் போல் செய்தல், 12.பறவை விலங்குகளுடன் விளையாடல்.

7. ஆண்பாலர் விளையாட்டுகள்

1.ஏறுகோள், 2.குதிரை ஏற்றமும் யானை ஏற்றமும், 3.குறும்பு விளையாட்டுகள், 4.சாம விளையாட்டு, 5.சிறுதேர், 6.சிறுபறை, 7.மல், 8.வில் விளையாட்டு, 9.வட்டு, 10.வேட்டை.

8. பெண் பாலர் விளையாட்டுகள்

1.எதிரொலி கேட்டல், 2.கண் புதைந்து ஒளிந்தாடல், 3.கவண், 4.கழங்கு, 5.குரவை, 6.சிறுசோறு, 7.சிற்பில் செய்தல், 8.செடி-கொடி வளர்ப்பு, 9.பறவை வளர்ப்பம் விலங்கு வளர்ப்பும், 10.பாவை விளையாட்டு, 11.பிசி.நொடி விளையாட்டு, 12.புள் ஓட்டல், 13.மணற்குவியலில் மறைத்தாடல், 14.மலர் கொய்தலும் மாலை தொடுத்தலும், 15.வள்ளை.

9. இடைக்காலத்தில் விளையாட்டுகள்

இடைக்காலத்து விளையாட்டுக்களைக் கடவுள் விளையாட்டு, காளையர் விளையாட்டு, கன்னியர் விளையாட்டு என்ற கோணங்களில் பாகுபடுத்தலாம்.

10. கடவுள் விளையாட்டுகள்

சிவனின் ஆடல்கள், கபாலம்,கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம் என்பன. இவை கூத்து விளையாட்டாக நின்று விட்டன. முருகனின் குடை, இக்காலத்தில் காவடி விளையாட்டாக மாறிவிட்டது. திருமால், துர்க்கை ஆகியோரின் ஆட்டமாகக் கூறப்படும் மரக்கால் ஆட்டமானது பொய்க்கால் குதிரை ஆட்டம், கோகலிக்கட்டை ஆட்டம் ஆகியவற்றில் காணப்படுகிறது. பாவை விளையாட்டு திருமகள் ஆட்டமாகப் பேசப்படுகிறது என்று பழங்கால விளையாட்டுகள் என்னும் நூலில் செங்கைப் பொதுவன் கூறுகிறார். கடவுள், பூமிக்கு வந்து நேரிடையாக விளையாடியதாக அல்லது ஆடல் புரிந்ததாக எண்ணிய மக்கள் இந்த நிகழ்வுகளைத் தங்கள் விளையாட்டுகளோடு இணைத்துக் கொண்டார்களோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

காளைப்போர், விற்போர், வாட்போர், குழி விளையாட்டு, வண்டி உருட்டல், கிட்டிப்புள், மரமேறல் முதலான விளையாட்டுகளைக் காளையர் விளையாடியுள்ளனர். உந்திப் பறத்தல், தெள்ளேணம் கொட்டல், தோள் நோக்கம், சப்பாணி கொட்டல், குரவை, துணங்கை, சதிர் முதலான விளையாட்டுகள் மகளிரின் விளையாட்டுகள் ஆகும்.

11. விளையாட்டு ஏன்

விளையாட்டு என்பது செயல்பாட்டினைப் பொறுத்தது அன்று: ஈடுபடுவோரின் மனநிலையைப் பொறுத்தது: செயல்பாட்டில் ஆறுதல் பெறுவதே அந்த மனநிலை எனத் தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியம் விளையாட்டுக்கு விளக்கம் தருகிறது. கோபம் முதலான மனவெழுச்சிகளை அடக்கிச் செயல்மட்டும் கட்டுப்பாட்டுடன் தோன்றச் செய்வதே விளையாட்டு எனப் பேராசிரியர் மக்டூகல் குறிப்பிடுகிறார். தனித்தனியே இயங்கும் பல உடல் உறுப்புகளைப் பலவகையாக ஒன்று சேர்த்து இயக்கி அவற்றினை அடக்கி ஆளப் பழக்குவதே விளையாட்டு எனச் செங்கைப் பொதுவன் குறிப்பிடுகிறார்.

12. விளையாடுவதற்கேற்ற இடங்கள்

விளையாடுவதற்கென்று தமிழர்கள் இயற்கைச் சூழ்நிலை நிறைந்த இடத்தையும் காற்றோட்டமான இடத்தையும் தேர்வு செய்துள்ளனர்.

“வெறிகமழ் சோலை நயந்து விளையாடல்”²

“வெள்வேலவன் குன்றின் மேல் விளையாட்டு”³

என்னும் கலித்தொகைத் தொடர்கள் இதற்குச் சாட்சியம் பகர்கின்றன. தெரு, மறைவிடம், மன்றம், குன்று, பூங்கா, பந்தல், பளிக்கறை, நீர்நிலை, நெடுமணல் பரப்பு, காவற்காடு, சோலை, அம்பலம், மாடம் முதலான இடங்களிலெல்லாம் தமிழர் விளையாட்டுகளை நிகழ்த்தியதாக இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன.

13. இலக்கியங்களில் இடம் பெறல்

சங்க நூல்கள் காதலையும் போரையும் பாடியுள்ளன. மக்கள் தொடர்பான செய்திகளான சமூக மரபுகள், பழக்க வழக்கங்கள், நடைமுறைகள் பொழுதுபோக்குகள், விளையாட்டுகள் முதலானவற்றையும் பேசின. சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் இரண்டாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாடல்களில் முப்பத்தேழு விளையாட்டுகள் உள்ளன.

சங்ககால மக்கள் பந்தாடும் பெண்ணை, “ஆட்டி” என்று அழைத்தனர். நீர் விளையாட்டில் வல்ல, அத்தி என்னும் வீரனை “ஆட்டன்” என்று அழைத்தனர். “ஐங்குறுநூறு” என்னும் நூலில் மருதநில மக்களைப் பற்றிப் பத்துத் தலைப்புகளில் ஒவ்வொரு தலைப்பிற்கும் 10 பாடல்களாக 100 பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றில் “புனலாட்டுப் பத்து” என்னும் தலைப்பில் நீர் விளையாட்டுகள் இடம் பெறுகின்றன. ஊசலாடும் போது, உரையாடிக் கொண்டும் பாடிக் கொண்டும் ஊசலாடுவது வழக்கம்.

“ஊசற்சீர் நீயொன்று பாடித்தை
ஊசற்சீர் அழிந்தொன்று பாடித்தை”⁴

என்று சொல்லி உரையாடிக் கொண்டும் பாடிக் கொண்டும் ஊசலாடும் வழக்கம் இருந்தது. இந்தப் பழக்கம் கருத்தொருமித்த ஊசல்வரிபாடும் பழக்கமாகச் சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் மாறிவிட்டது. இதுபோலத் தோழியும் தலைவியும் வினா விடைப் பாங்கிலும் வேண்டுகோள் பாணியிலும் பாடிக்கொண்டு திணை குற்றும் தொழிலைச் செய்திருக்கிறார்கள் (கலி. 40:44) இந்தப் பாடலை வள்ளை என்றும் உரற்பாணி என்றும் வழங்கினர் (அகம். 9:12). சங்ககாலத் திணைக்குறுவள்ளை பிற்காலத்தில் திருப்பொற்சுண்ண வள்ளையாகத் திருவாசகத்தில் வரக்காணலாம் (திருவாசகம், திருப்பொற்சுண்ணம், ப.126)

சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெறும் அம்மானைப் பாடல்கள் மூவர் பாடும் அமைப்பில் உள்ளன.

வீங்குநீர் வேலி உலகாண்டு விண்ணவர் கோன்
ஓங்கரணம் காத்த உரவோன்யார் அம்மானை
ஓங்கரணம் காத்த உரவோன் உயர் விசும்பின்
தூங்கெயில் மூன்றெறிந்த சோழன்காண் அம்மானை
சோழன் புகார் நகரம் பாடேலோர் அம்மானை”⁵

இந்த அமைப்பைக் கொண்டு பார்க்கும்போது அம்மானை விளையாட்டு, மூன்று பெண்கள் விளையாடிய விளையாட்டு என உணர முடிகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் அம்மானை, “அம்மானை” என்று முடிகிறது. திருவாசகத்தில் “அம்மானாய்” என்று முடிகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் மூவர் உரையாடல்போல் உள்ளது. திருவாசகத்தில் ஒருவர் பாட்டாக உள்ளது. வள்ளை என்று சங்க காலத்தில் சுட்டப்பட்ட தொழிற்பாடல் விளையாட்டு இடைக்காலத்தில் “அம்மானை வள்ளை” எனச் சுட்டப்படலாயிற்று என்று “பழங்கால விளையாட்டுகள்” என்னும் தம் நூலில் செங்கைப் பொதுவன் கூறுகிறார்.

அம்மாண விளையாட்டைப் பற்றித் திருவாசகத்தில், “திருவம்மாண” என்னும் தலைப்பில் உள்ள 20 பாடல்களைக் கொண்டு உணர முடிகிறது. சப்பாணி கொட்டுதல் குழந்தை விளையாட்டு சாற்றியோர் ஆயிரம் சப்பாணி கொட்டும்படி கண்ணனைக் குழந்தையாக்கி வேண்டிக் கொள்கிறார் திருமங்கை யாழ்வார் (நூலா. திவ். பெரிய : 10-5)

வீரவுணர்வு மிக்கவர்கள் தமிழர்கள். ஆட்டுக்கிடாய், காடை, கவுதாரி, கோழி முதலான பறவைகளையும் பழக்கிப் போரிடச் செய்து மகிழ்வதில் நாட்டம் கொண்டிருந்தனர் தமிழர். முல்லை நிலத்து ஆடவர்கள் காளைகளை அடக்குவதை வீர விளையாட்டாகக் கொண்டிருந்தனர். அத்தகு வீரர்களையே ஆயர்குடிப் பெண்கள் விரும்பி மணந்தனர்.

“கொல்லேற்றுக் கோட்டுச்சுவாணை மறுமையும்
புல்லாளே ஆயமகள்”

என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் இதற்குச் சான்றாகும்.

14. ஆங்கிலேயர் கால விளையாட்டுகள்

ஆங்கிலேயர் தமிழகத்தை ஆண்ட காலங்களில் மேல்நாட்டு விளையாட்டுகள் இடம் பெற்றன. கைப்பந்து, கால்பந்து, கூடைப் பந்து, பூப்பந்து, ஆக்கி (Hockey), தென்னிசு (Tennis) முதலியன வழக்கத்திற்கு வந்தன. ஆங்கிலேயர் ராணுவத்தையும் கப்பற் படையையும் வலுப்படுத்துவதில் முனைப்புடன் ஈடுபட்டனர். இதனால் தண்டால், பஸ்கி, போன்ற பயிற்சிகள் குறைந்தன.

15. இக்கால விளையாட்டுகள்

இந்தியா விடுதலை பெற்ற பிறகு விளையாட்டுத் துறை வேகமான வளர்ச்சி கண்டது. பள்ளி, கல்லூரிகளில் மாணவ, மாணவியர் படிப்பில் மட்டுமன்றி விளையாட்டிலும் திறன் பெற்றவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். தமிழ்நாடு அரசு விளையாட்டுத் துறைக்கு முக்கியத்துவம் அளித்து வருகிறது. இருப்பினும் விளையாட்டுகள் பல இக்காலத்தில் மறைந்து வருகின்றன.

தமிழகத்தின் பல பகுதிகளில் சடுகுடு (கபடி) என்னும் விளையாட்டு விளையாடப்பட்டு வருகிறது. சல்லிக்கட்டு, சிலம்பம், மற்போர் முதலான வீர விளையாட்டுகளைத் தமிழர் மேற்கொள்கின்றனர். கிராமப்புறங்களில் மேற்கூறிய விளையாட்டுகளோடு இளவட்டக்கல், ஓட்டம், உறி மரம் ஏறுதல், இரட்டை மாட்டுப் பந்தயம், மோடி விளையாட்டு, கட்ட விளையாட்டு, பதினைந்தாம் புலி, பொம்மைச்

சீட்டு, மூணுகட்டை, சூது, தாயம், பானை உடைத்தல், உறிப்பானை விளையாட்டு முதலானவை இன்றும் நடைபெற்று வருவதாக இரா.பாலசுப்ரமணியம் தம் தமிழர் நாட்டு விளையாட்டுகள் என்னும் நூல் வாயிலாகத் தெரிவிக்கிறார்.

உடல் திறமை சார்ந்த விளையாட்டுகளை ஊக்குவிப்பதற்காக பள்ளி அளவில், மாவட்ட அளவில், மாநில அளவில், நாட்டு அளவில், உலக அளவில் போட்டிகள் ஏற்பாடு செய்யப்பெறுகின்றன. உலக அளவில் நடைபெறும் விளையாட்டுப் போட்டி, ஒலிம்பிக் போட்டி, தமிழர்கள் இந்த ஒலிம்பிக் போட்டியில் இடம் பெறுவதனைப் பெருமையாகக் கருதுகின்றனர்.

ஒரு குறிப்பிட்ட விளையாட்டைத் தேர்வு செய்து கொண்டு அதிலே விளையாட்டு வீரராகத் திகழ வேண்டும் என்று கருதுபவர்கள் மட்டுமன்றி, தமிழகத்திலுள்ள அனைவரும் விளையாட்டு குறித்த விழிப்புணர்வைப் பெற்றுள்ளனர். நகர்ப்புறங்களில் உள்ளோர் காலை மாலை வேளைகளில் விளையாட்டு மைதானங்களிலும் பூங்காக்களிலும் விளையாடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். தண்டால், பஸ்கி போன்ற உடற்பயிற்சிகளைத் தங்கள் இல்லங்களில் பலர் செய்கின்றனர். பலர், உடற்பயிற்சிக் கூடங்களுக்குச் சென்று பயிற்சியை மேற்கொள்கின்றனர். ஊடகங்களின் பெருக்கமும் சுகாதார நிறுவனங்களின் பெருக்கமும் மக்களுக்கு விளையாட்டைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

அரசு அலுவலகங்களில் உடற்பயிற்சி, தியானம் முதலானவற்றைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு அரசு முயற்சி செய்கிறது. தனியார் நிறுவனங்கள் கூடத் தங்கள் நேரத்தில் ஒரு பகுதியை ஒதுக்கி உடல் நலம் சார்ந்து சிந்திக்கத் தற்காலத்தில் ஈடுபட்டுள்ளன. அரசுப் பள்ளிகளில் உடற்பயிற்சிக்குத் தருகிற முக்கியத்துவத்தைப் பெரும்பாலான மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளிகள் வழங்காதது ஒரு குறைபாடாக உள்ளது.

நகர்ப்புறச் சிறு பிள்ளைகள் குழுவாக இயங்க வாய்ப்பின்றித் தனியே அமர்ந்து மின்னணுக் கருவி மூலம் (Video Games) விளையாடுகின்றனர். அடுக்குமாடி குடியிருப்புகளில் வசிப்பவர்களுக்கும் இதே நிலை நீடிக்கிறது. இத்தகு சிறுபிள்ளைகளுக்குத் தாங்கள் படிக்கிற பள்ளிகளில் குழுவாக இயங்கும் ஆட்டங்கள் அவசியமாகின்றன. பள்ளிகளும் இதை மறுத்துவிட்டால், சிறு பிள்ளைகள் மனநோய்க்கு ஆளாகக் கூடும்.

16. விளையாட்டின் பயன்கள்

உடல் நலத்துக்கும் உள்ள மகிழ்வுக்கும் தோழமை உணர்வுக்கும் விளையாட்டு உதவுகிறது. நமது பண்பாட்டைப் பிற நாடுகள் உணர்ந்து கொள்ள விளையாட்டுகள் துணைபுரிகின்றன. சுருங்கக்கூறின் விளையாட்டு உடல், உள்ளம், மூளை மூன்றையும் ஒரு சேரப் பலப்படுத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தது.

விளையாட்டுக்கள் என்றாலே மனதிற்கும், உடலுக்கும் மகிழ்ச்சியைத் தரக்கூடியனவாக அமைந்திருக்கும். அவ்விளையாட்டுக்களை பொதுவாக, ஆடவர் விளையாட்டுக்கள், மகளிர் விளையாட்டுக்கள், குழந்தைகள் விளையாட்டுக்கள் என்று நாட்டுப்புறக் கலை ஆய்வாளர்கள் கூறுவர். சிறார்கள் விளையாடிய விளையாட்டினை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி ஆய்ந்துரைப்பதாக இவ்வியல் அமைந்தள்ளது.

17. தொல்காப்பியத்தில் விளையாட்டு பற்றிய குறிப்புகள்

ஒல்காப் புகழ் தொல்காப்பியனார் விளையாட்டை உணர்த்தும் சொற்களாக பண்ணை, ஓரை, கெடவரல் என்ற சொல்லாட்சியை கையாண்டுள்ளார். அதாவது மெய்ப்பாட்டியலில், நம் உடலின்கண் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகளின் நிலைகளன்களைப் பற்றி கூறுகையில் விளையாட்டு ஆயத்தின்கண் தோன்றிய மெய்ப்பாடுகள் முப்பத்திரண்டாக கூறியுள்ளார்.

“பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும்
கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப”⁶

என்ற நூற்பாவில் வரும் பண்ணை என்ற சொல்லாட்சி விளையாட்டை குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது. இதற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணாரும் பண்ணை என்பது விளையாடும் முறைமை வரையறுக்கப்பட்ட விளையாட்டு எனலாம். பண்படுத்தப்பட்ட நிலம் பண்ணை எனப்பட்டது போலப் பண்படுத்தப்பட்ட செயல் அல்லது விளையாட்டு பண்ணை எனப்பட்டது என்றும், பண்ணையில் மெய்ப்பாடுகள் தோன்றும் என்றும் விதிகளுக்கு உட்பட்டு, உணர்வு பொங்கி, திறத்தைக் காட்டி விளையாடும் பண்ணை விளையாட்டில் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளும் தோன்றுவது இயல்பு” என்றும் கூறுகிறார்.

இதன்மூலம் பண்ணை அக்காலத்தில் ஒரு விளையாட்டு முறையாகக் கொண்டே இருந்தனர் எனத் தெளியலாம். மேலும், பண்ணை என்ற சொல்போலவே கெடவரல் என்னும் சொல்லும் விளையாட்டைக் குறித்த சொல்லாக தொல்காப்பியர்

பயன்படுத்தியுள்ளார் என்று தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் சுட்டுகின்றனர். இதனை தொல்காப்பிய உரிச்சொல் என்னும் இயலில்,

“கெடவரல் பண்ணை ஆயிரண்டும் விளையாட்டு”⁷

என்ற நூற்பாவில் கெடவரல், பண்ணை என்ற இரண்டு சொற்களும் விளையாட்டை குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது எனலாம். பண்ணை, கெடவரல் என்னும் தொல்காப்பியரால் சுட்டப்படுகிற விளையாட்டு யார்க்குரிய விளையாட்டு, விளையாட்டின் தன்மை என்ன என்பதைப்பற்றிய குறிப்புகள் உரையாசிரியர்களிடம் கொடுக்கப்படவில்லை. மேலும் அதுபோன்ற விளையாட்டுக்கள் குறித்த பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்திலும் இன்னபிற இலக்கியங்களிலும் இருப்பதாக தெரியவில்லை. கெடவரல் பண்ணை என்ற விளையாட்டு போன்றே “ஓரை” என்ற ஒரு விளையாட்டு பற்றிய குறிப்பும் தொல்காப்பிய பொருளதிகார மெய்ப்பாட்டியலில் காணப்படுகின்றது.

தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்தில் வரும்

“மறைந்த ஒழுக்கத் தோரையும் நாளுந்

துறந்த ஒழுக்கங் கிழவற் கில்லை”⁸

என்ற நூற்பாவில் “ஓரை” என்னும் சொல்லாடல் குறித்து உரையாசிரியையே பல்வேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன. இளம்பூரணர் ஓரை என்பதற்கு துறந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் சோமசுந்தரபாரதியார் “ஓரை” என்பது விளையாட்டைக் குறிப்பிடுவதாக⁹ செங்கைப் பொதுவன் தம்முடைய பழங்கால விளையாட்டுக்கள் என்னும் நூலில் மேற்கோள் காட்டுகிறார். ஆனால் ஓரை என்பது சங்க இலக்கிய மக்களால் ஆடிய ஒரு விளையாட்டு என்றும் பலர் குறிப்பிடுகின்றனர். இதற்கு சன்றாக நற்றிணை பாடலிலும் இதுபற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

ஓரை என்பதற்குப் “பஞ்சாயப்பாவை கொண்டு மகளிராடும் விளையாட்டு” என நற்றிணை 68-ம் பாடலின் உரையில் பின்னத்தூர் அ.நாராயணசாமி ஐயர் விளக்குகிறார். மேலும் “ஓரை” என்பது ஒருவகைப் “பாவை விளையாட்டு” என்று ஆ.யோகம் அவர்கள் தன்னுடைய “சங்கத் தமிழ் காட்டும் தமிழ்ச்சமூகம்”¹⁰ என்னும் நூலில் கூறுகிறார்.

எனவே கெடவரல், பண்ணை, ஓரை என்ற சொற்கள் தொல் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பொதுவாக விளையாட்டை குறிப்பதாக இருந்தது எனலாம்.

மேலும் தொல்காப்பியர் உவகை எதன்வழித் தோன்றும் என்பதற்கு,

“செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டெனப்

அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே”¹¹

என்னும் நூற்பாவில் விளையாட்டு என்னும் சொல்லாடல் நேரடியாக வந்துள்ளது எண்ணத்தக்கதாகும். மேலும் இதில் விளையாட்டின் காரணமாக மகிழ்ச்சி ஏற்படுவதையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேற்கண்ட நூற்பாக்களில் விளையாட்டுகள் குறித்தும் விளையாட்டு என்னும் சொல்லாடல் குறித்தும் தொல்காப்பியம் பதிவு செய்துள்ளதை பார்க்கமுடிகின்றது. இக்கருத்தினை சி.இலக்குவனார் அவர்களும் “கெடவரல், பண்ணை, ஓரை” முதலியன விளையாட்டின் பெயர்களாகும். “ஓரை” என்பது மகளிர்க்குரிய விளையாட்டு என்பதும் அதில் ஆடவரும் சேர்ந்து விளையாடுவர் என்பதும் “ஒள்ளிழை மகளிரொடு ஓரையும் ஆடாய்”¹² (நற்-155) என்று அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் விளையாட்டுகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுவதுபோல தமிழ் அகராதிகளில் விளையாட்டு என்னும் சொல்லுக்குரிய பொருண்மைகள் காணப்படுகின்றன.

18. அகராதி தரும் பொருள் விளக்கம்

விளையாட்டு என்பது பற்றி தமிழ்ப் பேரகராதியில் (Tamil Lexion) ஐந்து விதமான பொருள்களைக் கூறுகிறது.

1. பொழுது போக்குக்குரிய மகிழ்ச்சிச் செயல்
2. சிரமமின்றி இலேசாகச் செய்யுந் தொழில்
3. வேடிக்கை
4. காம லீலை
5. கலைத்தொழில் எட்டனுள் பாடநினைத்த வண்ணத்தில் சத்தத்தைவிடுகை என்பனவாகும்”¹³

என்று விளையாட்டின் பொருண்மையைக் குறித்து கூறியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இதில் விளையாட்டு எதற்காக விளையாடப்படுகிறது என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

19. அறிஞர்களின் கருத்துக்கள்

தமிழர்கள் விளையாடும் விளையாட்டுக்கள் குறித்து பாவாணர், நாட்டுப்புற ஆய்வாளர்கள், குழந்தை இலக்கிய ஆய்வாளர்கள், சிற்றிலக்கிய ஆய்வாளர்கள், போன்றோர்கள் தம் நூலில் விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளனர். ஜேவியஸ் என்பவர் “ஒரு சிறுவனிடத்தில் விளையாட்டும் உடற்பயிற்சியும் ஒரு சேர அமைந்துவிட்டால் அவன்மிகுந்த கட்டுப்பாடுடையவனாகவும், தலைமைப் பொறுப்பும் அதிகரித்து எதிர்காலத்தில் பலவித தலைமைப் பொறுப்பும் அதிகரிக்கிறது, வழிநடத்திச் செல்லும் பொறுப்புணர்ச்சி உள்ளவனாக மாறுகின்றான்”¹⁴ என்று கூறுகிறார்.

இரா.பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களும் “விளையாட்டு என்பது வாழ்க்கைக்குப் பயிற்சியளிக்கும் களமெனக் கூறலாம். ஓய்வு வேளையில் மனமகிழ்ச்சிக்காகச் செய்யக்கூடிய எளிய அல்லது வேடிக்கையான செயல்களை விளையாட்டெனலாம்”¹⁵ என்றும் விளையாட்டுக்கென வரையறை கூறுகிறார்.

குழந்தை எழுத்தாளரும் ஆய்வாளருமான பெ.தூரன் அவர்களும் “குழந்தையின் உள்ளத்திலே எழும் பகைமை உணர்ச்சி முதலிய விரும்பத்தகாத உணர்ச்சிகளை விளையாட்டின் மூலம் வெளிப்படுத்திவிட முடியும். அவை உள்ளத்திலே அழுந்திக் கிடக்காமல் செய்யும் சக்தி விளையாட்டிற்கு உண்டு. சமூகத்தில் கூடி வாழவும், வாழ்வில் ஏற்படும் வெற்றி தோல்விகளை அமைதியாக ஏற்றுக் காரியம் செய்யவும் கற்றுக்கொள்ள விளையாட்டு உதவுகிறது என்று மனத்தத்துவர்கள் ஆராய்ந்து”¹⁶ கண்டுள்ளதாக “குழந்தை மனமும் அதன் மலர்ச்சியும்” என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார்.

இதேபோன்று நாட்டுப்புற ஆய்வாளரான சு.சக்திவேல் “விளையாட்டு என்பது அமைப்புடைய ஆட்டமாகவும் போட்டியை ஏற்படுத்துவதாகவும் வெற்றியை நிர்ணயிக்கும் விதிகளைக் கொண்டதாகவும் விதிகள் பொதுவாகப் பலரால் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாகவும் இருக்க வேண்டும்”¹⁷ என்று தன்னுடைய “நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு” என்னும் நூலில் கூறுகிறார்.

ஜேவியஸ் என்னும் ஆய்வாளர் விளையாட்டு என்பது சிறுவர்களின் மனதில் அன்பையும், பண்பையும், ஒற்றுமையையும், வீரத்தையும் நடுநிலை, மகிழ்ச்சியையும் அளிக்கிறது. சிறுவர்கள் தன் சிறுவயதில் தன் உறவுகளிடம் அன்பு கொள்கின்றனர். அதன்பின் அவர்கள் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களிடம் அன்பு கொள்கின்றனர் அப்போது அவன் அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடத் தொடங்குகின்றான்”¹⁸ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

எழில்வேந்தன் என்னும் ஆய்வாளர் குழந்தைகளின் வாழ்க்கையில் விளையாட்டுகள் ஓர் அங்கமாக திகழ்வதை “மதிநுட்பம், விரைந்து செயலாற்றும் தன்மையும், உடல் ஆரோக்கியமும் இதில் கிடைக்கப் பெறுவது கூடுதல் பயனாகும். இந்தப் பயன்கள் வாழ்வின் முன்னேற்றத்துக்கு உறுதுணையாக விளங்கியதால், விளையாட்டுகள் வாழ்க்கையின் ஓர் அங்கமாக இணைந்து கொண்டன”¹⁹ என்று கூறுகிறார்.

மேற்கூறிய அறிஞர்களின் கருத்துகளை நோக்கும்போது விளையாட்டு என்பது சிறுவர்களுக்கு மட்டுமல்ல அனைவருக்குமே மனதிடத்தையும் உடல் ஆரோக்கியத்தையும் தரக்கூடியதாக உள்ளது என்றும் விளையாட்டு என்பது

வாழ்வில் இன்றியமையாத ஒன்று என்றும் உணரலாம். மேலும் சிறுவர்களுக்கு, பெண்களுக்கு, ஆண்களுக்கு என்று தனித்தனியே விளையாடும் விளையாட்டுக்கள் தொல் தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருந்து வந்துள்ளன. தமிழர்களிடத்தில் காணப்படும் விளையாட்டுக்களை நாட்டுப்புற களஆய்வு செய்து பல அறிஞர்கள் நூல்களாக வெளியிட்டுள்ளனர். அவர்கள் விளையாட்டுக்களை வகைமைப் படுத்துவதில் ஒன்றுதான் சிறார்களுக்கான விளையாட்டுக்கள். சிறார்களுக்கான விளையாட்டுக்கள் என்பதை ஆண் மற்றும் பெண் சிறார்கள் விளையாடும் விளையாட்டுக்களை சேர்த்து ஒரே தளத்தில் ஆய்ந்துரைக்கப்படுகிறது. நாட்டுப்புற ஆய்வாளர்கள் விளையாட்டைப் பற்றிக் கூறுகையில் ஆண்களுக்கான விளையாட்டுக்கள் பெண்களுக்கான விளையாட்டுக்கள் சிறார்களுக்கான விளையாட்டுக்கள் எனப்பிரித்து வரையறை செய்கின்றது. ஆண்களுக்கான விளையாட்டுக்களாக கபடி, மட்டைப்பந்து, சடுகுடு, குதிரைச் சில்லி போன்ற பிற விளையாட்டுக்களும், பெண்களுக்கான விளையாட்டுக்களாக நிலாக் கும்பல், பூப்பறிக்க வருகிறோம், தட்டுக்கட்டல், மூன்றாங்கல், ஐந்தாங்கல் போன்ற இன்னும்பல விளையாட்டுக்களையும், சிறார் விளையாட்டாக அட்டலங்காய் புட்டலங்காய், சோறுகொண்டு போகிற வழியிலே, கில்லித்தண்டு, கிட்டிப்புல், மரக்குரங்கு இன்னும் பிற விளையாட்டுக்களையும் நடைமுறைப் படுத்தியுள்ளமையையும் அறியமுடிகிறது.

20. சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் விளையாட்டுக்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் பாடல்களே நுணுக்கமாக ஆய்ந்து அப்பாடல்களின் பாடல் பொருண்மைகளின் ஊடாக ஆங்காங்கே வெளிப்படும் சிறார் விளையாட்டுக்கள் பற்றிய குறிப்புகள் ஆய்ந்து அறிவதற்கு முன் தமிழர் விளையாட்டுகள் குறித்து அறிந்துகொள்வது மேலும் நமக்கு புரிதலைத் தரும் என்பதால் அவற்றை முதலில் பார்த்தோம்.

குழந்தையும் தெய்வமும் ஒன்று என்று கூறுவார்கள். கோயில்கள் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்று கூறுவதைப் போல குழந்தைகள் இல்லாத வீடு, வீடாகவே காட்சியளிக்காது. நம் இல்லறத்துக்குள் சண்டையே வந்தாலும் குழந்தையின் புண்சிரிப்பை கண்டதும், கோப தாபங்கள் எங்குச் சென்றன என்பதை அறிய இயலாது.

சிறுவர்களின் வாழ்க்கையில் உண்ணுதலும் உறங்குதலும் என்பது அன்றாட நிகழ்வுகளில் ஒன்றுதான். ஆனால் விளையாட்டு என்பது அவ்வாறல்ல. அது ஒரு உந்துதலின் விளைவாகும். எனவே தான் நமது முன்னோர்கள் பலர் விளையாட்டின்

முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி பல பாடல்வரிகளில் நமக்கு நினைவூட்டிச் சென்றுள்ளனர் என்னும்போது விளையாட்டின் முக்கியத்துவத்தை உணரலாம்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் விளையாட்டுக்கென்றே அமைந்த சிறார் பாடல்கள் தனியே காணப்படவில்லை என்றாலும், சிறார் விளையாட்டுக்கள் பற்றிய குறிப்புகள் தலைவன், தலைவி வாழ்வியல் விவரிப்புகளோடு இணைந்தே காணப்படுகின்றன. பொதுவாக இந்த சிறார்கள் விளையாடும் விளையாட்டுக்கள் பொதுநிலையிலே காணப்படுகின்றன. மேலும் இந்த வயதிற்குரிய “சிறார் விளையாட்டு, அந்த வயதிற்குரிய சிறார் விளையாட்டு” என்றெல்லாம் இல்லாமல் புதல்வன், புதல்வர் (என்ற சொல் ற நகரமாகும் தொல்காப்பிய இலக்கணப்படி புதல்வர் என்ற சொல் புதல்வனை குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்) என்ற சொல்லாடலை வைத்தும், விளையாட்டுக்களின் தன்மை வைத்தும், ஆண்சிறார் விளையாடிய விளையாட்டுகள் இவை எனவும், சிறார், மகாஅர், குறுமாக்கள், கலிமாக்கள், இளையோர், குழவி, இளையவர் போன்ற சொல்லாடலை வைத்தும் விளையாட்டின் தன்மை வைத்தும் இவை ஆண் மற்றும் பெண் சிறார்களுக்கான பொது விளையாட்டுக்கள் என்றும் அல்லது ஆண் மற்றும் பெண் சிறார்கள் இணைந்து விளையாடும் விளையாட்டுக்கள் என்றும் உய்த்துணரலாம். எனவே சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணப்படும் சிறார்களுக்கான விளையாட்டுக்களை ஆய்ந்துரைக்க ஏதுவாக பொதுவான விளையாட்டுக்கள் என்றும் பெண் சிறார்களின் விளையாட்டுக்கள், போர்ப் பதிவுகள் என்று தலைப்பிட்டும் சில துணைத்தலைப்புகள் இட்டும் விளக்கப்படுகின்றன. விளையாட்டுகளின் தன்மையும் தலைவி சிறுவயதில் ஆடிய விளையாட்டின் தன்மையும் வைத்து பெண் சிறார்கள் விளையாடிய விளையாட்டுக்கள் இவை என அடையாளம் காணலாம். இதன் ஊடாகப் பார்க்கும்போது பெண் சிறார்கள் விளையாடிய விளையாட்டு குறைவாக உள்ளன எனலாம்.

20.1 பொதுவான விளையாட்டுக்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் விளையாட்டுக்கள் பற்றிய குறிப்புகளைக் காணும்போது ஆண் சிறார்கள் ஒன்றிணைந்து விளையாடுகின்றார்களா? அல்லது பெண் சிறார்கள் ஒன்றிணைந்து விளையாடுகின்றார்களா? அல்லது பெண் சிறாரும் ஆண் சிறாரும் ஒன்றிணைந்து விளையாடுகின்றார்களா என்று துல்லியமாக விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே சில விளையாட்டுக்களை பொதுவான விளையாட்டுக்களின் என்னும் தலைப்பில் சிறுதேர் உருட்டல், பனங்குதிரையை இழுத்து விளையாடுதல், அம்புலிகாட்டி விளையாடுதல், சிறுபரை அடித்து விளையாடுதல், தெருவில்

விளையாடி மகிழ்தல், யானை பொம்மை வைத்து விளையாடுதல், எலி, முயல் உடும்பு மீது அம்பு எய்தி விளையாடுதல், வட்டாடி மகிழ்தல், மீன் பிடித்து விளையாடுதல், எருமை மீது அமர்ந்து விளையாடுதல், நீரில் விளையாடுதல், வெள்ளாட்டுக் குட்டியோடு விளையாடுதல், தென்னங்காய்களை வைத்து விளையாடுதல், வைக்கோல்போர் மீது ஏறி விளையாடுதல், ஆரவார ஒலி எழுப்பி விளையாடுதல், மழு ஏந்தி காட்டிற்குச் செல்லுதல், நூங்கை உண்டு மகிழ்ந்து விளையாடுதல் போன்ற துணைத்தலைப்புகளின் கீழ் ஆய்ந்துரைக்கப்படுகின்றன.

20.1.2 சிறுதேர் உருட்டல்

குழந்தைகள் விளையாடும்போது உயிரற்ற பொருள்களையும், உயிருள்ள பொருட்களாக நினைத்து, தன்னுடன் விளையாடுவதாக நினைத்து மகிழ்வர். இத்தகைய தன்மைகளை சிற்றிலக்கியங்கள் சிறுதேர் உருட்டல் என்னும் பருவத்தை வைத்துப் பாடியுள்ளனர். சிறுதேர் பருவம் என்பது குழந்தையைச் சிறுதேர் உருட்டுமாறு வேண்டுவது சிறுதேர்ப் பருவமாகும். சிறுதேர் உருட்டல் என்பது குழந்தையின் நான்காமாண்டில் நிகழ்வதாக பாடப்பெறும் இதில் தேரினை உருட்டியும் இழுத்தும் சிறுவர்கள் விளையாடி உள்ளனர். உரு, சகடம், தேர் எனப் பெயரிட்டு அழைத்தனர். தேரினை உருவாக்க நெடிது நேரம் செலவழித்துள்ளனர். ஒரு குறிப்பிட்ட தூரம் வரை இழுத்துச்சென்று ஒரு எல்லையில் தேரினை நிலைப்படுத்தி மகிழ்ந்துள்ளனர். விளையாட்டுத் தேரினை இலக்கியங்கள் போர்ச் சிறுதேர், சிறுமணித் தேர், தமணியர் சிறுதேர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளனர் என்பதாகக் கூறுகிறார் சு.சிவகாமசுந்தரி. மேலும் பிங்கல நிகண்டில்

“நான்காமாண்டில் சிறுதேர் உருட்டலும்”²⁰

என்று சிறுதேர் உருட்டலுக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளதாக ச.வளவன் தமது பிள்ளைத்தமிழின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்னும் நூலில் கூறுகிறார். சங்க இலக்கிய நூல்களான குறுந்தொகை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, ஐங்குறுநூறு, பட்டினப்பாலை, நற்றிணை முதலிய நூல்கள் சிறுதேர் உருட்டல் என்னும் விளையாட்டைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றது.

தச்சன் செய்து கொடுத்த சிறுதேரினில் ஊர்ந்து இன்புறவில்லை என்றாலும், அதனை இழுப்பதில் இன்பம் பெறுகின்றார்கள் சிறுவர்கள் என்று “தும்புசேர்கீரன்” என்னும் புலவர் குறுந்தொகையில் பாடியுள்ளார். அதாவது விளையாடுதற்குரிய சிறு வண்டியினைச் சிறார்கள் ஏறிச்செலுத்த இயலாவிடினும் கையால் இழுத்து இன்பமடைவதைப்போல, எம் கணவரை முயங்கி இன்புறனாயினும், கடமைகளைச் செய்து இன்புற்று வாழ்வோம், என்று கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இதனை,

“தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்
ஊர்ந்து இன்புறாஅர் ஆயினும் கையில்
ஈர்ந்துஇன்புறாஉம் இளையோர் போல”²¹

பொதுவாக சிறார் என்ற சொல் பிள்ளை, குழந்தை, மகவு என்று பல சொற்கள் சிறார் என்ற சொல்லுக்குள் கொண்டு வருவதுபோல “இளையோர்” என்ற சொல்லும் சிறாரைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். அதாவது இளையோர் என்பது இங்கு சிறாரைக் குறிக்கின்றது. பெரும்பாணாற்றுப்படையில் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடும் குறிப்பு வருகின்றது. அதாவது

“தச்சர் சிறாஅர் நச்சப் புனைந்த
ஊரா நல்தேர் உருட்டிய புதல்வர்”²²

தச்சர் செய்துகொடுத்த ஊரா சிறுதேரினை உருட்டி சிறார்கள் களைப்பறும்படி விளையாடினர் என்று கூறுகின்றது. இப்பாடலில் வரும் தச்சர் சிறார் நச்சப் புனைந்த என்பதற்கும், உருட்டிய புதல்வர் என்பதற்கும் முரண்பாடான கருத்துகள் அறிஞரிடையே காணப்படுகின்றன.

சிறார்கள் இழுத்து விளையாடுவதற்காக அக்காலத் தச்சர்கள் சிறுதேர் செய்தனர் என்றும் தச்சர் குடியிற் பிறந்த சிறுவரும் சிறுதேர் செய்தனர் என்றும், இத்தேர் செய்து விளையாடும் பழக்கம் இக்காலத்திலும் உள்ளது என்பதை அறியலாம்.

ஐங்குறுநூறு பாடலொன்றில் தலைவி கூற்றாக பிரிந்து சென்ற தலைவன் மீண்டு வந்ததை தலைவி, தலைவன் தன்னை பார்க்க வரவில்லை என்றும் தேர்உருட்டி தளர்நடையிடும் புதல்வனை பார்க்கவே வந்தான் என்றும் கூறுவதாக வருகின்றது.

“தேரோடு,
தளர்நடைப் புதல்வனை உள்ளி நின்
வளமனை வருதலும், வெளவியோளே”²³

இப்பாடலில், தேரோடு தளர்நடைப் புதல்வன் என்னும் சொற்றொடர் தேரை இழுத்து தளர்நடை பயின்று விளையாடும் ஆண் சிறாரைக் காட்டுகின்றது.

பட்டினப்பாலையில் வரும் ஒரு காட்சியில் சோழநாட்டின் சிறப்பைக் கூறுகையில் செல்வம் நிறைந்த வீட்டின் அகன்ற முற்றத்தில் ஒளியையுடைய நெற்றியையும் மடமை பொருந்திய நோக்கத்தினையும் ஏற்ற அணிகலன்களையும்

கொண்ட மகளிர் உலருகின்ற நெல்லைத் தின்னும் கோழியைத் தாம் காதுகளில் அணிந்திருக்கும் பொன்னால் செய்த மரக்குழையால் அடித்து விரட்டுவர். அக்குழை பூண் அணிந்த காலினையுடைய தம் புதல்வர் குதிரை பூட்டாமல் கையால் உருட்டி விளையாடும் மூன்று சக்கரங்களைக் கொண்ட சிறுதேர் செல்லும் வழியில் முன்னர் வீழ்ந்து, அதன் ஓட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவதாக புனையப்பட்டுள்ளதை,

“கோழி எறிந்த கொடுங்கால் கனங்குழை
பொற்காற் புதல்வர் புரவி இன்று உருட்டும்
முக்காற் சிறுதேர் முன் வழி விலக்கும்”²⁴

என்று செல்வச் செழிப்புடன் விளங்கும் குழந்தைகள் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடும் அழகினை பகர்கின்றது. இதுபோன்று கலித்தொகையில் உண்ணும் உணவாகிய பாலையும் மறந்து மகன் சிறுதேர் உருட்டி மகிழ்ந்து விளையாடியதாக வருகின்றது.

“பாலோடு அலர்ந்த முலை மறந்து, முற்றத்துக்
கால்வல் தேர் கையின் இயக்கி நடைபயிற்றா”²⁵

மேலும் நற்றிணைப் பாடலொன்றில் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடும் புதல்வனின் அழகினை

“பகுவாய்
அரி பெய்கிண்கிணி ஆர்ப்ப, தெருவில்
தேர் நடைபயிற்றும் தேமொழிப் புதல்வன்”²⁶

பகுத்த வாய் வழியாலே உள்ள பரல்கள் இடப்பட்ட கிண்கிணி ஒலிக்குமாறு, தெருவில் சிறிய தேரைப் பற்றி இனிய மொழியை உடைய புதல்வன் விளையாடினான் என்று கூறப்படுகிறது.

ஐங்குறுநூற்று மற்றொரு பாடலில் பாலை உண்பதையும் மறந்து முற்றத்தில் உருட்டி விளையாடுகின்ற தேரை கையில் தள்ளியவாறே நடைபயின்று கொண்டு புதல்வன் நின்றான், இதைக்கண்டு தலைவி தன் தலைவனைப் போல் அழகுடைய தன் மகனைக் கண்டு மகிழ்ந்தாள். தந்தையும் அப்புதல்வனின் அசைவுகளையும் செய்கைகளையும் கண்டு மகிழ்ந்து இன்புறுவான் என்று வருகின்றது.

“புணர்ந்த காதலியிற் புதல்வன் தலையும்
அமர்ந்த வள்ளம் பெரிதா கின்றே
அகன்பெருஞ் சிறப்பிற் தந்தை பெயரன்
முறுவல் இன்னகை பயிற்றிப்
சிறுதேர் ருட்டும் தளர்நடை கண்டே”²⁷

மேற்சொன்ன பாடலில் புதல்வன் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடியதனை கண்டு தலைமக்கள் மகிழ்ந்ததாக செவிலி நற்றாயிடம் கூறுவதாக வருகின்றது. இவ்வாறு சிறுதேர் உருட்டி விளையாடும் விளையாட்டுகள் குறித்து பல பதிவுகள் காணக்கிடக்கின்றன. இதன் தொடர்ச்சியாக காப்பிய இலக்கியங்களிலும், பக்தி இலக்கியங்களிலும், சிற்றிலக்கியங்களிலும் இதுபோன்ற விளையாட்டுக்களை பதிவு செய்துள்ளன. சீவகசிந்தாமணியில் நாமகள் இலம்பகத்தில் சிறார்கள் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடியதாக பதிவு காணப்படுகின்றன.

“பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொன் போதகம்
நற்சிறார் ஊர்தலின்”²⁸

என்று சீவக சிந்தாமணியும் எடுத்தியம்புகின்றது. சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடுதல் என்னும் விளையாட்டு தமிழர் மரபில் நிலைத்து நீடித்து வருகின்றது எனலாம். இன்றும் கிராமங்களில் அதன் எச்சம் வேறுவடிவங்களில் விளையாடப்பட்டு வருகின்றன. இன்றும் சிறுவர்கள் ஓடாத மரக்குதிரையை வைத்து விளையாடும் விளையாட்டினை “வண்டி உருட்டல் விளையாட்டு” என்று அழைக்கின்றனர். இதுபற்றி கூற வரும் செங்கைப் பொதுவன் மறைகின்ற விளையாட்டுக்கள் என்ற நூலில் “இரண்டு நூங்கு மட்டைகளின் நடுவில் குச்சியால் இணைத்து அக்குச்சியைக் கவட்டையில் மாட்டி உருட்டிச் செல்வர். யார் முதலில் உந்தி இடம் வரையில் உருட்டிச் செல்கிறாரோ அவர் செயித்தவர். இதுபோலவே வளையம் உருட்டுதல் சைக்கிள் ரிம் உருட்டுதல், சைக்கிள் டயரைத் தட்டித்தட்டி உருட்டுதல்”²⁹ முதலானவை இவ்வகையினர் என்று கூறுகிறார்.

இதேகருத்தினை தமிழர் நாட்டு விளையாட்டுகள் என்னும் நூலில் இர.பாலசுப்பிரமணியம் “தற்காலத்தில் அத்தகு தேர் மிகுதியாக பயன்பாட்டு முறையில் இல்லை: இருப்பினும் தற்காலத்தில் உருண்டு செல்லும் ஊர்திகளைப் பார்த்து அதனைப்போல் விளையாடவும் வேண்டுமென்ற எண்ணம் சிறுவர் மனத்திடையே நிறைந்திருக்கக் காணலாம். உருண்டு செல்லும், இயல்புடைய பொருள்களைப் பயன்படுத்தி “வண்டியுருட்டி” மகிழ்ந்தனர். நூங்கு மட்டையினைக் கொண்டு வண்டியுருட்டி விளையாடுதல் தற்கால கிராமத்துச் சிறுவர்க்கு மரபாக உள்ளது”³⁰ என்று இக்காலத்தில் சிறுதேரினை உருட்டி விளையாடும் விளையாட்டானது கிராமங்களில் பனங்காயில் செய்த வண்டியினை வைத்து குழந்தைகள் விளையாடுவதாக கூறுகிறார்.

இதேகருத்தினை ஜல்லிக்கட்டு எழில்வேந்தன் “தமிழர் களங்கள்” என்னும் நூலில் “ஒரு சிறு கம்பியின் இரு நுனிகளிலும் நூங்கு மட்டைகளை இணைத்து,

அதனை ஒரு கவட்டைக் கம்பின் உதவியினால் தள்ளிக் கொண்டே போகும். சிறுவர்கள் பலர்கூடி ஒரு இலக்கை நிர்ணயித்து யார் முதலில் அதனை அடைகிறார்கள் என்ற நோக்கில் விளையாடுவதுண்டு”³¹ என்று கூறுகிறார். சங்க இலக்கிய நூல்களில் இருந்து, சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரை அனைத்து குழந்தைகளும் இச்சிறுதேரினை உருட்டி விளையாடி மகிழ்ந்திருந்தனர் என்றும், மகிழ்கின்றனர் என்றும் அறிய இயலுகிறது.

20.1.2 கிலுகிலுப்பு ஆட்டி விளையாடுதல்

சிறு குழந்தைகளின் அழுகையைப் போக்க கிலுகிலுப்பை ஆட்டி மகிழ்விக்கும் வழக்கம் இன்று மட்டுமல்லாமல் சங்க இலக்கிய காலத்தில் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். நிலத்தில் கிடைத்த முத்துக்களை குழந்தைகள் கிளிஞ்சலின் உள்ளே இட்டு ஆட்டுவர், அது கிலுகிலு எனப்படும். குழந்தைகளுக்குக் கிலுகிலுப்பை ஆட்டி விளையாட்டுக் காட்டுவது தொன்மையான விளையாட்டுக்களில் ஒன்றாகும்.

“உப்பு விற்கும் உமணர்களின் பிள்ளைகளோடும் குரங்குகளும் சென்றன. முத்துக்கள் இடப்பட்ட கிளிஞ்சல்களைக் கொண்டு நுகுப்பையும், தோள்புறம் மறைக்கும் ஐம்பாற் கூந்தலையும் உடைய உப்பு வணிகர் ஈன்ற பிள்ளைகளோடு குரங்குகளும்கூடி விளையாடின” என்பதை சிறுபாணாற்றுப்படை எடுத்துரைக்கின்றது.

“நோன்பகட்டு உமணர் ஒழுகையொடு வந்த

மகளாஅர் அன்ன மந்தி, மடவோர்

- - - - -

உளர் இயல் ஐம்பால் உமட்டியார் என்ற

கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலுகிலு ஆடும்

தந்துநீர் வரைப்பின் கொற்கைக் கோமான்”³²

இப்பாடலில் பாண்டிய நாட்டு வருணனையில் கொற்கையைக் குறிப்பிடுமிடத்து, குரங்குகள் குழந்தைகளோடு கிலுகிலு ஆடுதல் வருணிக்கப்படுகிறது. அங்குப் பொதுவாகக் குழந்தைகள் என்ற பெயரின்றிப் “புதல்வர்” என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. குழந்தைகளோடு மந்திகள் விளையாடும் விளையாட்டினையும் சிறப்பாக சங்க இலக்கிய செவ்வியல் பாடல் எடுத்தியம்புகிறது.

இதுகுறித்து பி.சேதுராமன் தம்முடைய நூலில் “சிறு குழந்தைகளின் அழுகையைப் போக்க நாம் கிலுகிலுப்பை ஆட்டி மகிழ்விப்போம் சங்க காலத்திலேயே இந்த கிலுகிலு வழக்கில் இருந்ததை அறியலாம். அக்காலத்தில் நெய்தல் நிலத்தில்

கிடைத்த முத்துக்களை வாளின்வாய் போலும் வாயையுடைய கிளிஞ்சலின் உள்ளே இட்டுப் பொதிந்து ஆட்டுவர். அதுவே கிலிகிலி என்னும் ஓசை காரணமாய் அமைந்த பெயராயிற்று”³³ என்று கூறுகின்றார்.

தென்னை ஓலை, அல்லது பனை ஓலையைக் கிழித்துப் பெட்டிபோலப் பின்னி உள்ளே கூழாங்கற்களைப் போட்டுக் கிலுகிலுப்பை செய்து தருவதைச் சிற்றூர்களில் இன்றும் காண்கிறோம்.

20.1.3 பனங் குதிரையை இழுத்து விளையாடுதல்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் “மடலேறுதல்” பற்றியக் குறிப்புகள் வருகின்றன. மடலேறுதல் என்பது தலைவன் தான் விரும்பிய தலைவி தனக்கு கிடைக்கவில்லை என்றால் அவள் பெயரை எழுதி பனை மடலால் ஆன குதிரையில் வலம் வருவதாக அமைந்துள்ளது. பக்தி இலக்கியங்களிலும் மடலேறுதல் பற்றிய குறிப்புகள் மிகுதியாக உள்ளது. மடலேறுதலுக்காக அமைக்கப்படுகின்ற பனங்கருக்கலான குதிரை போன்ற உருவத்தை இது இன்னது என்று தெரியாத சிறுவர்கள் அதனை தெருவில் இழுத்து விளையாடி மகிழ்கின்றனர் என்ற குறிப்பும் காணப்படுகின்றது. தொல்காப்பியம் மடலேறுதலைப்பற்றி “மடல்மா கூறும் இடனுமா ருண்டே”³⁴ என்று கூறுகின்றது.

இத்தகைய குறிப்பு நற்றிணைப் பாடலில் அமைந்துள்ளதை காணலாம். நல்ல பனை மடலால் உணவுண்ணாத ஒரு குதிரையைச் செய்தும் அதற்கு சிறுசிறு மணிகளைப் பூட்டியும் பெரிய கச்சையினை அணிவித்தும் அழகு செய்தபடி அதன் மேல் சிறிய அரும்புடைய எருக்கம் பூ மாலையைச் சூடியதாய் காணப்பட்ட அக்குதிரையை என்னதென்றே தெரியாமல் நம் தெருவின்கண் இழுத்தவாறு சிறிய, குறிய பிள்ளைகள் இழுத்து திரிகின்றனர் என்பதை,

“சிறு மணி தொடர்ந்து பெருங் கச்சு நிரீஇ
குறுமுகிழ் எருக்கங் கண்ணி சூடி,
உண்ணா நல்மாப் பண்ணி எம்முடன்
மறுகுடன் திரிதரும் சிறு குறுமாக்கள்”³⁵

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. இதன்மூலம் சிறுவர்கள் தெருக்களில் பனங்குதிரையை இழுத்து விளையாடியதை அறியஇயலுகின்றது.

20.1.4 அம்புலியை காட்டி விளையாடுதல்

அம்புலி என்பது நிலவைக் குறிக்கும். நிலவைக் காட்டி குழந்தைகளுக்கு சோரூட்டுவதும், விளையாட வைப்பதும் தமிழரின் பழக்க வழக்கங்களில் ஒன்று. தமிழலக்கியப் பரப்பில் இதுகுறித்த பதிவுகள் நிரம்பக் காணக்கிடக்கின்றன. அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இப்பழக்கம் நடைமுறையிலும் இருந்து வருகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் அகநானூறு, கலித்தொகை, புறநானூறு போன்ற நூல்களில் நிலவைக் காட்டி விளையாட வைப்பதும், உணவு ஊட்டுவதுமான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. அகநானூறு பாடலொன்றில் தலைவன் பிரிந்திருந்த நாள்களில் தலைவி தன் மகனுக்கு அம்புலிக் காட்டி விளையாட்டயர்ந்து மகிழ்விக்கும் காட்சியைத் திரும்பி வந்த தலைவன் தேர்ப்பாகனிடம் சொல்வதாக வருகின்றது.

“முகிழ்நிலாத் திகழ்தரும் மூவாத்திங்கள்

பொன்னுடைத் தாலி என்மகன் ஒற்றி

வருகுவை யாயின் தருகுவன் பால்என

.....

புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கொடி நிலையே

கடாவுக! காண்குவம் பாக”³⁶

இதன்மூலம் தலைவியானவள், தன் மகனிடம் வந்தால் திங்களே உனக்கு பால் தருவேன் என்றும், அத்திங்களை ஒருக்கணித்துப் பார்க்கும் கண்களையுடையவளாய் அதனைத் தன் விரலால் பலகாலும் அழைப்பாள். தன் கருத்தினைத் தன் புதல்வனை அறியவிடாது பொய்யுரைத்து மறைத்து விளையாட்டுக்காட்டி மகிழ்வித்ததை அறியமுடிகின்றது.

இதனைப் போன்று கலித்தொகையிலும், குழந்தையின் தளர்நடையினைக் கண்டும், அக்குழந்தை அத்தா, அத்தா என கூறும் அழகிய மழலை மொழியினைக் கண்டும், தாயானவள் நிலாவினை வருக என அழைத்தும் காட்டியும் குழந்தையை விளையாட வைத்து மகிழ்விக்கின்ற பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

“ஐய, “திங்கட்குழவி, வருக! என யான் நின்னை

அம்புலி காட்டல் இனிது”³⁷

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். புறநானூற்றுப் பாடலொன்றில் பெருஞ்சித்திரனார் என்ற புலவர் குமணனிடம் தம் இல்லறத்தின் வறுமை நிலையை கூறுகையில், அதாவது பாலின்றி வற்றிய முலையைச் சுவைத்து,

உணவில்லாதவெறுங்கலத்தைத் திறந்து பார்த்து சிறுவன் அழுகின்றான். மறப்புலி வருகிறது என்று சொல்லி அவனை மருட்ட முயல்கின்றாள் தாய். அப்போதும் மனங்கவன்று அழுகின்ற மகனுக்கு நிலவினை காட்டி தேற்றுவதும் விளையாட்டு மனநிலைக்கு மாற்ற முயல்வதையும்

“புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வன் பன்மாண்
பாலில் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெறாஅன்
கூழுஞ் சோறுங் கடைஇ யூழின்
உள்ளில் வறுங்கலந் திறந்தழக் கண்டு
மறப்புலி யுரைத்தும் மதியங் காட்டியும்”³⁸

என்று காணமுடிகின்றது. சங்க இலக்கியத்துக்கு பிந்தைய பக்தி இலக்கியத்தில் பெரியாழ்வாரின் திருமொழியில் நிலவை அழைத்து சிறுவர்களுடன் விளையாடச் செய்வது போன்ற பதிவுகள் காணப்படுகின்றது.

“என் சிறு குட்டன் எனக்கோர் இன்னமுது எம்பிரான்
- - - - -
மஞ்சில் மறையாதே மாமதி மகிழ்ந்து ஓடிவா”³⁹

என்று அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது. குழந்தை இலக்கியப் பாடல்களில் கூட நிலவை அழைப்பதும், நிலவுடன் விளையாடுவதுமான பாடுபொருள்கள் காணப்படுகின்றன. இதனை கிராமப்புறங்களில் இன்றும் சில தாய்மார்கள் குழந்தைகளுக்கு நிலாவினைக் காண்பித்து, சோறு ஊட்டுகையில்,

“நிலா நில ஓடி வா
நில்லாமல் ஓடி வா
மலைமேல் ஏறி வா
- - - - -”

என்ற பாடல் வரிகள் நினைவூட்டுகின்றன. மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் தாயானவள் சிறுவர்களின் அழுகையை நிறுத்தவும், அச்சிறுவர்களுடன் விளையாட நிலவை அழைப்பதும் போன்ற செய்கைகளை காண்பித்ததை அறிய இயலுகின்றது.

20.1.5 சிறுபறை அடித்து விளையாடுதல்

சிறுபறை என்பது தோலால் ஆன ஒரு கருவி. இக்கருவியினை கையால் அடித்து முழக்கிக்கொண்டே சிறுவர்கள் விளையாடுவர் இது தமிழர்களின் மரபு விளையாட்டாக அமைந்துள்ளது. இன்றும் கூட பொங்கல் நாட்களில் கொட்டாங்குச்சியிலோ, பாணை ஓட்டின் வாய்ப்புறத்தில் விலங்கின் தோல்களை

இருகக் கட்டி அது காய்ந்த பின் சிறுவர் அதனை முழக்கி மகிழ்வார். சிறுவர் அடித்து மகிழும் சிறிய அளவிலான பறை என்பதால் சிறுபறை என்றாயிற்று. இதுபற்றி சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலும் சிற்றிலக்கியங்களிலும் பதிவுகள் காணப்படுகின்றன. சிற்றிலக்கியங்கள் இதனை சிறுபறைப் பருவம் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

அதாவது, சிறுபறை முழக்குமாறு குழந்தையை வேண்டிப் பாடுவது சிறுபறைப் பருவமாகும். சங்க இலக்கிய நற்றிணைப் பாடலொன்று சிறுபறை முழக்குவது பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளது. செல்வர்தம் புதல்வர் தம் சிறுதோளில் மாட்டிக் கொண்டு சிறுபறை முழக்குவர் என்றும், அச்சிறுபறையின் கண்ணகத்தில் குருவியின் படம் தீட்டப்பட்டிருக்கும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

“பெருமுது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்
சிறுதோட் கோத்த செவ்வரிப் பறையின்
கண்ணகத் தெழுதிய ஞீஇப் போலக்
கோல்கொண் டலைப்பப் படிஇயர் மாதோ”⁴⁰

மேற்கூறிய பாடல்களில் சிறுதோட் கோத்த செப்பவரிப் பறை என்றும், பொன்னுடைப் புதல்வர் என்றும் கோல்கொண்டு அழைப்ப என்று வருவதைக் காணலாம். சிறுபறைப் பற்றி முனைவர் சு.சிவகாமசுந்தரி தன்னுடைய சங்க இலக்கிய விளையாட்டுக் களஞ்சியம் என்னும் நூலில் “சிறுவர்களுடைய விளையாட்டுக் கருவிகளுள் ஒன்று பறை. பறையை ஒலிக்க வைத்துத் தாளத்திற்கேற்பச் சிறுவர்கள் விளையாடுவர் என்றும் சிறுவர்களின் விளையாட்டுக் கருவியாக “சிறுபறை” விளங்குகின்றது”⁴¹ என்றும் கூறியுள்ளார்.

மற்றொரு நற்றிணைப் பாடலில் வேறுவிதமாக பதிவு செய்கின்றது. அதாவது “புலியும் களிறும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டு கடிய முழக்கங்களுடன் போர் புரிந்து கொண்டிருக்கும், அப்போரினால் உண்டாகும் கடிய முழக்கங்களுக்கு அஞ்சாத குறவர்தம் இளமைந்தர்கள் அம்மலைப் பகுதியின் பெரும் பாறையின் உச்சியில் மனச்செருக்குடன் ஏறித் தத்தம் கையிலிருக்கும் சிறிய தொண்டகப் பறையை முழக்குவர். இப்பறையின் ஒலி அங்கே” சிறிய தண்டினையுடைய திணையினைக் கொய்யக் கருதிவரும் கிளிக் கூட்டத்தை அஞ்சி வெருண்டோடச் செய்வதாக வருகின்றது.

“பூம் பொறி உழுவைப் பேழ் வாய் ஏற்றை
தேம் கமழ் சிலம்பின் களிறொடு பொரினே,
குறுகல் மீமிசை, உறுகண் அஞ்சாக்
குறக் குறுமாக்கள் புகற்சியின் எறிந்த
தொண்டக சிறுபறைப் பாணி அயலாது
பைந் தாட் செந்திணைப் படு கிளி ஒப்பும்”⁴²

என்பதன் மூலம் இப்பாடலில் சிறார்கள் பாறையின் மீது ஏறி அமர்ந்துகொண்டு தொண்டகப் சிறுபறைகளை முழக்கிக்கொண்டு விளையாடியும் திணைகளைக் கொய்யவரும் கிளிகளை விரட்டியும் இருக்கின்றனர் எனக் கூறுகின்றது. இதனை குறக்குறமாக்கள் தொண்டக சிறுபறை செந்திணைப்படுகிளி போன்ற சொற்றொடர் மூலம் அறியலாம்.

புறநானூற்றுப் பாடலொன்றில் வீரன் ஒருவன் சிறுவர்களை நோக்கி, சிறுவர்களே! துடிப்பறை கொட்டுகின்றவர்களே, பாடுதல் வல்ல பாணர் மக்களே பறவைகள் சூழ்ந்து செய்யும் ஆரவாரத்தை நீக்குவீர்களாக, யானும் விளரிப் பண்ணை சுழற்சியுறப்பாடி நரிகளை ஓட்டுவேன் என்று கூறுவதாக வருகின்றது.

“சிறாஅர்! துடியர்! பாடு வல் மகாஅ அர்
தூவெள் அறுவை மாயோற் குறுகி,
இரும்புட் பூசல் ஓம்புமின்; யானும்
விளரிக் கொட்டின் வெள்நரி கடிசுவென்”⁴³

இப்பாடலில் சிறுவர்கள் சிறுபறை இசைத்துக்கொண்டும் ஆடியும், பாடியும் மகிழ்ந்திருந்தனர் என்றும், விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர் என்றும் வருகின்றது. மேலும் பாணர்கள் பாடுவதில் மட்டும் சிறந்தவர்களாக அல்லாமல், பாணர்களின் குழந்தைகளும் பறை அடித்து ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர் என்று தெரிகின்றது.

இப்பாடல்களின் மூலம் சிறுவர்கள் சிறுபறை, முண்டகப்பறை, தொண்டகப்பறை முதலிய பறை அடித்து விளையாடினர் என்றும், குருவிகளை திணைப்புனத்தில் இருந்து ஓட்டினர் என்றும் அவர்கள் பறை அடிப்பதில் சிறந்தவர்களாகவும் விளங்கினர் என்றும் அறியமுடிகின்றது.

20.1.6 தெருவில் விளையாடி மகிழ்தல்

குழந்தைகளுக்கு மகிழ்ச்சி என்றால், தனியாக விளையாடுவதைக் காட்டிலும் பிற குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து தெருக்களில் விளையாடும் பொழுதுதான் பெருவாரியான மகிழ்ச்சியனை அடைவர். இதுகுறித்து க.பொ.இளம்வழுதி “காடு கழனிகளில் உழைத்து களைத்து மீள்பவர்களுக்கு நிலவொளி நேரமே விளையாட்டு நேரமாக இருந்தது. பகலில் அறுவடை முடிந்து வயல்வெளி, மேய்ச்சல் நிலம் விளையாட்டுக் களமாக விளங்கினாலும், இரவில் தெருக்கள்தாம் விளையாட்டிடமாக இருந்தன. இன்றுபோல் அன்று ஆண்களுக்கு உள்ளரங்க விளையாட்டுகள் இல்லை. பெண்களே கூடத்தில் சிறு விளையாட்டுகளை விளையாடி வந்தார்கள். தெருதான் அவர்களின் விளையாட்டுக் களமாக அமைந்தது”⁴⁴ என்று கூறுகிறார். அவ்வாறு

தெருக்களில் குழந்தைகள் கூடி விளையாடுவதை கலித்தொகையில் வரும் மருதக்கலி பாடல் ஒன்று கூறுகின்றது.

“பெருந்திரு நிலையிய வீங்கு சோற்று அகல்மனை,
பொழுந்து நோன்கதவு ஒற்றிப் புலம்பி யாம் உலமர
இயைவர் தழுஉ ஆடும் எக்கர்வாய் வியன் தெருவின்
விளையாடிக் கொண்டு வரற்கு எனச் சென்றாய்
உளைவுஇலை; ஊட்டலென் தீம்பால், பெருகும் அளவெல்லாம்”⁴⁵

இப்பாடலில் தலைவியின் குழந்தைக்குத் தோழி, தெருவில் விளையாட்டுக்காட்டி அழைத்து வருவதாக எடுத்துச் செல்கிறாள். நெடுநேரமாகியும் திரும்பி வராததால், தலைவியின் மார்பில் பால் சுரந்து வழிகிறது. ஏன் காலங்கடத்தினாய் என்று தலைவி தோழியை கடிந்து கொள்கிறாள். அதற்கு தோழி குழந்தையை தெருவில் விளையாடச் செய்து வருகிறேன் என்று கூறுகிறாள். தெருதான் அன்று விளையாட்டுக் களமாக அமைந்து குழந்தைகளுக்கு மகிழ்ச்சியினை தரக்கூடியதாக தெரியவருகிறது.

இப்பாடலில் வரும் வரிக்கு செங்கைப் பொதுவன் என்பவர் தம் நூலில் தெருவில் விளையாடிக் கொண்டு வரற்கெனச் சென்றாய் என்பது “பராக்கு பார்த்து”⁴⁶ விளையாடுதல் என்பதாக கூறுகிறார். மேலும் கிராமப்புறங்களில் குழந்தைகளை தெருக்களில் கொண்டு நடை பழக்க, நடை வண்டியை பயன்படுத்துவதும், நடை பழகிய பின்னர் நடை வண்டியில் கயிறு கட்டி இழுத்துச் செல்வதும், இன்னும் சற்றுப் பெரியவனானதும் சிறு குழந்தைகளை நடைவண்டியில் உட்காரச் செய்து இழுத்துச் செல்வதும் நாட்டுப்புறச் சிறுவரிடையே காணப்படும் நடைவண்டி விளையாட்டாகும். இவை பெரும்பாலும் வீட்டினுள் பழக்குவதை காட்டிலும் தெருக்களில் விளையாடியே மகிழ்ந்துள்ளனர் எனத் தெரியவருகிறது.

20.1.7 யானை பொம்மையை வைத்து விளையாடுதல்

சங்க இலக்கியப் பாடலில் வரும் சிறார்கள் விளங்குகளோடு விளையாடுவதுபோல பொம்மையிலான விளங்கின் உருவங்களை வைத்து விளையாடுவதுபோன்ற பதிவுகளும் காணப்படுகின்றன. பொம்மை வைத்து விளையாடுவது என்பது அன்றும், இன்றும் தமிழ்ச் சமூக பரப்பில் நெடுகிலும் காணப்படுகின்ற ஒன்றாகும். இது குறித்து செங்கைப் பொதுவன் என்பவர் “சிறுசிறு பொம்மைகளை வைத்து குழந்தைகள் விளையாடுவதை நாம் கண்டுள்ளோம். பசி, காமம், விளையாட்டு மூன்றும் பிறப்போடும் நம் உறுப்போடும் உணர்வாக ஒன்றி வந்தவை. பசியும் விளையாட்டும், உயிர்க்காற்றை உள்வாங்கும் மூக்குத் துளை

போன்றவை. காமம் மட்டுமே இடையில் வந்து முடிவில் செயலற்றுப் போய்விடுவது. முதுமை, காமத்தைச் செயலிழக்கச் செய்தாலும், மூளை என்னவோ அதை முற்றுந் துறந்து விடுவதில்லை. வேகம் தணிந்தாலும் வேட்கை மறைவதில்லை இது இயற்கையின் அன்பளிப்பு விளையாட்டு மாந்தனின் உடன்பிறப்பு”⁴⁷ என்று கூறுகின்றார். எனவே சிறார்கள் மனிதர்களோடும், விலங்குகளோடும் மட்டுமல்லாமல் பொம்மை உருவங்களுடன் சேர்ந்து விளையாடினர் எனத் தெரிகின்றது.

கலித்தொகை பாடலொன்று சிறுவன் யானை பொம்மையை வைத்து விளையாடும் காட்சியை தலைவி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. தலைவனொருவன் பரத்தையிடம் சென்று மீண்டு வருகிறான். அதனால் தலைவி தலைவன் மீது ஊடல் கொண்டு இருக்கிறாள். ஆனால் தலைவன் வந்தவுடன் குழந்தையானது சிங்கம் பாய்ந்தாற்போல அறனல்லாத தந்தையுடைய அகன்ற மார்பில் பாய்ந்தான் எனவும், நிறைந்த தேரையின் வாய்போல் உள்ள சதங்கைகள் ஆரவரிப்ப நடந்து, கையாற் புனைந்த யானையை இழுத்து விளையாடுகிறாய் என்று கூறுகிறாள் என்பதை,

“மைபடு சென்னி மடிகளிற் றோடைபோற்
கைபுனை முக்காழ் கயந்தலை தாழ்ப்
பொலஞ்செய் மழுவொடு வாளனிகொண்ட
தேலை வாய்க் கிண்கிணி ஆர்ப்ப இயலும் என்
போர்யானை வந்திக ஈங்கு”⁴⁸

எனக்காட்டுகின்றது. மற்றொரு பாடலொன்றில், “ஒளி திகழும் முத்துக்களை விளிம்பிலே பவளத்தால் செய்யப்பட்ட சக்கரங்கள் சுமந்து நிற்க, கவளம் கொள்ளாதல் அறியாத கையாற் செய்த யானையை பரிபுனை பூங்கயிற்றினால் கட்டி பையப்பைய இழுத்துக் கொண்டு நின் காலிற் கட்டிய உள்ளிடு மணியாற் புனைந்த, செச்சைகள் ஒலிக்கும் படியாக, எம்பாக மகனே வருக, என்று தலைவி அழைப்பதன் மூலம் கையால் புனைந்த யானை பொம்மையை கயிற்றினால் கட்டி தெருக்களில் குழந்தைகள் விளையாடினர் என்பதினை அறிய முடிகின்றது. இதனை,

“நயம் தலை மாறுவார் மாறுக, மாறா
- - - - -
கவழம் அறியா நின்கைபுனை வேழம்
புரிபுனைபூங் கயிற்றின்பைய வாங்கி
அரிபுனை புட்டிலின் ஆங்கண் ஈர்த்து ஈங்கே
வருக எம்பாக மகன்”⁴⁹

என்ற பாடல்களின் மூலம் சிறார்கள் கையினால் புனைந்த யானை பொம்மைகளுடன் விளையாடியதினை அறியமுடிகின்றது.

20.1.8 எலி, முயல், உடும்பு மீது அம்பு எய்தி விளையாடுதல்

சிறுவயதில் நாம் சொல்லித்தரும் விளையாட்டுகள் கூட குழந்தைகளுக்கு வளர்ந்த பின்னர் அதுவே ஒரு பயிற்சியாக அமைந்து விடுகிறது. முன்னாளில் இயற்கையின் துணைகொண்டு உடலுரத்தையும், உயிர் திறத்தையும் வளர்க்கும் எளிமையான விளையாட்டுகளையே உருவாக்கி விளையாடி வந்தார்கள். ஆலமரத்தின் விழுதுகளையே ஊஞ்சலாக்கிக் கொண்டது எளிமைக்கோர் எடுத்துக்காட்டு. வீட்டிற்குத் தேவைப்படும் சட்டி பாணைகளின் சிறிய உருவங்களை விளையாட்டுக்கும் உருவாக்கிக் கொடுத்தனர். கூட்டாஞ்சோறு ஆக்கல் என்பது குழந்தைகளின் விளையாட்டு, உண்மையில் இது குடும்பம் நடத்தும் பயிற்சி என்றாலும் மிகை இல்லை. இப்படி பல்வேறு மகிழ்ச்சிகரமான விளையாட்டுக்களைச் சிறார்கள் பொழுது போக்கிற்காக விளையாடினாலும் அதுவும் ஒரு பயிற்சியாக அமைந்துவிடுவதைக் காணலாம்.

புறநானூற்றுப் பாடலொன்றில் எயினச் சிறுவர்கள் எலிகளைப் பிடிப்பதற்காகப் புல்லிய தலையையுடைய சிறார்கள் தங்கள் வில்லில் அம்பினை வைத்து முழங்குவாராயின் அவ்வோசைகேட்டு பெரிய கண்களையுடைய குறிய முயல் மண்ணால் செய்யப்பட்ட அடிசில் ஆக்கும் கரிய பாண்டங்கள் உடையும் படியாக ஓடி மன்றுகளில் தாவிச் செல்வதை”

“உழுதுஊர் காளை ஊழ் கோடு அன்ன
கவையுட் கள்ளிப் பொரிஅரைப் பொருந்தி,
புதுவரகு அரிகால் கருப்பை பார்க்கும்
புன்தலைச் சிறாஅர் வில்எடுத்து ஆர்ப்பின்
பெருங்கட் குறுமுயல் கருங்கலன் உடைய
மன்றில் பாயும் வன்புலத்ததுவே”⁵⁰

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. இக்காட்சியனைப் போல் மற்றொரு பாடல் வேறு விதமாக காட்சிப்படுத்துகின்றது. சிறார்கள் ஆரவாரத்தை கேட்டு அழகிய வயல்களில் வளர்ந்துள்ள சண்பங்கோரைப் போன்ற தூயமயிரினையும், குறுகிய தாளினையும், நீண்ட செவியினையும் உடைய குறிய முயல், அஞ்சி வைக்கோல் போர்களில் பதுங்கிக் கொள்வதாக கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“காபுரு பழனக் கண்பின் அன்ன
தூமயிர்க் குறுந்தாள் நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல்,
புன்தலைச் சிறாஅர் மன்றத்து ஆர்ப்பின்,
படப்பு ஒடுங்கும்மே”⁵¹

இப்பாடலில் சிறார்களின் ஆரவார சத்தத்தை கேட்டு முயல் மிரண்டு ஒடுவதாக கூறப்பட்டுள்ளது. புறநானூற்றின் மற்றொரு பாடலொன்றில் “வெள்ளிய பற்கள் வெளிப்படத் தோன்றும் வாயினையுடைய வேட்டுவர்களின் விருப்பத்திற்கு உரிய துணையாகிய சிறார்கள், சிறிய இலைகளையுடைய “உடை” மரத்தின் உள்ளே துளைகளையுடைய வெள்ளிய முட்களை, ஊகம் புல்லின் நுண்ணிய ஈர்க்கின் செருகி அம்புகளைக் கொண்டும் மெல்லிய கொம்புகளாகிய வளாரினை வலிய வில்லாக வளைப்பர். பருத்திச் செடிகள் அடர்த்தியாக வளர்ந்துள்ள பகுதிகளில் மறைந்திருந்து ஓடிச் செல்லும் எலிகளைப் பிடித்து மகிழ்ந்து விளையாடியதினை,

“வெருக்குவிடை அன்ன வெருள்நோக்குக் கயந்தலை
புள்ஊன் தின்ற புலவநாறு கயவாய்
வெள்வாய் வேட்டுவர் வீழ்துணை மகாஅர்”

- - - - -”⁵²

என்ற பாடல் மூலம் சிறார்கள் எலிகளைப் பிடித்து விளையாடியதினை அறியமுடிகின்றது. இப்பாடலில் சிறார்களை “மகாஅர்” என்ற சொல்லால் அழைத்துள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்றும் நம் சிறார்கள் கிராமப்புறங்களில் அத்திமரம், ஆலமரத்தின் விழுதுகளை பிடித்து, அங்குமிங்கும் ஊஞ்சலாடி மகிழ்வதை நம் கண்களால் கண்டு களித்திருப்போம். நாமும் சிறுவயதில் விளையாடி மகிழ்ந்திருப்போம். அதுபோல் வேடர்கள் உடும்பினை பிடித்து சுட்டு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் பிள்ளைகளோ அத்தி மரத்தின் நிழலில் அம்பு எய்தி விளையாடி மகிழ்ந்திருந்ததை புறநானூறு விளக்குகின்றது.

“களிறு நீறுஆடிய விடுநில மருங்கின்

- - - - -

அலந்தலை இரத்தி இலங்குபடு நீழல்,
கயந்தலைச் சிறாஅர் கணை விளையாடும்”⁵³

மேற்கண்ட பாடலின் மூலம், வேட்டுவர்கள் எப்படி வேட்டைத் தொழிலில் சிறப்பாக உள்ளனரோ, அவர்களின் பிள்ளைகளும் சிறுவயதிலே அத்தொழிலை கற்றுத்

தேர்ந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். அதுமட்டுமில்லாமல் அத்தொழிலை விளையாட்டுத் தனமாகவும், மிக்க மகிழ்ச்சியுடனும் செய்தனர். சிறு வயதிலே வில் அம்புகளை தொடுத்து விளையாடுவதன் மூலம் வில் வித்தைகளில் சிறந்தவர்களாக பிற்காலத்தில் திகழ்வதற்கு ஒரு பயிற்சியாகவும் அமைகிறது.

“புல்லிய குடுமியினையுடைய சிறார்கள் அழகிய தளிர்களையுடைய இருப்பை மரத்தில் உள்ள வெண்மையான பூக்களைத் தம் வில்லினால் உதிப்பர். அவற்றைத் தின்னவரும் மரைமானை விரட்டி விட்டு, விளையாடிக் கொண்டிருந்ததை அகநானூற்றுப் பாடல் கூறுகின்றது.

“நீ செலவு அயரக் கேட்டொறும் பல நினைந்து
- - - - -
அம் குழை இருப்பை அறைவாய் வான் புழல்
புல் உளைச் சிறாஅர் வில்லின் நீக்கி,
மரைகடிந்து ஊட்டும் வரையகச் சிறார்”⁵⁴

இப்பாடலில் தலைவியின் விருப்பமான தலைவனுடன் உடன்போக்கு செல்ல இருப்பதை குறிப்பினால் தோழி உணர்ந்து வந்து தலைவனிடம் கூறினாள். அப்படி போகும் வழியில்தான் இந்த பாலை நில சிறுவர்கள் விளையாடிய விளையாட்டினைப் பற்றி கூறப்பட்டது.

கோவூர் கிழார் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலில் சிறுவர்களின் மகிழ்வைப் பற்றிக் கூறுகையில் “நுண்ணிய பூண் அணிந்த மார்பினையும், புல்லிய தலையினையும் உடைய சிறுவர்கள், தாம் தொடுத்து விளையாடிய அம்பு இல்லையாகும் பொழுதில், தமக்கு வேண்டியவர் முகங்களைக் காணவில்லை என்பதை அப்போதுதான் அறிந்தனர்.

“உருமிசை முழக்குஎன முரசம் இசைப்ப,
- - - - -
நுண்பூண் மார்பின் புன்தலைச் சிறாஅர்
அம்புஅழி பொழுதில் தமர்முகம் காணா”⁵⁵

இப்பாடலில் குழந்தைகள் மகிழ்ச்சியாக வில் எய்தி அவர்களின் அம்பு தீர்ந்து போனது என்பது அறியாமல் கூட விளையாடினர் என்பது அறிய முடிகின்றது.

20.1.9 வட்டாடி மகிழ்தல்

தமிழர் சிறுவர் முதல் பெரியவர்கள் வரை பல்வேறு விளையாட்டுக்களை விளையாடி அர்த்தமுள்ளதாக தம் பொழுதினைப் போக்கியுள்ளார்கள். வட்டாடுதல்,

கழங்காடுதல் (அம்மாணை) முதலிய விளையாட்டுக்களை சான்றாகக் குறிப்பிடலாம். குழந்தைகளும் பொழுது போக்கிற்காக பல்வேறு விளையாட்டுக்களை விளையாடியுள்ளனர். பொழுதுபோக்கு விளையாட்டுக் குறித்து தமிழக வரலாறும் பண்பாடும் என்னும் நூலில் வே.தி.செல்லம் அவர்கள் “மனிதனின் பண்பாட்டை உணர்த்துவது பொழுதுபோக்கு சங்க காலத்து எளிமையைப் பொழுது போக்குகள் காட்டுகின்றன. செல்வர்களும் மன்னர்களும் அறிஞர்களுடன் இருப்பது, அறிவுரைகள் கேட்பது, பாணர்கள் பாடல் கேட்பது, மன்றங்களில் அல்லிக்கூத்து, குரவைக்கூத்து போன்றவை கண்டு மகிழ்வது முதலியவற்றைப் பொழுது போக்காக்கினர். குழந்தைகள் மணல்வீடு கட்டுதல், மடுவில் குதித்து மூழ்கி மண் எடுத்து விளையாடுதல் போன்றவற்றைப் பொழுதுபோக்காக்கினர்”⁵⁶ என்பதாக கூறுகிறார்.

நற்றிணைப் பாடலொன்றில் சிறுவர்கள் நெல்லி வட்டாடி மகிழ்கின்றனர். அதாவது தரையின்மேல் கிழிக்கப்பட்ட கட்டத்தில் நெல்லிக்கட்டைப்போட்டு ஒரு கட்டத்திலிருந்து, மறு கட்டத்திற்குத் தள்ளி விளையாடுவர். குறிப்பிட்ட இடத்தை முதலில் அடைந்தவரே வெற்றி பெற்றவர் ஆவார். இவ்விளையாட்டினைப் பற்றி

“ஈன் பருந்து உயவும் வான்பொரு நெடுஞ்சினைப்
பொரியரை வேம்பின் புள்ளி நீழல்
கட்டளை யன்ன வட்டரங்கு இழைத்து
கல்லாச் சிறாஅர் நெல்லி வட்டாடும்”⁵⁷

இவ்வாறாக இளங்கீரனார் என்ற புலவர் வேப்ப மரத்து நிழலில் கல்லாச் சிறுவர் கட்டளையன்ன வட்டரங்கிழைத்து நெல்லிக்காயை வட்டாகக் கொண்டு ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்தனர் என்று கூறுகின்றார்.

அகநானூற்றின்கண் வட்டாடுதல் பற்றிய நிகழ்வினைக் கூறுகையில் பாறையில் உதிர்ந்து கிடந்த பளிங்கு போன்ற நெல்லிக்காய்கள் வட்டுக்களாகத் தோன்றிய ஒரு காட்சிப்பதிவு காணப்படுகின்றது.

“பளிங்கத்து அன்னபல்காய் நெல்லி,
மோட்டு இரும்பாறை ஈட்டு வட்டு ஏய்ப்ப
ஆகத்து ஒடுக்கிய புதல்வன் புன்தலை”⁵⁸

என்று அறியப்படுகிறது. இதில் ஓமை மரங்களைக் கொண்ட பழங்காட்டில் பளிங்கு போன்ற நெல்லிக்காய்கள் உயர்ந்த பெரிய பாறைகளில் (சிறார்கள் பாண்டிலாடுதற்குக்) குவித்து வைத்திருக்கும் வட்டுக்களைப் போல் உதிர்ந்து

கிடக்கும் என்று பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ சிறார்களின் வட்டாடுதல் நிகழ்வினை இப்பாடலில் பதிவு செய்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

“வட்டாடுதல்” என்னும் விளையாட்டு, “பாண்டில், பாண்டி, சில்லி, எத்துமாங்கொட்டை”⁵⁹ எனப்பல பெயர்களில் வழங்கப்படுவதாக தன்னுடைய “சங்கப் பண்பாட்டில் விளையாட்டு” என்னும் கட்டுரையில் கூறியுள்ளார். அதன்பிறகு வட்டாடுதல் என்பது சூதாடல் என்னும் கருத்துருவாக்கம் பெற்றுள்ளது. இக்கருத்திற்கு அரண் சேர்க்கும் விதமாக க.பொ.இளம்வழுதி தம்முடைய நூலில் ஒருபொருளை உருட்டி ஆடப்படும் ஆட்டம் வட்டு. இதைச் சிறியவர்களும் பெரியவர்களும் விளையாடியுள்ளனர். பெயர் ஒன்றானாலும், அளவிலும், ஆட்ட முறையிலும் வேறுபாடு இருந்திருக்க வேண்டும். விளையாட்டுகளில் சூது நுழைந்து விடுவது, இன்று மட்டுமல்ல, அன்றும் நிகழ்ந்திருக்கிறது. அதனால்தான் “வட்டு” சிறுவர்களின் விளையாட்டு கருவியாகவும், பெரியவர்களின் சூதாடு கருவியாகவும் இருந்துள்ளது”⁶⁰ என்று கூறுகிறார்.

வட்டாடுதல் என்பது சங்க காலத்தில் சிறுவர்கள் விளையாடும் விளையாட்டாக அறியப்பட்டுள்ளது. நற்றிணை, அகநானூறு பாடல்கள் இதனை காட்டுகின்றன. திருக்குறளும் வட்டாடுதல் காய்களை வைத்து விளையாடும் விளையாட்டு என்று (409) குறளில் கூறுகிறார். அக்காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்த விளையாட்டுகளில் ஒன்று வட்டாடுதலாகும். இதற்கென்று அரங்கிழைத்துக் காய்களை நகர்த்தி வட்டாடுவர். திருவள்ளுவரும்,

“அரங்கின்றி வட்டாடி யற்றே நிரம்பிய
நூலின்றிக் கோட்டி கொளல்”⁶¹

முறையான படிப்பறிவு இல்லாதவன் ஓர் அவையில் பேசத் தொடங்குவது அரங்கம் அமைக்காமல் பகடைக் காய்கள் உருட்ட முற்படுவது போன்றதாம் என்று கூறப்படுகிறது. மேலும் இக்குறளுக்கு உரைதரும் உரையாசிரியர்கள் வட்டாடுதல் என்பதற்கு சூதாடும் இடம் எனப் பொருள் கொள்கின்றன.

இவர் கூறுவதற்கேற்ப நீலகேசி என்னும் நூலிலும் இக்கருத்தமைந்த பாடலொன்று வருகின்றது. “நீலகேசியில்” “வட்டு” நேரடியாக வட்டு என்று குறிப்பிடாமல் வட்டு ஆடப்படும் முறை கூறப்படுகிறது. பேய்ப் பிள்ளைகள் சுடுகாட்டில் கட்டம் வரைந்து தலைகளைக் காயாக வைத்துச் சூதாடுகின்றன என்கிறது. வட்டுக்குச் சூதாடு கருவி என்று பொருள் கூறுவதால் இப்பாடலில் பேய்கள் உருட்டி ஆடும் தலைகள் வட்டாகின்றன. இதனை,

“திண்டிர்ல் சேர்சிறு பேயரை கீறி
வெண்டலை யால்விளை யாடிய காட்டு
ளெண்டுக ளும்மெரிப் பேய்நின் பாதம்
வண்டறை பூவொடு வந்தனை செய்வேன்”⁶²

என்று கூறியுள்ளது. மேலும், வட்டாடுதல் என்பதை “சூதாடல்” என்று கூறுகிறது “தமிழ்மொழி அகராதி”⁶³ மேலும் வட்டாடுதலை சிறியவர்களும் பெரியவர்களும் விளையாடினர் என்றும், வட்டாடுதல் பெரியவர்கள் ஓர் கூட்டமாக அமர்ந்து விளையாடும் விளையாட்டு எனவும், சிறுவர்கள் சிறுசிறு காய்களை (கல்) வைத்து கூடி மகிழ்ச்சியாக ஒன்றாகக்கூடியும் விளையாடும் விளையாட்டு என்று அறியமுடிகின்றது.

20.1.10 மீன்பிடித்து விளையாடுதல்

சிறார்கள் ஆற்றிலோ, குளத்திலோ, ஓடைகளிலோ மீன்பிடித்து விளையாடி மகிழ்ச்சியாக இருப்பர். சங்க பரதவச் சிறுவர்கள் மரப்படகில் சென்று மீன்பிடித்து விளையாடுவதை நற்றிணை கூறுகின்றது.

ஓடும் நீரில் மீன்பிடித்து விளையாடுதல் அலாதியான மகிழ்வாகும். தலைவன் பொருள் தேட பிரிந்து சென்றான். அவன் வருவதற்கான நன்னிமித்தங்களாக, பரதவர்குடிச் சிறார்கள், மீன் பிடிக்கும் படகின் மேலேறிக் கொண்டு கடற்பரப்பில் புகுந்து சென்றதை கூறுகின்றது.

“அத்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன
துய்த் தலை இறவொடு தொகைமீன் பெறீஇயர்,
வரிவலைப் பரதவர் கருவினைச் சிறாஅர்
மரல்மேற்கொண்டு மான்கணம் தகைமார்
வெந் திறல் இளையவர் கேட்டு எழுந்தாங்கு”⁶⁴

இவ்வாறாக பரதவச் சிறார்கள் மனத்திற்கு மகிழ்ச்சிதரக் கூடிய வகையில் மீன்பிடித்து விளையாடி மகிழ்ந்தனர் எனத் தெரியவருகின்றது.

20.1.11 யானைக் கன்றுகளுடன் விளையாடுதல்

ஆடு குட்டிகள் ஈன்றாலும், மாடுகள் கன்றுகள் ஈன்றாலும் சிறுவயதில் குழந்தைகள் அக்கன்றுகளுடன் தாழும் ஓடி ஆடி அதைப்பிடித்து மகிழ்ச்சியாக விளையாடுவதுண்டு. “குறுந்தொகை பாடலொன்றில் இத்தகைய காட்சியைக் காட்டுகின்றது. குறத்தி பெற்ற குழந்தைகள் சிறிய யானைக்கன்றுகளுடன்

மகிழ்ச்சியாக விளையாடுகின்றனர். சிறுவயதில் விளையாடிய அவ்வாணக்கன்றுகள், பெரியதாகி அவை தினைகளை உண்ண வரும்போது அச்சிறுவர்கள் அதை அடித்து விரட்டி ஆரவாரம் செய்து விளையாடுவதை குறுந்தொகை வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

“முழந்தாள் இரும்பிடிக் கயந்தலைக் குழவி

- - - - -

குறிஇறைப் புதல்வரொடு மறுவந்து ஓடி

முன்னாள் இனியது ஆகி, பின்நாள்

அவர் தினைப்புனம் மேய்ந்தாங்கு

பகை ஆகின்றது, அவர் நகை விளையாட்டே”⁶⁵

அகநானூற்று பாடலில் ஆறலைக் கள்வர்கள் கள்விற்கும் பெண்கள் தங்கியிருக்கின்ற வீட்டின்கண், கள்ளிற்கு விலையாகக் கொடுப்பதற்கு கைப்பொருள் வேறு இல்லையாதலால், தன் மனையிடத்து உள்ள காட்டு யானையின் வெண்ணிறக் கொம்புகளைச் சுட்டிக் காட்டி அவற்றை எடுத்து வரும்படி அம்பலத்து ஆடித்திரியும் புதல்வனின் புல்லிய தலையினைத் தடவி ஏவுவார்கள் என்பதினை

“உயிரினும் சிறந்த ஒண்பொருள் தருமார்

- - - - -

கான யானை வெண்கோடு சுட்டி,

மன்றுஓடு புதல்வன் புன்தலை நீவும்”⁶⁶

இப்பாடலில் சிறார்கள் வீட்டினுள் மட்டுமல்லாமல் சுதந்திரமாக தெருக்கள், அம்பலங்களில் விளையாடி இருந்தனர் என்றும், பெற்றோர்கள் எந்த வேலையை சொன்னாலும், அதை தட்டாமல் உடனே செய்யும் பிள்ளைகளாகவும் இருந்திருந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

சிறுபாணாற்றுப்படையிலும், உப்பு வணிகர், வண்டிகளில் உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு விற்கச் செல்லும்போது தம்மனைவி மக்களுடன் பிள்ளைகளைப் போல் வளர்த்த மந்தியையும் உடன் கொண்டு செல்லும்போது அம்மந்தியுடன் குழந்தைகளும் மகிழ்ச்சியுடன் விளையாடுகின்றதை கீழ்வரும் பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

“நோன்பகட்டு உமணர் ஒழுகையொடு வந்த

மகாஅர் அன்ன மந்தி மடவோர்

கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலுகிலி ஆடும்”⁶⁷

என்று சிறார்கள் மந்தியுடன் விளையாடிய நிகழ்வினை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

20.1.12 எருமையின் மீது அமர்ந்து விளையாடுதல்

நகர்ப்புறங்களிலும் கிராமங்களிலும் குதிரையின் மீது ஏறி அமர்ந்து சிறிது தூரம் சென்று இறங்குவதின் மூலம் மகிழ்ச்சி காண்பர். நற்றிணைப் பாடலொன்றில் சிறுவர்கள் மாடு மேய்க்க செல்லும்போது அதன்மீது ஏறி அமர்ந்து உல்லாசமாக செல்வர், அப்படி செல்லும்போது கன்றுகளை ஈன்ற மாட்டினை வீட்டின் கொட்டகையிலே கட்டிவிட்டு செல்வர். பால் குடித்துவிடும் என்பதற்காக அதன் கன்றினை தனியாக கட்டி வைப்பர். இப்பாடலிலும் “ஊரிலுள்ள இளஞ்சிறுவர்கள், அகன்ற தலையையுடைய கரிய எருமைகளின் மிகவினிய பாலைக் கறந்து கொள்வதன் பொருட்டு அவற்றின் கன்றுகளைத் தொழுவத்தே விட்டு வைப்பர். எஞ்சிய எருமைகளின் மேலேறிக் கொண்டு தனியே மேய்த்து வருவர்.

“மன்ற எருமை மலர் தலைக் காரன்
இன் தீம் பாற்பயம் கொண்மார், கன்றுவிட்டு
ஊர்க்குறுமாக்கள் மேற்கொண்டு கழியும்
- - - - -”⁶⁸

என்ற பாடலின் மூலம் சிறுவர்கள் அறிவுத்திறத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இக்கருத்தமைந்த அகநானூற்றுப் பாடலில் பொருத்த முறுக்குண்ட கொம்புகளையுடைய மயிரால் அழகு பெற்றுத் தோன்றும் கருநிறத் தோலையுடைய எருமையின் பெரிய முதுகில் சிறிய செயல்களைச் செய்யும் சிறார்கள் ஏறி அமர்ந்து மகிழ்ந்து விளையாடிய காட்சியைக் காணமுடிகின்றது. அக்காட்சி தொலைவிலிருந்து காண்போர்க்கு உருண்டைக் கல்லின்மீது மந்தி அமர்ந்திருப்பது போல் காட்சி அளிக்கிறதாம் என்பதை

“என்னெப்படும்கொல், தோழி நல்மகிழ்ப்
- - - - -
- - - - - எருமை
மயிர்க்கவின் கொண்ட மாத்தோல் இரும்புறம்
சிறுதொழில் மகாஅர்ஏறி, சேணோர்க்குத்
துறுகல் மந்தியின் தோன்றும் ஊரன்”⁶⁹

இப்பாடலில் எருமையின் முதுகு துறுகல் போல இருந்தது எனவும், சிறுவர்கள் மகிழ்ச்சியாக அதன்மீது ஏறி அமர்ந்து விளையாடினர் என்பதாகவும் அறிய முடிகின்றது.

20.1.13 நீரில் விளையாடுதல்

நீரின்கண் நீச்சல் அடிப்பது சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை மகிழ்ந்து விளையாடக் கூடியது. புறநானூற்றுப் பாடலொன்றில் ஓளவையார் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியை புகழ்ந்து பாடுவதாக அமைந்துள்ள பாடலில் சிறார்கள் மிக மகிழ்ச்சியாக நீரினுள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர் அதனால், நீர் கலங்கிப்போய் காட்சியளிக்கின்றன என்பதாகக் கூறுகின்றது.

“போற்றுமின், மறவீர்! சாற்றுதும் நும்மை
ஊர்க்குருமாக்கள் ஆடக் கலங்கும்”⁷⁰

புறநானூற்றின் மற்றொரு பாடலில் அதியமானின் வீரச்சிறப்பையும், அருள்சிறப்பையும் ஒருங்கே இணைத்து பாடவந்த ஓளவையார் போர்க்களத்தில் வீரர்களை குத்திக்கோர்த்த யானைப் போலவும், இரவலர்களை சந்திக்கும் இடத்தில் அதேயானை நீர் நிலையில் இறங்கி இருக்கும்பொழுது, நீரில் விளையாடும் சிறுவர்கள் அதனைக் கண்டு பயப்படாமல் இருப்பதைப் போலவும் யானையும் அவர்களை துன்புறுத்தாது கருணையோடு இருப்பதைப்போலவும் காட்சியளிக்கின்றன எனப்பாடுகிறார்.

ஊர்க்குருமாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலின்
நீர்த்துரை படியும் பெருங்களிறுபோல”⁷¹

இப்பாடலில் யானையைக் கண்டு பயப்படாமல் குழந்தைகள் நீர்நிலைகளில் மகிழ்ந்து விளையாடினர் எனத் தெரிகிறது. மேற்சொன்ன பாடல்களின் மூலம் சிறார்கள் நீர்நிலைகளில் விளையாடி மகிழ்ந்தனர் என உணரலாம். பரதவர்கள் என்போர் நெய்தல் நிலப் பகுதியில் வாழும் மக்களை குறிப்பதாகும். இவர்களின் பிள்ளைகள் பல விதமான விளையாட்டுகளை விளையாடி மகிழ்ந்திருப்பர்.

“கடற்கரை சார்ந்த வெளிகளிலும் நீர் நிலைகளிலும் பரதவச் சிறுவர்கள் மகிழ்ச்சியான விளையாட்டினை மேற்கொண்டனர். கடலில் பிடித்த இறால் மீனைச் சுட்டு அதன் தசையைத் தின்றனர் குதிரையின் காலடி போன்ற இலைகளை உடைய அடம்பங் கொடியில் மலர்ந்திருக்கும் பூக்களையும் நீரில் மலர்ந்திருக்கும் ஆம்பல் மலர்களையும் பறித்துத் தலையில் சூட்டிக் கொண்டனர். ஆமையின் மாமிசத்தை உண்டு மகிழ்ந்தனர். பனை மரத்தில் உறையும் பறவைகள் செருக்குடைய பரதவச் சிறார்கள் கவணில் வைத்து, வீசி எறியும் கற்களுக்கு அஞ்சி, அம்மரங்களை விட்டு நீங்கும் என்பதினை,

“வரி மணல் அகன்திட்டை
 இருங்கிளை இனன் ஒக்கல்
 கருந் தொழில் கலி மாக்கள்
 பெருஞ் சினத்தான் புறக் கொடா அது
 இருஞ்செருவின் இகல் மொய்ம்பினோர்
 கல் ஏறியும் கவண் வெரீஇப்
 புள் இரியும் புகழ்ப் போந்தை”⁷²

என்ற பாடல் கூறுகின்றது. பரதவச் சிறார்கள் விளையாடும் விளையாட்டினைப் போன்று இன்றும் கிராமங்களில் கவன் கற்களை வைத்து சில அ.றிணை உயிரினங்களை அடித்து மகிழ்ந்து விளையாடுகின்றதனை காணலாம். இதில் கலிமாக்கள் என்ற சொல் சிறாரைக் குறிப்பதாக வந்துள்ளது. மேலும் பெண்கள் சில விளையாட்டுக்களை விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் அப்பெண்கள் அறியாதபடி அவர்களின் பொருள்களை சிறார் எடுத்துக்கொண்டு நீரின் கண் சென்றதாக,

“அம் தன் கரை நின்று பாய்வாராய் மைந்தர்

தெளிவு இன்று தீம் நீர்ப் புனல்”⁷³

என்ற பாடலின் மூலம் அறியப்படுகின்றது.

20.1.14 குரங்கு, மான் வெள்ளாட்டு குட்டிகளுடன் விளையாடுதல்

மக்களுள் சிலர் தங்கள் வயிற்று பிழைப்பிற்காக யானை, பாம்பு, குரங்கு இன்னும் பல்வேறு அ.றிணை உயிரினங்களை வைத்து ஏதாவது வித்தை காண்பித்து அதன்மூலம் வரும் வருமானத்தால் தன் வாழ்க்கையை நடத்துவார்கள். இன்றும் கயிற்றின்மேல் ஏறி நின்று பல சாகசங்கள் செய்து பெரியோர்களையும் குழந்தையையும் மகிழ்ச்சியாக வைத்திருக்க சிலர் இத்தொழிலை செய்கின்றனர். கீழ்க்கண்ட இப்பாடலிலும் “மூங்கிலால் அமைந்த புல்லாங்குழல் ஒலிக்க பலவகை வாத்தியங்களும் முழங்க, ஆடுகின்ற கழைக்கூத்தி நடத்த, முறுக்குண்ட புரியையுடைய வன்மையான கயிற்றின்மீது இனிய அத்திப்பழம் போன்ற சிவந்த முகத்தையும் பஞ்சுபோன்ற தலையையுடைய குரங்கின் வலிமை மிக்க குட்டி ஆடும். அதனை கண்ட குறவர் குடியின் சிறுவர்கள் பெரிய பாறையின் மண் உள்ள மூங்கிலின்மேல் விசைத் தெழுந்து ஏறிநின்று தாளம் கொட்டி விளையாடுகின்றதை நற்றிணை பாடலொன்று நவில்கின்றது.

“கழைபாடு இரங்க, பல் இடம் கறங்க

- - - - -
 துய்த் தலை மந்தி வன் பறழ் தூங்க
 கழைக் கண் இரும்பொறை ஏறி விசைத்து எழுந்து
 குறக் குறமாக்கள் தாளம் கொட்டும் அக்
 குன்றகத்ததுவே - - - - -”74

இவ்வாறு குரங்கு மான் போன்ற விலங்குகளுடன் சிறார்கள் மகிழ்ந்தனர் என சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி தெரிகின்றது. மேலும் வெள்ளாட்டின் வெண்ணிறக் குட்டிகள் புதரிடத்துப் படர்ந்துள்ள பூவையுடைய கொடியின்கண் காய்த்த அவரையின் பொயத்தோல் போன்ற உள்ளீடு இல்லாத வயிற்றையுடையன, மயங்கி வீழ்ந்தால் ஒத்த தாழ்ந்து தொங்கும் செவியனை உடையன. அக்குட்டிகள், புல்லிய தலையினையுடைய சிறுவர்களோடு கூடித் துள்ளிக் குதித்துச் சென்று, மன்றின் கண்ணே பிளவுபட்ட இலையினையுடைய அத்திமரத்தின் அழகிய தளிர்களைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கும் நிகழ்வினை அகநானூறு விளங்குகின்றது.

உள்ளில் வயிற்ற, வெள்ளை வெண் மறி,
 மாழ்கியன்ன தாழ் பெருஞ் செவிய,
 புன் தலைச் சிறாரோடு உகளி, மன்றுழைக்
 - - - - -”75

குழந்தைகள் ஆட்டுக் குட்டிகளோடு விளையாடும் வழியின்கண்ணே தலைவன் சென்றுள்ளான் என்று கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. சிறார்கள் மனிதர்களிடம் மட்டும் மகிழ்ச்சியாக விளையாடாமல், அ.றினை உயிர்களிடமும் அன்பாக இருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

20.1.15 தந்தை மார்பில் ஏறி விளையாடுதல்

குழந்தைகளுக்கு விளையாடுவது என்றால் பெற்றோர்களுடன் விளையாடுவதை மிகவும் விரும்புவர். நற்றிணைப் பாடலொன்று குழந்தை தந்தையின் மார்பில் ஏறி விளையாடி மகிழ்வதை காட்சிப்படுத்துகின்றது. அதாவது தோள்களில் தாழ்ந்து கிடக்கும் இருண்டு திரண்ட நீண்ட கூந்தலையும், மடப்பத்தையும் உடைய மனைவியைத் தழுவிருந்த வெற்றிச் சிறப்பால் பெருமையினைப் பெற்ற தலைவனின் மார்பில் புல்லிய தலையினையுடைய” புதல்வன் ஏறி இறங்கி விளையாடுவதைக் கூறுகின்றது.

மடவோள் தழீஇய விறலோன் மார்பில்
 புன்தலைப் புதல்வன் ஊர்பு இழிந் தாங்கு

என்ற பாடலின் மூலம் குழந்தை தலைவனின் மார்பிலே விளையாடியதை அறிய முடிகிறது.

20.1.16 தென்னங்காய்களை வைத்து விளையாடுதல்

சிறுவர்கள் சிறு சிறுகற்களை வைத்து கழங்காடுவதும், சிறிய பெரிய காய்களை பறித்து வந்து குவித்து விளையாடுவதும் வழக்கம். இதனை சங்க இலக்கிய பாடலொன்று வேறுபாணியில் கூறுகின்றது. அதாவது சிறார்கள் தென்னை மரத்தில் இருந்து உதிர்ந்த சிறு சிறு காய்களை (பிஞ்சுகளை) ஆடி மகிழ்ந்தனர் எனக் கூறுகின்றது.

“வன் கை வினைஞர் புன் தலைச் சிறாஅர்
தெங்குபடு வியன் பழம் முனையின், தந்தையர்”⁷⁷

இப்பாடலில் நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் உழுத்தியர்களின் மென்மையான தலையை உடைய சிறுவர்கள் தென்னங்காய்களை வைத்து விளையாடினர் என்பதை அறியலாம்.

20.1.17 வைக்கோர் போர்மீது ஏறி விளையாடுதல்

சங்க இலக்கிய புறநானூற்றுப் பாடலில் ஒருவர் ஒருவராக வைக்கோர் போர்மீது ஏறி சரிக்கி சரிக்கி விளையாடுவதுமான காட்சி காணப்படுகின்றது. அந்த வைக்கோல் போரானது அருகில் இருக்கும் பனைமரத்தின் உயரத்தின் அளவு இருக்கின்றது. அப்போரின்மீது ஏறி நின்றே பனங்கொலையின் பழத்தினை தொட முயலுகின்றனர் அச்சிறார்கள் என்பதை கூறுகின்றது.

குறைக்கண் நெடும் போர் ஏறி, விசைந்து எழுந்து
செழுங்கோட் பெண்ணைப் பழம் தொட முயலும்
வைகல் யாணர் - - -”⁷⁸

எனக் கூறுகின்றது. தென்னங்காய்களை உருட்டி விளையாடியதும், வைக்கோற் போரின்மீது ஏறி விளையாடுவதினாலும் நல்ல உடற்பயிற்சி கிடைக்கின்றது. அது மட்டுமல்லாமல் சிறார்கள் வைக்கோற் போரின் மீது ஏறி பணம் பழங்களை பறித்தார் என்றால் அந்த அளவிற்கு மிக உயரமானதாக வைக்கோற் போரினையும் இட்டு வைத்தனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது. அக்கால சிறார்கள் நல்ல இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வினை வாழ்ந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

இது குறித்து பேசும் ஜேவியெஸ் என்பவர் விளையாட்டினால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சி குறித்து தமிழக விளையாட்டுக்களும் தேசிய விளையாட்டுக்களும் எனும் நூலில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “விளையாடுவதின் மூலம் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவதுடன் விளையாட்டு என்பது உடம்புக்கு மிகுந்த வலிமையை அளிக்கிறது. சிறுவர்களின் வேகத்தை அதிகரிக்கிறது. சிறுவர்களின் உடலுக்கு வேண்டிய சரியான இயக்கத்தையும், சுறுசுறுப்பையும் அளிக்கிறது. இரத்த ஓட்டத்தையும், இரத்தத்தையும் சுத்திகரிக்கிறது. வட்டு எறிதல், குண்டு வீசுதல், எடை தூக்கும் போட்டி போன்ற விளையாட்டுகளால் கைகளும், தோள்களும், மார்பும், விசாலமடைகின்றது. கால்களும் தொடைகளில் உள்ள தசைகளும் பலம் பெறுகின்றன”⁷⁹ எனக் கூறுகின்றார். இவ்வாறாக சிறார்கள் விளையாடுவதினால் ஏற்படும் நன்மைகளை நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

சிறுவர்கள் என்றாலே “துரு துருவென” செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு உணவும் சுகாதாரமும் எவ்வளவு முக்கியமோ அதைப்போன்று அவர்களின் உடற்பயிற்சியான விளையாட்டும் தேவையாக அமைகின்றது. அக்குழந்தைகள் அமைதியாக இருப்பதைக் காட்டிலும் அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக விளையாடுவதையே பெற்றோர்களும் விரும்பியுள்ளனர்.

20.1.18 ஆரவார ஒலி எழுப்பி விளையாடுதல்

குறுந்தொகையில் வரும் குறிஞ்சித் திணை பாடலொன்றில் “கபிலர்”, புல்லிய தலையை உடைய சிறார்கள் ஊர் மன்றத்தின்கண் வளர்ந்துள்ள வேங்கையின் மலர்ச்சி கண்டு, புலி புலி என்று கூறிய ஆரவார ஒலி, ஊர் மக்களிடையே, ஆகொள் வயப்புலியோ என்ற ஓர் அச்சத்தை ஏற்படுத்தியது. அச்சிறார்களின் பூசல் விடரகத்து இயம்பும் என்பதால், ஆயமகளிரால் ஏற்பட்ட களவு வெளிப்பாடு, ஊரார் அறிய அலராயிற்று என்று கூறப்படுகின்றது.

“யாம் எம் காமம் தாங்கவும், தாம் தம்
கெழு தகைமையின் அமுதன - தோழி!
கன்று ஆற்றுப்படுத்த புன்தலைச் சிறாஅர்
மன்ற வேங்கை மலர்பதம் நோக்கி,
ஏறாது இட்ட ஏமப் பூசல்
விண்தோய் விடரகத்து இயம்பும்

- - - - -”⁸⁰

இப்பாடலின்வழி சிறார்கள் வேங்கையின் பூக்களை கண்டு புலி புலி என்று ஆரவாரித்து விளையாடுகின்றனர் என தெரிகின்றது.

20.1.19 மழு ஏந்தி காட்டிற்கு செல்லுதல்

அதியமான் நெடுமானஞ்சியை ஓளவையார் பாடியதாக வரும் பாடலில் மரத்தை வெட்டிக் கொள்ளும் தச்சர் பெற்ற சிறார்கள் தம் மழுவோடு காட்டிற்குச் சென்றால் அங்குள்ள மரங்கள் எப்படி அவர்களுக்கு உடனே வேண்டுமாறு பயன்படுமோ அப்படி எந்தத் திசைக்கண் சென்றாலும் அத்திசையில் சோறு கிடைக்கும் என்று சினத்தோடு கூறியதை கீழ்வரும் பாடலின் மூலம் அறியலாகிறது. இதனை,

“வாயிலோயே! வாயிலோயே!

- - - - -

மரம் கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்

மழுவடைக் காட்டகத்து அற்றே

எத்திசைச் செலினும், அத்திசைச் சோறே”⁸¹

என்று அமைந்துள்ளது. இப்பாடலுக்கு உரைகூறும் நியூ செஞ்சுரி புத்தக பதிப்புக்குழு சிறார்கள் சிறுவயதிலே பயமின்றி மழு ஏந்தி காட்டிற்கு சென்று மரங்கள் வெட்டினர் என்றும், மரங்களும் அவர்களுக்கு வேண்டியபடி எளிதாக வெட்டும் படியும் அமைந்திருந்தது என்றும் கூறுகின்றனர். சில பதிப்புகளில் மேற்கூறிய பாடலுக்கு கருத்து வேறுபாடும் மாற்றுக் கருத்தும் காணப்படுகின்றது.

20.1.20 நுங்கை உண்டு மகிழ்ந்து விளையாடுதல்

நெய்தல் நிலத் தலைவன் குழந்தையைவிட்டு வேட்டைக்குச் செல்கின்றான். தன்னுடன் அழைத்துச் செல்லாமல் மனைக்கண் விட்டு சென்றதற்காகப் புல்லிய தலையையுடைய சிறுவர் அழுதிருப்பார். அவர் அங்கு விரைந்த முயற்சியால் பெற்றதும் இனிய கண்ணையுடையதுமான பனை நுங்கைப் பகுத்து விருப்பம் உடைய சிறார்களுக்கு கொடுக்க அதனை உண்டு மகிழ்வர் என்பதினை

மனை அழுது ஒழிந்த புன் தலைச் சிறாஅர்

துணையதின் முயன்ற தீம் கண் நுங்கின்

பணை கொள் வெம் முலை பாடு பெற்று உவக்கும்

- - - - -

”82

என்ற பாடல் காட்டுகின்றது. இதுபோலவே சிறுவர்கள், தன் அம்மா அப்பா வெளியே செல்லும்போது அழுவதும், பிறகு ஏதாவது வாங்கிக் கொடுத்து செல்வதும், அதைக் கண்டு பிள்ளைகள் மகிழ்ந்திருப்பதையும் நாம் கண்டு கொண்டுதான் இருக்கின்றோம். மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் விளையாட்டு என்பது மனதிற்கும்

உடலுக்கும் மகிழ்ச்சியை தருவதோடு நல்ல பயிற்சியாகவும், கூடி வாழும் ஒற்றுமையையும் சிறார்கள் அடைந்துள்ளனர் என்பதை அறியஇயலுகின்றது.

20.1.21 இருவரும் சேர்ந்து விளையாடுதல்

குழந்தமைப் பருவமே விளையாட்டுக்கள் நிறைந்த பருவம் தான். சிறுவரும் சிறுமியருமாகக் கூடிவிட்டால் பேதமறியாது விளையாட்டு ஒன்றே குறிக்கோளாக, அந்த இடமே ஆரவாரம் நிறைந்து குதூகலம் நிறைந்ததாக காணப்படும். இத்தகைய காட்சி ஒன்றினை குறுந்தொகை பாடலின் வாயிலாக அறியலாம்.

“இவன் இவள் ஐம்பால் பற்றவும் இவளிவன்

புன்தலை ஓரிவாங்குநள் பரியவும்

காதல் செவிலியர் தவிர்ப்பஅம் தவிராது

ஏதில் சிறுசெரு உறுப”⁸³

“சிறுவன், சிறுமியின் கூந்தலைப் பிடித்திழுக்கவும் அதற்குப் பதிலாக அச்சிறுமியோ அவனது சிறிய தலைமுடியை வளைத்து இழுத்துக் கொண்டே ஓட இதைக்கண்ட செவிலித்தாய், அச்சிறு சண்டையைத் தடுக்க, சண்டையை விடாமல் மீண்டும் ஈடுபடும் அக்குழந்தமைப் போக்கு இன்புறத் தக்க காட்சியாக அமைகின்றது என்று ஆய்வுக்கோவை கட்டுரை ஒன்றில் சிவசக்தி கூறியுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஆண் சிறார்கள் மட்டுமே விளையாடியதாக சிலப்பாடல்கள் காணப்படுவதுபோல் தோன்றுகின்றது. அப்பாடல்களில் புதல்வன் புதல்வர் போன்ற சொற்கள் பயின்று வருவதைக் கொண்டும் விளையாட்டுக்களின் தன்மைகளைக் கொண்டும் இவ்வாறு இனம் காணலாம் எனத் தோன்றுகின்றது. சிறுதேர் உருட்டல், சிறுபறை முழக்கி விளையாடுதல், அம்புலி காட்டி விளையாடுதல் போன்ற விளையாட்டுக்கள் இருபாலருக்கும் பொதுவான விளையாட்டாகவும் ஆண் சிறார்களுக்கான விளையாட்டாகவும் கொள்வதற்கு பாடலின் வரிகள் இடம்கொடுக்கின்றன.

21. பெண் சிறார் விளையாட்டுக்கள்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ஆண் சிறார்களின் விளையாட்டினைக் கூறிய அளவிற்கு பெண் சிறார்களின் விளையாட்டுக்களைப் பற்றி விரிவாக பேசப்படவில்லை. அவர்கள் சிறுவயதில் விளையாடிய விளையாட்டினைக் குறித்து தலைவியே கூறுவதாகவும், நற்றாய் செவிலித்தாய் கூறுவதுமான பாடல்களாகவே

அமைந்துள்ளன. அவ்வாறான பெண் சிறார்களின் விளையாட்டுக்களை ஆய்வதாக சில பாடல்கள் அமைந்துள்ளது.

நாம் சிறு வயதில் விளையாடிய விளையாட்டினை, பிறரிடம் கூறுகையில், அதன் இனிமையை அழகு படுத்தியும் வியந்தும் கூறுவோம் இப்படி முன்பு நிகழ்ந்த நிகழ்வினை நினைத்து கூறுதலைப் பற்றி, தொல்காப்பியர்.

“நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவும் ஆகும்”⁸⁴

என்று தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்நிகழ்வினைப் போன்று சங்க இலக்கிய நற்றிணைப் பாடலின் ஒரு காட்சியில் “சிறு பருவத்தில் விளையாடும் காலத்தில் புதைத்து வைத்த புன்னை மரம் சிறப்பாக வளர அதற்கு நீர், பால் ஊற்றி வளர்ப்பது மட்டுமல்லாமல் அதனைத் தன் முதல் குழந்தையாகவே பாவிக்கிறாள். அவளுக்குப் பிறந்த பெண் குழந்தையும் புன்னை மரத்தை தன் தமக்கையாகவே கருதுகின்றாள். அதன் முன்னிலையில் தலைவனுடன் காதல் மொழி பேச நானுகின்றாள் தலைவி. அவளும் புன்னையை சிறப்பாக பேணுகின்றாள். இது இயல்பாக மரம் செடி கொடிகளைப் பேணும் மனநிலையைப் போதிக்கிறது. ஓரறிவு முதல் ஐந்தறிவு உடைய உயிர்களையும் உடன் பிறந்தவர்களாகக் கொண்டு வாழும் உயர்நிலையை உரைக்கின்றது. இதனை,

“விளையாடு ஆயமொடு வெண்மனல் அழுத்தி

மறந்தனம் துறந்த காழ் முளை அகைய

- - - - -

அன்னை கூறினள் புன்னையது சிறப்பே”⁸⁵

இவ்வாறாக சிறுவயதில் விளையாடிய விளையாட்டினை நனைத்து மகிழ்ந்து கூறுதலும் உண்டு. இதனைப் பற்றி பேசவரும் ஆ.தனஞ்செயன் என்பார் தம்முடைய சங்க இலக்கியமும் பண்பாட்டுச் சூழலியலும் என்னும் நூலில் “சிறுகுழந்தை விளையாட்டுப் பருவத்தில் தலைவி, தோழி ஆகிய இருவரும் நோக்கமின்றி மணலில் புதைத்து மறந்து போன நிலையில் புன்னை விதை முளைத்து செடியாக நிற்க, அதனை நீர், பால் ஊற்றி வளர்த்த அவ்விருவரின் செயல்பாடு கண்ட அன்னை, அதனை தலைவி தோழி இருவருக்கும் தங்கை உறவுடையது என்று கூறுகிறார்”.⁸⁶ இப்பாடலின் மூலம் சிறுவயதில் தலைவி விளையாடிய விளையாட்டினை நினைத்து பார்ப்பதாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

மற்றொரு பாடலொன்றில், தலைவி தலைவனுடன் உடன் போக்கு சென்றதை அறிந்த செவிலித்தாய், அவள் எவ்வாறு இக்கடத்தற்கரிய காட்டினை கடந்து

சென்றாலோ என்று புலம்புகின்றாள், ஏனெனில் சிறுவயதில் அவள், செல்வம் மிக்க அழகிய வீட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவள் சிறிது நேரம் பந்து எறிந்து விளையாடினாலும், தன்னைப் போன்ற தோழியருடன் சேர்ந்து கழங்கு ஆடினாலும் அன்னையே! என் உடல் வருந்துகின்றது என்று கூறுவாள் என்று செவிலித்தாய் கூறுவதிலிருந்து தலைவியானவள் சிறு வயதில் பந்து விளையாடியதனையும், கழங்கு விளையாடியதனையும் நினைத்து பார்க்க ஏதுவாக அமைகின்றது. இதனை அகநானூறு பாடல் காட்சிப்படுத்தியுள்ளதை அறியலாம்.

“வளம் கெழு திரு நகர்ப் பந்து சிறிது எறியினும்
இளந்துணை ஆயமொடு கழங்கு உடன் ஆடினும்
உயங்கின்று, அன்னை என் மெய் என்று அசைஇ”⁸⁷

இப்பாடல்களின் மூலம் வயது முதிர்ந்து முதியவர்களான பிறகும், சிறுவயதில் நடந்த நிகழ்வினை மீட்டுக் கொணர்ந்து இன்பம் கண்டுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது. இதனை இது போன்ற ஒரு பதிவினை சங்க இலக்கியத்திற்கு பின்தோன்றிய நாலடியாரும் காட்டுகின்றது.

“தாழா தளரா தலைநடுங்கா தண்டுன்றா
வீழா இறக்கும் இவள் மாட்டும்
- - - - -”⁸⁸

இதில் சிறுவயதில் நிகழ்ந்த நிகழ்வினை நினைத்துப் பார்த்து இன்பம் காண்பதாக அமைந்துள்ளது. மேலும் அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் தலைவி உடன்போக்கு சென்றபின் அவள் சிறுவயதில் நிகழ்த்தியதை நினைத்து செவிலித்தாய் வருந்தியதாக அமைந்துள்ளது. அதாவது தலைவி சிறுவயதில் உள்ளபோது தன்னை அனைத்துக்கொண்டு படுத்திருப்பாள். மேலும் தோழியர் குழாத்தோடு விளையாடும் விளையாட்டினை மேற்கொண்டு மகிழ்ந்திருப்பாள். இப்பொழுது தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்றுவிட்ட நிகழ்வினை நினைத்து செவிலித்தாய் புலம்புவதாக இப்பாடல் அமைகின்றது.

“கிளியும் பந்தும் கழங்கும் வெய்யொன்
- - - - -
கொடுந் தொடைக் குழவியொடு வயின்மரத்து யாத்த
- - - - -”⁸⁹

மேற்கூறிய பாடல் போன்று மற்றொரு அகநானூறு பாடலிலும், தலைவி தலைவமகனுடன் உடன் போக்கு சென்றதை அறிந்த தாய், மணப்பருவம்

அடைந்துள்ள அவள் சிறுபிள்ளைத்தனமாய் இருந்தபோது, புறத்தே பந்தினை எறிந்து விளையாடித் திரிந்தும் அழகிய நெற்றியையுடையவளாகிய என் மகளிடம் நான் கடிந்துகொண்டால் பதிலுக்கு வன்சொல் கூறாது எம் உயிர் தவிர்க்குமாறு மழலை மொழியால் இன்சொல் கூறி என்னை மகிழ்விப்பாள். இதனை,

“ஓங்குநிலைத் தாழி மல்கச் சார்த்தி
பந்தர் வயலை, பந்து எறிந்து ஆடி
இளமைத் தகைமையை வளமெனக் கிழத்தி
- - - - -
மழலை இன்சொல், கழறல் இன்றி
இன் உயிர் கலப்பக் கூறி, நன்னுதல்
பெருஞ்சோற்று இல்லத்து ஒருங்கு இவன் இராஅள்”⁹⁰

அவள் தம் இல்லத்தில் உள்ளபோது சிறுபிள்ளைத் தனமாய் பந்து விளையாடியதையும், அழகான மழலை மொழி பேசியதையும் நினைத்து தாய் அழுவாளாக அமைந்துள்ளது.

இவ்விதம் சிறார்களாய் உள்ளபோது நிகழ்த்திய நிகழ்ச்சிகளை நினைவுபடுத்தி மகிழ்ச்சியாக இருந்த செய்தியினை சங்க இலக்கிய பாடல்கள் வழி அறிய இயலுகிறது. மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் தலைவியர் (பெண் சிறார்களாய்) உள்ளபோது நினைத்து பார்ப்பதுபோல் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. ஆனால் தலைவன் (ஆண் சிறார்கள்) தம் சிறுவயது நிகழ்வினை நினைத்துப் பார்ப்பதுபோல் பாடல்கள் இல்லை.

22. சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் பற்றிய போர்ப் பதிவுகள்

காதலும் வீரமும் இரண்டு கண்களாக கொண்ட தமிழ்ச் சமூகம் காதலுக்கு எத்துணை முக்கியத்துவம் கொடுத்ததோ அத்துணை முக்கியத்துவத்தை வீரத்திற்கும் கொடுத்துள்ளனர். வீரம் விளைந்த மண் என்றும், விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வீணாளே என்றும் நினைத்து வாழ்ந்த தமிழ் மண் என்றும் நம் முன்னோர்களை நாம் போற்றுவதுண்டு. எனவே தமிழருடைய ஒவ்வொரு உள்ளத்திலும் வீர உணர்ச்சி உண்டு எனலாம். தொல்குடி மக்களாகிய நம் மக்களின் வீரம் செரிந்த வாழ்வியலை பாணர் வழி கட்டமைக்கப்பட்ட சங்கப்பனுவல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். சான்றோர் செய்யுட்கள் என்று அழைக்கப்படும் சங்கப் பாடல்களில் வீரம் சார்ந்த கருத்துகள் ஏராளமாக காணப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் அதிகாரம் குவித்து வைக்கப்பட்ட மன்னர் சார் வீரவாழ்வியலையும் சமூக கட்டமைப்பையும் ஒருசேர இணைத்து சில வரையறைக்குள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இதில் புறம் சார்ந்த கருத்தியலை முன்வைக்கும் நூல்களாக புறநானூறும், பதிற்றுப்பத்தும் விளங்குகின்றன. இதில் பதிற்றுப்பத்து மன்னர்களின் மண்ணாசை, அதிகார கட்டமைப்பு (திரை) ஆசை போன்ற காரணங்களால் நிகழ்த்தப்பட்ட போர்களாக பதிவு செய்துள்ளனவே தவிர மன்னர்கள் தொடுக்கும் போர்களில் சமூக உறுப்பினர்கள் (போர்ப்பயிற்சி பெறாத) இணைந்து நிகழ்ந்தாக குறிப்புகள் இல்லை. ஆனால் புறநானூற்றிலோ வரும் போர் முறைகளில் போர்ப்பயிற்சி பெறாத சாதாரண குடிமக்களும் கலந்துகொண்டதற்கான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.

மன்னன் படையெடுத்துச் செல்லும் போருக்கு பயிற்சி பெறாத சாதாரண குடிமக்களும் கலந்துகொண்டதாகவும் அத்தகைய வீரம் நிறைந்தவர்களாகவும் மக்கள் இருந்தனர் என புறநானூற்றுப் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இத்தகைய சமூகத்தில் வீரத்தின் கருவூலமாக விளங்கும் புறநானூற்றுப் பாடல்கள்வழி சிறார்கள் போர்மேற் சென்று இருக்கிறார்களா என்றும் போர்ப்பயிற்சி கொடுக்கப்பட்டனவா என்றும் அதன்மூலம் சிறார்களின் வீரம் வெளிப்பட்டிருக்கின்றனவா என்றும், இதில் சிறார்களின் வாழ்வியல் சார் வீரச் சிந்தனைகள் எவ்வாறு வெளிப்படுகின்றன என்பதையும் எதன் ஊடாக அவை கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதின்னையும் ஆய்ந்தறியும் நோக்கோடு இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

மேலும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வெளிப்படும் சிறார் போருக்குச் சென்றது அல்லது தாயே போருக்கு அனுப்பியது போன்ற பதிவுகளை ஆய்ந்தறிவதற்கு முன் பொதுவாக தமிழன் மேற்கொண்ட போர்முறை குறித்து அறிவது இங்கு தேவையாகயிருப்பதால் அவற்றை குறித்து சுருக்கமாக அறியலாம்.

தமிழ் மொழியிலுள்ள பழமை நூல்களாகிய புறநானூறு முதலியவற்றில் வீரச்சுவையே ஏனைய சுவைகளிலும் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. புண்பட்டு இறந்த மகனைக் கண்டு இறும்பு எய்திய தாய்மார்களைப் புறநானூறு காட்டுகின்றது. வேறுவகையாக இறந்தவர்களின் உடலை வாளால் கீறிப் புதைக்கும் அளவுக்கு மறவுணர்வு மிக்கராய் விளங்கினர். இந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் நட்டு தெய்வமாக வணங்கியுள்ளனர். உலகில் எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் போர்கள் இருந்து வருகின்றன. போர் ஒரு சமுதாய நிகழ்ச்சியாக கருதப்படுகின்றது. போருக்கு பல காரணங்கள் சொல்லப்படுவதுமுண்டு. மண்ணாசை, பெண்ணாசை தன்மானம் போன்ற காரணங்களால் பழங்காலத்தில் அரசர்கள் இப்பொறுப்பினை ஏற்றனர். தற்காலத்தில் ஆட்சிப்பொறுப்பில் இருப்போர் இப்பொறுப்பை ஏற்கின்றனர்.

இதைப்போலவே போர் ஒழிப்பு பற்றிய சிந்தனைகளும் அவ்வப்போது முன்வைக்கப்பட்டு வருகின்றன. தமிழரின் போர் முறைகளைப் பற்றி தெரிந்து கொள்வதற்கு தொல்காப்பியமே முதன்மைத் தரவுகளாக விளங்குகின்றன. பொருளதிகாரத்தின் புறத்திணையில் இவற்றை நாம் பறக்கக் காணலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படும் புறத்திணை ஒழுகலாறு என்பது பெரும்பாலும் போரியல் வாழ்க்கையாக அமைந்தது. இந்தப் போர் முறைகள் ஒவ்வொரு சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு அமைந்த தனித்தனி போர் முறைகளாக உள்ளன. வெட்சி, வஞ்சி, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் எனச் சுட்டுகின்றது. இதற்கு பிறகு வந்த பிற இலக்கண நூல்கள் இவற்றோடு கரந்தை, நொச்சி, பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை என இணைத்துக் கூறுகின்றது.

22.1 போரும் போர்க் கருவிகளும்

சங்க இலக்கியங்களில் புறத்தைப் பற்றிய இலக்கியங்கள் என்பது புறநானூறும் பதிற்றுப்பத்தையும் கொள்வர். இந்நூல்களில் முழுதும் புறத்திணை செய்திகளே கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள். பெரும்பான்மையான பாடல்களில் வீரமும், கொடையும், பாடுபொருளாக அமைந்துள்ளன. மேலும் போர் பற்றிய குறிப்புகள் போர்க்கருவிகள் உள்ளிட்ட செய்திகள் எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன.

இப்பொருண்மையின் ஊடாக அக்கால போர் முறைகளும் போரில் பயன்படுத்தப்பட்ட கருவிகளும் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. “அமர், ஆதமர், பேரமர், அடுகளம், வியன்களம், அமரடுகளம், இருங்களம், அருஞ்சமம், செடுவாய், செருவேட்டல், ஆதாச்செழு, பரந்தலை, பகைப்புலம் வெம்போர், மர்ப்போர், போரெடுதானை, அடுமுரண், வெம்முனை போன்ற சொற்கள் காணப்படுகின்றன. போர்க்கருவியாக வாள் (வாள் குடி) ஒல்வாள், கொடுவாள், புலவுவாள், வேல் அல்லது எ.கம் (திரவுவேள், பல்வேல், வள்வேல்) வில், (கொலைவில், தொடுவில்), கணை, (ளரிகணை, கடுங்கணை), பகழி, வார்தோள் முதலியன குறிப்பிடலாம்.

22.2 தற்காப்பு படைக் கருவிகள்

கவசம், பலகை, தோல், கிடுகு, கேடயம், மெய்ம்மறை, மெய்ப்புகு, கருவி, மெய்ப்புதையரணம், முதலிய தற்காப்புக் கருவிகள் போரில் பயன்படுத்தி உள்ளனர்.

22.3 போர்க்கள இசைக் கருவிகள்

முரசு, தண்ணுமமை, போர்ப்பறை முதலியதோர் கருவிகளும் வளை வயிறு முதலிய ஊதுகருவிகளும், பழந்தமிழின் போர்களில் சிறப்பாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இக்கருவிகளின் அமைப்பு பயன்பாடு முதலியவற்றை விளக்குவதாக பல குறிப்புகள் பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. நடுகல்: போர்க்களத்தில் சிறந்த முறையில் போர் செய்து உயிர் நீத்த வீரனுக்கு நினைவுச் சின்னமாக எடுக்கப்பட்டது நடுகல். மறக்குடியினர் நடுகல்லை தம் குலதெய்வமாக வழிபட்டுள்ளனர். நடுகல் பற்றி விளக்குவனவாக பல குறிப்புகள் பண்டைய சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

22.4 போர்ப்படைகளும் போர்ப்பயிற்சிகளும்

தொல்காப்பியத்தில் நாற்படைகள் பற்றிய விளக்கம் கூறப்படவில்லை என்றாலும், நாற்படைகள் இருந்ததற்கான சான்று காட்டுகின்றது. தாணை நிலை, யாணை நிலை, குதிரை நிலை, தேர்நிலை என்ற வரிசை இதனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். தாணை (காலாட்படை), யாணை, குதிரை, தேர் படைகள் தொல்காப்பியத்திற்கு முன்பே இருந்திருக்க வாய்ப்புள்ளது. மேலும் இவற்றோடு கூழைப்படை, வாட்படை, வேல்படை, வில்படை, தார்படை, தூசிப்படை போன்ற படைகளும் வடநாட்டில் மூலப்படை, கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணை வகைப்படை என படைகள் இருந்ததற்கான சான்றாக அர்த்தசாஸ்திரம் கூறுகின்றது. இதைப்போலவே அகழி, கிடங்கு, ஞாழி, கதவம், எழு, சீப்பு, அரண், தூங்கெழில் போன்ற பாதுகாப்பு சார்ந்த குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன. இதைப்போன்று பழந்தமிழகத்தில் படைப் பயிற்சிகளும் இருந்துள்ளன. “படைப் பயிற்சியை குறிக்க “கற்பு” என்ற சொல் ஆளப்பட்டுள்ளதாக சி.பாண்டிரங்கன் தம் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் அவர் “இகவடு கற்பு” என்பது போர் முறைக் கல்வியை கற்றல் என்ற பொருளிலும் வெளிறில் கற்பு என்பது போர்ப்படைப் பயிற்சி”⁹¹ என்றும் சங்க நூல்கள் வழி எடுத்துரைக்கின்றார்.

22.5 மகளிர் வீரத்தின் மூலம் வெளிப்படும் சிறார் வீரம்

பண்டைய தமிழ் நாட்டில் ஆடவரேயன்றி மகளிரும் வீரத்தில் சிறந்து விளங்கினர். பழமையும் சிறப்பும் மிக்க மறக்குடியில் பிறந்த மகளிர் பற்றிய புறப்பாடல்களில் கூறப்படும் செய்திகள் சங்கப் பெண்களின் சாகாத வீரத்தையும் போர் ஈடுபாட்டையும் நன்கு விளக்குவனவாக உள்ளன. அத்தகைய மகளிர் போரிட்டு தம் தலைவருடன் மைந்தனையும் அனுப்பிய செய்தி சங்கப் பனுவல்களில்

காணப்படுகின்றன. அவற்றையும் சிறார்கள் போருக்கு சென்ற பதிவுகளோடு இணைத்து பார்க்கலாம்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சிறார்கள் போருக்குச் சென்றதாக வரும் பாடல்கள் பெரும்பாலும் தாயே தம் மகனைப் போருக்கு அனுப்பியதையும் வீரம் செறிந்தவனாக வளர்த்ததாகவும் தெரிகின்றது. அதிலும் குறிப்பாக இவ்வீரப் பெண்டிரின் செய்திகளாக வரும் பாடல்கள் முழுவதும் நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்த பெண்மணிகளையே பாடப்பட்டிருத்தலும் குறிப்பிடத்தக்கது.

“குழந்தைகள் மட்டும் இல்லையானால் இந்த உலகத்தால் நமக்குப் பலன் எதுவும் இல்லை, வானுக்கு வெண்ணிலாவும், வளர்ப்பயிருக்கு வான்மழையும், கவிதைக்கு கற்பனையும் எத்துணை முக்கியமோ அத்துணை முக்கியம் இந்த வையகத்திற்கு குழந்தைகள். சுருங்கக் கூறினால் குழந்தைகள் இல்லாத இடம் சூனியமே”⁹² என்று கூறுகிறார் சாமி.பழனியப்பன். அந்த நன்மக்களை நாம் வீரத்துடனும் வளர்க்க வேண்டும் என்பதை நம் தமிழ்ச் சமூகம் தொன்றுதொட்டு தெரிந்து வைத்திருந்தது.

புறநானூற்றின் தும்பைத்திணை பாடலொன்றில் தன் சிறுவன் போர்க்களத்தில் சென்று யானைப்போரில் ஈடுபட்டு களிறு எறிந்து பட்டான் எனும் செய்தியை தாய் சொல்வதாக வருகின்றது.

“மீன்உண் கொக்கின் தூவி அன்ன
வால் நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்
களிறு எறிந்து பட்டனன்” என்னும் உவகை
ஈன்ற ஞானநினும் பெரிதே”⁹³

கொக்கின் இறகுபோல நரைத்த கூந்தலையுடைய முதியவள் தன் புதல்வன் போரிலே யானையை வீழ்த்தி கொன்று தானும் மடிந்தான். என்னுஞ் செய்தி கேட்டு அவனைப் பெற்றபோது தானடைந்த மகிழ்ச்சியினுள் அதிகம் மகிழ்ச்சி அடைந்தாள் என்பது அக்காலத்தே வீரத்தாயாரான பெண்டிர், தாம் புதல்வரைப் பெறுவது ஓர் அற்புத வீரச்செயலேயேனும் அவர் போர்க்களத்தில் சென்று போரிட்டு மடியும் வீரச்சாவில் அப்பெண்டிர்க்கு மனமகிழ்ச்சியேயன்றித் துக்கமில்லை யென்பதும், நன்கு விளங்கும், இப்பாட்டில், தாய் கண்ட அதிசய வீரச்செயலாவது தன் சிறுவன் ஒரு பெருங்களிற்றைக் குத்திக் கொன்றதாகும். தன் புத்திரன் மூடனாகவே பூர்ணாயுளுடன் இருந்தாற்போதும் என்று கருதும் இக்காலத்து மடவாரியல்பும் மேற்குறித்த வீரத்தாயர் இயல்பும் எவ்வளவு விநோதங் கொண்டுள்ளன என்பதையும் அறிய இயலுகிறது. தன்னுடைய பிள்ளைகளைச் சான்றோர் என்று உலகத்தார்

போற்றுவரே தாய்க்கு அழகாகும் இதனை “சான்றோர் என்கை ஈன்றோட்கு அழகு.”⁹⁴ என்று ஓளவையின் கொன்றை வேந்தனில் வரும் அமுதமொழி மூலம் அறியஇயலுகின்றது.

இதேகருத்தமைந்த மற்றொரு பாடல் வேறொரு நோக்கில் வெளிப்படுத்துகின்றது. தன் அரசனுக்கும் மாற்றரசனுக்கும் போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. போர் நின்றபாடில்லை தொடர்ந்து ஒவ்வோர் நாள் நடக்கும் போரில் வீட்டில் ஒவ்வொருவராக சென்று போரிடுகின்றனர். அத்தகைய சூழலில் மறத்தாய் ஒருத்தி தன் வீட்டில் இருக்கும் உறுப்பினர்களை ஒவ்வொருவராக போருக்கு அனுப்புகிறாள். இதனை மூதின் முல்லை என்னும் துறையாக ஒக்கூர் மாசாத்தாயாரின் பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது.

முன்பு அவள் தகப்பன் யுத்த களத்தில் யானையையெறிந்து இறந்து போயிருப்பவும் சமீபத்தில் நடந்த போரில்தான் கணவன் எதிரிகளைக் கொன்று தானும் மடிந்து ஒழியவும் இவற்றிற்காக மனத்தளர்ச்சியின்றி, எதிரிகளின் யுத்தப் பறை ஒலிப்பதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி மிகுந்து தன் சிறுவனைத் தழுவி அவனுக்கு ஆடையணிவித்து அவன் குடுமியை எண்ணெய்விட்டு சீவி முடித்து, தான் ஒரே சிறுவனை உடையளாயிருந்தும் சிறிதும் மனங்கலங்காது, போர்க்களம் நோக்கிச் செல்க என்று அவனை அனுப்புகிறாள். இதனை,

“கெடுக சிந்தை; கடிது இவள் துணிவே;
மூதில் மகளிராதல் தகுமே;
வேல் கைக் கொடுத்து, வெளிது விரித்து உடஇ,
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி,
ஒரு மகன் அல்லது இல்லோள்,
செருமுகம் நோக்கிச் செல்க என விடுமே”⁹⁵

என்ற பாடலின் மூலம் தாயின் வீரத்தையும், மறுக்காத செல்லும் குழந்தையின் வீர உணர்வையும் காணமுடிகிறது.

பூவண்ணன் அவர்கள் தம்முடைய நூலில் “சின்னக் குழந்தைக்குச் சீவி முடித்து அதன் கையில் வேல் கொடுத்து சென்றுவா போரில் வென்று வா என்று போருக்கு அனுப்பிய வீரத்தாய்மார்கள் வாழ்ந்த நாடு இது. அந்த வழியிலே வந்த ஒரு சிறுவன் தன் பரம்பரைச் சிறப்பைப் பறை சாற்றுவதாக,

“எங்கள் தாத்தா நாட்டைக் காத்து
 உயிரை விட்டவர் - நாட்டின்
 உயர்வைத் தொட்டவர்!
 எங்கள் அப்பா கூட, படையில்
 இமயம் காத்தவர் - தன்
 உயிரை நீத்தவர்!
 நானும் அப்பா, தாத்தா போல
 நாட்டினைக் காப்பேன் - தாய்
 நாட்டினைக் காப்பேன்”⁹⁶

இச்சின்னஞ்சிறு குழந்தையின் வீரத்தை கண்டு வியப்படைவதாக கூறுகிறார்.

“பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன”⁹⁷

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கேற்ப ஆண் மக்கள் என்றாலே வீரத்தோடுதான் வளர்க்கப்பட்டார்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது. காக்கைப்பாடினியார் நச்செள்ளையார் என்ற புலவர் பாடிய பாடலில் “வயது முதிர்ந்த ஒரு தாய் தன் சிறுவன் போரில் வலியிழந்து புறங்கொடுத்தோடினான் என்று பலர் சொல்லக்கேட்டு, அவ்வாறு அவன் போரிற் புறங் கொடுத்தோடினவனாயின் அவன் பாலுண்டு வளர்ந்ததற்குக் காரணமாயிருந்த என் முலைகள் அறுத்திடுவேன் என்று வாளைக் கையிற்கொண்டு போர்க்களம் புகுந்து, வீழ்ந்து கிடக்கும் பிணங்களைப் புரட்டித் தேடிவருபவள் அங்கு தன் மகனைக் கண்டு, தன் மகன் முதுகில் குட்டப் பெறாமல் போரில் நேர்நின்றபோது மார்பில் குத்தப்பட்டு, குத்திய அப்போர்க்கருவி முதுகின் வழியே வெளிச்சென்று நீண்டிருப்பதையும் இதனால் தன் மகன் கோழை அல்ல வீரன் என்று கண்டுணர்ந்து அவனைப் பெற்ற போதடைந்த மகிழ்ச்சியினும் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தாளாம். இதனை,

“நரம்பு எழுந்து உலறிய நிரம்பா மென் தோள்,
 முளரி மருங்கின், முதியோள் சிறுவன்
 படை அழிந்து, மாறினன் என்று பலர் கூற,
 - - - - -
 படு மகன் கிடக்கை காணாஉ
 ஈன்ற ஞானினும் பெரிது உவந்தனனே”⁹⁸

என்பதாக கூறுகிறது புறநானூறு பாடல். வயது முதிர்ந்த ஒரு தாய் தன் சிறுவன் போரில் வலுவிழந்து புறங்கொடுத்து ஓடினான் என்று பலர் சொல்லக் கேட்டு அல்லது அவன் போரில் புறங்கொடுத்து ஓடினாயின் அவன் பாலுண்டு வளர்த்ததற்கு

காரணமாயிருந்த என் முலைகளை அறுத்திடுவேன் என்று வாளைக் கையில் கொண்டு போர்க்களம் புகுந்து கிடக்கும் பிள்ளைகளை புரட்டி தேடி வருபவள் அங்கு இருதுண்டங்களாகக் கிடந்த தன் மகனுடைய உடலைக் கண்டு அவனைப் பெற்றபோதடைந்த மகிழ்ச்சியினும் பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தாள் என்று கூறுகின்றது. இதுபோன்ற மறக்குடி மகளிரின் வீரஉணர்வும் போர்க்களத்தில் புறமுதுகிட்டு ஓடாத மரச்சிறுவனின் மற மாண்பும் சார்ந்த உணர்ச்சி ததும்பும் கருத்துகள் எக்காலத்து கவிஞரையும் கவரும் வண்ணம் உள்ளன. கலிங்கத்துப் பரணி பாடிய கவிஞர் ஜெயங்கொண்டார் கூட போர் பாடியது என்னும் பகுதியில் மிக விரிவான தளங்களில் இவ்வுணர்ச்சி சார்ந்த வீரஉணர்வை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மற்றொரு தாய், தன் மகன் நன்றிக்கடனாக மன்னனுக்கு தன் உயிரைத் தருவதற்குரிய காலம் வரவில்லையே என்று மறக்குடி தாய் ஏங்குவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“வெள்ளை வெள்யாட்டுச் செச்சை போலத்
தன் ஓர் அன்ன இளையர் இருப்ப,
பலர் மீது நீட்டிய மண்டை என் சிறுவனைக்
காள்களில் கட்டிலில் கிடப்பி”⁹⁹

என்று பறைசாற்றுகிறது. மன்னனுக்கு உதவக்கூடிய வகையில் தன் மகனுக்கு இன்னும் வயது வரவில்லை என்று ஏங்குவதும் சிறார்களை போருக்கு அனுப்புவதும், சிறார்கள் போரில் பங்கெடுப்பதுமான வழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளன என சங்க இலக்கிய பாடல்கள் மூலம் அறியலாம்.

கீழ்வரும் பாடலில், பாசறையில் எதிர்த்த பகைவர் சேனையின் உள்ளே வீழ்ந்து அவரை வெட்டிக்கொண்டே சென்று, அச்சேனை நடுவில் தானும் வெட்டுண்டு இருதுண்டமாகக் கிடந்த தன் புத்திரனது மாட்சியைக் கண்டு அகங்குளிர்தலால், அவனைப் பெற்ற, வயது முதிர்ந்த தாய்க்கு முலையூரப் பால் சுரந்ததாம்.

“கடல் கிளர்ந்தன்ன கட்டுர் நாப்பண்,
- - - - -
வாடு முலை ஊறிச் சுரந்தன
ஓடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கே”¹⁰⁰

என்ற பாடலின் மூலம் பெண்களுக்கு பெருமகிழ்ச்சி என்பது வீரமிக்க பிள்ளைகளை பெற்றெடுத்ததால் உண்டாகும் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை என்பதைக் காட்டுகின்றது.

தானைநிலை என்பது தான் ஒருவனாகவே நின்று தனித்து போர் செய்து வெற்றி பெற்ற நிலையாகும். இப்பாடலில் வற்றிய முலையினை உடைய மறக்குடி மகளின் அன்புடை மகன் தான் தனிநின்று சிறப்பானதொரு போர் செய்தான் என்பதை கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“செம் முது பெண்டின் காதல் அம் சிறாஅன்
மடப்பால் ஆய்மகள் வள் உகிர்த் தெறிந்த”¹⁰¹

எனக் கூறுகின்றது. காவற்பெண்டு என்னும் பெண் புலவரை நோக்கி ஒருவன் “நும்” மகன் யாண்டுளான் என்று கேட்ப அதற்கு அவர் கூறியதாவது.

“சிறிற் நல்தூண் பற்றி, “நின் மகன்
யாண்டு உளனோ? என வினவுதி; என்மகன்
யாண்டு ஊன் ஆயினும் அறியேன்; ஓரும்
புலி சேர்ந்து போகிய கல் அளை போல,
ஈன்ற வயிறோ இதுவே;
தோன்றுவன் மாதோ, போர்க்களத்தானே”¹⁰²

“சிறிய வீட்டிலே நல்ல தூணைப் பிடித்துக்கொண்டு உன் மகன் எங்குள்ளான் என்று கேட்கின்றாய், என்னுடைய மகன் எவ்விடத்திருப்பினும் யான் அறியேன் புலி தங்கிப்போன மலைக்குகையைப் எவ்விடத்திருப்பினும் யான் அறியேன். புலி தங்கிப்போன மலைக்குகையைப் போல அவனைப் பெற்ற வயிறோ இது. அவன் யுத்த களத்திலே தோன்றுவான் அங்குச் சென்று காண்பாயாக. “இப்பாட்டுப் பாடியவர் மறக்குடிப் பெண்டிராதல் வேண்டும் என்பதும் புலியொத்த போர்வீரனை மகனாக உடையவர் என்பதும் அத்தகைய வீரமகனைப் போர்க்களத்தே போக்கியபின் அவனைப் பெற்ற தம் வயிற்றைப் புலி கிடந்துபோன கண் முழையாகக் கருதினாரென்பதும் விளங்கும் இதை பாடியவர் மனநிலை எவ்வளவு அருமை பெருமை வாய்ந்துள்ளது! வீர மக்களைப் பெறுவதில், பழைய காலத்துப் பெண்டிர் அடையும் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் இத்தன்மையனை என்பது இதனால் விளங்குவதாகவும், இப்பாடலில் புலப்படுத்தப்படும் வீரத்திருவில் தாயின் வீரம் முதன்மை பெறுகின்றதெனினும், தாய் தனக்குச் செய்விக்கும் வீரக் கோலத்திற்குச் சற்றும் எதிர்ப்புக் காட்டாத குழந்தையின் வீரவுணர்வும் நமக்கு புலப்படுகிறது என்பதாக கூறுகிறார்”¹⁰³ அம்புயம் யுவச்சந்திரா அவர்கள். சங்க இலக்கிய சிறார்கள் வீர உணர்ச்சியோடு வளர்க்கப் பட்டார்கள் என்பதும், தாய்ச் சொல்லை தட்டாமல் எந்த ஒரு செயலுக்கும் சென்றனர் என்றும், தம் நாட்டு மண்ணைக்காக்க மன்னனுக்காகவும் தம் உயிரையே கொடுத்தனர் என்பதும் அறியமுடிகிறது.

ஒரு குழந்தையை சிறு வயது முதற்கொண்டே வீரனாக உருவாக்குவது வீரயுகத்தில் ஒவ்வொருவரின் கடமையாக இருந்துள்ளதை புறநானூற்றுப் பாடலொன்று மூலம் அறியலாம்.

“ஈன்று புறந்தருதல் என்தலைக் கடனே;
சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே;
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே

- - - - - ”104

என்ற பாடலின் மூலம் வீரச் சமுதாயத்தில் ஒரு தந்தை தன்னுடைய மகனை வீரத்தால் நிரம்பியவனாய் வளர்க்கப்படுதல் வேண்டும் என்பதையும், மகனைப் பெற்று, அவனை நல்முறையில் வளர்த்திடுதல் தாயின் கடமை என்றும், பிற கடமைகளையும் குழந்தைகளுக்கு சொல்லிக்கொடுத்து வளர்த்திடுதல் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் இப்பாட்டில் என்தலைக் கடனே என்பதனால் இப்பாடலைப் பாடிய பொன்முடியார் தம்மையே தாயாக கூறிக் கொள்ளுதலையும் காணலாம்.

வீரயுகத்தின் நம்பிக்கையாக அக்கால மக்கள், போரில் விழுப்புண் பட்டு இறத்தலையே நன்மரணம் என்று கருதினார்கள். அவ்வாறன்றிப் பிள்ளை இறந்து பிறப்பினும் அல்லது தசைப் பிண்டமாகப் பிறப்பினும் அவற்றை ஆளல்ல என்று கருதாமல் வாளினால் புண்படுத்திப் புதைத்தார்கள். இதனை,

“குழவி இறப்பினும், ஊன்தடி பிறப்பினும்
“ஆள் அன்று” என்று வாளின் தப்பார்

- - - - - ”105

ஆண்கள் மட்டுமே போர்க்களம் சென்றதால் ஆண் சிறுவர்கள் இறந்து பிறந்தாலும், அவர்களின் வீர உணர்வை பாராட்டும் வகையில், அச்சிறுவர்க்கு அடையாளமாக வாளினால் உடம்பில் “வடு” அமைத்து அவர்களின் வீர உணர்வை வெளிப்படுத்தினர் என்பதை அறிய இயலுகிறது.

சிறுவர்க்கு பாலூட்டும்போது, சிறாரின் பசியை தாயானவள் அடக்க வேண்டும் என்பதற்காக மட்டும் அல்ல, அத்தாய்ப்பாலோடு வீர உணர்வையும் ஊட்டி வளர்த்தனர் என்பதை அறிய இயலுகிறது. இதனை தன் நாட்டைக் காக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தன் சிறுவயதிலே சினத்துடன் எதிர்த்து வரும் வீரரைக் கொன்றான் நெடுஞ்செழியன் அவனின் வீரத்தைப் பற்றி கூறுகையில்

“கிண்கிணி களைந்த கால் ஒண் கழல் தொட்டு,
குடுமி களைந்த நுதல் வேம்பின் ஒண் தளிர்
தாலி களைந்தன்றும் இலனே; பால் விட்டு
அயினியும் இன்று அயின்றனனே”¹⁰⁶

என்பதன் மூலம், அவன் பால் அருந்தலைவிட்டு இன்றுதான் உணவும் கொண்டவன் என்பதையும், அச்சிறுவயதிலே வீரமிக்கவனாக வளர்க்கப்பட்டதையும் அறிய இயலுகிறது. சங்கப் பெண் புலவர்களில் சிறப்புப் பெற்றவர்களாகவும், அதினின் அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் உரியவராகவும் வீற்றிருந்த ஒளவையார் தன் மன்னன் அதியமானுக்கு புறநானூற்றில் சிலப்பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அதில் பாடல் ஒன்றில் தன் மகன் சிறுவயதிலே வீரமுடையவனாக வளர வேண்டும் என்று விரும்பியவன் என்றும் அதனால்தான் மகன் பிறந்தான் என்ற செய்திக் கேட்டு போர்க்களத்திலிருந்து அதியன் தன் மகனே போர்க்கோள உடையோடு வந்து பார்த்தான் எனவும் பாடியுள்ளார்.

“செறுவர் நோக்கிய கண் தன்
சிறுவனை நோக்கியும் சிவப்பு ஆனதே”¹⁰⁷

மேற்கூறிய பாடலில் சிறுவன் உள்ளத்தில் போர் பற்றிய காட்சி பதியவேண்டுமென்று கூறப்படுவதால் சிறுவர்கள் சிறுவயதிலேயே வீரமுடையவர்களாக தந்தையும், ஆண்களும் தன் புதல்வனை வளர்த்தார்கள் எனத் தெரிகின்றது. சங்க இலக்கிய பெண்கள் வீட்டிற்குள்ளேயும் திணைப்புணங்களை காவல்காக்க மட்டுமே செயல்படவில்லை, நல்ல ஒரு ஆண்மகனை பெற்றெடுத்தும் போருக்கு அனுப்பியும், சான்றோனாக்கியும் வளர்த்தனர் என்பதை அறியஇயலுகிறது.

வீரச்செயல்க்குப் பேர் போன பூமியாக நம் தேசம் விளங்கியதற்கு அநேக காரணங்கள் கூறலாம். ஆயினும் அவையெல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்த காரணமாகக் கூறத்தக்கது, அந்நாளில் தோன்றிய தாய்மாரின் பெருமையேயாகும். தாய்மார் மட்டும் அறிவும் ஆற்றலுமுடையவராய்த் தமக்களை நல்வழிகளிற் பழக்கி வருவாராயின் அம்மக்கட் கூட்டம் உலகத்தே பெருமையும் புகழும் பெற்றுவிளங்கத் தடையென்ன? முலைப்பாலோடு தீர்மோ, வீர்மோ, தியாகமோ கலந்து ஊட்டப்படுமாயின் அவை என்றும் அழியாது உயர்வுமுறுதியும் பெறுவது திண்ணம். “இளமையிற் கல்வி சிலையெழுத்து” “தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்” என்றும் கூறப்பட்டது. அதாவது சங்க இலக்கிய பெண் மக்கள் வீட்டிற்குள்ளே புழங்கியிருந்தாலும், தம் மக்களை வீரமுடனும் வளர்த்தார் என்பதை அறிய முடிகிறது.

மேற்கண்ட சங்கப் பாடல்களில் காணப்படும் சிறார்களின் வாழ்வியல் முறைமையின்படி சிறார்கள் ஊடலைத் தணிவிக்கும் வாயில்களாக மட்டும் இல்லாமல் பெற்றோர்களுக்கும் குறிப்பாக தாய்க்கு பிள்ளைப் பேற்றால் மகிழ்ச்சி தரக்கூடியவர்களாகவும், அவற்றோடு சமூக மதிப்பை ஏற்படுத்தியவர்களாகவும் தாய் தன் மகனை போருக்கு அனுப்பும்போது சிறிதும் தயக்கமுறாமலும் வருத்தம் அடையாமலும் போர் மேற்சென்று தம் கடமையை ஆற்றி பெற்றோர்களுக்கு பெருமை சேர்த்துள்ளனர் என்றும் தெரிகின்றது.

தமிழரின் போர் அறம், துறவியர், பார்ப்பனர், வயதானவர், பெண்டிர், பசுக்கள், பொன்போல் புதல்வர்களை பெறாதவர் ஆகியோர்மீது அம்பு எய்தாமல் முரசறைந்து புறத்தே அனுப்பியபின் போர் தொடுத்துள்ளனர். இப்போர் அறத்தில் சிறார்களை அப்புறப்படுத்தவில்லை என்பதிலிருந்தே சிறார்கள் தாய்க்கேட்டுக் கொண்டதன்படி போர்க்களத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர் எனத் தெரிகின்றது.

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி மதுரையை எறியுட்டும்போது பார்ப்பர், அறவோர், பெண்டிர், பிணியுடையோர், குழவி ஆகியோரை அப்புறப்படுத்திவிட்டு தீயை தீத்திறந்தோர் பக்கம் சேர்க எனக் கூறியதாக வருகின்றது. இதில் குழந்தை (சிறார்) மீது உயிர் இரக்கம் ஏற்பட்டதின் பொருட்டு இவ்வாறு கூறப்பட்டதாக தோன்றுகின்றது. ஆனால் விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வீணாளே என்று கருதிய தமிழர் சிறுவயதிலிருந்தே போர்குணம் கொண்டவர்களாகவும், போரில் பங்கெடுத்தவர்களாகவும் சங்க இலக்கிய பாடல்கள் வழி தெரிகின்றது.

இயல் முடிவு

- ❖ சிறுவயதிலேயே ஒழுக்கம் எனும் மாண்பினை சிறப்புற பெற்றால் வாழ்க்கையில் பெறவேண்டிய எல்லா செல்வங்களையும் ஒரு சேர பெற்றவனாவான், அப்படிப்பட்ட மேலான ஒழுக்கம் எனும் பண்பினை விளையாட்டின் மூலமாகவும் பெற முடியும் என்பதினை இவ்வாய்வின் மூலம் அறியஇலுகிறது.
- ❖ தொல்காப்பியத்தில் விளையாட்டு என்ற சொல்லாட்சி இடம்பெற்றுள்ளது. பண்ணை, கெடவரல், ஓரை என்ற பொருளில் வந்துள்ளதாகவும், தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியிலில் உவகை தோன்றும் நான்கு களன்களை பற்றிக் கூறும்போது “விளையாட்டின்” காரணமாகவும் மகிழ்ச்சியின் காரணமாகவும் பிறக்கும் என்று கூறியுள்ளார்.

- ❖ அகராதி நூல்களில் விளையாட்டு என்பதற்கு சிறார்களின் மனதில் வெற்றி தோல்வியை அமைதியாக ஏற்றுக்கொள்ள வழிவகை செய்கிறது என்றும் சிறார்கள் விளையாடுவதினால் அவர்களின் மனதிற்கும் உடலுக்கும் நல்ல ஆரோக்கியத்தை தருகிறது என்றும் கூறுகிறது.
- ❖ நிகழ்ந்தது நினைத்ததற்கு ஏதுவாகும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவது போன்று, தலைவி பிரிந்தவுடன், அவள் சிறுவயதில் விளையாடிய விளையாட்டினை நினைத்து நற்றாய், செவிலித்தாய் நினைத்து பார்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.
- ❖ சிறார்களின் விளையாட்டுக்காகவே மட்டும் அமைந்த பாடல்கள் சங்க இலக்கிய நூல்களில் அமையப் பெறவில்லை. அதாவது தலை மக்களைப் பற்றிய நிகழ்வுகளைப் பற்றி கூறும்போது, என்னென்ன விளையாட்டுக்களை சிறார்கள் விளையாடினர் என்று கூறப்பட்டது.
- ❖ சிறார்கள் நீர் விளையாடுதல், சிறுதேர் உருட்டல், இயற்கையாக கிடைத்த பனை ஓலையினால் கிலுகிலுப்பு செய்து விளையாடல், குருவிகளை விரட்டுவதற்கு பறையினை அடித்து விளையாடுதல், பரதவச் சிறுவர்கள் மீன் பிடித்து விளையாடுதல் போன்ற அனைத்து விளையாட்டுக்களும் இயற்கையாகவே அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை தரக்கூடியதாக அமைந்திருந்தன. இது அவர்களுக்கு உடற்பயிற்சியினை தருவதாகவும் குடும்பம் நடத்தும் பயிற்சியினை அளிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது.
- ❖ சிறார்கள் அவர்களுக்குள்ளாகவே விளையாடுவது மட்டுமல்லாமல், அ.:றினை உயிரினங்களான யானைக் கன்றுகளுடனும், குரங்குக் குட்டிகளுடனும் விளையாடி மகிழ்ந்துள்ளனர்.
- ❖ வில்வித்தைகளை எல்லாம் கற்பதற்கு ஆசிரியரின் துணையை நாடாமலே, சிறுவர்கள் சில அ.:றினை உயிரினங்களை பிடிப்பதற்கு வில் அம்பினை பயன்படுத்தி உள்ளனர். இதன்மூலம் அவர்களின் அறிவுத்திறனையும், முயற்சியினையும் பயிற்சியினையும் அறிந்துகொள்ள ஏதுவாக அமைந்துள்ளதை அறிய இயலுகிறது.
- ❖ இக்காலங்களில் சிறார்களை வீட்டிற்கு வெளியே சென்று விளையாடுவதையே தவிர்த்து வருகின்ற நிலையில், அக்காலத்தில் சிறார்களுக்கு தெருவே விளையாட்டுக் களமாக அமைந்திருந்ததால் ஒருவருக்கொருவர் அனைவருடனும் பேசி பழகும் வாய்ப்பும்

விட்டுக்கொடுத்து வாழும் மனப்பான்மையை வளர்த்து கொள்ளும் தன்மையும் ஏற்படுகிறது.

- ❖ தமிழர்கள் உடல் ஆரோக்கியத்திற்கும், மனவளர்ச்சிக்கும் ஏற்றவாறும் விளையாட்டுக்களை விளையாடியுள்ளனர். தமிழருடைய விளையாட்டுக்கள் வயதிற்கேற்றவாறு வகைமைப்படுத்தப்பட்ட வகையில் அமைந்துள்ளன.
- ❖ சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை விளையாட்டின் அருமையை உணர்ந்திருந்தனர் எனவும் சான்றோர்கள் மற்றும் கவிஞர்கள் தம் பாடற் கருத்துக்களின் மூலம் விளையாட்டை ஊக்கப்படுத்தினர் என்றும் தெரிகிறது.
- ❖ மனிதனை அண்டும் நோய் நொடிகளையெல்லாம் வராமல் தடுக்கும் மாமருந்தாக விளையாட்டு அமைந்துள்ளது.
- ❖ சங்க இலக்கியம் முதல் இக்கால இலக்கியம் வரை நெடிகிலும் விளையாட்டுப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- ❖ சிறார்கள் இந்த காலத்தில் விளையாடுவது போன்று செல்போன் விளையாட்டோ, மட்டைப் பந்து விளையாட்டோ அக்காலத்தில் காணப்படவில்லை, அவர்கள் விளையாடிய விளையாட்டினை எங்கும் கற்றுக் கொண்டும் வரவில்லை இயற்கையாகவே விளையாட்டினை விளையாடியுள்ளனர் என்பதை இவ்வாய்வின் வழி அறியஇயலுகிறது.
- ❖ போர் ஆற்றலில் உலக அளவில் தமிழர் சிறந்து விளங்கினர். பல்வேறு போர்க் கருவிகளும், தற்காப்புக் கருவிகளும் அதற்கான பயிற்சிப் பட்டறைகளும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ ஆண்கள் மட்டுமின்றி பெண்களும் வீரம் மிக்கவர்களாக இருந்துள்ளனர்.
- ❖ தொல்காப்பியம் மற்றும் புற இலக்கண நூல்கள் தமிழரின் தொன்மையான போர்முறையை எடுத்துரைக்கின்றன. சங்கப் புறப் பாடல்களிலும் தமிழரின் வீரம், வெளிப்படும்படியான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- ❖ சங்கச் சிறுவர்கள் இளம் வயதிலேயே வீரம் மிக்கவர்களாக பெற்றோர்களால் வளர்க்கப்பட்டுள்ளனர் என்றும் அச்சிறார்களின் உள்ளத்தில் போர்குணம் பதிய வேண்டும் என்றும் தமிழர் விரும்பினார்கள் என்றும் தெரிகின்றது.

- ❖ சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வீரத்தாயே தன் மகனை போருக்கு அனுப்பியதும் தன் மகன் புறமுதுகு காட்டாது போர் புரிய வேண்டுமென விரும்பியதுமான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.
- ❖ வீரப் பிள்ளைகளை பெற்றெடுப்பதிலும், பெற்ற வயிறை பெருமையோடு குறிப்பிடுவதும் தமிழ்ப்பெண்களின் வீரத்தின் அடையாளங்களாகக் காணலாம்.
- ❖ போக்காலத்தே பாதுகாப்பான இடத்தை நாடவேண்டுவோருள் ஒருவராகப் புதல்வரைப் பெறாதவரும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதால் ஆண், பெண் என்ற இரண்டு சிறுவர்களையும் கூறியுள்ளது. ஆனால் போருக்கு ஆண் சிறாரையே அனுப்பியுள்ளதை காணமுடிகின்றது. பெண் சிறார்கள் போருக்கு சென்றதற்கான பதிவுகள் காணப்படவில்லை.
- ❖ ஆண்கள் மட்டும் சிறார்களை வீரத்தோடு வளர்க்கவில்லை, அதைக்காட்டிலும் பெண்ணானவள் தம் சிறார்களுக்கு வீரப்பால் ஊட்டியே, போருக்கு அனுப்பியதை காணமுடிகிறது. தன் குழந்தை மார்பில் புண்பட்டு இறத்தலே சிறந்தது என்று நினைத்து வளர்த்த பெற்றோர்களுக்கு ஈடுஇணை எவற்றையும் கூறமுடியாது என்பதை இவ்வாய்வின் வழி அறியஇயலுகின்றது.

சான்றெண்விளக்கம்

1. இளம்வழுதி, க.பொ., விளையாட்டுகள் அன்றும் இன்றும், ப.எ.7
2. கலி, பா.எ.302
3. மேலது, பா.எ.28
4. மேலது, பா.எ.131
5. சிலம்பு, வாழ்த்துக்காதை, பா.அ.68-72
6. தொல். பொருள், இளம்., ப.எ.345, நூ.எண்.245
7. தொல்., சொல்., ப.எ.147, நூ.எண்.313
8. தொல். பொருள், இளம்., ப.எ.242, நூ.எண்.133
9. செங்கைப் பொதுவன், பழங்கால விளையாட்டுகள், ப.எ.13
10. யோகம், ஆ., - சங்கத் தமிழ் காட்டும் தமிழ்ச் சமூகம், ப.எ.24
11. தொல். இளம்., ப.எ.355, நூ.எ.255
12. இலக்குவனார், சி., இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், ப.எ.98
13. தமிழ்ப் பேரகராதி (Tamil Lexion) ப.எ.3730
14. ஜேவியெஸ், தமிழக விளையாட்டுகளும், தேசிய விளையாட்டுகளும், ப.எ.10
15. பாலசுப்பிரமணியம், இரா., - தமிழர் நாட்டு விளையாட்டுகள், ப.எ.3
16. தூரன், பெ., குழந்தை மனமும் அதன் மலர்ச்சியும், ப.எ.36
17. சக்திவேல், சு., - நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப.எ.247
18. ஜேவியெஸ், தமிழக விளையாட்டுகளும் தேசிய விளையாட்டுகளும், ப.எ.15
19. சல்லிக்கட்டு எழில்வேந்தன், தமிழர் களங்கள், ப.எ.
20. வளவன், ச., - பிள்ளைத்தமிழின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், ப.எ.64
21. குறுந். பா.எ.61
22. பெரும்பா. பா.அ.248-250
23. ஐங். பா.எ.66
24. பட்டி. பா.அ.24-25
25. கலித். பா.எ.81
26. நற். பா.எ.250
27. ஐங். பா.எ.403
28. புலவர் அரசு, பெருமலைப்புலவர், திரு.பொ.சோமசுந்தரனார், (உ.ஆ.)
சீவகசிந்தாமணி நாமகள் இலம்பகம், பதிப்பு-1967, ப.எ.54, பா.எ.89,
29. செங்கைப் பொதுவன், மறைகின்ற விளையாட்டுகள், ப.எ.143
30. பாலசுப்பிரமணியம், இரா., - தமிழ்நாட்டு விளையாட்டுகள், ப.எ.200
31. சல்லிக்கட்டு எழில் வேந்தன், தமிழர் களங்கள், ப.எ.189
32. சிறுபா. பா.அ.55-62

33. சேதுராமன், பி., - ஆற்றுப்படை இலக்கியத்தில் தமிழர் வாழ்வியல், ப.எ.45
34. தொல்., இளம்., ப.எ.170, நூ.எ.99
35. நற். பா.எ.220
36. அகம்., பா.எ.54
37. கலித்., பா.எ.80
38. புறம், பா.எ.160
39. நாராயணவேலுப்பிள்ளை, ஆ., நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம், ப.எ.55, பா.எ.160
40. நற். பா.எ.58
41. சிவகாமசுந்தரி, சு., சங்க இலக்கிய விளையாட்டுக் களஞ்சியம், ப.எ.67
42. நற். பா.எ.104
43. புறம், பா.எ.291
44. இளம்வழுதி, க.பொ., - விளையாட்டுகள் அன்றும் இன்றும், ப.எ.1
45. கலி, பா.எ.83
46. செங்கைப் பொதுவன், மறைகின்ற விளையாட்டுகள், ப.எ.143
47. செங்கைப் பொதுவன், பழங்கால விளையாட்டுகள், ப.எ.32
48. கலி., பா.எ.86
49. மேலது, பா.எ.80
50. புறம், பா.எ.322
51. மேலது, பா.எ.334
52. மேலது, பா.எ.324
53. மேலது, பா.எ.225
54. அகம், பா.எ.107
55. புறம், பா.எ.373
56. செல்வம், வே.தி., தமிழக வரலாறும் பண்பாடும், ப.எ.130
57. நற். பா.எ.3
58. அகம், பா.எ.5
59. ப.கோமதிசுப்பிரமணியம், தமிழ் இலக்கியங்களில் பண்பாட்டுப் பதிவுகளும் மாற்றங்களும் சங்கப் பண்பாட்டில் விளையாட்டு (கட்டுரை), தொகுதி-III, ப.எ.1118
60. இளம்வழுதி, க.பொ., - விளையாட்டுகள் அன்றும் இன்றும், ப.எ.1
61. திருக்குறள், பா.எ.401
62. பெருமழைப் புலவர் திரு.பொ.வே.சோமசுந்தரனார், நீலகேசி தருமவுரைச் சக்கரம், ப.எ.106, பா.எ.744
63. கதிரைவேற்பிள்ளை, நா., தமிழ் மொழி அகராதி, ப.எ.1245

64. நற். பா.எ.111
65. குறுந். பா.எ.394
66. அகம், பா.எ.245
67. சிறுபாண், பா.அ.51-65
68. நற்., பா.எ.80
69. அகம், பா.எ.206
70. புறம், பா.எ.104
71. மேலது, பா.எ.94
72. பட்டி.. பா.அ-60-75
73. பரி. பா.எ. 10:100-111
74. நற்., பா.எ.95
75. அகம், பா.எ.104
76. மேலது. பா.எ.197
77. புறம், பா.எ.61
78. புறம், பா.எ.61
79. ஜேவியெஸ், தமிழக விளையாட்டுகளும், தேசிய விளையாட்டுகளும், ப.எ.12
80. குறுந். பா.எ.241
81. புறம், பா.எ.206
82. நற்., பா.எ.392
83. குறுந். பா.எ.229
84. தொல்காப்பியம், நூ.எ.46
85. நற்., பா.எ.172
86. தனஞ்செயன், ஆ., சங்க இலக்கியமும் பண்பாட்டுச் சூழலியலும், ப.எ.32
87. அகம், பா.எ.17
88. பாலசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், தி.சு. (இளவழகனார்), (உ.ஆ), நாலடியார், ப.எ.13, பா.எ.14
89. அகம், பா.எ.49
90. மேலது, பா.எ.275
91. பாண்டூரங்கன், கி, பண்டைத் தமிழர், போரியல் வாழ்க்கையும், தற்கால போர் நடவடிக்கைகளும், ப.எ.64
92. சாமி.பழனியப்பன், குழந்தையின்பம், ப.எ.14
93. புறம், ப.எ.277
94. ஓளவையார், நீதிநூல்கள் (கொன்றை வேந்தன்), ப.எ.31
95. புறம், பா.எ.279

96. பூவண்ணன், பா., - சிறுவர் இலக்கியச் சிறப்புகள், ப.எ.26
97. தொல்காப்பியம், நூ.எ.95
98. புறம், பா.எ.228
99. மேலது, பா.எ.286
100. மேலது, பா.எ.295
101. மேலது, பா.எ.276
102. மேலது, பா.எ.86
103. அம்புயம் யுவச்சந்திரா, குழந்தை இலக்கியமும் அழ வள்ளியப்பாவும், ப.எ.22
104. புறம், பா.எ.312
105. மேலது, பா.எ.24
106. மேலது, பா.எ.77
107. மேலது, பா.எ.100

இயல் ஐந்து
வாயில்களாக சிறார்

	முன்னுரை
1.	வாயில்கள் விளக்கம்
2.	வாயில்கள் என்போர் யாவர்
3.	புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு புகல்
4.	தலைமக்களிடையே ஊடல் தோன்றுவதற்கான பின்புலம்
5.	ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்களாக சிறார்
	இயல் முடிவு

இயல் ஐந்து வாயில்களாக சிறார்

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்கள் அன்பையும் வீர உணர்ச்சியையும் கொண்ட பாடல்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. அவ்விலக்கியத்தில் ஊடல்களாக வரும் பாடல்களும், ஊடலைத் தீர்க்க வரும் வாயில்களைப் பற்றிய பாடல்களும் மிகவும் இன்பம் பயப்பனவையாக உள்ளன. பிள்ளைகள் என்றாலே அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சிதான். அச்சிறார்களின் மூலம் தலைமக்களின் ஊடல் தீர்க்கப்படும் தன்மையையும் சங்க இலக்கிய பாடல்களில் சிறப்பாக கையாண்டுள்ளதை இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கின்றது.

இவ்வியலில் வாயில்களாக சிறார் என்னும் பொருண்மையை விளக்கவும் புரிந்துகொள்ளவும் வாயில்கள் விளக்கம், வாயில்கள் என்போர் யாவர், புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு புகல், தலைமக்களிடையே ஊடல் தோன்றுவதற்கான பின்புலம் குறித்த விளக்கங்கள், ஊடலைத்தீர்க்கும் வாயிலாக சிறார் போன்ற துணைமைத் தலைப்புகளின் கீழ் இவ்வியலில் விரிவாக ஆய்ந்துரைக்கப்படுகின்றன.

1. வாயில்கள்-விளக்கம்

தலைவன் தலைவி மாட்டு நல்லுறவு அமையத் தூது செல்வோரை அகத்திணை வாயில்கள் என்பர். அதாவது அன்பின் ஐந்திணைக்கு உரியராகி அகவொழுக்கத்தை மேற்கொள்பவர்கள் தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவராவார். அவ்விருவருக்கும் உதவி செய்பவர்களாக இருப்பவர்களைத் தொல்காப்பியர் வாயில்கள் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது களவிலும் கற்பிலும் தலைவன் தலைவி யாருக்குத் துணை நிற்பவர்கள் வாயில்களாவார். இவ்வாயில்கள் அகமாந்தர்களின் உணர்வு வெளியீட்டிற்கும் உறவுநிலைப் பேற்றிற்கும் வாயில் போன்று அமைந்து விளங்குபவர்களை வாயில்கள் எனலாம்.

இக்கூற்றிற்கு வலுசேர்க்கும் வகையில் இ.சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் “தூதிணைத் தொல்காப்பியர் “வாயில்கள்” என்னும் பொருள் பொதிந்த சொல்லால் சுட்டுகின்றார் என்றும், தம் கருத்தை பிறருக்கு தெரியுமாறு செயலாற்றும் செயல் திறனைப் புலப்படுத்தும் வண்ணம், இச்சொல் அமைந்துள்ளது என்றும், தூதுசெல்லும் ஆளிணைக்காட்டிலும் பணியை நிறைவு செய்யும் வாயில்கள் தாம் முதன்மைப் பெற வேண்டும் என்னும் நன்னோக்கம் புலனாகின்றது என்றும் வாயில்கள் குறித்து”¹ தம் கருத்தைக் கூறியுள்ளார்.

2. வாயில்கள் என்போர் யாவர்

தலைமக்களுக்குள் ஊடலைத் தணிவிக்க கற்புக் காலத்தில் பன்னிருவர் வாயில்களாக அமைகின்றனர். இதனை நம் ஒல்காப் புகழ் தொல்காப்பியனார்.

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன்பாட்டி இளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப”²

இங்கு இளையர் என்போர் என்றும் பிரியா இளையர் என்றும், பாட்டி என்பது பாடினி என்றும் அறியலாகிறது. தொல்காப்பியத்தில் தலைமக்களுள் நிகழும் ஊடலைத் தணிவிக்கும் வாயில்களுள் சிறுவர்கள் இடம் பெறவில்லை. ஆயினும் “இன்னிழைப் புதல்வனை வாயில்கொண்டு புகினும்” (தொல். கற்.31) எனத் தலைவியின் கூற்றிலும் “இன்னகைப் புதல்வரைத் தமிழி இழையனிந்து பின்னர் வந்த வாயில் கண்ணும்” (தொல்.கற்.10) என காமக்கிழத்தியின் கூற்றிலும் புதல்வன் வாயிலாக அமைந்து விளங்குதலைக் காணலாம்.

தொல்காப்பியர் இவ்வாயில்களைக் கற்பியலில் குறிப்பிடுதலின் இல்லற வாழ்வில் தலைவன் தலைவியருக்கு இவர்கள் துணை நிற்கும் பண்புப் பெரிதும் பேசப்படுகின்றது எனலாம். இவர்களுள் தோழி தவிர்த்த பிறருக்கு தொல்காப்பியத்தின் களவியலில் கூற்று இல்லாமையும் இதனை அறன் செய்கிறது எனலாம். தலைவியின் மாண்புகளை தலைவனுக்கு உணர்த்தல், நல்லவை உரைத்தல் அல்லவைக் கடிதல், நிமித்தம் கூறல், ஊடல் தணிவித்தல், செலவழுங்குவித்தல் என்பன வாயில்களின் பணிகளுள் சிறந்து நிற்பவை. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் வாயில்களுள் பாடினி விருந்தினர், விறலியர், அறிவர், கூத்தர், இளையோர் ஆகியோரின் கூற்றுகள் இலக்கியங்களில் இடம்பெறவில்லை. மேற்கூறியவர்களுக்கு தனிக்கடமைகளையும் தொல்காப்பியர் சுட்டவில்லை.

தொல்காப்பியத்திற்கு பின்தோன்றிய நம்பியகப் பொருள் சிறார் குறித்து விரிவாகப் பேசுகின்றன. ஊடலைத் தணிவிக்கும் வாயில்களாக கொளைவல், பாணன், பாடினி, கூத்தர், இளையர், கண்டோர், இருவகைப் பாங்கர், பாகன், பாங்கி, செவிலி, அறிவர், காமக்கிழத்தி, காதற் புதல்வன் போன்றோர் தலைமக்களுக்குள் ஏற்படும் ஊடலைத் தணிவிக்கும் வாயில்களாக செயல்பட்டிருப்பதை கூறியுள்ளது. இதனை,

“கொளைவல் பாணன் பாடினி கூத்தர்
 இளையர் கண்டோர் இருவகைப் பாங்கர்
 பாகன் பாங்கி செவிலி அறிவர்
 காமக்கிழத்தி காதற் புதல்வன்
 விருந்தாற் றாமை யென்றிவை ஊடல்
 மருந்தாய்த் தீர்க்கும் வாயில்கள் ஆகும்”³

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தலைமக்களின் ஊடலை தணிவிக்கும் வாயில்களுள் “காதற் புதல்வன்” என்ற சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. இந்த சொல் சிறாரைக் குறிப்பதாக உள்ளது. மேலும் ஆற்றாமையின் காரணமாக ஆயிழை மைந்தனும் தலைமக்களின் ஊடலைத் தணிவிக்கும் வாயிலாக இருப்பதை, நம்பியகப் பொருள் விளக்குகின்றது.

“ஆயிழை மைந்தனும் ஆற்றா மையுமே
 வாயிலாக வரவெதிர் கோடலும்
 மணந்தவன் போயபின் வந்த பாங்கியோ
 டிணங்கிய மைந்தனை யினிதிற் புகழ்தலும்
 அனைவகை மொழிந்த அதன்பாற்படுமே”⁴

“கற்புக் காலத்தில் செயல்படும் புதல்வன், விருந்தினர் இவர்களில் புதல்வன் கூற்று நிகழ்த்துவதாக குறிப்பில்லை. கற்பிற்குரிய வாயில்களில் ஒருவராக விருந்தினர்கள் துலங்கிய போதும் கூற்று நிகழ்த்துவோர் வரிசையில் இவர்கள் சேர்க்கப்படவில்லை. வாயில் இலக்கணங்களை நோக்க இவர்களும் கற்பி கூற்று நிகழ்த்துதற்கு உரியவர்களே என்பது உய்த்துணர முடிகிறது”⁵ என்பதை கு.மங்கையர்கரசி அவர்கள் தம்முடைய அக இலக்கியக் கோட்பாடுகள் என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பியம் காட்டும் ஆடவர் பதினறுவருள் புதல்வன் தேர்ப்பாவன் என்னும் இருவர் ஒழிந்த ஏனைய பதினாலவரும் கூற்று நிகழ்த்துதற்கு உரியவர்கள். கூற்று நிகழ்த்துவதற்கு உரிய இவ்வனைத்து ஆடவருமே ஒருவர் கூற்றினை மற்றவர் செவிமடுக்கக் கடமைப்பட்டவர். கூற்று நிகழ்த்தும் இயல்பில்லா தேர்ப்பாகன் தலைமகளின் கூற்றினை மட்டுமே செவிமடுப்பவனாகக் காணப்படுகின்றான்.

மேற்கண்ட இலக்கண ஆசிரியர்களின் கூற்றுப்படி தொல்காப்பியனார் தலைமக்களின் ஊடலைத் தணிவித்தும் வாயில்களுள் சிறாரைக் குறிக்கவில்லை. அதற்குப் பின் தோன்றிய நம்பியகப் பொருளில் தலைமக்களின் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்களுள் சிறாரைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். தொல்காப்பியத்தில் ஊடலைத்

தீர்க்கும் வாயில்களுள் நேரடியாக சிறாரைப் பயன்படுத்தவில்லை என்றாலும் தலைமக்களுக்கு உரித்தான பொருண்மையை கூறும்போது ஆங்காங்கு சில நூற்பாக்களில் சிறார் தலைமக்களின் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்களாக செயல்பட்டிருப்பதாக அறிந்துகொள்ள இயலுகிறது.

புதல்வனை வாயிலாகக் கொண்டு புகல்

தலைமகளாலும், தோழியாலும் வாயில் மறுக்கப்பட்ட தலைமகன் தன் புதல்வனையே வாயிலாகக் கொண்டு புகுதல் உண்டு. (தொல்.பொருள். கற்.நூ.எ.6:23-24) அவ்வாறு புக்கவழி தலைமகனுடன் புதல்வனும் தலைமகளால் சினந்துரைக்கப்படுவதற்கு உரியவர்கள்.

“பார்ப்பனப் பாங்கர், சூத்திரப் பாங்கர் என இருவகைப் பாங்கர், காமக்கிழத்தி, காதற்புதல்வன், ஆற்றாமை ஆகியன தொல்காப்பியம் சுட்டாத வாயில்களாகும். தொல்காப்பியர் கூற்றுக்குரிய சூழலில் புதல்வனைக் குறிப்பிடுவர் என்பதும் எண்ணத்தக்கது என்பதாகக் கூறுகிறார் த.வசந்தாள் அவர்கள் தம்முடைய “தமிழ் இலக்கியத்தில் அகப்பொருள் மரபுகள் ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை”⁶ என்னும் நூலில் கூறுகிறார்.

4. தலைமக்களிடையே ஊடல் தோன்றுவதற்கான பின்புலம் குறித்த விளக்கங்கள்

ஊடல் என்பது பெரும்பாலும் கணவன் மனைவிகளிடையே தோன்றும் கருத்து மாறுபாடே எனலாம். இவ்ஊடல் செயலிலும் பேச்சிலும் வெளிப்படும் அதாவது, தலைமக்களிடையே ஒருசில சமயங்களில் தங்களுக்குள் ஊடிக்கொள்வதும், பின்பு கூடுவதும் இயல்பு வழக்கமாகும். அச்சண்டையினை ஊடல், புலவி, பிணக்கு, துனி என்ற சொற்களால் அழைப்பதுண்டு. தொல்காப்பியனார் புலவி, ஊடலைக் குறித்துக் கூறுகையில் புலவி என்பது அண்மைக்காலத்து என்றும், ஊடல் அதனின் மிக்கது என்றும் கூறுவதினை,

“உணர்ப்புவரை இறப்பினும், செயற்குறி பிழைப்பினும்
புலத்தலும் ஊடலும் கிழவோற் குரிய”⁷

என்ற நூற்பாவின் மூலம் ஊடலின் தன்மையினைக் குறித்து அறியலாம். மேலும், இறையனார் அகப்பொருளிலும் ஊடல் குறித்து கூறுகையில்,

“உணர்ப்புவயின் வாராஊடல் தோன்றின்
புலத்தல் தானே கிழவர்க்கும் வரையார்”⁸

“கிழவன் புலத்தலும் கிழவி புலத்தலும்
ஆயினப் பிறவும் ஆயிடைப் பிரிவே”⁹

என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. “நச்சினார்க்கினியர் கற்பிற்கும் களவிற்கும் புலத்தலும் ஊடலும் உண்டு என்றும், புலத்தல் என்பது “அண்மைக் காலத்தது என்றும் ஊடல் என்பது” நெடுநேரம் இருந்து பின்பு தீர்வது என்றும் கூறியுள்ளார்”.

மேலும் “பிணக்கு - சண்டை, ஊடல் - கலவியற் பிணங்கால், புலவி -ஊடலின் முதிர்தல், என்று நா.கதிரைவேல் பிள்ளையின் தமிழ்மொழி அகராதி குறிப்பிடுகின்றது.”¹⁰ மேலும் பிங்கல முனிவரின் பிங்கல நிகண்டிலும்

“புலத்தல் : புலவி ஊடல்
புலவி யூடல் புலத்த லொடும்
புலவி நீடுதல் - துனி
துனியென் கிளவி புலவி நீடுதல்”¹¹

என்றும் புலவி, ஊடல், துனி குறித்து வரையறுத்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. “புலவி” என்பதனைக் குறித்து கந்தபுராணத்திலும்

“பூண்டிடு புலவி நீங்கிக்
கணவனைப் புல்லிக் கொண்டாள்”¹²

என்று புலவி குறித்து கூறிய விளக்கத்தை அறியலாகிறது. மேலும் ஊடலைக் குறித்து கூறுகையில் “கணவன் தவற்றாலோ மனைவியின் பேதைமையாலோ சில சமயங்களில் அவரிடையே கருத்து மாறுபாடு நேர்வதுண்டு, அன்று மனைவி ஊடிக் கணவனோடு பேசாதிருப்பாள். “ஊடுதல் சடைவு கொள்ளுதல்” அது கணவனால் எளிதாய்த் தீர்க்கப்படும் அது சற்றுக் கடுமையானால் “புலவி” எனப்படும். அது குழந்தையைக் கணவன் எடுத்துக் கொண்டு போய்க் கொடுப்பதானாலும், வீட்டிற்கு விருந்தனர் வந்திருப்பதாலும், உறவினரும், நண்பரும் தலையிடுவதாலும் தீர்க்கப்படும். புலவி முற்றிவிட்டால் “துனி” எனப்படும். அதை ஒருவராலும் தீர்க்க முடியாது. நீண்ட நாட்சென்று அது தானே தனியும். பழகப்பழகப் பாலும் புளிப்பதுபோல், கணவன் மனைவியரிடைப்பட்ட காமவின்பம் சற்றுச் சுவை குறையும் போது அதை நிறைத்தற்குப் புலவியும் வேண்டுமென்றும், அது உணவிற்கு உப்பிடுவது போன்றதென்றும், ஊடல் உப்புக் குறைவதும் துனி உப்பு மிகுவதும் போன்றவையென்றும், உப்பு மிகையாற் சுவை கெடுவதுபோல் துனியால் இன்பங் கெடுமாதலால் அந்நிலையை அடையாதவாறு புலவியைத் தடுத்துவிட வேண்டுமென்றும் குறிப்பிடுகிறார்.”¹³ இதனைத் திருவள்ளுவரும்,

“உப்புஅமைந் தற்றால் புலவி அதுசிறிது
மிக்கற்றால் நீள விடல்”¹⁴

என்று முன்மொழிந்துள்ளது. நம்பியகப் பொருளில் தலைவிக்கு ஊடல் தோன்றும் இடமாக மூன்றினைக் கூறியுள்ளது. அதாவது, “ஊடல் அவ்வழிக் கூடும் கிழத்திக்கு”¹⁵ (நம்பி.) “அவ்வழிக் கூடும் என்பதற்கு தலைவன் அயன்மனைப் பிரிவின் போதும், சேரியின் அகற்சியின்கண்ணும், புறநகர் போக்கின்கண்ணும் தலைவிக்கு ஊடல் தோன்றும். இதனை,

“அயன்மனைப் பிரிவயற் சேரியின் அகற்சி
புறநகர்ப் போக்கிவை புரவலற் குரிய
பரத்தையின் பிரிவும் பருவத்தான்”¹⁶

என்று குறிப்பிடுகிறது. “ஊடல் என்பது தலைவனுடைய பரத்தமையால் தலைவிக்கு ஏற்படுவது என்று கொண்டாலும் அது தலைவிக்கு மட்டுமின்றி தலைவனோடு பழகும் ஏனைய மகளிர்க்கும் உரிமையுடையது என்பதை, தொல்காப்பியர்

“புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக்கண்ணும்
இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணும்
பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி உவப்பினும்
- - - - -
தாய்போற் கழிறித் தழீஇய மனைவியைக்
- - - - -”¹⁷

“ஒருபாற் கிளவி ஏனைப்பாற் கண்ணும்
வருவகை தாமே வழக்கென மொழிப்”¹⁸

ஒரு பக்கத்துக் கூறிய பொருண்மை ஒழிந்த பக்கத்துக் கண்ணும் உருவகைத்தாம் வழக்கு நெறி என்றவாறு, “மனையோள் மாட்டும், காமக்கிழத்தி மாட்டும், நிகழும் புணர்ச்சியும் ஊடலும், பரத்தையர் மாட்டும் நிகழும், என்பதாக இளம்பூரணர் தம்முடைய தொல்காப்பிய உரையில் கூறியுள்ளார். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக நற்றிணை (100) பாடலும் நவில்கின்றது.

“ஒன்றி வாழும் தலைமக்களது இன்ப வாழ்க்கையில் சிறு சிறு பூசல்களும் ஒரேவழி நிகழ்தல் உண்டு. இப் பூசல்களைத் தமிழ்ப் புலவர் ஊடல் என்பர். தலைவன் தலைவியரது வாழ்க்கை இன்பத்தை மிகுவிப்பதற்கு ஊடல் அளவாகவும் மிகாமலும் குறையாமலும் ஊடல் திகழ வேண்டும். உணவின்கண் உப்பு அளவாக இருந்தால் உணவின் சுவை மிகும். உப்பு மிகுந்தாலும் குறைந்தாலும் உணவின் சுவை கெடும்.

அதுபோலவே ஊடலும் மிகாமலும் குறையாமலும் அளவாக இருப்பின் இல்வாழ்க்கை இன்பம் பெருகும்”¹⁹ என்று கூறப்படுகிறது. “சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு” என்னும் நூல்.

5. ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்களாக சிறார்

இந்தியத் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் “குடும்பம்” என்பது அச்சாணியைப் போன்றதாகும். குடும்பத்தில் இன்பதுன்பங்கள் சரிபாதியாய் வந்து செல்கின்றன. தலைவன் தலைவிக்கு ஏற்படும் இன்பத்திற்கு ஒரு துணை தேவைப்படுவதில்லை, ஆனால் ஊடல் ஏற்பட்டுவிட்டால், அவ்வூடலைத் தணிவிக்க எவையேனும் ஒன்று தேவை. அவ்வூடலைத் தீர்க்க பலவாயில்கள் இருந்தாலும் சிறார்கள் வாயில்களாகச் செயல்படுகின்றதை அகநானூற்றுப் பாடலொன்று விளக்குகின்றது.

“பெண் என்பவள் ஒரு குழந்தையை ஈன்றெடுத்தாலே அவள் வயது முதிர்ந்தவள் ஆகிறாள் என்பதை கூறும் விதமாக, “தலைவன் பரத்தையொடு குளத்திற்குச் சென்று நீர் விளையாடியும், களிறும் பிடியும் போல மகிழ்ந்தும் இருந்தான் என்பது தலைவிக்கு தெரிந்துவிட்டதை அறியாதவனாய் தலைவன் தலைவியின் இல்லறத்திற்கு சென்றான். இதனை தலைவி அறிந்து ஊடல் கொண்டிருந்தாள். தலைவியின் ஊடலை தணிவிக்கும் பொருட்டு தலைவன் தலைவியைப் பார்த்து “புதல்வன் தாயே” என கூறினான்.

“புதல்வன் தாயே என்று பொய்யான வஞ்சனையுடைய சொற்களைக் கூறுகின்றான் என்றும், இது எம் முதுமையை எள்ளி நகையாடுவதாக இருக்கிறது என்றும் நினைத்து தலைவி தலைவன் மீது ஊடல் கொள்கிறாள். இதனை,

“அரிபெய் சிலம்பின் ஆம்பல் அம் தொடலை

- - - - -

ஆகவன முலை அரும்பிய சுணங்கின்,

மாசு இல் கற்பின், புதல்வன்தாய் - என

மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றி, எம்

முதுமை எள்ளல், அ.து அமைகும் தில்ல”²⁰

(அகம். 6)

இப்பாடல் மூலம் தலைவன் பரத்தையுடன் நீர் விளையாட்டில் ஈடுபட்டு மகிழ்ந்து தன் இல்லறத்திற்கு வருகிறான். இன்முகத்தோடு வரவேற்க வேண்டிய தலைவியின் முகம் மாறுபட்டு தோன்றுகின்றது. காரணம் தலைவன் பரத்தையோடு சென்றிருந்ததை அறிந்ததால் அவ்வாறு இருந்தாள். இதனை முகக்குறிப்பால் உணர்ந்துகொண்ட தலைவன் அவளோடு பேச்சுக்கொடுத்து அவள் தன்மீது கொண்ட ஊடலைத் தீர்க்க

முயலுகையில் புதல்வன் தாயே என்று சொல்லி அவன் ஊடல் தீர்ந்து மகிழும்படி கூறினான். அவளோ தன் முதுமையைக் கூறுகின்றான் என்று மேலும் ஊடல் கொள்கிறாள்.

மற்றொரு பாடலான அகநானூற்றில் தலைவிக்கு தலைவன் பரத்தையிடம் தொடர்பு கொண்டுள்ளதை அறிந்திருந்த போதும், அச்சமயத்தில் தலைவன் “யாரையும் அறியேன்” என பொய் கூறி வந்தவனைக் கடிந்துரைத்து தலைவி கூறும்போது புதல்வனை சான்றாக காட்டி பேசுகின்றாள் என்பதினை,

“நாவொடு நவிலா நகைபடு தீம்சொல்
யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனை
தேர் வழங்கு தெருவில் - - -
- - - - -
மாசு இல் குறுமகள்! எவன் பேதுற்றனை?
நீயும் தாயை இவற்கு? என”²¹

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று வந்து. தான் செல்லவே இல்லை என்று பொய் கூறியதும் பரத்தையானவள், நம் புதல்வன் வீதியில் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் நின் உருவ ஒப்புமை கருதிப் போற்றி, காண்பார் யாரும் இல்லாமையால் அவனைச் சென்றடைந்து மிக மகிழ்ச்சியுற்று “என் உயிரே வருவாயாக” எனப் பூண் அணிந்த மார்பினிடத்து அணைத்துக் கொண்டவளைக் கண்டதாகவும், “யாரையும் அறியேன்” என தலைவன் பொய் கூறியதையும் தலைவி அறிந்துகொண்டு ஊடல் கொள்கிறாள்.

கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருஷன் என்ற பழமொழிக்கேற்ப கணவன் தவறு செய்வதும், மனைவி சில நாட்கள் ஊடல் கொண்டு இருத்தலும், பின்பு பேசத் தொடங்கி விடுவதும் இயல்பான ஒன்றாக அமைகிறது. அவ்வூடலைத் தனிவிப்பதற்கும் போக்குவதற்கும் சிறார்களும் காரணகர்த்தாவாகிறார்கள். தலைவன் ஒருவன் பரத்தையின்பால் இன்பம் துய்த்து வந்ததை அறிந்த தலைவி அவனிடம் ஊடல் கொண்டு இருந்தால், தலைவன் தோழியிடம் சென்று தூது போகுமாறு வேண்டினான். தோழியானவள் மறுத்ததை கண்டு, தலைவன் ஆற்றாமையினாலே தானே செல்கிறான்.

முன்னர் அணைத்தலைச் சற்றும் நெகிழவிடாத அவர் கைகள் இன்று நெகிழ்ந்தமையைக் கண்டேன். செவிலித்தாயின் கையகத்திருந்த மெல்லிய நடையிணையுடைய என் புதல்வனை நோக்கி நீவிர் நம் அழகியரான பரத்தையார்க்குப் பொருந்தியவர் ஆவிர். இதோ இந்தச் செல்வனாகிய பிள்ளைக்குத் தாயாவதற்கு

நாங்கள் பொருந்தியவர்கள் ஆவோம்; என்று கூறி என் மகனிடத்து மெதுவாகச் சென்றேன் அதுகண்டு நம் தலைவர், அச்செல்வன்பால் யாமும் அன்புடையோம் எனக் கூறி என்னிடத்தே தாழ்ந்து பணிந்து என் முதுகைக் கட்டிக் கொண்டதன் மூலமாக தலைமக்களிடையே ஊடல் தீர்க்கப்படுகிறது. இங்கு ஊடல் தீர்வதற்கு சிறார்கள் காரணமாக இருப்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இதனை,

“கூன முள் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற

- - - - - மதவு நடைச்

செவிலி கை என் புதல்வனை நோக்கி

நல்லோர்க்கு ஒத்தனம், யாம் என மெல்ல என்

மகன்வயின் பெயர்தந்தேனே! அது கண்டு

யாமும் காதலம், அவற்கு”²²

இவ்வாறாக தலைமகன் பால் கொண்டிருந்த ஊடல் எவ்வகையில் தீர்ந்தது என்று தோழி வினாவியதற்கு தலைமகள் புதல்வனால் எங்கள் ஊடல் தீர்ந்தது என்று கூறுவதாக அகநானூறு பாடல் அமைந்துள்ளதை காணலாம். மனித வாழ்க்கையில் பெறும் பேறுகளில் மக்கட்பேறே சிறந்த பேறு என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. அம்மக்கட் செல்வத்தால் நம் மனக்கவலைகள் மட்டுமல்லாமல், நமக்குள் ஏற்படும் சிறுசிறு பிணக்குகளையும் தீர்த்துவைக்கும் “குழந்தை” தெய்வமாகவும் அமைகின்றது. புதல்வரைப் பெற்ற தலைமக்கள் இப்பிறப்பு மட்டுமல்லாமல் மறுமை உலக வாழ்வினையும் சிறப்பாக எய்துவர் என்பதை,

“இம்மை உலகத்து இசையொடும் விளக்கி

மறுமை உலகமும் மறு இன்று எய்துப

- - - - -”²³

“எழுபிற்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்

பண்புடை மக்கட் பெறின்”²⁴

என்று திருவள்ளுவரும், மக்கட் செல்வத்தின் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கின்றார். அத்தகைய மக்கட் செல்வத்தினால் பெறக்கூடிய சிறார்களால் சில நேரங்களில் பெற்றோர்களின் ஊடலும் தணிந்துள்ளதாக சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் அறியஇயலுகின்றது. சான்றாக அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் தலைமன் வேறொரு பெண்ணை மணம் செய்து கொள்ள நினைக்கையில் வாயிலைக் கடந்து தளர்ந்து ஓடி வந்த பூப் போன்ற கண்களையுடைய தன் புதல்வனை கண்டான். அப்பொழுது தலைவியானவள், இக்கொடிய மகன் இடையூறு விளைவித்துத் தந்தையை மணம் கலங்குமாறு செய்தான் போலும் எனக்கூறி அடிக்கும் கோலுடன் அவனை

அணுகினாள். “தலைவனோ என்னிடத்தே நின்று மகனைத் தன்னிடத்தே அணைத்துக் கொண்டான்” இதனால் எங்கள் இருவருக்கும் உள்ள ஊடலும் தீர்ந்துவிட்டதாக தலைவியானவள் தோழியிடம் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இதனை,

“காண்டல் விருப்பொடு தளர்பு தளர்பு ஓடும்
பூங்கண் புதல்வனை நோக்கி நெடுந்தேர்
தாங்குமதி, வலவ! - - - -
- - - - மகனொடு
தானே புகுதந்தோனே! யான் அது
படுத்தனென் ஆகுதல் நாணி, இடித்து, “இவற்
கலக்கினன் போலும், இக் கொடியேன், எனச் சென்று
அலைக்கும் கோலொடு குறுக, தலைக்கொண்டு
இமிழ்கண் முடிவின் இன்சீர் அவர் மனைப்
பயிர்வன போல வந்து இசைப்பவும், தவிரான்”²⁵

இதில் “பரத்தையொருத்தியை மணம் புரியும் நோக்கோடு தலைவன் செல்லுதலும், பின் தெருவில் விளையாடும் தன் மகனையணைத்துக் கொண்டு இல்லம் புகுதலையும், அவ்வளவில் மனம் மாறி அவன் செய்யவிருக்கும் வதுவையைத் தவிர்த்துத் தன் மனையாளுடன் ஒன்றுபடுவதாக” இப்பாடல் அமைந்துள்ளதாக அ.தட்சிணாமூர்த்தி அவர்கள் தமது “சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள்”²⁶ என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார். மேலும் இப்பாடல் கருத்து குறித்து முனைவர் அ.தட்சிணாமூர்த்தி அவர்கள் தம் நூலில் “மனம் வேறுபட்ட தலைமக்களிடையே உடன்பாட்டை உண்டாக்கிக் குடும்ப வாழ்க்கை ஓடியாது காக்கும் இணைப்புப் பாலமாக சிறார்கள் விளங்குவதாக”²⁷ கூறியுள்ளார் என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்தவழி தலைவியானவள் தலைவன்பால் மிகுந்த ஊடல் கொண்டு தனிமையில் துயருற்றிருந்தாள். அப்பொழுது தலைவியானவள் தன் புதல்வனை அணைத்தபடி கட்டிலில் உறங்குகையில், தலைவன் குழந்தையை தூக்க, முற்படுகையில் அவனுடைய கைகள் தலைவயின் மேனிமீது பட்டதினால் தலைவியின் ஊடல் தீர்ந்து தலைவன் செய்த பிழையை மறந்து தலைவனை கையினால் புறம் சேர அணைத்துக் கொண்டாள். இதனை, குறுந்தொகை பாடலானது எடுத்துரைக்கின்றது.

“விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
கண்டிசுளிப்பாண பண்பு உடைத்து அம்ம
புதல்வற் றீழி இயினன் விறலவன்
புதல்வன்தாய் அவன் புறம்கவை இயினளே”²⁸

இப்பாடல் தலைமகன் பரத்தையின்பால் சென்று மீண்டு வருகையில் தலைவியானவள் ஊடல் கொண்டுடிருந்தாலும், தலைமகன் தன் குழந்தையை அன்பாக வாரி அணைக்கையில், தலைவியானவள் ஊடல் தணிந்து தலைவனோடு ஒன்றுபடுகிறாள். இவ்வூடலை தீர்க்க சிறார் காரணமாக இருந்ததை அறியமுடிகின்றது.

அவை மட்டுமல்லாமல், தலைமக்கள் இருவருக்கும் தம் இல்லற வாழ்வில் இருவரும் சேர்ந்தே செய்ய வேண்டும் என்பதனால் ஊடலும் தீர்க்கப்பட வேண்டியதாக உள்ளது.

“பிறவு மன்ன கிழவோள் மாண்புகள்
முகம்புகல் முறைமையிற் கிழவோற் குரைத்தல்”²⁹

என்ற நூற்பா தலைமக்களின் பெருமையை பறைசாற்றுகிறது. மேற்கூறிய கருத்தமைந்த பாடலைப் போன்று ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்றில் மிக அழகாக கூறுகின்றது. அதாவது தன் புதல்வனை மார்புற அணைத்துக் கிடந்த தாயின் புறத்தை தலைவன் தழுவி இன்புற்றிருப்பது பாணர் யாழின் நரம்பில் தோன்றும் இசையைப் போல இனிமையுடையதாக உள்ளது என்று கீழ்வரும் பாடல் விளக்குகின்றது.

“புதல்வற் கவைஇய தாய்புறம் முயங்கி
நசைஇனன் வதிந்த கிடக்கை, பாணர்
நரம்புணர் முரற்கை போல,
இனிதால் - - - - -”³⁰

இக்கருத்தமைந்த கலித்தொகை பாடலொன்றில் தலைமகன் பரத்தையின்பால் சென்றிருப்பதை தலைவி அறிந்திருந்தாள். திரும்பி தலைவியைக் காண வருகையில் பல பொய்ச்சூளுரையை கூறினான். இருந்தும் தலைவியின் ஊடல் தீரவில்லை. பிறகு தலைவன் தன் மகனுடன் வந்து, அவனை அணைத்துக் கொண்டு தூங்கும் போது தலைவியின் ஊடலானது இருக்கும் இடம் தெரியாமல் மறைந்து போனது அ. தாவது பெறுவதற்குரிய புதல்வனைத் தலைவன் தழுவுதலைக் கண்டவுடன் என் சினமெல்லாம் அழிந்து ஒழியும், என் நெஞ்சு புலவியை முழக்கத் தாங்காது, தாங்காத

படியினாலே ஊடல் என்னிடம் நெடுநேரம் இருப்பதில்லை, என் புலவியானது அப்பொழுது நீங்கிப்போனதாக தலைவியானவள் கூறினாள். இதனை,

“நீர் ஆர் செறுவில் நெய்தலொடு நீடிய
புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயில் துஞ்சும்

- - - - -

அரும்பெறல் புதல்வனை முயங்கக் காணவும்
ஆங்கு அவிந்து ஒழியும் என் புலவிதாங்காது”³¹

என்று அமைந்திருத்தலை காண இயலுகின்றது. அக்காலம் முதற்கொண்டே தலைமகன் தவறு செய்வதும், பெண்கள் அதனை மறந்து ஏற்றுக் கொள்வதும், நடைமுறை வழக்காக அமைந்துள்ளது. அவ்வாறு மறந்து ஏற்றுக்கொள்ள ஊடலைத் தீர்த்துக்கொள்ள சிறார்களும் ஒரு காரணமாக இருப்பதை அறிய முடிகின்றது. சிறார்களின் அமுத மொழியினை பிடிக்காதவர்கள் எவரும் இருக்கமாட்டார்கள். அவர்களின் எச்சில் ஒழுகிய தோற்றம், பார்க்கவே மிக அழகாக தோன்றும்.

தலைவன் பரத்தையர் பிரிந்து வீடு திரும்புகையில் குழந்தையானது பரல்கள் இடப்பட்ட கிண்கிணியை ஒலிக்குமாறு தெருவில் சிறிய தேரை பற்றி விளையாடி நடைபயின்றுக் கொண்டிருக்கையில் தலைவன் தன் புதல்வனை தூக்கி மார்போடு அணைக்கையில் செவ்வாம்பல் மலர்போல விளங்கும் சிவந்த வாயினையுடைய நீர் தலைவனின் மார்பை நனைத்தது. அதனால் மார்பினில் பூசிய சந்தனம் சிதைந்துவிட்டது. சந்தனத்தின் வாசனையால் தலைவியை அணைத்து மகிழ அவள் அருகில் செல்கையில் என்னைத் தவறாக புரிந்து கொண்டு அஞ்சியோடும் பெண்மானைப் போல என்னைவிட்டு நீங்கி, “என்னருகில் வராதே என்று கோப மொழிகளைக் கூறி ஊடல் தீராதவளாய் சென்றுவிட்டால் என்று நற்றிணைப் பாடல் கூறுகின்றது.

“நகுகம் வாராய் - பாண! - பகுவாய்

- - - - -

தேர் நடைபயிற்றும் தேமொழிப் புதல்வன்
பூ நாறு செவ்வாய் சிதைந்த சாந்தமொடு
யாரையோ? என்று இகந்து நின்றதுவே”³²

தலைவன் உண்மையில் பரத்தையிடம் சென்று வந்ததால் தலைவி ஊடல் கொண்டால் தலைவியின் ஊடலை எப்படியாவது தணிவிக்க வேண்டும் என்று அறிந்து வீதியில் விளையாடும் சிறுவனை தூக்கி அணைத்துக்கொண்டு செல்லுகின்றான் எனக் காட்டுகின்றது. இப்பாடலின் பொருண்மையை

நோக்கும்போது சங்க இலக்கிய நூல்கள் வழி சங்க கால மக்களுள் தலைவன் பரத்தையிடம் செல்வதும் சென்று வந்த தலைவன் மீது தலைவி ஊடல் கொள்வதும் அவ்வூடலைத் தீர்க்க தலைவன் பலவாறு முயல்வதும் அதனால் ஊடல் தணிந்து தலைவனை ஏற்றுக்கொள்வதும் போன்ற வழக்காறுகள் இருந்திருக்கின்றன எனத் தெரிகின்றது. சங்க காலக் குல மகளிர்களின் கடமையைக் குறித்து க.திலகவதி என்பவர் தம்முடைய சங்ககால வாழ்வியல் என்னும் நூலில், “பரத்தையிடம் சென்று மீளும் தலைவனை மன்னித்து ஊடல் நீடாது அவனோடு கூடல், குலம் தழைக்கப் புதல்வனை ஈன்றளித்தல், இல்லப் பணிகளில் தம் நேரத்தைச் செலவிடல் ஆகிய பணிகள் அக்காலக் குலமகளிர் கடமைகளாகும்”³³ என்று சங்க இலக்கியத்தில் தலைமக்களுக்குள் நிகழும் ஊடலினையும் அதை தணிவிக்கும் பொருண்மை குறித்தும் கூறியுள்ளார்.

நற்றிணைப் பாடலொன்றில் தலைவி தன்மீது கொண்ட ஊடலைத் தவிர்க்க தலைவன் தோழியின் உதவியை நாடுகிறான். தோழியோ அதற்கு ஒரு வழி சொல்லுகிறாள். அதாவது தலைவி இரு குழந்தைகளை பெற்றெடுத்துள்ளாள். அக்குழந்தைகளை பார்க்கச் செல்வது போல் சென்று தலைவியின் ஊடலைத் தணிவித்துக் கொள் என்கிறாள்.

“தடமருப்பு எருமைப் பிணர்ச் சுவல் இரும் போத்து

- - - - - அவரும்,

பைந்த தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப் பயந்த

நன்றி சான்ற கற்போடு

எம்பாடு ஆதல் அதனினும் அரிதே”³⁴

இப்பாடல் வழி சிறார்கள் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயிலாக இருந்துள்ளனர் எனத் தெரிகின்றது. “தலைவனின் பிரிவை, தன் புதல்வனைப் பார்த்து பெண்கள் தன் மனத்தை தேற்றிக் கொண்டு இருந்தனர். தலைவன் பரத்தையற் பிரிந்து, தலைவியைக் காண வருகையில் தலைவி ஊடல் கொண்டிருந்தாள். தலைவன் கிண்கிணியையும் பாலருந்தும் சிவந்த வாயையும் பசிய அணிகலன்களையும் அணிந்த புதல்வனை தன் மார்பில் இருந்து இறங்குகையில், தலைவியின் ஊடல் தீர்ந்து அழகிய எயிற்றிலிருந்து விருப்பறும் மாட்சியையுடைய இன்னகையை வெளிப்படுத்துவளும் குற்றமற்ற கோட்பாடுடைவளும் நம்முயிர் போன்றவளுமாகிய தலைவியின் ஊடல் தணிந்ததாக பின்வரும் பாடல் கூறுகின்றது. இதனை,

“குடும்பை மணிப்பூண் பெருஞ் செங் கிண்கிணிப்

பால் ஆர் துவர் வாய்ப் பைம் பூட் புதல்வன்

மாலைக் கட்டில் மார்பு ஊர்பு இடிய

- - - - -

அறிவார் யார், ஆவர் முன்னியவ்வே”³⁵

என்றும், “குடும்பத்தின் தலைவனான கணவன் தான் செய்த பிழையை உணர்ந்தவனாய் வாயில் வேண்டி நின்றலையும் தலைவி வாயில் மறுத்துப் பேசுதலையும் காண்கையில் மனைவிக்கிருந்த உயர்வும் உரிமையும் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றன. அதே வேளையில், தலைவனுடைய பணிந்த மொழியையும் பிற செயல்களையும் கண்டு தன் சினம் மாறி ஏற்றுக்கொள்ளும் மனைவியின் செயலை என்னும் பொழுது குடும்ப வாழ்கை இடையூறின்றி நீடிக்க அதைத்தவிர வேறு வழியற்றவள் மனைவி என்பதனையும் உணர முடிகின்றது”³⁶ என்பதினை முனைவர் அ.தட்சிணாமூர்த்தி அவர்கள் தன்னுடைய “சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள்” என்னும் நூலில் கூறுகிறார். இதில் குடும்ப அறம் காக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் வரும் விருந்தினரை இன்முகத்தோடு உபசரிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் தன் ஊடலைத் தணிவித்து கொள்கின்றனர் என்பதை அறிய இயலுகிறது.

இதனை கீழ்காணும் பாடலில் தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று திரும்பி வருகிறான் எப்படித் தன் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்ப்பது என்று நினைத்துக் கொண்டு இருக்கையில் தோழியும் வாயில் மறுத்துவிட்டாள். பிறகு தனது குடியில் முதன்முதலாக ஆண் மகவை தலைவியானவள் ஈன்றெடுத்த தம் குழந்தையை காணும் நோக்கத்தில் சென்று அக்குழந்தையை தூக்கி அணைக்கும் நேரத்தில் தலைவியின் ஊடல் குறைந்து, இருவரும் ஆனந்தமாயினர் என்று கீழ்காணும் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

“வாராய், பாண் நகுகம் - நேரிழை

- - - - -

புதல்வன் ஈன்றெனப் பெயர் பெயர்த்து அவ்வரித்

திதிலை அல்குல் முது பெண்டு ஆகி,

முகை நாண் முறுவல் தோற்றி,

தகை மலர் உண்கண் கை புதைத்துவே”³⁷

சங்க இலக்கியத்துள் பெரும்பான்மையாக மருதத் திணையில்தான் தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று வருவதாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. மருதத்தினை தலைவி

ஊடல் கொள்ளுதல் குறித்தும், ஊடல் நீங்கி கணவனோடு ஊடலை சீராக்கி கொள்ளுதல் குறித்து தமிழண்ணல் அவர்கள் சங்க நூலில் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றார். “மருத்தினைச் செய்யுட்கள் தலைவியின் ஐயங்களையும் நம்பிக்கையின்மைகளையும் தலைவனின் இரங்குதலையும், தலைவன் தன் பாங்கன் வழி அல்லது தலைவியின் தோழியின் வழியே தலைவியொடு உறவைச் சரி செய்து கொள்ளுதலையும், மனைவி வருத்தத்தில் இளைத்தலையும், அவளுடைய மன்னிக்கும் உள்ளத்தையும் பொறுமையையும் அவளுடைய குழந்தைகளின் மீது கொண்ட இயல்பான அன்பால் தன் கணவனோடு உறவைச் சீராக்கிக் கொள்ளுதலையும் சித்தரிக்கின்றன”³⁸

இருப்பினும் தலைவன் பரத்தையோடு தொடர்பு கொண்டு வந்ததால், தலைவி ஊடல் கொண்டு இருந்தால், தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்க பல வாயில்களை அனுப்பினாலும், சில சமயங்களில் தம் சிறாரின் அன்பின் மூலமாகத்தான் தலைமக்களின் ஊடல் தணிவிக்கப்படுகிறது. “தலைவி தான் ஒரு திறமிக்க குடும்பத் தலைவி எனவும் குழந்தைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பை பெற்றவள் எனவும், அவள் கணவனின் தவறுகளை மறக்குமளவு மிகப் பெருந்தன்மை உடையவாளாக இருக்கிறாள்”³⁹ எனவும் தமிழண்ணல் தனது “சங்க மரபு” என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார்.

இக்கருத்துக்கு துணை செய்யும் வகையில் ஐங்குறுநூற்று பாடலொன்று இத்தகைய காட்சியினைக் காட்டுகின்றது. தலைவன் பரத்தையின்பால் சென்றிருந்தான், தன் புதல்வனைக் காண வேண்டும் என்ற வேட்கையானாலும், தலைவியைக் காணவும் வந்தான், ஆனால் தலைவியானவள் மிகுந்த ஊடல் கொண்டு பரத்தை என்னைதான் பார்க்கவிடவில்லை, புதல்வனைக் கூடவா பார்க்கவிடவில்லை என்று பலமாக ஊடல்கொண்டு தலைவனை ஏசுகிறாள்.

“உடலினென் அல்லேன்; பொய்யாது உரைமோ:

யார் அவள், மகிழ்ந்! தானே - தேரொடு,

தளர் நடைப் புதல்வனை உள்ளி, நின்

வளமனை வருதலும், வெளவியோளே”⁴⁰

தலைவன் குழந்தையின் மீது அன்பு கொண்டு திரும்பி வந்ததினைக் கண்டு அவளின் ஊடல் தணிந்துவிடுகிறது.

தலைவனுடைய நிலை இருபாற்பட்டதாக அமைந்துள்ளது. புதல்வனையும் நீங்க முடியாமல், பரத்தையின் நினைவுகளையும் மறக்க முடியாமல் இருக்கிறான். பரத்தையோடு தலைவன் இருக்கும்போது பரத்தை, தன்னைத்தவிரப் பிறர் யாரும்

தலைவனை முயங்கக் கூடாது என்பதற்காக, சாந்தினாலும் பூணினாலும் கண்ணியாலும் அடையாளம் வைத்து அனுப்புகிறாள். தலைவி இதனைக் கண்டு மிகுந்த கோபம் கொண்டு பரத்தையரிடத்தே அணிந்த அணிகலன்களோடே இங்கு வந்து எம் புதல்வனை நீ எடுக்க வேண்டாம், எம்புதல்வனை நீ தழுவுதலும் வேண்டாம் எம் புதல்வனைத் தேடி எடுத்துக் கொள்ளாமல் அவன் உன்பால் தானே வருதல் கண்டாலும் நீ எடுத்துக் கொள்ளாதே, பூப்போலும் அழகிய கண்ணினை உடைய புதல்வனைப் பொய் பலவும் சொல்லிப் பாராட்டி, அவனைவிட்டுப் போகாமலும், பரத்தையர் குறிக்கொண்ட நிலையைவிடாமலும் எம் பெரிய வாயிலிலே நில்லாதே” என்றாள். இதனை,

“புள் இமிழ் அகல்வயல் ஒலி செந்நெல் இடைப் பூத்த

- - - - -

புல்லல் எம் புதல்வனை; புகல் அகல் நின் மார்பில்

பல் காழ் முத்து அணி ஆரம் பற்றினன் பரிவானால்

- - - - -

கண்டே எம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி; நின் சென்னி

வண்டு இமிர் வகை இணர் வாங்கினன் பரிவானால்

- - - - -

பூங்கண் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி

நீங்காய் இகவாய் நெடுங்கடை நில்லாதி;

ஆங்கே அவர்வயின் சென்றீ - அணி சிதைப்பான்

ஈங்கு எம் புதல்வனைத் தந்து”⁴¹

இப்பாடலின் பொருண்மையை நோக்கும்போது பரத்தையிடம் இருந்த தலைவன் தலைவியிடம் வர நினைக்கிறான் ஆனால் தலைவியோ ஊடல் கொண்டிருப்பாள் என நினைத்து தெருவில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் தன் பிள்ளையை வாரி அணைத்து தூக்கிக்கொண்டு தலைவி இருக்கும் இல்லறத்திற்குள் நுழைகிறான். புதல்வனோடு சென்றால் தன்மீது உள்ள ஊடலை தணித்துக் கொள்வாள் என்று நினைத்து இவ்வாறு செய்கிறான். தலைவியோ ஊடலை தணியாதவளாய் கோபமுற்று பேசுகிறாள். இதன்மூலம் தலைவன் தலைவியின் ஊடலை தன் குழந்தையின் மூலம் தீர்க்க முயல்கிறான்.

ஐங்குறுநாறு பாடலொன்றில் பரத்தையிற் பிரிந்து வாயில் வேண்டி வருகையில், தன் மகன் வீதியில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் அவன் தன் மகனைத் துணையாகக் கொண்டு தன் இல்லறத்திற்குள் நுழையப்போவதாகக் கேள்வியுற்றாள் தலைவி. அதனால் அவன்மேல் உள்ள காதல் காரணமாகத்

தன்னையும் மீறித் தன் நெஞ்சம் நெகிழக் கூடுமே என்று அஞ்சியிருந்தாள். இப்பொழுது அம்மகன் தனித்து வந்தமையின், தன் கணவன் அவனொடு வருவது தவிர்ந்ததாகலின், இனி வாயில் மறுக்கத்தடையேதுமில்லை என்று மகிழ்ந்தாளாம்.

விளையாடச் சென்ற மகனை மார்போடனைத்துத்தன் இல்லத்துக்குள் புகுவது ஊடல் தீர்க்க விரும்பும் கணவன் இயல்பாதலின், தன் கணவன் தன் மகனொடு புகுவான் என எதிர்பார்த்தாள் தலைவி; இதனை,

“வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளை செத்தென
கானிய சென்ற மடநடை நாரை
காலை இருந்து மாலைச் சேக்கும்
தெண் கடற் சேர்ப்பனொடு வாரான்
தான் வந்தனன், எம் காதலோனே!”⁴²

இப்பாடலிலிருந்து, என்னதான் தலைமைகள் மீது தலைவி ஊடல் கொண்டிருந்தாலும், தலைமைகள் தன் மகனொடு வந்து தன் ஊடலை தீர்ப்பான் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கையில், தன் மகன் மட்டுமே தனியே வருதலைக் கண்டு, தன் மகன் தனியே வந்தமைக்குக் காரணம் தன்மேல் கொண்ட அன்பு என்றும் கூறுகிறாள். தலைவன் இரவு மட்டுமல்லாமல், பகலும் பரத்தையரோடு இருப்பான் என்பதால் தலைவி இன்னும் மிகுந்த ஊடலைக் கொண்டிருந்தாள்.

பெரும்பாலான பாடல்களில் தலைவன் வாயில்கள் மூலமோ, அல்லது புதல்வன் மூலமோ தலைவி தன்மீது கொண்ட ஊடலை தீர்க்க முயல்வதாக அமைந்துள்ளன. இப்பாடலின் கருத்தினை நோக்கும்போது தலைவியே தன் புதல்வன் மூலம் ஊடல் தீரும் என விரும்பியதாக தோன்றுகிறது. சங்க அகப்பாடல்களில் ஊடல் தனிய வேண்டும் என்று தலைவி விரும்பியதாக அமைந்த பாடல் இதுஒன்றுதான் எனச் சொல்லலாம்.

“விருந்தெதிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சுள் அஞ்சவும்
அரும்பெற்ற புதல்வனை முயங்கக் காணவும்
ஆங்கு அவித்து ஒழியும் என் புலவி”⁴³

என்று விவரிக்கின்றது. “குழந்தையை பெற்ற தாய் தீட்டுடையவளாகக் கருதப்பட்டனர். குறித்த நாட்களுக்குப் பிறகு அத்தீட்டானது (புலவுப்புணி) தீர்ந்து, சுற்றமொடு குளத்தில் நீராடி வருதலாக மதுரைக் காஞ்சியும், குழந்தை பெற்ற வீட்டில் ஐயவி பூசினர். தாய் நெய்ப்பூசி நீராடிச் சடங்கு மேற்கொண்டுள்ளனர்”²³. “சங்க காலச் சமுதாயம்” என்னும் நூலில் கா.சுப்ரமணியன் கூறியுள்ளார். இவை மட்டுமல்லாமல்

“இது பேயிடமிருந்து பிள்ளையைக் காப்பதற்கான மந்திரச் சடங்காகும்” என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை தொல்காப்பியர் பின்வரும் நூற்பாவின் மூலம் கூறியுள்ளார்.

“கரணத்தின் அமைந்து முடிந்த காலை
நெஞ்சுதளை அவிழ்ந்த புணர்ச்சிக் கண்ணும்
- - - - -
புதல்வற் பயந்த புனிறுதீர் பொழுதின்
நெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோள் நோக்கி”⁴⁴

இக்காலத்திலும் பெண்களுக்கு குழந்தை பிறந்தவுடன் இம்முறை பின்பற்றப்படுகிறது. நற்றிணை பாடலொன்றில் தலைவி குழந்தை ஈன்ற சமயத்தில் தலைவன் தலைவியை விட்டு பரத்தையை நாடிச் சென்றான். பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனுக்கு வாயில் மறுத்ததாக அமையும் இப்பாடலில் “தமக்கு குழந்தை பிறந்துள்ளதால் எம் ஆடை நெய்யும் நறும்புகையும் அளாவிப் புதல்வருக்குத் தீட்டும் மையும் மாசுபட்டுள்ளது. கொங்கைகள் பால் சுரப்ப அதனைப் பருகும் புதல்வனைத் தழுவுவதால் எம்தோளும் முடை நாற்றம் வீசுகிறதா” என்று கேட்பதை,

“நெய்யும் குய்யும் ஆடி, மெய்யொடு
மாசு பட்டன்றே கலிங்கமும்; தோளும்
திதிலை மென்முலைத் தீம்பால் பிலிற்ற,
புதல்வற் புல்லிப் புனிறு நாறும்மே

- - - - -”⁴⁵

(நற்றி.380)

என்று நற்றிணைப்பாடல் நவில்கின்றது. தலைமகன் பரத்தையை நாடிச் சென்றிருந்தான். தனக்கு ஆண்மகவு பிறந்ததினைக் கண்டு தலைவியையும் குழந்தையையும் காண விரும்புகிறான். இவ்விருப்பத்தினை தோழியிடம் தெரிவிக்கிறான். தோழியோ அதை தலைவியிடம் கூறுகிறான். அதற்கு தோழியோ அதை தலைவியிடம் கூறுகிறாள். அதற்கு தலைவியோ அப்போது தோழியிடம் வாயில் நேர்கையில், தலை மகனின் உயர்ந்த குடிப்பிறப்பின் காரணமாக எண்ணி தலைவியிடம் ஊடலைத் தணிவிக்குமாறு கேட்கிறாள். அதற்கு தலைவியானவள், “ஆண்மகவு பிறந்தது அறிந்து, காண வருதலும், இல்லுறை மகளிர் தம் தலைவரின் செயல் மறந்து ஏற்றுக் கொள்ளுதலும் இன்றும் உலகியல்புகளாக” இருந்து வருகிறது என்று கூறுகிறாள்.

“காலை எழுந்துக் கடுந்தேர் பண்ணி

- - - - -

மறுவரும் சிறுவன் தாயே:

தெறுவது அம்ம, இத்திணைப் பிறத்தல்லே”⁴⁶

மேற்கண்ட பாடல்களின் மூலம் சங்ககால மகளிரின் இயல்புகளுள் தலைவனின் பரத்தை சார் இயங்கும் பண்பினை ஒன்றாக ஏற்றுக்கொண்டதாக தெரிகிறது. “பரத்தமை கொண்ட தலைவனைத் தலைவி புலந்தாலும், வெறுத்தாலும் இறுதியில் அவனை ஏற்பவளாக இருந்தாள் என்றும், அவ்வாறு ஏற்பதற்கு அவளின் ஒத்துப் போகும் குணமே காரணமாகும் என்கிறார். மேலும் எந்நிலக் கணவனையும் நன்னிலக் கணவனாகக் கொண்டொழுகும் அதிகாரக் கொள்கையுடையவளாக அக்காலப் பெண் இருந்தாள்”⁴⁷ என்று கூறுகிறார் “வள்ளுவரும் வரைவின் மகளிரும் என்னும் நூலில்” பா.வீரமணி.

“ஐந்திணை ஒழுக்கமாகிய களவு, கற்புத் திருமணமும், கைக்கிளை மணம், பெருந்திணை வாழ்வு ஆகிய இம் மூன்றும் தமிழர் வாழ்விலே நிகழ்ந்த இயற்கை நிகழ்ச்சிகள். இவை எந்த நாட்டிலிருந்தும் இந்த நாட்டில் குடிபுகுந்தவையல்ல எந்த சமூகத்தாரிடம் இருந்தும் தமிழர்கள் கடன் வாங்கியவை அல்ல. எந்த மொழியிலிருந்தும் தமிழ் மக்கள் கற்றுக் கொண்டவையும் அல்ல. தமிழர் சமுதாயத்தில் தாமே தோன்றி நிலவிய இயற்கை மண வாழ்வாகும் இதுவே தொல்காப்பியக் கண்ணாடி நமக்குக் காட்டும் உண்மை”⁴⁸ என்று கூறுகிறார் கே.கே.பிள்ளை தம் “தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்” என்னும் நூலில்

மேற்கூறியவற்றில் இருந்து தமிழ் மக்கள் மிக உயிரிய பண்பினை கொண்டிருந்தனர் என்று புலப்படுகின்றது. இப்பாடலிலும், என்னதான் தலைவன் பரத்தையரிடம் சென்று மீண்டு வந்தாலும், குடிக்கு விளக்காகும் மகனை தலைவன் மூலமாக ஈன்ற பெருமை தனக்கு மட்டுமே உண்டு என்று பெருமிதம் கொள்கிறாள் தலைவி. “புதல்வன் பிறந்த செய்தியை அறிந்து, பரத்தையர் மனைக்கண் இருந்த தலைவன் திரும்பி வந்தான். வந்து தலைவியின் ஆற்றாமையைக் கண்டு தலைவியை நெருங்க முற்படும் போது தலைவியானவள் இடித்துரைத்து திருப்பி அனுப்பிவிடுகிறாள். இதனை “மகனை” ஈன்ற உடல் இளைத்துப் புனிற்று நாளும் என் உடம்பைத் தழுவுதலை விடுத்து பரத்தையரிடமே சென்று விடுக என்று கூறினாள். இதனை,

“புதல்வனை ஈன்ற எம் மேனி

முயங்கன்மோ தெய்ய: நின் மார்பு சிதைப்பதுவே”⁴⁹

என்ற பாடல் விளக்குகிறது. தலைவனிடம் பேசும் பெண்கள், பரத்தையர்கள் உடலால் தூயராகவும் அழகுடையராகவும் விளங்கிக் காமத்துக்குத் துணை புரிபவர்களே என்றும் அவர்கள், அன்பினாற் கூடுவோரல்லர் என்றும், அவர்கள் உள்ளத்தில் உண்மையைக் காண்டலரிதென்றும், குடியின் வளர்ச்சிக்குதவும் பிள்ளைகளைப் பெற்றுத் தரும் தகுதி அவர்க்கில்லை என்றும் நன்றி சான்ற கற்போடு விளங்குபவர் தாம் மட்டுமே என்று நற்றிணையில் குறிப்பிடுவதுபோல்,

“சேய் பிறந்தமையால் பேய் போன்று தங்களுக்கு தோற்றமளிக்கிறேன் என்றும், குடிக்கு விளக்காக குழந்தைகளை ஈன்றெடுத்தால்தான் பெருமிதம் என்றும் அப்பெருமை மனைவிக்கு மட்டுமே கிடைக்கும் என்றும், குடிக்கு விளக்காம் சிறாரை ஈனாத் திருவற்றவர் எத்துணைத் தூயவராக இருப்பினும் வாழ்வின் பயனெய்தார் என்றும், அவர்களுக்கு உடலழகு மட்டுமே பெருமிதம் என்றும், என்பாலுள்ளது தாய்மை பேற்றால் வரும் பெருமிதமே என்றும், தலைவனை எள்ளி நகையாடி பரத்தையரிடமே செல்க என்று ஊடல் தணியாதவளாய் கூறினாள்.

“பழனப் பல்மீன் அருந்த நாரை
கழனி மருதின் சென்னிச் சேக்கும்

- - - - -

தூயர்! நறியர் - நின் பெண்டிர்;

பேய் அணையம், யாம்; சேய் பயந்தனமே”⁵⁰

இதனை, திருவள்ளுவரும், பழி பாவத்திற்கு அஞ்சுதலும், அறிவொடு செயல்படுதலும் தலை மகனுக்குரியதொரு ஒழுகலாறுகளாக கூறியுள்ளார். கீழ்க்காணும் பாடலில் தலைமகன் பரத்தையிடம் சென்றும் மீண்டு வந்து தலைவியின் ஊடலைத் தணிவிக்க நினைக்கிறான். ஆனால் தலைவி ஊடல் தணியாதவளாய் தலைவனைக் கண்டு சிறு பிள்ளைத்தனமாய் நடந்து கொள்கிறாயே என்று தலைவி ஊடல் தணியாதவளாய் தலைவனிடம் கடிந்துகொண்டதை ஐங்குறுநூற்று பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

“வெண் நுதற் கம்புள் அரிக்குறற் பேடை

தண் நறும் படினத்துக் கிளையோடு ஆலும்

மறு இல் யாணர் மலி கேழ் ஊர! நீ

சிறுவரின் இனைய செய்தி”⁵¹

சிறுவரின் செயலைப் போன்று தலைமகன் நடந்து கொண்டதாக தலைவியானவள் எள்ளி நகையாடியதை அறியமுடிகின்றது. அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் தலைவன் பரத்தையிடம் சென்று மீண்டு வந்து தலைவியின் ஊடலைத் தணிவிக்க தோழியின்

துணையை நாடுகையில் அவளும் மறுத்துவிட்டாள். தலைவியின் ஊடல் தணியாதவளாய் இருந்த நிலையில் தலைவன் முன்னர் நடந்த நிகழ்வினை நினைக்கிறான். அதாவது குழந்தையை ஈன்ற நால்வர் தங்களை வாழ்த்தியதையும் நினைத்துப் பார்க்கிறான்.

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங் களி மிதவை
புதல்வர் பயந்த திதிலை அவ் வயிற்று”⁵²

இப்பாடலின் மூலம் தலைவி ஊடல் தணியாதவளாய் இருந்துள்ளதை அறிய இயலுகிறது. இதே கருத்தமைந்த அகநானூற்றின் மற்றொரு பாடலில் வேறு கோணத்தில் காட்சிப்படுத்துகிறது. தலைவியின் பரத்தையற் பிரிந்து வந்து தோழியின் உதவியை கேட்கையில் தோழியானவள் தலைவியிடம் சென்று தலைமகன் இல்லையென்றால் இல்லறத்தில் வறுமை ஏற்படும் என்றும் இனிய மொழி பேசும் குழந்தைகள் பால் இன்றி உலர்ந்த கொங்கையை சுவைத்துப் பார்த்து வருந்தி இருப்பர் அதனால் தலைவன் மீதுள்ள ஊடலைத் தணிவித்துக்கொள் என்று கூறுவதாய் அமைந்துள்ளது.

இயல் முடிவு

- அகமாந்தர்களின் உணர்வு வெளிப்பாட்டிற்கும் உறவுநிலைப் பேற்றிற்கும் வாயில் போன்று அமைந்து விளங்குபவர்களை வாயில்கள் எனலாம்.
- தலைமக்களுக்குள் ஊடல் பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளன எனவும் அவ்வூடலைத் தணிவிக்கும் பொருட்டே சிறார்கள் அமைகின்றனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.
- தலை மக்களுக்குள் நிகழும் ஊடல் வருவதற்கு காரணம் தலைவன் பரத்தையே நாடிச் செல்லும்போதுதான். அப்படி மீண்டு வருகையில் அவ்வூடலைத் தணிவிக்க சிறார் ஓர் அங்கமாக செயல்படுகின்றனர்.
- தொல்காப்பியர் கூறிய பன்னிரண்டு வாயில்களுள் சிறார்கள் இடம் பெறவில்லை என்றாலும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் சில விளக்குகின்றன.
- தொல்காப்பியர் தலைமக்களின் ஊடலைத் தணிவிக்கும் வாயில்களுள் சிறாரைக் குறிக்கவில்லை ஆனாலும் கற்பியலில் அதைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- நம்பியகப் பொருளில் தலைமக்களுக்குள் நிகழும் ஊடலைத் தணிவிக்க வாயில்களில் ஒருவராக சிறார் செயல்பட்டிருப்பதை கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

அவற்றுள் உணர்ந்த உணரா இடங்களில்” சிறார்கள் ஊடலைத் தணிவிக்கும் வாயில்களாக அமைகின்றனர்.

- பெரும்பான்மையாக மருதத் திணை பாடல்களில் தான் தலைமக்களுக்குள் ஊடல் நிகழ்கின்றது என்றும் சிறார்கள் ஊடலைத் தீர்க்க உதவுகின்றனர் என்றும் அறிய முடிகின்றது.
- ஒரு சில பாடல்களில் தலைவியின் ஊடலானது சிறார்களின் மூலமாகக் கூட தீர்க்கப்படாமல், தலைவியின் ஊடல் மேலும் நீடிக்கப்படுகின்றது.
- புதல்வன்தாய், சிறுவன் தாயே என்ற சொற்களே மிகுதியும் பயின்று வந்துள்ளதால் ஆண் சிறாரை மையமிட்டே பாடியுள்ளனர் எனத் தெரிகின்றது. மேலும் தலைமக்களின் ஊடலை தணிவிக்கும் போதுகூட ஆண் சிறார்களையே கூறியுள்ளனர்.
- பொதுவாக சங்க இலக்கிய பாடல்களை நோக்கும்போது தலைமக்களின் ஊடலை பெண் சிறார்கள் தணிவிப்பதாக பாடல்களோ, குறிப்புகளோ காணப்படவில்லை.
- தலைமக்களின் ஊடலை சிறார்கள் நேர்நின்று, இடைநின்று பேசி தீர்த்து வைப்பதாக பாடல்கள் பாடப்படவில்லை. மேலும் சிறார்கள் ஆங்குஓர் இணைப்பு பாலமாக செயல்படுவதை ஆய்வின் வழி அறிய இயலுகிறது.
- தலைவனுடன் ஏற்படும் ஊடலை, சிறார்களைக் கொண்டு தலைவி ஊடலைத் தீர்த்துக் கொண்டாலும் ஒருசில பாடல்களில் தலைவிக்கு தலைவன் மீது கோபம் இருந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது.

சான்றெண்விளக்கம்

1. சுந்தரமூர்த்தி, இ., இலக்கியமும், தமிழ்ப்பண்பாடும், ப.எ.6
2. தொல்., இளம்., ப.எ.312, நூ.எ.191
3. நம்பியகப் பொருள், ப.எ.62, நூ.பா.68
4. நம்பியகப் பொருள், ப.எ.305, நூ.பா.207
5. மங்கையர்கரசி, கு., அகஇலக்கியக் கோட்பாடுகள், ப.எ.25
6. வசந்தாள், த., தமிழ் இலக்கியத்தில் அகப்பொருள் மரபுகள் ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை, ப.எ.44
7. தொல்., இளம்., ப.எ.299, நூ.எ.154
8. பவானந்திப்பிள்ளை, (ப.ஆ.), இறையனார் அகப்பொருள், ப.எ.221, நூ.எ.50
9. சாமிநாதையர், உ.வே. (பதி.ஆ.), தமிழ்நெறி விளக்கம், ப.எ.52, பாட.எ.25
10. கதிரைவேற் பிள்ளை, நா., - தமிழ்மொழி அகராதி, ப.எ.1023
11. பிங்கல முனிவர், பிங்கல நிகண்டு, ப.எ.273
12. கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார், கந்தபுராணம், ப.எ.15, பா.எ.116
13. தேவநேயப் பாவாணர், நா., பண்டைத் தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.எ.62
14. குறள், ப.எ.395, பா.எ.1302
15. நம்பியகப் பொருள், ப.எ.62, நூ.பா. 67,
16. நம்பியகப் பொருள், ப.எ.61, நூ.பா.68
17. தொல்., இளம்., ப.எ.287, நூ.பா.149
18. தொல்., இளம்., ப.எ.329, நூ.பா.218
19. கரு.இராமநாதன், சங்ககால தமிழர் வாழ்வு, ப.எ.77
20. அகம், பா.எ.6
21. மேலது, பா.எ.16
22. மேலது, பா.எ.26
23. மேலது, பா.எ.66
24. பரிமேலழகர் உரை, திருக்குறள், ப.எ.26, பா.எ.62
25. அகம், பா.எ.66
26. தட்சிணாமூர்த்தி, அ., சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப.எ.112
27. தட்சிணாமூர்த்தி, அ., சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப.எ.95
28. குறுந். பா.எ.359
29. தொல்., இளம்., ப.எ.294, நூ.எ.150
30. ஐங்., பா.எ.402

31. கலித்., பா.எ.75
32. நற்., பா.எ.250
33. திலகவதி, க., சங்க கால வாழ்வியல், ப.எ.53
34. நற், பா.எ.330
35. மேலது. பா.எ.269
36. தட்சிணாமூர்த்தி, அ., சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப.எ.95
37. நற்., பா.எ.370
38. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, ப.எ.253
39. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, ப.எ.255
40. ஐங்., பா.எ.66
41. கலி., பா.எ.79
42. ஐங்., பா.எ.157
43. கலி., பா.எ.75
44. தொல்., இளம்., ப.எ.248, நூ.எ.144
45. நற்., பா.எ.380
46. குறுந். பா.எ.45
47. வீரமணி, பா., வள்ளுவரும் வரைவின் மகளிரும், ப.எ.12,
48. பிள்ளை, கே.கே., - தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும் ப.எ.132
49. ஐங்., பா.எ.65
50. மேலது, பா.எ.70
51. மேலது, பா.எ.85
52. அகம், பா.எ.86

நிறைவுரை

- சிறார் என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் தான் முதன் முதலில் காணப்படுகின்றன. அதில் சிறார் என்னும் சொல் சிறாஅர் என்று அளபெடையுடன் காணப்படுகின்றன.
- தொன்மை இலக்கணமாக தொல்காப்பியத்தில் பிள்ளை, குழவி, மக போன்ற சொற்கள் குழந்தையையும், அ.:றிணை உயிரினங்களையும் குறிப்பதாக உள்ளது. அதாவது இரண்டிற்கும் பொது சொல்லாடலாக வந்துள்ளது.
- தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், பேச்சுவழக்கு மற்றும் இன்னபிற நூல்களில் சிறாரைக் குறிக்கும் பல்வேறு சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இச்சொற்கள் யாவற்றையும் ஆய்வுப் பொருண்மைக் கருதி, சிறார் என்னும் சொல்லுக்குள் அடக்கலாம்.
- சிறார் என்னும் சொல் இன்றைய சூழலில், தேவையான ஒன்றாகத் தோன்றுகின்றது. அதன் அடிப்படையில் காலஓட்டத்தில் அச்சொல் எல்லா இடத்திலும் நீக்கமற நிறைந்து நிலைபெற்றுவிட்டது எனலாம்.
- உலக அளவிலும், இந்திய அளவிலும், தமிழக அளவிலும் சிறார் குறித்த ஆய்வுகள் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் வேளையில் தமிழரின் தொன்மையான இலக்கியமான சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பதிவுகளை ஆய்ந்துரைப்பது. மேலும் ஆய்வுகள் வளர்வதற்கும் ஆவணப்படுத்துவதற்கும் உறுதுணையாக இருக்கும்.
- சிறார் வயது குறித்து பிள்ளைத்தமிழ், பாட்டியல் நூல்கள், வாழ்வியல் களஞ்சியம் முதலிய தமிழ் நூல்கள் சிந்தித்துள்ளன வரையறை செய்யவும் முயன்றுள்ளன. சிறார் என்ற சொல் அகராதி வாழ்வியற் களஞ்சியம், போன்ற நூல்களில் பிள்ளையை குறிப்பதாகவே அமைந்துள்ளது.
- பிள்ளைத்தமிழ் போன்ற நூல்களில் சிறார்களின் வயது வரம்பினை பிறந்தநாள் முதற்கொண்டு, இருபத்தோராம் மாதம் வரை கணக்கிட்டுள்ளனர். பாட்டியலில் மூன்றாம் மாதம் முதல் இருபத்தோராம் மாதம் வரை கணக்கிட்டுள்ளதாக அறிய இயலுகிறது.
- உளவியல் நூல்களும், சட்ட நூல்களும் குறிப்பிடும் சிறார்களுக்கான வயது வரம்பே பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகின்றது. ஏனென்றால் சட்டம் சொல்வதுதான் சமூகத்தில் நடைமுறைப் படுத்தப்படுகின்றன.

- பிள்ளைப் பிறந்ததிலிருந்து பதினேழு வயது நிறைவு பெறும் வரையுள்ள காலக்கட்டத்தை சிறார்களுக்கான வயதாக வரையறுத்துக் கொள்ளலாம்.
- அறஇலக்கியங்கள், இறை இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், நவீனத்துவ இலக்கியங்கள் என தமிழ் இலக்கியங்களில் காலந்தோறும் சிறார் பற்றிய பதிவுகள் ஏராளமாய்க் காணப்படுகின்றன. அவற்றை தனியே ஆய்வு செய்யும் அளவுக்கு காளம் பெரிதாக உள்ளது.
- குழந்தை இலக்கியத்தின் முன்னோடி அழ.வள்ளியப்பா என்றாலும் குழந்தை இலக்கியம் பற்றிய தோற்றுவாய்க்கானவோர் பெரியாழ்வாருடைய பாடல்களிலும் கவிமணியின் பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் குழந்தை இலக்கியம் என்ற ஒரு தனிவகை இலக்கியத்திற்கு அடித்தளமிட்டவர் அழ.வள்ளியப்பாவைச் சேரும்.
- குழந்தை இலக்கியம் வளர்ச்சி அடைந்த சூழலில் அவற்றின் ஊடாக தமிழிலக்கிய பரப்பில் வந்த நவீன இலக்கியங்களான சிறுகதை, புதினம், புதுக்கவிதை, ஹைக்கூ கவிதை, நறுக்கு கவிதை, உரைநடை வாய்மொழி இலக்கியங்கள் போன்றவையும் சிறார்களின் வாழ்வியலை தம் தம் பாடுபொருளுக்கேற்றவாறு பதிவு செய்துள்ளன எனத் தெரிகிறது.
- சிறார்களுக்கு இச்சமுதாயத்தில் இழைக்கப்படும் அநீதிகளை வாட்சப், டுவிட்டர், முகநூல், இன்ஸ்டாகிராம், ஊடகங்களும் நன்கு எடுத்தியம்புகின்றன.
- பெற்றோர்கள் நீர்க்கடனுக்காக ஆண் பிள்ளை பிறத்தலை விரும்பியுள்ளமை தெரிகின்றது.
- பிள்ளையை நன்கு பேணிக் காப்பதின் மூலம் பெற்றோர்களுக்கு சமூகத்தில் நன்மதிப்பு கிடைத்துள்ளது. உயர்திணை உயிர்களை மட்டுமல்லாமல், அ.றிணை உயிரினங்களையும் குழந்தையாக நினைத்து போற்றி வளர்த்துள்ளனர்.
- மருத்துவ வளர்ச்சி அடைந்த இன்றைய சூழலில்தான் இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறக்கின்றனர் என்று இல்லாமல் சங்க காலத்திலேயே இரட்டைக் குழந்தை பிறந்துள்ளதை சங்கப் பனுவல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.
- ஆண் பிள்ளைகளையே பெற விரும்பினர் என்று கூறினாலும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களை முழுமையாக ஆய்ந்து வாசிக்கும் போது ஆண் பிள்ளையை விரும்பியதைப் போல் பெண் பிள்ளைகளையும் பெற விரும்பியுள்ளதை (ஐங்கு. பா.எண்.257) பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

- சங்க இலக்கியத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் குழந்தை கருவில் உருவானதிலிருந்தே கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்தெடுத்தார்கள் என்றும் ஒரு குழந்தை பனிரெண்டு மாதத்தில் பிறந்தது என்றும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் (குறுந். பா.எண்.287) அறியமுடிகின்றது.
- பிள்ளைகள் அதிக அன்புடனும் அதிக செழிப்புடனும் வளர்க்கப்பட்ட அதே சூழலில் சில பிள்ளைகள் பால் இன்மையாலும் உணவு இன்மையாலும் பராமரிக்க துணை இன்மையாலும் வறுமையில் வாழ்ந்துள்ளார்கள் எனவும் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது.
- முன்னோர்களின் பெயரை தம்பிள்ளைகளுக்கு சூட்டி மகிழ்ந்துள்ளார். ஒரு சில பாடல்களில் பெண் குழந்தை வேண்டும் என்று இறைவனிடம் வேண்டியதையும் காண முடிகின்றது.
- பிள்ளைகளுக்கு நடை பயிற்சியை சொல்லித் தருவதோடு, சிறார்களின் அழகியல் தன்மைகளையும் மகிழ்ச்சியையும் குறுந்தொகை, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை முதலிய சங்கப் பனுவல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- பிள்ளைகளுக்கு கல்வி பயிற்றுவிப்பது மட்டுமல்லாமல், நல்லொழுக்கத்தையும், சொல்வன்மையில் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்றும் கருதினர், தாங்கள் பயின்ற இசைக்கருவிகள், வழிபடும் முறைகள், உறவுமுறைகள் ஆகியவற்றை தம் பிள்ளைகளுக்கு கற்றுக் கொடுத்து வளர்த்ததையும் காணமுடிகின்றது.
- ஒவ்வொரு திணைநிலை மக்களும், தங்கள் கைத்தொழிலை தம் பிள்ளைகளுக்கு கற்றுக் கொடுத்து, அப்பிள்ளைகளை மகிழ்ச்சியாகவும், அறிவார்ந்தோர்களாகவும் வளர்த்துள்ளனர்.
- சங்க இலக்கிய காலத்தில் சிறார் திருமணம் (குழந்தை மணம்) இருந்ததா என வினவின் சங்க இலக்கிய பாடல்களை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்ததிலும், தமிழ் அறிஞர்களின் கருத்துக்களை நுணுக்கமாக நோக்கியதிலும் சங்க காலத்தில் சிறார் மணம் (குழந்தை மணம்) இல்லவே இல்லை என்று துணியலாம்.
- சிறார்களின் உருவத்தோற்றத்தினை குறிப்பிடுவகையில் புன்தலைச் சிறார், கயந்தலை சிறார் என்று சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. மேலும் அப்பிள்ளைகள் வறுமையின் காரணமாக சிறுவயது முதற்கொண்டு தன் தந்தையின் கைத்தொழிலை தானும் செய்து வந்ததாலும் அவர்களின்

தேகமும் இளைத்து, மெல்லிய தோற்றத்தில் காணப்படுகின்றதை இவ்வாய்வின்வழி அறிய முடிகின்றது.

- சிறார்கள் பல்வகை பூக்களால் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டியுள்ளனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.
- செல்வச் செழிப்புள்ள சிறார்களின் உருவத் தோற்றமானது அழகாகவும், வறுமையில் வாடிய பிள்ளைகள் தோற்றத்தில் மெலிந்திருந்தார்கள்.
- குழந்தைகள் அனைவரும் ஒன்று கூடி மகிழ்ச்சியாக தம் பொழுது போக்கினை செலவிட்டுள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.
- தமிழர்கள் நேர்த்தியான உடைகளையும் உடல்வாகுவிற்கு ஏற்றவாறு அணிந்துள்ளனர். ஆடை உருவாக்கத்தில் பல்வேறு தொழில்நுட்பங்களை கையாண்டுள்ளனர் என அறியமுடிகின்றது.
- பொதுவாக தமிழருடைய ஆடைகள் ஆண்கள் அணியும் ஆடைகள், பெண்கள் அணியும் ஆடைகள், சிறார்கள் அணியும் ஆடைகள் என வகைப்படுத்தலாம்.
- ஆண் சிறார் உடுத்திய ஆடையைப் பற்றி இரண்டு பாடல்களில் (புறம். 279, கலித்.285) மட்டும் அதுவும் வெள்ளாடை உடுத்தி போருக்கு அனுப்பியதாகிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- பெண் சிறார்கள் நீலநிற பூவேலைப்பாடு நிறைந்த ஆடைகளை அணிந்திருந்தனர் எனத் தெரிகின்றது.
- பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோர்கள் மட்டும் அணிகலன்களை அணிவித்து மகிழ்ந்ததில்லாமல் பரத்தையர்களும் தலைவனின் மகனுக்கு அணிகலன்களை அணிவித்ததை இவ்வாய்வின் வழி அறிய இயலுகிறது.
- சங்க இலக்கியத்தில் அணிகலன் பல காணப்படினும் குழந்தைகளுக்கான அணிகலன்களாக புலிப்பல்தாலி, ஐம்படைத்தாலி, கிண்கிணி, முஞ்சரம் போன்ற சில அணிகலன்களை மட்டுமே அணிந்ததாக அறிய இயலுகின்றது.
- சிறார்கள் கழுத்திலணியும் ஒரு அணிகலனாக புலிப்பல்தாலியை கூறியுள்ளனர். இவ்வணிகலன் ஆண், பெண் என்ற இருபாலரும்

அணிந்துள்ளதையும் இது சிறாரைக் காக்கும் காப்பணியாக இருந்ததை அறியமுடிகின்றது.

- புலிப்பல்தாலியின் வளர்ச்சியே ஐம்படைத்தாலியாக கருதப்படுகிறது. இவ்வணிகலனும் சிறாரைக் காக்கும் அணிகலனாகவும் இது திருமாலின் ஐந்து ஆயுதங்களைப் போன்று பொன்னால் செய்து கழுத்தில் அணிந்துள்ளனர்.
- தொல்காப்பியத்தில் விளையாட்டு என்ற சொல்லாட்சி இடம்பெற்றுள்ளது. பண்ணை, கெடவரல், ஓரை என்ற பொருளில் வந்துள்ளதாகவும், தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியிலில் உவகை தோன்றும் நான்கு களன்களை பற்றிக் கூறும்போது “விளையாட்டின்” காரணமாகவும் மகிழ்ச்சியின் காரணமாகவும் பிறக்கும் என்று கூறியுள்ளார்.
- அகராதி நூல்களில் விளையாட்டு என்பதற்கு சிறார்களின் மனதில் வெற்றி தோல்வியை அமைதியாக ஏற்றுக்கொள்ள வழிவகை செய்கிறது என்றும் சிறார்கள் விளையாடுவதினால் அவர்களின் மனதிற்கும் உடலுக்கும் நல்ல ஆரோக்கியத்தை தருகிறது என்றும் கூறுகிறது.
- நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவாகும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவது போன்று, தலைவி பிரிந்தவுடன், அவள் சிறுவயதில் விளையாடிய விளையாட்டினை நினைத்து நற்றாய், செவிலித்தாய் நினைத்து பார்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.
- சிறார்களின் விளையாட்டுக்காகவே மட்டும் அமைந்த பாடல்கள் சங்க இலக்கிய நூல்களில் அமையப் பெறவில்லை. அதாவது தலை மக்களைப் பற்றிய நிகழ்வுகளைப் பற்றி கூறும்போது, என்னென்ன விளையாட்டுக்களை சிறார்கள் விளையாடினர் என்று கூறப்பட்டது.
- சிறார்கள் நீர் விளையாடுதல், சிறுதேர் உருட்டல், இயற்கையாக கிடைத்த பனை ஓலையினால் கிலுகிலுப்பு செய்து விளையாடல், குருவிகளை விரட்டுவதற்கு பறையினை அடித்து விளையாடுதல், பரதவச் சிறுவர்கள் மீன் பிடித்து விளையாடுதல் போன்ற அனைத்து விளையாட்டுக்களும் இயற்கையாகவே அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை தரக்கூடியதாக அமைந்திருந்தன. இது அவர்களுக்கு உடற்பயிற்சியினை தருவதாகவும் குடும்பம் நடத்தும் பயிற்சியினை அளிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது.

- இக்காலங்களில் சிறார்களை வீட்டிற்கு வெளியே சென்று விளையாடுவதையே தவிர்த்து வருகின்ற நிலையில், அக்காலத்தில் சிறார்களுக்கு தெருவே விளையாட்டுக் களமாக அமைந்திருந்ததால் ஒருவருக்கொருவர் அனைவருடனும் பேசி பழகும் வாய்ப்பும் விட்டுக்கொடுத்து வாழும் மனப்பான்மையை வளர்த்து கொள்ளும் தன்மையும் ஏற்படுகிறது.
- சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை விளையாட்டின் அருமையை உணர்ந்திருந்தனர் எனவும் சான்றோர்கள் மற்றும் கவிஞர்கள் தம் பாடற் கருத்துக்களின் மூலம் விளையாட்டை ஊக்கப்படுத்தினர் என்றும் தெரிகிறது.
- போர் ஆற்றலில் உலக அளவில் தமிழர் சிறந்து விளங்கினர். பல்வேறு போர்க் கருவிகளும், தற்காப்புக் கருவிகளும் அதற்கான பயிற்சிப் பட்டறைகளும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ஆண்கள் மட்டுமின்றி பெண்களும் வீரம் மிக்கவர்களாக இருந்துள்ளனர்.
- தொல்காப்பியம் மற்றும் புற இலக்கண நூல்கள் தமிழரின் தொன்மையான போர்முறையை எடுத்துரைக்கின்றன. சங்கப் புறப் பாடல்களிலும் தமிழரின் வீரம், வெளிப்படும்படியான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- சங்கச் சிறுவர்கள் இளம் வயதிலேயே வீரம் மிக்கவர்களாக பெற்றோர்களால் வளர்க்கப்பட்டுள்ளனர் என்றும் அச்சிறார்களின் உள்ளத்தில் போர்குணம் பதிய வேண்டும் என்றும் தமிழர் விரும்பினார்கள் என்றும் தெரிகின்றது.
- சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வீரத்தாயே தன் மகனை போருக்கு அனுப்பியதும் தன் மகன் புறமுதுகு காட்டாது போர் புரிய வேண்டுமென விரும்பியதுமான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.
- வீரப் பிள்ளைகளை பெற்றெடுப்பதிலும், பெற்ற வயிறை பெருமையோடு குறிப்பிடுவதும் தமிழ்ப்பெண்களின் வீரத்தின் அடையாளங்களாகக் காணலாம்.
- அகமாந்தர்களின் உணர்வு வெளிப்பாட்டிற்கும் உறவுநிலைப் பேற்றிற்கும் வாயில் போன்று அமைந்து விளங்குபவர்களை வாயில்கள் எனலாம்.

- தலைமக்களுக்குள் ஊடல் பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளன எனவும் அவ்வூடலைத் தணிவிக்கும் பொருட்டே சிறார்கள் அமைகின்றனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.
- தொல்காப்பியர் கூறிய பன்னிரண்டு வாயில்களுள் சிறார்கள் இடம் பெறவில்லை என்றாலும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் சில விளக்குகின்றன.
- தொல்காப்பியர் தலைமக்களின் ஊடலைத் தணிவிக்கும் வாயில்களுள் சிறாரைக் குறிக்கவில்லை ஆனாலும் கற்பியலில் அதைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- ஒரு சில பாடல்களில் தலைவியின் ஊடலானது சிறார்களின் மூலமாகக் கூட தீர்க்கப்படாமல், தலைவியின் ஊடல் மேலும் நீடிக்கப்படுகின்றது.
- புதல்வன்தாய், சிறுவன் தாயே என்ற சொற்களே மிகுதியும் பயின்று வந்துள்ளதால் ஆண் சிறாரை மையமிட்டே பாடியுள்ளனர் எனத் தெரிகின்றது. மேலும் தலைமக்களின் ஊடலை தணிவிக்கும் போதுகூட ஆண் சிறார்களையே கூறியுள்ளனர்.
- பொதுவாக சங்க இலக்கிய பாடல்களை நோக்கும்போது தலைமக்களின் ஊடலை பெண் சிறார்கள் தணிவிப்பதாக பாடல்களோ, குறிப்புகளோ காணப்படவில்லை.
- தலைமக்களின் ஊடலை சிறார்கள் நேர்நின்று, இடைநின்று பேசி தீர்த்து வைப்பதாக பாடல்கள் பாடப்படவில்லை. மேலும் சிறார்கள் ஆங்குஓர் இணைப்பு பாலமாக செயல்படுவதை ஆய்வின் வழி அறிய இயலுகிறது.

மேலாய்வுக் களங்கள்

தமிழ் இலக்கியத்தில் காலந்தோறும் சிறார்
 தமிழ் சிறார் இதழ்களில் சிறாரியம்
 சிற்றிலக்கியங்களில் சிறார் பற்றியப் பதிவுகள்
 நவீன இலக்கியங்களில் சிறார்
 தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறாரியம்
 நவீன சிறாரியமும் தமிழ் இலக்கிய சிறாரியமும் ஓர் ஒப்பீடு

போன்ற தலைப்புகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளலாம்.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. **அகநானூறு**, நாவலர் திரு.நா.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார், கரந்தைக் கவியரசு வேங்கடாசலம் பிள்ளை, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 1970.
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981.
2. **புறநானூறு**, ஒளவை. துரைசாமிப்பிள்ளை, கழக வெளியீடு, (1957), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981.
3. **ஐங்குறுநூறு**, பெருமழைப் புலவர், பொ.வே. சோமசுந்தரனார், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், திருநெல்வேலி. 1966
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981.
4. **குறுந்தொகை**, பெருமழைப் புலவர், திரு.பொ.வே. சோமசுந்தரனார், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 1965.
உ.வே. சாமிநாதையர் (உ.ஆ.), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 1983,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981.
5. **நற்றிணை**, பின்னத்தூர் அ.நாராயணசாமி ஐயர் அவர்கள் எழுதிய உரை விளக்கமும், பொ.வே. சோமசுந்தரம், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி, 1967
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981.
6. **கலித்தொகை**, நச்சினார்க்கினியர் உரை, பெருமழைப்புலவர், பொ.வே. சோமசுந்தரனார், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி, 1969
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981.
7. **பதிற்றுப்பத்து**, (1957), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981.
8. **பரிபாடல்**, (1957), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981.

9. பத்துப்பாட்டு, பெருமழைப்புலவர், பொ.வே. சோமசுந்தரனார், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி, 1967
(1957), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981.

துணைமை ஆதாரங்கள்

1.	அண்ணாமலை	- சிந்திக்க வைக்கும் சிறுவனின் கதை
செந்தில் பதிப்பகம்
இராயப்பேட்டை, சென்னை-14
2.	அரங்க முருகையன்
இரா. அறவேந்தன்
பு. தமிழ்வேலு	- சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்
United Bind Graphics
Mylapore, Chennai-04
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்-101
3.	அம்புயம் யுவசந்திரா	- குழந்தை இலக்கியமும்
அழ வள்ளியப்பாவும்
ஐந்திணை பதிப்பகம்
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5
4.	அழ.வள்ளியப்பா, பா	- மலரும் உள்ளம்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
அம்பத்தூர்-49, 2012
5.	அருட்கலை, கோ.	- தமிழர் பண்பாட்டில் நம்பிக்கை
அருள் நிலையப் பதிப்பகம்,
வெங்கட் நகர், புதுச்சேரி
6.	அச்சுதன், இரா.	- குறுந்தொகை காட்டும் வாழ்வியல்
நாம் தமிழர் பதிப்பகம்
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5
7.	அய்யாசாமி, ம.	- நாலடியார்
அபிராமி பதிப்பகம்
இராயபுரம், சென்னை-30
8.	அருள்சீலி, அ	- சங்ககால மகளிரின் வாழ்வியல் மரபுகள்
சிவகுரு பதிப்பகம், சென்னை-5
9.	அப்துல் ரகுமான்	- காக்கைச் சோறு
நேஷனல் பப்ளிஷர்ஸ்
தியாகராயநகர், சென்னை-17

10. இளம்பூரணர் (உ.ஆ)	- சொல்லதிகாரம்
முல்லை நிலையம்
தி.நகர், சென்னை-17
11. இளம்பூரணர் உரை	- தொல்காப்பியம் (பொருளாதிகாரம்)
சாரதா பதிப்பகம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை-14
12. இராமநாதன், லெ.ப.கரு	- சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு
முத்தையா பதிப்பகம்,
அண்ணாமலை நகர்
13. இலக்குவனார், சி	- இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல்
அன்றில் பதிப்பகம்,
சென்னை-5
14. இளம்வழுதி, க.பொ.	- விளையாட்டுகள் அன்றும் இன்றும்
பரிதினை பதிப்பகம்,
அண்ணா நகர், கடலூர்
15. இளங்கோவடிகள்
நா.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்
(உ.ஆ)	- சிலப்பதிகாரம் மதுரைக்காண்டம்
(வஞ்சின மாலை)
கங்கை புத்தக நிலையம்
தி.நகர், சென்னை-17
16. இராகவையங்கார், ர	- குறுந்தொகை விளக்கம்
தமிழ் மண் பதிப்பகம்,
சென்னை-17, 1993
17. இளவழகனார்	- சங்க இலக்கிய இன் கவித்திரட்டு
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம் லிமிடட்
திருநெல்வேலி
18. இளங்கோ, நா.	- மலடியும் மழலையும்
மீனா புத்தக நிலையம்,
விழுப்புரம்
19. உமாமகேஸ்வரி	- பயன்பாட்டுத் தமிழ் அடித்தள பரப்பு
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்,
2003
20. ஒட்டக்கூத்தர்	- குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ்
தஞ்சை சரஸ்வதி மகால்,
1974

21.	ஒளவையார்	- நீதி நூல்கள் (கொன்றை வேந்தன்)
பூம்புகார் பதிப்பகம்
பிராட்வே, சென்னை-108
22.	ஜேவியெஸ்	- தமிழக விளையாட்டுகளும் தேசிய
விளையாட்டுகளும்
அருள்மொழிப் பிரசுரம்
மேற்கு சைதாப்பேட்டை, சென்னை-15
23.	கவிமணி தேசிக விநாயகம்
பிள்ளை	- மலரும் மாலையும்
பாரி நிலையம்
பிராட்வே, சென்னை-108
24.	கல்யாண சுந்தரம், தெ	- சங்க அகப்பாடல்களில் உணர்வுப் போராட்டம்
நந்தி அச்சகம்,
கோயம்புத்தூர், 1992
25.	கம்பர்	- கம்பராமாயணம், (இராமவதாரம்)
கம்பன் அறநிலை
நேதாஜி சாலை,
கோயம்புத்தூர்
26.	கச்சியப்ப சுவாமிகள்	- கந்த புராணம்
வித்யா நுபாலனயந்திர சாலை,
6-ஆம் பதிப்பு
27.	கதிர் மகாதேவன்	- ஒப்பிலக்கிய நோக்கில்
SG Wasini for Macmillan India Ltd
India Press, Madras
28.	காந்தி, க.	- தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும்
நம்பிக்கைகளும்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
தரமணி, சென்னை-101
29.	குழ. கதிரேசன்	- எலிகடித்த பூனை
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை-05
30.	கோவிந்தன், மு	- இலக்கியக் களஞ்சியங்கள்
அம்சவேணி மேக்மில்லன்
நங்கை நல்லூர், சென்னை-5

31.	சந்திர சேகரன், ஆர்	- The Juvenile Justice are and protection of Children Act 2006
The Probation of Offenders Act,
Govt. Law College, Thirunelveli
32.	சக்திவேல், சு	- நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை
சென்னை-1
33.	சல்லிக்கட்டு எழில்வேந்தன்	- தமிழர் களங்கள்
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்
ராயப்பேட்டை, சென்னை-14
34.	சண்முக சுந்தரம், சு.	- தமிழில் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சென்னை-1
35.	சண்முகம்பிள்ளை, மு.	- சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
தரமணி, சென்னை-101
36.	சந்திரன், ஜெ.ஸ்ரீ. (உ.ஆ)	- வளையாபதி
தமிழ் நிலையம்
தியாகராய நகர், சென்னை-17
37.	சசிவல்லி, வி.சி	- பண்டையத் தமிழர் தொழில்கள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை-1995
38.	சாமி. பழனியப்பன்	- குழந்தையின்பம்
மதி நிலையம்,
தி.நகர், சென்னை-17
39.	சாமிநாதையர், உ.வே.	- மணிமேகலை (3:136-138)
மலர்வனம் புக்க காதை மகாம கோபாத்தியார்
நூல்நிலையம், பெசன்ட் நகர்,
சென்னை-90
40.	சாமி சிதம்பரனார்	- எட்டுத்தொகையும் தமிழர் பண்பாடும்
அறிவுப் பதிப்பகம்
ராயப்பேட்டை, சென்னை-14

41. சாமிநாதையர், உ.வே. (ப.ஆ) - தமிழ் நெறி விளக்கம்
டாக்டர் உ.வே.சா. நூல்நிலையம்,
1994
42. சிவலிங்கனார் - திருக்குறட் சிந்தனைகள்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை, சென்னை-108
43. சிவகாமசுந்தரி, சு. - சங்க இலக்கிய விளையாட்டுக் களஞ்சியம்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்
சென்னை-5
44. சிவப்பிரகாசம், பா.கு. - புறநானூற்றில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள்
திருக்குறள் பதிப்பகம்
எம்.ஜி.ஆர். நகர், சென்னை-78
45. சிவகாமி, ச. - சங்கத் தமிழியல்
மாதவி பதிப்பகம்,
சென்னை-17, 1999
46. சிவப்பிரகாசர் - முதுமொழிக்காஞ்சி நீதி நூல்கள் (நன்னெறி)
பிராட்டே, சென்னை-108
47. சித்திர குப்தன், எச் - சங்கத் தமிழ் உறவுமுறைகள்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை-101
48. சீத்தலைச் சாத்தனார்
ஜெ.ஸ்ரீ. சந்திரன் (உ.ஆ) - மணிமேகலை
தமிழ் நிலையம்,
தியாகராய நகர், சென்னை-17
49. சுப்பிரமணியன், கா - சங்ககாலச் சமுதாயம்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
50. சுப்பிரமணியன், ச.வே. - மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
பாரிமுனை, சென்னை-18
51. சுந்தரமூர்த்தி, இ - இலக்கியமும் தமிழர் பண்பாடும்
இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் செளத் இந்தியன்
சென்னை-2

52.	செல்வராசு, அ	- தமிழ்ச் சமூகத்தில் கற்பும் கற்பிப்பும்
மூீநிதி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்
திருச்சி.
53.	செங்கைப் பொதுவன்	- பழங்கால விளையாட்டுகள்
வசந்தா பதிப்பகம்,
ஆதம்பாக்கம், சென்னை-100
54.	செங்கைப் பொதுவன்	- மறைகின்ற விளையாட்டுகள்
செங்கைச் செல்வி
சென்னை
55.	செல்வம், வே.தி.	- தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை
சென்னை-1
56.	சேதுராமன், பி.	- ஆற்றுப்படை இலக்கியத்தில் தமிழர்
வாழ்வியல்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை-5
57.	சேதுராமன், பி.	- ஆற்றுப்படை இலக்கியத்தில் தமிழர்
வாழ்வியல்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை-5
58.	தனலக்குமி, வெ	- குழந்தைப் பாடல்களில் பாடுபொருளும்
அறநெறியும்
மங்கை வெளியீடு
அபிராமபுரம், சென்னை-18
59.	தமிழ் அமுதன்	- குறுந்தொகை தெளிவுரை
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை-108, 2014
60.	தமிழண்ணல்	- சங்க மரபு
இராமபெரிய கருப்பன் மீனாட்சி புத்தக
நிலையம், மதுரை
61.	தட்சிணாமூர்த்தி, அ	- சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித
உறவுகள்
மங்கையர் கரசி பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர், 7

62.	தனஞ்செயன், ஆ.	- சங்க இலக்கியமும் பண்பாட்டுச் சூழலியலும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்
சென்னை-5
63.	தாயம்மாள் அறவாணன்	- உறவு முறைகள்
பாரி நிலையம், சென்னை-108
64.	திலகவதி, க.	- சங்க கால வாழ்வியல்
இறையருள் பதிப்பகம்,
திருச்சி.
65.	துரை மாலிறையன்	- குழந்தைகள் விரும்பும் நேருகாவியம்
மலரொலி பதிப்பகம்,
சாந்திநகர், புதுவை-1
66.	தூரன், பெ.	- குழந்தை மனமும் அதன் மலர்ச்சியும்
அமுதநிலையம் லிமிடெட்
தேனாம்பேட்டை, சென்னை-18
67.	தெசினி	- குறுந்தொகை இன்பம்
கார்த்திக் பதிப்பகம்,
சென்னை-2002
68.	தேவராயன், க	- காரைக்குடி கொப்புடையம்மன் பிள்ளைத்
தமிழ்,
மெய்மைப் பதிப்பகம், காரைக்குடி-1, 1989
69.	தேவநேயப் பாவாணர்	- பண்டைத் தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
அகமது வணிகவளாகம்,
சென்னை
70.	நடராசபிள்ளை, அ.	- திணைமாலை நூற்றைம்பது (66)
விளக்கவுரை
தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம் லிமிடெட், திருநெல்வேலி, 1969
71.	நன்செய்ப்புகழூர் அழகரசன்	- இன்று குழந்தைகள் நீங்கள்
பாவேந்தர் பதிப்பகம்
திருச்சி மாவட்டம்
72.	நங்கவிராச நம்பி	- நம்பியகப் பொருள்
பாரி புத்தகப் பண்ணை
பிராட்வே, சென்னை-1, 2007

73. நாராயண வேலுப்பிள்ளை, ம - நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம்
முல்லை நிலையம்
தி.நகர், சென்னை-17
74. நாகராஜன், கி - கல்வி உளவியல்
இராம் பதிப்பகம்,
சாலிகிராமம், சென்னை-93, 2007
75. நிர்மலா மோகன்
சுந்தரி சிவக்கண்ணன்
(தொ.ஆ) - சங்க இலக்கியச் சார்பு
தாமரை பதிப்பகம்,
தியாகராய நகர், சென்னை-17, 2013
76. நீலகண்ட பிள்ளை, தா. - சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்
செம்மூதாய் பதிப்பகம்
சிட்லபாக்கம், சென்னை-64
77. பரிமேலழகர் உரை - திருக்குறள்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்
பாரிமுனை, சென்னை-108
முதல் பதிப்பு - சூன் 2004
78. பஞ்சாங்கம், க. - சங்க இலக்கியம்
காவ்யா பதிப்பகம்,
கோடம்பாக்கம், சென்னை-24
79. பவாணந்தப் பிள்ளை, (ப.ஆ). - இறையனார் அகப்பொருள்
முல்லை நிலையம்,
தி.நகர், சென்னை-17, 2006
80. பகவதி, கு. - தமிழர் ஆடைகள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை-101
81. பதிப்பாசிரியர் - பாட்டும் தொகையும்
நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிட்
இரண்டாம் பதிப்பு - 1981
82. பாரதியார் - பாரதியார் கவிதைகள்
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
பிராட்வே, சென்னை, 2006
83. பாரதியார் - பாரதியார் கதைகள்
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
பிராட்வே, சென்னை-1

84.	பாரதிதாசன்	- பாரதிதாசன் கவிதைகள்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை-1, 2006.
85.	பாலவடிவேலனார்	- புகழ்பெற்ற மாணவ மணிகள்
வசந்தா பிரசுரம்
மேற்கு மாம்பலம், சென்னை-33
86.	பாலசுந்தரம் பிள்ளை, தி.சு.
(உ-ஆ.)	- நாலடியார்
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம் லிமிடெட், திருநெல்வேலி-6
87.	பாலசுப்பிரமணியம், இரா.	- தமிழர் நாட்டு விளையாட்டுகள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
மையத் தொழில்நுட்பப் பயிலக வளாகம்
தரமணி, சென்னை-111
88.	பாண்டிரங்கன், கி	- பண்டையத் தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும்
தற்கால போர் நடவடிக்கைகளும்
வெற்றிவேல் பதிப்பகம்,
சென்னை-17, 1986
89.	பிள்ளை, கே.கே	- தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை-111
90.	பிங்கல முனிவர்	- பிங்கலந்தை (பிங்கலநிகண்டு)
சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம்,
திருநெல்வேலி, 1978
91.	புலவர் அரக (உ.ஆ)
சோமசுந்தரனார், பொ.வே	- சீவக சிந்தாமணி
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம், 1967
92.	புகழேந்திப் புலவர்	- நளவெண்பா
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 1991
93.	புல. பேர. ம. வே. பசுபதி
புல. ஞா. மேகலா
சா. சாய்ராமன்	- உ.வே.சா. அவர்களின் உரை
நடை நூல்கள் (நான்காம் தொகுதி)
உ.வே.சா. நூல் நிலையம்,
பெசண்ட் நகர், சென்னை, 2005
94.	பூவண்ணன், பா	- குழந்தை இலக்கிய களஞ்சியம்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை, சென்னை, 1982

95.	பூவண்ணன், பா	- சிறுவர் இலக்கியச் சிறப்புகள்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை, சென்னை-1
96.	பூவண்ணன், பா	- குழந்தை இலக்கிய வரலாறு
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை, சென்னை
97.	பெருமழைப் புலவர்
திரு.பொ.வே.
சோமசுந்தரனார்	- நீலகேசி
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்
திருநெல்வேலி
98.	பெருமழைப் புலவர்
பொ.வே. சோமசுந்தரனார்	- சூளாமணி மந்திரம்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
திருநெல்வேலி, 2007
99.	மகாகவி சி. சுப்ரமணிய
பாரதியார்	- மகாகவி பாரதியார் கட்டுரைகள்
வானதி பதிப்பகம்
தி.நகர், சென்னை-17
100.	மரியா மாண்டிசேரி	- குழந்தைமை ரகசியம்
தமிழாக்கியது (சி.ந. வைத்தீஸ்வரன்)
சக்தி காரியாலயம்
101.	மகாதேவ முதலியார், திரு.வா
(விருத்தியுரை)	- இனியவை நாற்பது
திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம், 2007
102.	மாணிக்கனார், அ	- வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
தியாகராய நகர், சென்னை-17
103.	மாணிக்கவாசகர்	- திருவாசகம்
ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகம்,
தருமை ஆதினம், மயிலாடுதுறை
104.	முத்தையா, சு.	- சங்க கால மறவர்
காவ்யா பதிப்பகம், பெங்களூர்
105.	முகேஷ், மு.	- தீக்கதிர் நாளேடு 26.05.2019
குழந்தை நாடகங்களுக்கு சிவப்பு கம்பளம்
106.	ராஜம், எஸ், (பதி.ஆ)	- வில்லி பாரதம்,
தம்புச் செட்டி தெரு,
சென்னை-1, 1959

107.	வரதராசன், மு	- குழந்தை
பாரி நிலையம்
பிராட்டே, சென்னை-1
108.	வளவன், சா.	- பிள்ளைத் தமிழின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்,
ஏ.ஜி. 129
அண்ணா நகர், சென்னை
109.	வித்துவான் நாவலர் பு.சி.
புன்னைவனநாத முதலியார்	- நான்மணிக்கடிகை விருத்தியுரை
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லமிடெட்,
திருநெல்வேலி-6, 1967
110.	விஜய், பா	- தூரிகை துப்பாக்கியாகிறது,
குமரன் பதிப்பகம்,
தியாகராயநகர்,
சென்னை-17
111.	வீரமணி, பா	- வள்ளுவரும் வரைவின் மகளிரும்
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை-18
112.	வெள்ளை வாரணம், தா.ம	- பன்னிருபாட்டியல்
மோகன் பதிப்பகம்,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை-5, 1982
113.	வெள்ளைவாரணர், க.	- சங்க காலத் தமிழ் மக்கள்
நேஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனி
சென்னை-1
114.	யோகம், ஆ	- சங்கத் தமிழ் காட்டும் தமிழ்ச் சமூகம்
நித்தின் பதிப்பகம்,
பாரதியார் பல்கலைக் கழகம்,
கோயமுத்தூர்-46

3) களஞ்சியங்கள்

1. பாலுசாமி, நா. - வாழ்வியல் களஞ்சியம் தொகுதி இரண்டு தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் வெளியீடு
2. பாலுசாமி, நா. - வாழ்வியல் களஞ்சியம் தொகுதி நான்கு தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் வெளியீடு
3. பாலுசாமி, நா. - வாழ்வியல் களஞ்சியம் தொகுதி எட்டு தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் வெளியீடு

4) அகராதிகள்

1. இராமநாதன், ப. - இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் பெயரகராதி இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் சவுத் இண்டியன் ஸ்டடிஸ் சென்னை-2
2. கந்தையா, ந.சி. - செந்தமிழ் அகராதி உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் தரமணி, சென்னை-113
3. கதிரைவேற் பிள்ளை, நா. S.கௌமாரீஸ்வரி - தமிழ் மொழி அகராதி சாரதா பதிப்பகம் இராயப்பேட்டை, சென்னை-14
4. தமிழ் பேரகராதி - Tamil Lexicon University of Madras Vol. V. Part-I University of Madras – 1982

5) கட்டுரைகள்

1. கலையரசி, தி. - இலக்கணம் சுட்டும் அகவாழ்வு காவ்யா, கோடம்பாக்கம், சென்னை-24
2. கோமதி சுப்பிரமணியம், ப. (க.ஆ.) - தமிழ் இலக்கியங்களில் பண்பாட்டுப் பதிவுகளும் மாற்றங்களும் தொகுதி III சங்கப் பண்பாட்டில் விளையாட்டு கிழக்குத் தாம்பரம், சென்னை-49

3. காதம்பரி, வி (க.ஆ) - சிறுவர் இலக்கியம்
மகுதி தெரு,
சென்னை-5
4. சாந்தி , ப. (க.ஆ.) - ஆய்வுக் கட்டுரை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்
5. தனலக்குமி, (க.ஆ) - பன்னிரண்டு கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை
தொகுதி-1
இந்தியப் பல்கலைக்கழகம்
தமிழாசிரியர் மன்றம் வெளியீடு, 1980
6. தாயம்மாள் அறவாணன் - ஐந்தாவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை
(சங்க இலக்கியத்தில் குழந்தை)
இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாராய்ச்சி
மன்றம், தமிழ்த்துறை சார்பு வெளியீடு
மாநிலக்கல்லூரி, சென்னை-5
7. மீனாட்சி சோமசுந்தரம், ச.மெ - சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள் தொகுதி-2
மெய்யன் பதிப்பகம்,
புதுத்தெரு, சிதம்பரம்
8. வேலம்மாள், பி (க.ஆ) - ஆய்வுக்கோவை மூன்றாம் தொகுதி 2000
இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர்
மனோன்மணியம் மன்றம் சுந்தரனார்
பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி

6) ஆய்வேடுகள்

- மு.கருணாநிதி - நாட்டார் வழக்காற்றில்: சிறார் வழக்காறுகள்
ஆய்வியல் நிறைஞர் - 1991
(சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்)
- பால மகேஸ்வரி - சங்க இலக்கியத்தில் குழந்தைகள்
(ஆய்வியல் நிறைஞர், புதுச்சேரி பல்கலைக்கழகம், 2007)
- பா-பிரியா - குழந்தை இலக்கியமும், குழ.கதிரேசனின் படைப்புகளும்,
(முனைவர் பட்ட ஆய்வு,
புதுச்சேரி பல்கலைக்கழகம், 2010)

பார்வை நூல்கள்

1. வேலுப்பிள்ளை, ஆ - தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்
பாரி புத்தகப் பண்ணை
சென்னை-5, 1969
2. சுப்பிரமணியன், ஏ.வி - தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சென்னை-1, 2000
3. பிள்ளை, கே.கே. - தமிழக வரலாறும் மக்களின் பண்பாடும்
உலக தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை.
4. பிள்ளை, கே.கே. - தென்னிந்திய வரலாறு,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை-14, 1958
5. கருத்தரங்க கட்டுரை தொகுப்பு - சங்ககால சமூகத்தின் பன்முக நிலை
பத்துப்பாட்டு வழி நோக்கு
தமிழ்த்துறை மாநிலக் கல்லூரி
சென்னை-5
6. முத்துக்கண்ணன், தி - சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்
அதிபத்தர் பதிப்பகம்,
சென்னை-20, 1978
7. தேவநேயப் பாவாணர் - பண்டைத் தமிழர் நாகரிகம் பண்பாடும்
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
சென்னை-1966
8. சசிவல்லி, வி.சி - பண்டைத் தமிழரின் தொழில்கள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை-113, 1987
9. ராமகிருஷ்ணன், ஆ - அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு
சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை
மதுரை-1, 1982
10. செல்வம், வே.தி - தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை-108, 1995

11. ராஜ் கௌதமன் - பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும்
தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும்
தமிழினி பதிப்பகம்,
சென்னை-14, 2006
12. ராஜ் கௌதமன் - ஆகோள் பூசல்கள்
தமிழினி பதிப்பகம்,
சென்னை-14, 2006
13. மாணிக்கம், வ.சு.ப - தமிழ்க்காதல்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை

பின்னிணைப்புகள்

1. சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் பற்றிய பாடல் வரிகள்
2. உலக அளவில் சிறார் பற்றிய ஆவணங்கள்
3. இந்திய மொழிகளில் சிறார் பற்றிய சொல்லாடல்கள்
4. சிறார் பற்றிய ஆய்வுக்குத் தொடர்பான படங்கள்

பின்னிணைப்பு-1

சங்க இலக்கியத்தில் சிறார் பற்றிய பாடல் வரிகள்

வ.எண்	பாடல்	நூல்	திணை	பாடிய புலவர்
1.	தாய் இல் தூவாக் குழவி போல	புறம். 04	வஞ்சி	பரணர்
2.	இழையனி சிறப்பின் பழையோள் குழவி			
3.	குழவியைப் பார்த்து உறும்	கலி.99	மருததம்	
4.	குழவி வளர்ப்பவர் பொல பாராட்டி	கலி. 50		
5.	குழவி கொள்வாரின் ஓம்புமதி	புறம். 05	பாடாண்	நரிவெருத்தலையார்
6.	பால் இல் குழவி அலறவும், மகளிர்	புறம். 44	வாகை	கோவூர்க்கிழார்
7.	புனிறுதீர் குழவிக்கு இலிற்று முலை போலச்	புறம். 68	பாடாண்	கோவூர்க்கிழார்
8.	குழவி இறப்பினும், ஊன்தடி பிறப்பினும்	புறம். 74	பொதுவியல்	
9.	ஈன்றோள் நீத்த குழவி போல	புறம். 230	பொதுவியல்	அரிசில்கிழார்
10.	தாய்இல் தூவாக் குழவி போல ஆங்குஅத்	புறம். 379	பாடாண்	நன்னாகனார்
11.	குழவி கொள்வாரின் குடி புறந்தந்து	பதி. 6 பதிகம்		காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையார்
12.	தயர் முலை தழுவிய குழவி போலவும்	பட்டின. பா. 95-103		
13.	கல்லாச் சிறாஅர் நெல்லி வட்டு ஆகும்	நற். 3	பாலை	இளங்கீரனார்
14.	வேட்கோச் சிறாஅர் தேர்க் கால் வைத்த	புறம். 32	பாடாண்	கோவூர்க்கிழார்
15.	புன் தலைச் சிறாஅர்; மன்று மருண்டு நோக்கி	புறம். 46	வஞ்சி	கோவூர்க்கிழார்
16.	வன் கை வினைஞர் புன் தலைச் சிறாஅர்	புறம். 61	வாகை	கோனாட்டு எரிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார்
17.	இருங் கிளைச் சிறாஅர்க் காண்டும்; கண்டும்	புறம். 173	பாடாண்	சோழன் குளமுற்றத்து துஞ்சியக் கிள்ளிவளவன்
18.	மரம் கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்	புறம். 206	பாடாண்	ஒளவையார்
19.	கொடுங்கோட்டு ஆழான் நடுங்குமுலைக்குழவி புன்தலைச் சிறாஅர் கன்று எனப் பூட்டும்	புறம். 319	தும்பை	ஆலங்குடி வங்கனார்
20.	புன்தலைச் சிறாஅர் வில் எடுத்து ஆர்ப்பின்	புறம். 322	தும்பை	ஆவூர்க்கிழார்
21.	கயந்தலைச் சிறாஅர் கணை விளையாடும்	புறம். 325	தும்பை	உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்
22.	வேட்டச் சிறாஅர் சேண்புலம் படராது	புறம். 326	வாகை	தங்கால் பொற்கொல்லனார்
23.	புன்தலைச் சிறாஅர் மன்றத்து ஆர்ப்பின்	புறம். 334	வாகை	மதுரை தமிழக் கூத்தனார்
24.	நுண்பூண் மார்பின் புன்தலைச் சிறாஅர்	புறம். 373	வாகை	கோவூர்க்கிழார்
25.	புலிப்பல் தாலிப்புன்தலைச் சிறாஅர்	புறம். 374	பாடாண்	முடமோசியார்
26.	த் தார்ப் பிள்ளை அம்சிறாஅர்	புறம். 380	பாடாண்	கருவூர்க் கதப்பிள்ளை

27.	முன்னாள் விட்டமூதுஅறி சிறாஅரும்	புறம். 382	பாடாண்	கோவூர்க்கிழார்
28.	புன் தலைச் சிறாரோடு உகளி, மன்றுழைக்	அகம். 104	முல்லை	மதுரை மருதன் இளநாகனார்
29.	புல் உளைச் சிறாஅர் வில்லின் நீக்கி	அகம். 107	பாலை	காவிரிப் பூம்பட்டினத்து காரிக் கண்ணனார்
30.	மழலை இன்சொல், கழறல் இன்றி	அகம். 275	பாலை	கயமனார்
31.	தேமொழிப் புதல்வர் திரங்குமுலை சுவைப்ப	அகம். 316	மருதம்	ஓரம்போகியார்
32.	பூக்கண் பறைந்த புன்தலைச் சிறாஅரோடு	அகம். 387	பாலை	மதுரை மருதன் இளநாகனார்
33.	குறக் குறமாக்கள் புகற்சியின் எறிந்த	நற். 104	குறிஞ்சி	பேரி சாத்தனார்
34.	மனை அழுது ஒழிந்த புன் தலைச் சிறாஅர்	நற். 392	நெய்தல்	மதுரை மருதன் இளநாகனார்
35.	செல்வச் சிறாஅர் சீறடிப் பொலிந்த	குறுந். 148	முல்லை	இளங்கீரந்தையார்
36.	ஆற்றுப்படுத்த புன்தலைச் சிறாஅர் கன்று	குறுந். 241	குறிஞ்சி	கபிலர்
37.	திதியின் சிறாரும் , விதியின் மக்களும்	பரி. 3		
38.	கருங்கை வினைஞர் காதலும் சிறாஅர்	பெரும்பா. 213-228		
39.	பொன் போல் புதல்வர் பெறாஅதீரும்	புறம். 9	பாடாண்	நெட்டிமையார்
40.	எந்தையோடு கிடந்தோர், எம் புன் தலைப் புதல்வர்	புறம். 19	வாகை	குடபுலவியனார்
41.	புதல்வர் பூங்கண் முத்தி, மனையோட்கு	புறம். 41	வஞ்சி	கோவூர்க்கிழார்
42.	தாலி களைந்தன்றும் இலனே; பால் விட்டு அயினியும் இன்று அயின்றனனே	புறம். 77	வாகை	இடைக்குன்றூர்க் கிழார்
43.	சாறு தலைக்கொண்டென, பெண் ஈற்று உற்றென	புறம். 82	வாகை	சாத்தந்தையார்
44.	அருள் வந்தனவால் புதல்வர்தம் மழலை	புறம். 92	பாடாண்	ஒளவையார்
45.	நோய் இலராக நின் புதல்வர் ; யானும்	புறம். 196	பாடாண்	ஆவூர் மூலங்கிழார்
46.	கிண்கிணிப் புதல்வர் பொலிக	புறம். 198	பாடாண்	வடம வண்ணக்கன் பேரிச்சாத்தனார்
47.	முனித்தலைப் புதல்வர் தந்தை	புறம். 250	பொதுவியல்	தாயங்கண்ணியார்
48.	புல் உளைக் குடுமிப் புதல்வர் தந்த	புறம். 273	தும்பை	எருமைவெளியனார்
49.	புதல்வர் பயந்த திதிலைஅவ் வயிற்று	அகம். 86	மருதம்	நல்லாழார் கிழார்
50.	புதல்வர் பயந்த புகழ்மிகு சிறப்பின்	அகம். 184	முல்லை	மதுரை மருதன் இளநாகனார்
51.	கொழுமீன் வல்கிப் புன்தலைச் சிறாஅர்	அகம். 290	நெய்தல்	நக்கீரர்
52.	புனிற்று நாறு செவிலியோடு புதல்வன் துஞ்ச சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்தமாதே	நற். 40	மருதம்	கோண்மா நெடுங்கோட்டனார்
53.	புதல்வனை ஈன்ற எம்மேனி	ஐங். 65	மருதம்	ஓரம்போகியார்
54.	மேதக்க எந்தை பெயரன் யாம் கொள்வோம்	கலி. 81		

55.	புனந்த காதலியின் புதல்வன் தலையும் அவன் பெறும் சிறப்பின் தந்தைப் பெயரன்			
56.	புதல்வர் புல்லிப் புனிறு நாளும்மோ	நற். 380	மருதம்	கூடலுர்ப் பல்கண்ணனார்
57.	புதல்வர் புல்லிப் பொய்த் துயில் துஞ்சும்	கலி. 75	மருதக்கலி	
58.	புலிப்பற் தாலிப் புதல்வர் புல்லி	குறுந். 161	குறிஞ்சி	நக்கீரர்
59.	புதல்வர் தழீஇயினன் விறலவன் புதல்வன்தாய் அவன் புறம் கவைஇயினளே	குறுந். 359	மருதம்	பேயன்
60.	அன்னாய்! என்னும் குழவி போல	குறுந். 397	நெய்தல்	அம்முவன்
61.	புதல்வர் கவைஇய தாய் புறம் முயங்கி	ஐங். 402	முல்லை	பேயனார்
62.	வலம் சுழி உந்திய, திணை பிரி புதல்வர் கயந்தலை முச்சிய முஞ்சமொடு தழீஇ	பரி. 16		
63.	இளந் துணைப் புதல்வரின் முதியர்ப் பேணி	பதி. 70		கபிலர்
64.	வீறு சால் புதல்வர் வெற்றனை, இவணர்க்கு	பதி. 74		அரிசில்கிழார்
65.	இளந் துணைப் புதல்வர் நல்வளம் பயந்த	பதி. 57		காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையார்
66.	கிளர்பூண் 1 புதல்வரொடு கிலிகிலி ஆடும்	சிறுபா. 56		
67.	தச்சச்சிறாஅர் நச்சப் புனைந்த ஊராநல்தேர் உருட்டிய புதல்வர்	பெரும்பா. 243-256		
68.	கணவர் உவப்ப, புதல்வர்ப் பயந்து	மதுரை கா. 600-603		
69.	பொற்காற் புதல்வர் புரவி இன்று உருட்டும்	பட்டின. பா. 20-25		
70.	பொன்தொடிப் புதல்வர் ஓடி ஆடவும்	பட்டின. பா. 295		
71.	புல் வளைக் குடுமிப் புதல்வன் பல் மாண்	புறம். 160	பாடாண்	பெருஞ்சித்திரனார்
72.	முலைக்கோள் மறந்த புதல்வனொடு	புறம். 211	பாடாண்	பெருங்குன்றூர்க் கிழார்
73.	புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்த பின்வா என	புறம். 222	பொதுவியல்	பொத்தியார்
74.	ஆகத்து ஒடுங்கிய புதல்வன் புன்தலைத்	அகம். 5	பாலை	பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோ
75.	மாசு இல் கற்பின், புதல்வன்தாய் என	அகம். 6	மருதம்	பரணர்
76.	யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனை	அகம். 6	மருதம்	சாகலாசனார்
77.	செவிலி கை என் புதல்வனை நோக்கி புதல்வர் தடுத்த பாலொடு தடைஇ	அகம். 26	மருதம்	பாண்டியன் கானப் பேரெயில் தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி
78.	சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர் எனப் பூங் கண் புதல்வனை நோக்கி, நெடுந்தேர்	அகம், 66	மருதம்	செல்லுர்க் கோசிகன் கண்ணனார்

79.	புன் தலைப் புதல்வன் ஊர்புழிந் தாங்கு	அகம். 197	பாலை	மாமூலனார்
80.	மன்றுஓடு புதல்வன் புன்தலை நீவும்	அகம். 245	பாலை	மதுரை மருதன் இளநாகனார்
81.	மாசு இல் கற்பின் மடவோள் குழவி	நற். 15	நெய்தல்	அறிவுடை நம்பி
82.	மறுகுடன் திரிதரும் சிறு குறுமாக்கள்	நற். 220	குறிஞ்சி	குண்டுகட் பாலியாதனார்
83.	கழிப் பெயர் களரில் போகிய மடமான் விழிக் கட் பேதையொடு இனன் இரிந்துடே	நற். 242	முல்லை	விழிக்கட்பேதைப் பெருங்கண்ணனார்
84.	பல்மாண் பேதைக்கு ஒழிந்தது	அகம். 390	நெய்தல்	அம்மூவனார்
85.	தேர் நடை பயிற்றும் தேமொழிப் புதல்வன்	நற். 250	மருதம்	மதுரை ஓலைக் கடையத்தார் நல்வெள்ளையார்
86.	புதல்வன் ஈன்ற பூங் கண் மடந்தை	நற். 355	குறிஞ்சி	அறியப்படவில்லை
87.	புதல்வன் ஈன்றெனப் பெயர் பெயர்த்து	நற். 370	மருதம்	உறையூர்க் கதுவாய்ச் சாத்தனார்
88.	புதல்வனை மெய்தீண்ட பொருந்துதல் இயைபவால்	கலி. 70	மருதக்கலி	
89.	புல்லல் எம் புதல்வனை புகல் அகல் நின்மார்பில் கண்டே எம் புதல்வனைக் கொள்ளாதி	கலி. 79	மருதக்கலி	
90.	ஓரிப் புதல்வன் அழுத்தினன் என்பவோ	கலி. 114	மருதக்கலி	
91.	மேவன செய்யும், தன் புதல்வன் தாய்க்கே	குறுந். 8	மருதம்	ஆலங்குடி வங்கனார்
92.	குறிஇறைப் புதல்வனொடு மறுவந்து ஓடி	குறுந். 394	குறிஞ்சி	குறிஇறையார்
93.	தளர்நடைப் புதல்வனை உள்ளி	ஐங். 66	மருதம்	ஓரம்போகியார்
94.	பே எய் அணையம், யாம்; சேய் பயந்தனமே	ஐங். 70	மருதம்	ஓரம்போகியார்
95.	வெல்வக் கொண்கன் செல்வன. து ஊரே	ஐங். 104	நெய்தல்	அம்மூவனார்
96.	பொன்போல் புதல்வனொடு என் நீத்தோனே	ஐங். 265	குறிஞ்சி	கபிலர்
97.	புதல்வன் நடுவணன் ஆக, நன்றும்	ஐங். 401	முல்லை	பேயனார்
98.	புணர்ந்த காதலியின் புதல்வன் தலையும்	ஐங். 403	முல்லை	பேயனார்
99.	புறஅ அணி நாடன் புதல்வன் தாயே	ஐங். 405	முல்லை	பேயனார்
100.	துணி தீர் கொள்கைத் தன் புதல்வனொடு பொலிந்தே	ஐங். 409	முல்லை	பேயனார்
101.	புதல்வற் கலைவஇயினன் தந்தை: மென்மொழிப் புதல்வன் தாயோ இருவரும் கலைவஇயினள்	ஐங். 409	முல்லை	பேயனார்
102.	மனையோள் துணைவி ஆக, புதல்வன்	ஐங். 410	முல்லை	பேயனார்
103.	காதல் அம் புதல்வன் அழும், இனி முலைக்கே	ஐங். 424	முல்லை	பேயனார்
104.	குரும்பை மணிப்பூண் புதல்வன் தாயே	ஐங். 442	முல்லை	பேயனார்
105.	சிறற்றில் நல் தூண் பற்றி, நின் மகன்	புறம். 86	வாகை	காவற்பெண்டிர்
106.	ஒரு மகன் அல்லது இல்லோள்	புறம். 279	வாகை	ஒக்கூர் மாசாத்தியார்
107.	முண்நாள் வீழ்ந்த உரவோர் மகனே	புறம். 310	தும்பை	பொன்முடியார்

108.	பொன்னுடைத் தாலி என் மகன் ஒற்றி	அகம். 54	முல்லை	மாற்றூர்க் கிழார் மகனார் கொற்றங் கொற்றனார்
109.	வரி வலைப் பரதவர் கரு வினைச் சிறாஅர்	நற். 111	நெய்தல்	அறியப்படவில்லை
110.	வருக! – எம்பாக மகன் !	கலி. 80	மருதக்கலி	
111.	மயங்கு நோய் தாங்கி, மகன் எதிர்வந்து	கலி. 82	மருதக்கலி	
112.	முந்தை இருந்து மகன் செய் நோய்த்தலை	கலி. 83	மருதக்கலி	
113.	மகன் அல்லான் பெற்ற மகன்	கலி. 84	மருதக்கலி	
114.	அன்னையோ! யாம்எம் மகனை ப் பாராட்ட	கலி. 85	மருதக்கலி	
115.	வாள் நுதல் அரிவை மகன் முலை ஊட்ட	ஐங். 404	முல்லை	பேயனார்
116.	மாதர் உண்கண் மகன் விளையாட	ஐங். 406	முல்லை	பேயனார்
117.	ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ மால்வரை மலைமகள் மகனே மாற்றோர்			
118.	ஏவல் மறுக்கும் சிறு விளையாட்டு	நற். 110	நெய்தல்	போதனார்
119.	ஊர்க் குறுமாக்கள் வெண் கோடு கழா அலின்	புறம். 94	வாகை	ஒளவையார்
120.	“ஊர்க் குறுமாக்கள் ஆடக் கலங்கும்”	புறம். 104	வாகை	ஒளவையார்
121.	மருங்கில் கொண்ட பல் குறுமாக்கள்	புறம். 159	பாடாண்	பெருஞ்சித்திரனார்
122.	பெருமுது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்	நற். 58	நெய்தல்	முது கூற்றனார்
123.	ஊர்க் குறுமாக்கள் மேற்கொண்டு கழியும்	நற். 80	மருதம்	பூதன் தோவனார்
124.	செம்பொன் கழல்தொடி நோக்கி - மாமகன்	நற். 212	பாலை	குடவாயிற் கீர்த்தனார்
125.	திண்கதிர் மதாணி ஒண் குறு மாக்களை	மதுரை கா.461-467		
126.	சிறுவனை நோக்கியும், சிவப்பு ஆனாவே	புறம். 100	வஞ்சி	ஒளவையார்
127.	வால் நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்	புறம். 277	தும்பை	பூங்கன் உத்திரையார்
128.	முளரி மருங்கின், முதியோள் சிறுவன்	புறம். 278	தும்பை	காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார்
129.	பலர் மீதுநீட்டிய மண்டை என் சிறுவனைக்	புறம். 286	கரந்தை	ஒளவையார்
130.	மறுவரும் சிறுவன் தாயே	குறுந். 45	மருதம்	ஆலங்குடி வங்கனார்
131.	நின் நயந்து உறைவி கடுஞ் சூற் சிறுவன்	ஐங். 309	பாலை	ஓதலாந்தையார்
132.	மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்	புறம். 188	பொதுவியல்	பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி
133.	மாண்ட என் மனைவியொடு, மக்களும் நிரம்பினர்	புறம். 191	பொதுவியல்	பிசிராந்தையார்
134.	செம் முது வண்டின் காதல்தும் சிறாஅன்	புறம். 276	தும்பை	மதுரைப் பூதன் இளநாகனார்
135.	சிறாஅர்! துடியர்! பாடுவல் மகாஅ அர்	புறம். 291	கரந்தை	நெடுங்கழுத்துப் பரணர்
136.	வெள்வாய் வேட்டுவர் வீழ்துணை மகாஅர்	புறம். 324	தும்பை	ஆலத்தூர்க் கிழார்

137.	சிறுதொழில் மகாஅர் ஏறி, சேணோர்க்குத்	அகம். 206	மருதம்	மதுரை மதுரன் இளநாகனார்
138.	செழுங் கூடு கிளைத்தஇளந்துணை மகாரின்	பதி. 71		அரிசில்கிழார்
139.	மகாஅர் அன்ன மந்தி, மடவோர்	சிறுபா. 51-67		
140.	துருவின் அன்ன புன்தலை மகாரோடு	மலைபடு. 217		
141.	கடும்பறைக் கோடியர் மகாஅர் அன்ன	மலைபடு. 236		
142.	கன்று கடா அவறுக்கும் மகாஅர் ஓதை	மலைபடு. 340		
143.	மெய்பெறா மழலையின் விளங்குமுன் நனைத்தா	கலி. 81	மருதக்கலி	
144.	உண்டு உரைமாறிய, மழலை நாவின்	பதி. 15		குமட்டுர்க் கண்ணனார்
145.	உண்டு மகிழ் தட்ட மழலை நாவின்	மதுரை கா.668		
146.	கிளி மழலை மென் சாயலோர்	பட்டின. பா. 150		
147.	கருந் தொழில் கலிமாக்கள்	பட்டின. பா. 59-75		
148.	சுவைத் தொறு அழுஉம் தன் மகத்து முகம் நோக்கி	புறம். 164	பாடாண்	பெருந்தலைச் சாத்தனார்
149.	கவைமக நஞ்சு உண்டாங்கு	குறுந். 324	நெய்தல்	கவைமகன்
150.	கைம் மகவோடும் , காதலவரோடும்	பரி. 15		
151.	தொடிக்கை மகடுஉ மகமுறை தடுப்ப	சிறுபா. 190-195		
152.	மகவுடை மகடுஉப் பகடுபுறம் துரப்ப	பெரும்பா. 45-65		
153.	மான்னோல் பள்ளி மகவொடு முடங்கி	பெரும்பா. 89-94		
154.	மையிருங் குட்டத்து மகவொடு வழங்கி	பெரும்பா. 263-273		
155.	மகமுறை தடுப்ப மனைதொறும் பெறுகுவீர்	மலைபடு. 184-185		
156.	உருவப் பத்தேர் இளையோன் சிறுவன்	பொருந். 129-134		
157.	ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ மால்வரை	திருமு. 250-2581		
158.	பாணர் பைம் பூ மலைய, இளையோன்	பதி. 40		காப்பியாற்று காப்பியனார்
159.	ஈர்த்து இன்புறாஉம் இளையோர் போல	குறுந். 61	மருதம்	தும்பிசேர்கீரன்
160.	என் இல் காட்சி இளையோர் தோற்பின்	புறம். 213	வஞ்சி	புல்லாற்றுர் எயிற்றியனார்
161.	சஞ்சுமரக் குழாஅம் துவன்றி, புனிற்று மகள்	பதி. 16		குமட்டுர்க் கண்ணனார்
162.	அம் தண்கரை நின்று பாய்வாராய், மைந்தனர்	பரி. 10		
163.	தான் வந்தனன், எம் காதலோனே!	ஐங். 157	நெய்தல்	அம்முவனார்

164.	அரிது அமர் சிறப்பின் அமரர் செல்வன்	பரி. 5		
165.	ஆல் அமர் செல்வன் அணிசால் பெரு விரல்			
166.	செயிர்தீர் செங்கட் செல்வ! நிற்புகழ்	பரி. 4		
167.	பேதை அல்லை - மேதை அம் குறுமகள் புலிப்பல் கோத்த புலம்பு மணித் தாலி	அகம். 7	பாலை	கயமனார்
168.	நலம்புனைந்து எடுத்த என் பொலந்தொடிக் குறுமகள்	அகம். 219	பாலை	கயனார்
169.	இரந்தனன் பெற்ற எல்வளைக் குறுமகள்	ஐங். 257	குறிஞ்சி	கபிலர்
170.	பார்ப்பனக் குறுமகப் போலத் தாமும்	ஐங். 202	குறிஞ்சி	கபிலர்
171.	ஊறுவரும் சிறுவரும் ஊழ்மாறு உய்க்கும்	புறம். 381	பாடாண்	நன்னாகனார்
172.	பால் ஆர் துவர் வாய்ப் பைம் பூட் புதல்வன்	நற். 269	பாலை	எயினந்த மகன் இளங்கீரனார்
173.	எம்மொடு புலக்கும், அவன் புதல்வன் தாயே	ஐங். 90	மருதம்	ஓரம்போகியார்
174.	சிறுவரின் இனைய செய்தி	ஐங். 85	மருதம்	ஓரம்போகியார்
175.	சிறுபசும் பாவையும் , எம்மும் உள்ளார்	குறுந். 278	பாலை	பேரிசாத்தன்
176.	பைந்சாய்ப் பாவை ஈன்றென் யானே	ஐங். 155	நெய்தல்	அம்மூவனார்
177.	பூங்கட் புதல்வன் உறங்குவயின் ஒல்கி	நற். 221	முல்லை	இடைக்காடனார்
178.	குறக் குறுமாக்கள் தாளம் கொட்டும் அக்	நற். 95	குறிஞ்சி	கோட்டம் பலவனார்
179.	பைந் தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப் பயந்த	நற். 330	மருதம்	ஆலங்குடி வங்கனார்
180.	எம்மும் உள்ளுமோ பிள்ளை அம் பொருநன்	புறம். 389	பாடாண்	ஆத்திரையனார்
181.	சிறப்பின் பாலால், தாயும் மனம் திரியும்	புறம். 183	பொதுவியல்	பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்
182.	சிறப்புடையாளன் மாண்பு கண்டருளி வாடுமுலை ஊறிச் சுரந்தன ஓடாப் பூட்கை விடலை காய்க்கே	புறம். 295	தும்பை	ஒளவையார்
183.	ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே	புறம். 312	வாகை	பொன்முடியார்
184.	பூங்கரை நீலம் புடைதாழ் மெய் அசைஇ	கலித். 111	மருதக்கலி	
185.	இவன் இவள் ஐம்பால் பற்றவும் இவளிவன்	குறுந். 229		மோதாசனார்
186.	முந்நால் திங்கள் நிறைபொறுத்து அசைஇ	குறுந். 287	முல்லை	கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார்
187.	போர் யானை - வந்திக் ஈங்கு	கலி. 86	மருதக்கலி	
188.	குடை நிலில் போன்று நீ செம்மலை காணோ	கலி. 84		
189.	வெற்றி வெல்போர் கொற்றவை சிறுவ			
190.	நன்னன் சேய் நன்னந் படர்ந்த கொள்கையோடு	மலை. 64		

பின்னிணைப்பு-2

உலக அளவில் குழந்தைகள் பற்றி ஆவணங்கள்

- ❖ உலக மனித உரிமைகள் பிரகடனம், 1943
- ❖ குழந்தை உரிமைகள் பிரகடனம், 1959
- ❖ உலகக் கூட்டு ஒப்பந்தப் பொருளாதார சமூக மற்றும் பண்பாட்டு உரிமைகள், 1966
- ❖ உரிமையியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் பற்றிய உலகக் கூட்டு ஒப்பந்தம், 1966
- ❖ சிறார் நீதி பரிபாலன ஐக்கிய நாடுகளின் தரமான குறைந்தபட்ச விதிகள் (பீஜிங் விதிகள்), 1985
- ❖ குழந்தை உரிமைகள் பற்றிய கூட்டம், 1989
- ❖ குழந்தைகள் பற்றிய உலக மாநாடு, 1990
 - தேசிய அளவில் குழந்தைகள் பற்றிய முதன்மை ஆவணங்கள் இந்திய அரசியலமைப்பு வணிகச் சட்டம்
- ❖ இந்திய ஒப்பந்தச் சட்டம், 1872
- ❖ இந்தியக் கூட்டு ஒப்பந்தச் சட்டம், 1932
 - குற்றவியல் சட்டம்
- ❖ இந்திய தண்டனைச் சட்டம், 1860
- ❖ பாலியல் தொழில் (தடுப்பு)ச் சட்டம், 1956
- ❖ சிறார் நீதிச் சட்டம், 1986
- ❖ சிறார் நீதி (குழந்தைகள் அரவணைப்பு மற்றும் பாதுகாப்பு)ச் சட்டம், 2000
 - கல்வி மற்றும் சுகாதாரச் சட்டம்
- ❖ சிறார்களுக்குத் தீங்கு விளைக்கும் வெளியீடுகள் குறித்த சட்டம், 1956
- ❖ டெல்லி தொடக்கக் கல்விச் சட்டம், 1960
- ❖ மருத்துவ அடிப்படையிலான கர்ப்பத் தடைச் சட்டம், 1971
- ❖ நரம்பு தளர்ச்சி ஊக்கும் மருந்துகள் மற்றும் மனநலம் பாதிக்கும் பொருட்கள் சட்டம், 1985
- ❖ மனநலச் சட்டம், 1987
- ❖ கருவறுதலுக்கு முன் மற்றும் கர்ப்பகால மருத்துவ ஆய்வுகள் (ஆண் / பெண் கருத்தேர்வு) சட்டம், 1994
- ❖ தாய்ப்பால் மாற்று உணவுப் பொருட்கள், பாலூட்டும் குப்பிகள் மற்றும் குழந்தை உணவுகள் (உற்பத்தி, விநியோகம் மற்றும் பகிர்ந்தளித்தலை ஒழுங்குபடுத்தல்) சட்டம், 1992

- ❖ கார்ப்பகால மருத்துவ ஆய்வுகள் (தடுப்பு மற்றும் முறை தவறலை ஒழுங்குபடுத்தல்) சட்டம், 1944
- ❖ ஊனமுற்றோருக்கான (சம வாய்ப்பு, உரிமைப் பாதுகாப்பு மற்றும் முழுப் பங்கேற்பு) சட்டம், 1996

குடும்பச் சட்டம்

- ❖ இந்திய விவாகரத்துச் சட்டம், 1869
- ❖ இந்திய கிறித்தவ திருமணச் சட்டம், 1872
- ❖ காப்பாளர் மற்றும் காப்பிலுள்ளோர் சட்டம், 1890
- ❖ இந்திய வாரிசு உரிமைச் சட்டம், 1890
- ❖ குழந்தைத் திருமணத் தடுப்புச் சட்டம், 1929
- ❖ சிறப்புத் திருமணச் சட்டம், 1954
- ❖ இந்து திருமணச் சட்டம், 1955
- ❖ இந்து வாரிசு உரிமைச் சட்டம், 1956
- ❖ இந்து இளவர் மற்றும் காப்புரிமைச் சட்டம், 1956
- ❖ இந்து தத்தெடுப்பு மற்றும் வாழ்க்கைப் பொருளுதவிச் சட்டம், 1956

தொழிலாளர் சட்டம்

- ❖ விபத்துச் சட்டம், 1855
- ❖ செயல்முறைப் பணி பயில்பவர் சட்டம், 1861
- ❖ தொழிலாளர் இழப்பீட்டுச் சட்டம், 1923
- ❖ தொழிலாளர்கள் அரசு காப்புறுதிச் சட்டம், 1948
- ❖ தொழிற் சாலைச் சட்டம், 1948
- ❖ தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சட்டம், 1951
- ❖ தொழிலாளர் சேமநிதி மற்றும் பிற சட்டம், 1952
- ❖ சுரங்கச் சட்டம், 1952
- ❖ மோட்டார் வாகனத் தொழிலாளர் சட்டம், 1961
- ❖ பீடி மற்றும் சிகரெட் தொழிலாளர்கள் (தொழில் ஒழுங்கு படுத்தல்) சட்டம், 1966
- ❖ பஞ்சப்படி வழங்குதல் சட்டம், 1972
- ❖ ஆபத்தான இயந்திரங்கள் (ஒழுங்குபடுத்தல்) சட்டம், 1983
- ❖ குழந்தைத் தொழில் தடுப்பும் மற்றும் ஒழுங்குபடுத்தல் சட்டம், 1986

நடைமுறைச் சட்டம்

- ❖ இந்திய சாட்சியச் சட்டம், 1872
- ❖ உரிமையியல் விசாரணை முறைச் சட்டம், 1908

- ❖ குற்றவியல் விசாரணை முறைச் சட்டம், 1973
பிற
- ❖ இந்திய உரிமை வயது வந்தோர் சட்டம், 1875
- ❖ இந்திய வெடிபொருள் சட்டம், 1884
- ❖ சிவில் உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம், 1955
- ❖ மோட்டார் வாகனச் சட்டம், 1988
- ❖ மனித உரிமைகள் பாதுகாப்புச் சட்டம், 1993
- ❖ பெண்களுக்கான தேசிய ஆணைச் சட்டம், 1990

இந்திய அரசு 120-க்கும் மேற்பட்ட மகளிர் மற்றும் குழந்தை நலம் பற்றிய திட்டங்களையும் வ குத்தது. இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு நாட்டு நலத்தில் அக்கறை கொண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை வகுத்தது. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1951-56) குழந்தை நலம் பற்றியும் இரண்டு (1956-61) மூன்று (1961-66) நான்கு (1969-75) ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் குழந்தை நலம், கல்வி மற்றும் ஊட்டச் சத்து ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தின. ஐந்தாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1975-80) குழந்தைநல மேம்பாட்டிலும் நலப்பணிகளிலும் ஆர்வம் காட்டியது.

- 1974-இல் குழந்தைகள் பற்றிய தேசியக் கொள்கை தோன்றியது: அதே ஆண்டு தேசியக் குழந்தைகள் வாரியமும் அமைக்கப்பட்டது.
- 1975-இல் ஒருங்கிணைந்த குழந்தைகள் நல மேம்பாட்டுச் சேவைத் திட்டம், 5320 சமூக அபிவிருத்தி வட்டாரங்களையும் (Blocks) 310 முக்கிய நகரச் சேரிகளையும் உள்ளடக்கி அமைந்தது.
- உலகக் குழந்தைகள் ஆண்டு 1979-இல் கொண்டாடப்பட்டுத். அதே வருடம் தேசியக் குழந்தைகள் சேமிப்பு நிதியம் நிறுவப் பெற்றது.
- ஆறாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1980-85) நலத் திட்டங்களை விரிவு படுத்தியது. அது மட்டுமல்ல குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சனைகளையும் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தது.
- 1983-இல் தேசிய சுகாதாரக் கொள்கை தாய் சேய் நலம் பற்றி அக்கறைப்பட்டது.
- ஏழாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1985-92) குழந்தை இறப்பு விகிதத்தைக் குறைக்கவும், குழந்தை நல விருத்தியை மேம்படுத்தவும் செய்தது.
- 1985-இல் தாய் சேய் நலத்துறை ஏற்படுத்தப்பட்டது.
- 1986-இல் தேசியக் கல்விக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது.
- 1987-இல் குழந்தைத் தொழிலாளர் பற்றிய தேசியக் கொள்கை 76 குழந்தைத் தொழிலாளர் திட்டங்களைப் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தியது: எனவே 1,50,000

குழந்தைகள் உயிருக்கு ஆபத்து உண்டாக்கும் தொழிற் கூடங்களிலிருந்து பாதுகாக்கப் பட்டு மறுவாழ்வு பெற்றனர்.

- 1990-இல் கூடிய குழந்தை நலப் பாதுகாப்பு மேம்பாடு பற்றிய உலக மாநாட்டின் விளைவாக இந்தியா குழந்தைகள் மற்றும் பெண் குழந்தைகளுக்கான தேசிய செயல் வடிவத் திட்டம் ஏற்படுத்தப்பட்டது.
- 1992-இல் சிறார்களுக்கான தேசியச் செயல் திட்டம் பெண் குழந்தைகள் நலனில் சிறப்புக் கவனம் செலுத்தியது.
- இந்தியா டிசம்பர் 2, 1992-இல் ஐக்கிய நாடுகளின் குழந்தை உரிமைகள் சட்டத்தைச் சீர்படுத்தியது.
- எட்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1992-97) குழந்தை நல சேவைகள், குழந்தை நல மேம்பாடு மற்றும் குழந்தை உரிமை பற்றிய விழிப்புணர்வுடைய சமுதாயம் ஆகியவற்றை உருவாக்கச் செயல் திட்டம் வகுத்தது. இந்தக் காலகட்டத்தில் தேசிய ஊட்டச் சத்துக் கொள்கை (1993) குழந்தை உணவு குறித்து அக்கறை செலுத்தியது. அதன் விளைவாகத் தாய் சேய் நலத்துறை 1994 இல் தன்னார்வ அமைப்புகளை உருவாக்கியது.
- 1995-இல் போலியோ சொட்டு மருந்து கொடுக்கும் திட்டம் தொடங்கப்பட்டது: அத்திட்டம் கி.பி. 2000-இல் போலியோவை முற்றிலும் நீக்கப்பாடுபட்டது.
- 1996-இல் குழந்தை நலம் பற்றிய திட்டங்களைச் செயல்படுத்த தகவல் தொடர்பு உத்திகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டது.
- ஒன்பதாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் (1997-2002) ஒட்டுமொத்தக் குழந்தைகளின் வளர்ச்சி பற்றிப் பேசியது: குழந்தை நல மேம்பாடு: குழந்தைகள் மேம்பாட்டில் முதலீடு செய்வது: குழந்தை நலம் மேம்பாட்டால் நாட்டின் வருங்காலம் வளம்பெறும் என்பன போன்றவற்றை அறிவுறுத்தியது. எனவே குடும்பமும் சமூகமும் சமுதாயமும் முழுமையாக அந்த இலக்கை அடையப் பாடுபட வேண்டும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியது: குழந்தை நல உரிமை பற்றி உணரவும் உணர்த்தவும் செய்தது.
- ஜூன் 12, 2003 உலகக் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் ஒழிப்பு தினமாகக் கொண்டாடப்பட்டது.
- மாநில அரசு, மத்திய அரசு, தன்னார்வ அமைப்புகள், தனியார் குழுமங்கள், தொண்டு நிறுவனங்கள், உலக அளவில் உள்ள குழந்தை நலம் பற்றிய அமைப்புகள் போன்றவை இந்தியாவில் குழந்தை நலனில் அக்கறை கொண்டன.
- இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டு, குழந்தைகள் பாதுகாப்பு, குழந்தைகள் உரிமை மற்றும் குழந்தை நல மேம்பாடு பற்றிச் சிறப்பு கவனம் செலுத்தி,

அத்திட்டங்கள் யாவும் எழுத்து வடிவில் நிற்காமல் செயல் வடிவம் பெற ஆவன செய்யும் காலமாகக் கனிய வேண்டும். அதுதான் உண்மையான மனிதகுல வளர்ச்சியாகும்.

சில குறிப்புகள்: குறிப்பின் பகர அடைப்பில் உள்ள எண் Ex Ploited Children என்னும் நூலில் உள்ள பக்க எண்ணைக் குறிக்கும்.

- o மேகாலயாவில் தனியாருக்குச் சொந்தமான சுரங்கங்களில் சிறுவர்கள் மட்டும் கட்டாயமாக வேலைக்குச் சேர்க்கப்படுகின்றார்கள். சுரங்க வழி 90 செ.மீ அகலமும் 100 செ.மீ அல்லது 1 மீட்டர் உயரம் மட்டும் உடையதாக இருப்பதால் குழந்தைகள் தவழ்ந்து செல்ல முடியும். அப்பொழுது எலி போன்ற உயிரினங்களால் நோய் பரவி உயிர் இழப்பு ஏற்படும் வாய்ப்பு உண்டு. இங்கு 28,000-க்கு மேல் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் உள்ளனர். இவர்களுக்கு வளர்ந்த பிறகு வேலை வாய்ப்பு இல்லை. (ப.151)
- o பெரோஜாபாத்தில் உள்ள கண்ணாடித் தொழிற்சாலைகளில் கொதி கலன்களிலிருந்து (1500°-1800° செண்டி கிரேடு) உருகிய கண்ணாடிக் கூழைச் சுமந்து செல்லும் குழந்தைகள் (7-12 வயது) தரையில் உடைந்து கிடக்கும் கண்ணாடித் தூள் மற்றும் சில்லுகளின்மீது நடந்து வருகின்றனர். பெரும்பாலான குழந்தைகளின் உடம்பில் காயங்களும் தழும்புகளும் உள்ளன. அவ்வப்பொழுது வெட்டப்படும் எலுமிச்சம் பழங்களை அவர்கள் உறிஞ்சுவதால் உயிரோடு இருப்பதோடு வெப்பத்தினால் (400-450) அதிக நீர் வெளியேறும் ஆபத்திலிருந்தும் தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்கின்றனர்.
- o மியான்மார், இந்தோனேசியா, பிலிப்பைன்ஸ், தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் குழந்தைகள் ஆழ்கடலில் எந்தவிதப் பாதுகாப்பு உபகரணங்களின்றி மூழ்கிச் சென்று பவளப் பாறைகளிலிருந்து மீன்களை வலைக்குள் விரட்டப் பயன்படுத்தப்படுகின்றனர். ஒவ்வொரு மீன்பிடி கப்பலும் 10 வயதிலிருந்து 15 வயதுக்குட்பட்ட 300 சிறார்களை வேலைக்கு அமர்த்துகின்றது. அவர்கள் கடலில் ஒரு நாளைக்குப் பலமுறை வலையைச் சரிசெய்ய மூழ்க வேண்டியிருப்பதால் 12 மணி நேரத்திற்கும் மேல் கடல் நீரில் மிதக்கின்றனர். இம்மீன்பிடி முறையில் குழந்தைகள் காயமுற்றோ அதிக அழுத்தத்தினால் விபத்துக்குள்ளாகியோ நோயுற்றோ இறக்கின்றனர். சில வகை மீன்களாலும் (Sharks, Needle Fish) கடலிலுள்ள நச்சுப் பாம்புகளாலும் குழந்தைகள் தாக்கப் படுவதுண்டு. (ப.104)
- o குப்பை பொறுக்கும் சிறுவர்களுக்குப் பரவும் நோயின் பட்டியல் பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம்.

- o முந்திரிக் கொட்டைத் தொழிற்சாலையில் கொட்டையை வறுத்துக் கொட்டியதும் கையில் சாம்பலைத் தடவிக் கொண்டு குழந்தைகள் அவற்றை விரல்கள் சுடச்சுட உடைக்கின்றனர். அப்பொழுது கொட்டையின் புறத்தே இருந்து சூடான திரவம் கையில் படுவதால் கைவிரல்கள் வெந்து கறையுடன் காணப்படும்.
- o பாலியல் குற்றத்திற்கு ஆளாகும் குழந்தைகள் மன நோயாளிகள் ஆவதோடு உயிர்க்கொல்லி நோய் போன்ற பாலியல் தொடர்பான நோய்களுக்கு ஆளாகிப் புறக்கணிக்கப்படுகின்றனர்.
- o இரசாயனப் பொருள்கள், செங்கல் சூளை, பவுடர் தயாரிக்கும் நிறுவனம், கட்டிடத் தொழில், பஞ்சாலைகள் மற்றும் சிமெண்ட், சிலேட், பலூன் போன்ற தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்யும் குழந்தைகளுக்கு நுரையீரல், மூச்சுக் குழல் போன்ற பகுதிகளில் அரிப்பும் பாதிப்பும் ஏற்படுவதால் நிரந்தர நோயாளிகளாகி விடுகின்றனர். பலர் இறந்து போகின்றனர்.
- o ஜெய்ப்பூரில் வைரத்திற்குப் பட்டை தீட்டும் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் சுகாதாரமற்ற சூழலில் காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் குறைவான அறைகளில் அமர்ந்து வேலை செய்வதால் கண் பார்வை பாதிப்பிற்கு ஆளாகின்றனர். (ப.152)
- o பல நேரங்களில் குழந்தைத் தொழிலாளர்களுக்கு உணவு மட்டும் கொடுத்து, சம்பளம் இல்லாமல் விடுப்பு இல்லாமல் உழைப்பதற்கு நேரங்காலம் இல்லாமல் பணியில் ஈடுபடுத்தப்படுகின்றனர்.
- o We were both in unjust society and we are determined not to leave it as we have found it – என்று லயோலா கல்லூரியின் ICUF அலுவலகத்தில் காணும் வாசகம் எல்லா இடங்களில் எழுதப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் நிலை பற்றிய பார்வை ஏற்படுத்துகின்றது.
- o This generation will have to weep not for the evil deeds of bad people but for the appalling of the good people – என்னும் மார்ட்டின் லூதர்கிங்கின் உரையையும் ஈண்டு உரசிப் பார்க்க வேண்டியதுதான்.
- o அயோடின சத்துக் குறைவால் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகள் உலகம் முழுவதிலும் 1 பில்லியன் ஆகும். அவற்றுள் இந்தியாவில் மட்டும் 260 மில்லியன் குழந்தைகள் உள்ளனர்.
- o போரினாலும் வன்முறையாலும் பாதிக்கப்படும் குழந்தைகள் 10 வயது அல்லது 10 வயதுக்குக் கீழ் தெருவில் அல்லது பள்ளிகளில் அல்லது அனாதை இல்லங்களிலிருந்து கட்டாயப்படத்திப் பிடித்து வரப்படுகின்றனர்.

- o வறுமையிலிருந்தும் வன்முறையிலிருந்தும் பாதுகாக்கப்படும் குழலில் உணவு உடை தங்குமிடம் மருத்துவ வசதி கிடைப்பதாலும் இராணுவத்தில் சேர வருகின்றனர்.
- o 2 மில்லியன் குழந்தைகள் போரில் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். அதைப் போல 3 மடங்கு குழந்தைகள் காயமுற்றோ நிரந்தர ஊனமுற்றோ வன்முறையிலோ சிக்கித் தவிக்கின்றனர். (ப.20)
- o பெண் குழந்தைகள் இராணுவத்தில் சேரும் பொழுது பாலியல் அடிமைகளாகின்றனர் (Sex slaver). உகாண்டாவில் பகைவர்களிடமிருந்து கடத்தப்பட்ட பெண் குழந்தைகள் இராணுவ வீரர்களுக்கு மனைவியாகப் பங்கு பிரித்துக் கொடுக்கப்படுகின்றனர். (ப.21)
- o சூடானில் 12 வயதுக் குழந்தைகள் பேருந்திலிருந்தோ பிற வாகனங்களிலிருந்தோ போர் வீரர்களாகப் பிடித்து வரப்படுகின்றனர். (ப. 21)
- o கோட்மாலாவில் (Guatemala) குழந்தைகள் தெருக்களிலிருந்தோ, வீடுகளிலிருந்தோ, தேவாலயங்களிலிருந்தோ, விருந்துகளிலோ கடத்தி வரப்படுகின்றனர். (ப. 21)
- o எத்தியோப்பிய இராணுவம் ஆண் குழந்தைகளைத் துப்பாக்கி முனையில் கால்பந்து மைதானம், கடை வீதிகள், திருவிழாக்கள், நடைபெறும் இடங்களில் இருந்தும் பள்ளிக்குச் செல்லும் பொழுதும் கடத்தி வந்து இராணுவத்தில் சேர்க்கின்றது. இம்முறையை Vaccum cleaner approach என்கின்றனர். (ப. 21)
- o 3½ வயது முதல் 15 வயது வரையிலுள்ளோர் சிவகாசியில் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையில் குறைந்த ஊதியத்தில் வேலை செய்கின்றனர்.
- o ஜெய்ப்பூரில் மணிக் கற்களைப் பட்டை தீட்டும் தொழிற்கூடங்களில் 25 விழுக்காடு குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் 14 வயதுக்குக் கீழ் உள்ளவர்கள்.
- o காஷ்மீரில் 800000 குழந்தைகள் கம்பளித் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர்களுள் 90% குழந்தைகள் (6-12 வயது) கொத்தடிமைகளாவர்.
- o 61 விழுக்காடு (153 மில்லியன்) குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் ஆசியாவிலும், 32 விழுக்காடு (80 மில்லியன்) குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் ஆப்பிரிக்காவிலும், 7 விழுக்காடு (17.5 மில்லியன்) குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் லேட்டின் அமெரிக்காவிலும் உள்ளனர்.
- o தையலகம், முடி திருத்தகம், நகலகம், இணைய தளஅகம், துணிக்கடை, மளிகைக்கடை, பாத்திரக் கடை போன்றவற்றில் சிறார்கள் வேலை பார்ப்பது உடலுக்குத் தீமை விளைக்காது எனினும் குழந்தைப் பருவம் நசுக்கப்படுகின்றது என்பதை மறுக்க முடியாது.

- ௦ அளவுக்கு மீறிய நுகர்பொருள் கலாச்சாரமும் குழந்தைத் தொழிலாளர் பெருக்கத்திற்கு ஒரு மறைமுகக் காரணம்.

www.google.com

- www.google.com. என்னும் இணைய தளத்தில் குழந்தைத் தொழிலாளர் பற்றி 82 பக்கங்கள் உள்ளன. (16.01.2006) அவற்றுள் சில குறிப்புகள்.
- 70 லட்சம் இணைய தளங்கள் குழந்தைத் தொழிலாளர் பற்றிச் சுட்டுகின்றன.
- ஐரோப்பியக் குழந்தைத் தொழிலாளர் வரலாறு (1750-1850) பற்றிய கலைக் களஞ்சியம் உள்ளது.
- குழந்தை நல அமைப்புகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.
- குழந்தை நலத் திட்டங்கள் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது.
- 820 பதிவுகள் உள்ளன.
- குழந்தைத் தொழிலாளர் சட்டம் பற்றி 74 பக்கங்களில் 733 பதிவுகள் குறிப்பிடுகின்றன.
- Child exploitation என்பதில் 82 பக்கங்கள் 816 தகவல் குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன. சொல் விளக்கம், காரணங்கள், விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தல் என்பன போன்ற தகவல்களைத் தரும் தகவல் களஞ்சியமாக இணைய தளங்கள் உள்ளன. ஒரு பதிவில் மட்டுமல்ல அப்பதிவோடு தொடர்புடைய பல செய்திகளிலும் சென்று தொடர்புடைய பலப்பல செய்திகளைப் பெறலாம் என்னும் அடுக்குமுறை / தொடர்முறைத் தொடர்பு மிகச் சிறந்த குறிப்பு நோக்கீட்டுக் கருவியாக உள்ளது.

NDTV இணையதளம்

- NDTV.com இணையதளம் child, child abuse, child labour, child labourer, child exploitation, girl child.. இப்படிப் பல பதிவுகளில் குழந்தைகள் பற்றிய தகவல்களை ஒலி ஒளியோடும் படப்பதிவோடும் காட்டுகின்றது.
- ஜனவரி 21, 2005-இல் ஹைதராபாத்தில் 10 வயது கவிதாவும் 11 வயது துளசியும் வீட்டு வேலை செய்யும் இடத்தில் தங்க மோதிரம் திருடி விட்டார்கள் எனக் குற்றச்சாட்டு வைத்ததால் அவர்கள் தீக்குளித்து 90 விழுக்காடு தீக்காயத்துடன் உயிருக்குப் போராடினர்.
- டிசம்பர் 13, 2005, 11 வயதுப் பெண் குழந்தையை வீட்டு வேலைக்கு அமர்த்திய குழந்தைத் தொழில் அரசு அதிகாரி பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார்.

- 10 வயது ரஜிதாவைக் கொடுமைப்படுத்திய பெண் கைது செய்யப்படவில்லை (நவம்பர் 24, 2005): ரூ.3,000/- முன்பணமாகப் பெற்றோர்கள் வேலைக்கு அமர்த்தியவரிடம் பெற்றுள்ளனர்.
- மும்பையில் 291 குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் மீட்கப்பட்டனர் (ஜூன் 26, 2005). நகை செய்யும் இடத்தில் உயிருக்குப் பாதுகாப்பற்ற வேலை செய்த அவர்கள் புவனேஸ்வர் மற்றும் மும்பையிலுள்ள கல்பதேவி ஆகிய இடங்களில் வேலை பார்த்தனர்.
- மும்பையில் 446 குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் ஜரிக் கடை, மற்றும் சில்வர் பட்டறைகளிலிருந்து மீட்கப்பட்டனர். அவர்கள் பீகார், உத்திரப்பிரதேசம், மேற்கு வங்காளம் மற்றும் நேபாலில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் (ஜூன் 1, 2005).
- அஸ்ஸாமில் பாக்கு உரிக்கும் தொழிலில் குழந்தைகள் ஈடுபடுகின்றனர். இதற்கு தொடர் வெள்ளமும், பொருளாதார நலிவும் காரணம் ஆகும். எனினும் மிகக் குறைந்த கூலி பெறுவதுதான் கொடுமை. (பிப்ரவரி, 2004)
- மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் நாசிக்கில் உள்ள கே.ஜே. மேத்தா பள்ளியில் படிக்கும் 50 பார்வையற்ற குழந்தைகள் பாலியல் கொடுமைக்கு உள்ளாகின்றனர். அவர்கள் தங்கியிருக்கும் விடுதியில் வேலை செய்யும் காவலாளி (Watchman) அதற்குக் காரணமாவான்.

இப்படி இணைய தளங்கள் காட்டும் செய்திகள் அறைக்குள் நிகழ்வதை அம்பலப்படுத்தினாலும் மனிதன் திருத்திவிட்டானா என்பது கேள்விக் குறிதான்? எல்லாச் செய்திகளும் காது கேளாதோர் காதில் ஊதிய சங்கு தானா? காலம் தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

குறும்படம்

இயக்குநர் வே. கலைவேந்தன் அந்தாதி என்னும் குறும்படத்தைக் குழந்தைகளிடம் தவறாக நடத்தல் என்னும் பொருண்மையில் 25 லட்ச ரூபாய் செலவில் தயாரித்துள்ளா. இப்படத்தின் தயாரிப்பாளர் திருமதி. மதுபாலா (06.01.2006 Deccan chronicle). இம்மாதிரியான படங்களைத் தனியார் தொலைக்காட்சிகளிலும் திரையரங்குகளிலும் அடிக்கடி போட்டுக் காட்ட வேண்டும். அது படச் சுருளாகவோ குறுந்தட்டுகளாகவோ முடங்கிப் போகாமல் மக்களிடம் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். அரசும் தன்னார்வ அமைப்புகளும் பொதுமக்களும் இத்தன்மைத்தான படங்களை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும்.

- ஜேசு பாதிரியாரால் தொடங்கப்பட்ட SEEDS (Street Elbins Education and Development Society) 1991 முதல் நேசக்கரம் என்னும் பெயரில் எண்.6, முதல் குறுக்குத் தெரு, நுங்கம்பாக்கத்தில் இருந்து செயல்பட்டு வருகின்றது. மூன்று விடுமுறை காலப் பயிற்சி மையங்களையும் 23 முறைசாராக் கல்வி மையங்களையும் நடத்தி வரும் இவ்வமைப்பில் 1700 சிறார்கள் பயனடைந்து வருகின்றனர். 70 ஊழியர்களும் நலப் பணியாளர்களும் பணி புரிகின்றனர்.
- சின்னக் கைகள், தெருவோரக் குழந்தைகளோடு பயணம் (Journey with street children) நேசக் கரம் ஆகிய வெளியீடுகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இங்கு நூலகமும், குழந்தைகள் பற்றிய தகவல் கோப்புகளும் பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்றன.
- தெரு நாடகங்கள், நாட்டுப்புறக் கலைகள், பொம்மலாட்டம் போன்றவற்றின் வழி குழந்தைத் தொழிலாளர் மற்றும் குழந்தைகள் பற்றிய சிக்கல்களை எடுத்துக்காட்டி விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தி வரும் அமைப்பு நேசக்கரம் ஆகும்.

அருணோதயா

- சிறார் நலனில் அக்கறை கொண்ட இந்த அமைப்பு இராயபுரத்தில் உள்ளது. “குழந்தைத் தொழில் ஒரு மனிதத் தன்மையற்ற செயல்” என்னும் கொள்கையோடு சிட்டெறும்பு பேசுது எனப்பெயரிட்டு ஓர் இதழையும் வெளியிட்டு வருகின்றது. குழந்தை நலனை உயிராகக் கொண்டு குரல் கொடுத்து வரும் இவ்வமைப்பு குழந்தைகளுக்காகப் பல பயிற்சி முகாம்களையும் பயிலரங்குகளையும் குழந்தைகள் சங்க ஒருங்கிணைப்புக் கூட்டங்களையும் நடத்தி வருகின்றது. அங்கு குழந்தைகள் பற்றிய செய்திகளைச் சேகரிக்க நூல்களும் உள்ளன.

இதழ்கள்

- பாதிரியார் வி. ஹென்றி ஜெரோம் பதிப்பாசிரியராக இருந்து நடத்தும் The Rally என்பது AICUF வெளியீடாகும். அந்த இதழில் ஏழ்.82, எண்.6, என்பது நவம்பர் 2005-இல் Children Rights and Human Rights முழுக்க முழுக்க குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சனையே அலசுகின்றது. அதுமட்டுமல்ல இந்தியக் குழந்தைகள் பற்றிய புள்ளி விவரத்தையும் இணைப்பாக வழங்கி உள்ளது. Vol.82, எண்.8, ஆவது ராலி இதழ் Education is to Liberate, liberation is to Recognise என்னும் பொருளில் கல்வி பற்றிய தகவல் இணைப்பையும் வெளியிட்டுள்ளது.

அந்த இணைப்புகள் இக்கட்டுரையில் பின் இணைப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன.
(காண்க. இணைப்பு V)

- AICUF-இல் உள்ள நூலகத்தில் (84 A, 84 A₁, 84 A₂, 84 A₃, 84 A₄ ஆகிய தகவல் கோப்புகள்) காலந்தோறும் நாளிதழ்களில் வரும் குழந்தைகள் தொடர்பான தகவல்கள் புகைப்படங்களுடன் சேமித்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. அவை மிகச் சிறந்த குறிப்பு நோக்கீட்டுக் கருவிகளாகும். அவை குறுந்தட்டுகளில் பயணித்தால் படிப்பதற்கு இன்னும் எளிமையாக இருக்கும்.
- Advocacy internet என்னும் பெயருடைய இதழ் National centre for Advocacy Studies, Serenity Complex, Ram Nagar Colony, பூனேயிலிருந்து வெளி வருகின்றது. இந்த இதழில் Volume நான்கு இதழ் 3 குழந்தைக் கல்வி பற்றியும் Volume ஆறு இதழ் 1 குழந்தை பற்றியும் Volume 5 தலித் பற்றியும் பேசுகின்றது.
- “குழந்தைகளோடு உலகை மாற்றுவோம்” என்னும் கொள்கையுடைய UNICEF 1949 முதல் இந்தியாவில் நலப் பணியைத் தொடங்கி உள்ளது. எனினும் 1975 முதல் குழந்தை நலத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டது. 1985, 86-இல் நோய் மற்றும் சுகாதாரத்தில் கவனம் செலுத்தியது. 1991-92-இல் எல்லோருக்கும் கல்வி எனப் பிரச்சாரம் செய்தது. 1996-இல் குழந்தை நலம், மகப்பேறு மற்றும் சுகாதாரத்தோடு போலியோ சொட்டு மருந்து விளம்பரமும் செயல்திட்டமும் கொண்டு வந்து போலியோ நோயினால் ஏற்படும் உடல் ஊனத்தைத் தடுக்க உதவியது. 2004-05-இல் வயது வந்தோர் கல்வி, உயிர்க்கொல்லி நோய் (AIDS) ஆகியவை பற்றிய விழிப்புணர்வை மக்களிடம் ஏற்படுத்தி வருகின்றது.
- தெற்கு ஆசிய மாநாடு (SAARC) குழந்தைகள் நலம் பற்றி ஆலோசிக்க முதல் முதலில் புதுடெல்லியில் 1986-ஆம் ஆண்டில் கூடியது: பின் கொழும்பு, ராவல்பிண்டி போன்ற இடங்களிலும் அம் மாநாடு கூடிய பொழுது குடிதண்ணீர், சுற்றுச்சூழல், குழந்தைகளைத் தன்னலத்திற்குப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் கடத்துதல் போன்ற குழந்தை நலன் பற்றிய சிக்கல்களையும் ஆய்வு செய்தது.

காலத்தின் தேவையறிந்து தம் பணியைச் செயல்படுத்தி வரும் இந்நிறுவனம் குழந்தைகளுக்காகப் பத்து செயல்பாடுகளைப் பரிந்துரைத்த.

- 1) குழந்தைகளைப் பாதுகாப்போம்
- 2) குழந்தைகளுக்கு முதன்மை கொடுப்போம்
- 3) ஒவ்வொரு குழந்தையையும் அரவணைப்போம்

- 4) உயிர்க் கொல்லி நோயை ஒழிப்போம்
- 5) குழந்தைகளுக்குத் தீங்கு செய்யாதே: சுரண்டாதே
- 6) குழந்தைகளுக்குச் செவி சாய்ப்போம்
- 7) ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் கல்வி கொடுப்போம்
- 8) குழந்தைகளைப் போரிலிருந்து காப்போம்
- 9) குழந்தைகளுக்காகப் பூமியைப் பாதுகாப்போம்
- 10)வறுமை ஒழிக்கக் குழந்தைகள் மீது முதலீடு செய்வோம்.

கருத்தரங்கம்

Madras School of Social Work மழலை என்னும் பொருண்மையில் 2005 செப்டம்பர் 30 அக்டோபர் 1 ஆகிய தேதிகளில் குழந்தைப் பாதுகாப்பு குறித்து மாநில அளவில் கருத்தரங்கு ஒன்றை நடத்தி உள்ளது.

நன்றி

வ.ஜெயதேவன், பெண்ணியம், தலித்தியம், சிறாரியம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை-05

பின்னிணைப்பு-3

இந்திய மொழிகளில் சிறார் பற்றிய சொல்லாடல்கள்

எச்சம்	- பிங்கல நிகண்டு
ஐயைகதலி	- சேந்தன் திவாகரம்
குமாரத்தி	- வடசொல், தமிழ்ப் பேரகராதி
கறன்	- நீலகிரி தொதவர்
கூத்ரு	- தெலுங்கு
குமரி	- இலக்கியம், தமிழ்ப்பேரகராதி
ஹெம்மாதி	- நீலகிரிப்படுகர்
கொமரி	- குமரி மாவட்ட வழக்கு
சிறுமி	- சூடாமணி நிகண்டு, இலக்கியம்
சுதை	- பிங்கலம்
செல்வி	- தமிழ்ப் பேரகராதி
தநைய	- பிங்கலம்
துகிதை	- தமிழ்ப் பேரகராதி
நங்கை	- இலக்கியம்
நந்தனை	- தமிழ்ப் பேரகராதி
நந்தினி	- இலக்கியம்
பந்தனை	- பிங்கலம் 921
பாவை	- இலக்கியம்
புத்திரி	- வடசொல், நிகண்டு
புதல்வி	- இலக்கியம்
பெண்	- இலக்கியம்
பொண்ணு	- எல்லோரும் அழைப்பது
மக்கள்	- இலக்கியம், பேச்சு
மக	- இலக்கியம், பேச்சு
மகளாடலு	- துளு
மகவு	- இலக்கியம்
மகள்	- இலக்கியம், பேச்சு

மகளு	- கன்னடம், துளு
மவ	- இலக்கியம், பேச்சு
மொவ	- கொடகு, குமரி மாவட்டர் சிலர் வழக்கு
மொவள்	- மலையாளம்
மோள்	- மலையாளம், நீலகிரிக்கோத்தர்
விதிப்பாள்	- தமிழ்ப் பேரகராதி”
விடலை	- இலக்கியம்
மைந்தன்	- இலக்கியம்
மக்கள்	- பேச்சு, இலக்கியம்
தந்தை பெயரன்	- இலக்கியம்
சற்புத்திரன்	- இலக்கியம்
சிறுவன், சிறாஅர்	- இலக்கியம்
பாலகன்	- சிலம்பு 9 : 6
பசலை, பசலைக்கொடி,	- குமரிப்பேச்சு
பசலைக் குழந்தை	
புத்திரன்	- வடசொல்
புதல்வன்	- இலக்கியம்
மகார்	- இலக்கியம்
பையன்	- பேச்சு
குழந்தை	- பேச்சு, இலக்கியம்
கயந்தலை	- குமரி மாவட்டம்

பின்னிணைப்பு-4

சிறார் பற்றிய ஆய்வுக்குத் தொடர்பான படங்கள்

பெண் சிறார் விளையாட்டு

பெண் சிறார் விளையாட்டு

நீர் விளையாட்டு

மரத்தின் மீது ஏறி விளையாடுதல்

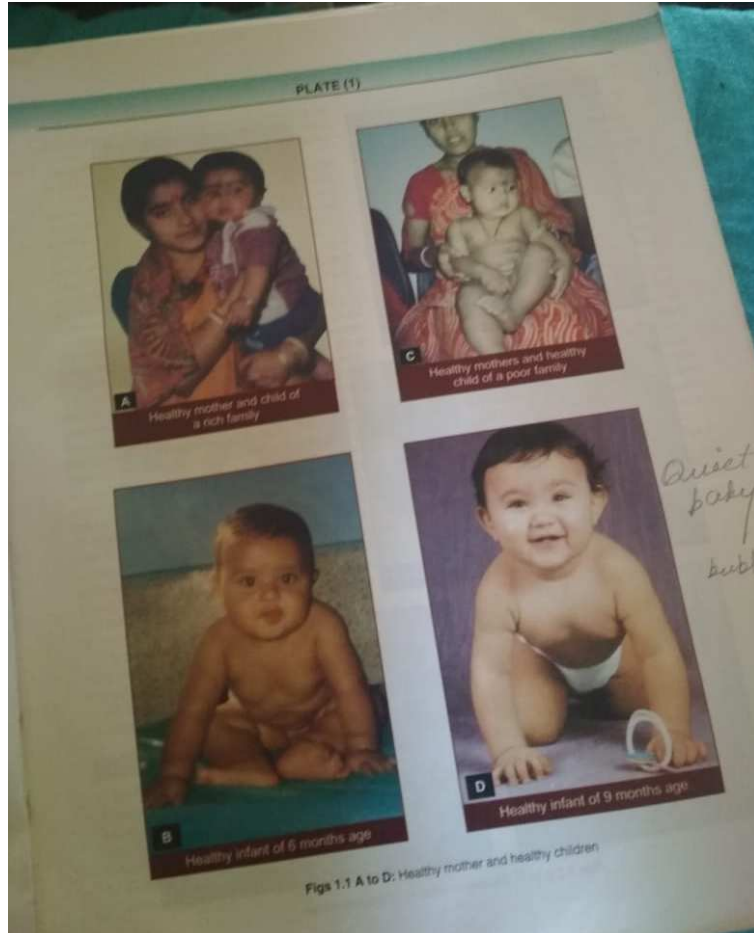
மகிழ்வாக விளையாடல்

டயர் உருட்டி விளையாடுதல்

மழலையின் மகிழ்வு

சிறார்களின் மகிழ்வு

தெருவில் விளையாடுதல்

வழிபடும் முறையை பயிற்றுவித்தல்

பெற்றோரின் அன்பு

பிள்ளையை வளர்த்தல்

சிறுதேர் உருட்டல்

பிள்ளையை கருவில் இருந்தே வளர்த்தல்

அம்புலி காட்டி விளையாடுதல்

நிலவைக் காட்டி சோறிட்டு வளர்த்தல்

தாய்ப்பால் ஊட்டல்

சிறுபறை அடித்து விளையாடுதல்

தந்தையின் அன்பு

காற்சிலம்பு

நடையழகு

நுங்கு வண்டி உருட்டி விளையாடுதல்

ஐம்படைத்தாலி

புலிப்பல் தாலி

சங்க இலக்கியத்தில் சிறார்

முனைவர் (Ph.D.,) பட்டத்திற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ஏ. தமிழரசி

(பதிவு எண்: Ph.D./Regn/54/FT/06/2012/9223)

(Ref.No.:Ph.D./54/PT/06/2012/Conversion/2017/1044)

நெறியாளர்

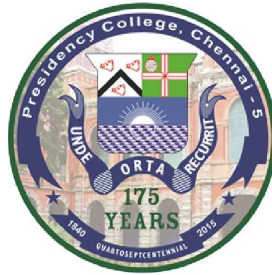
முனைவர் **த. மோகன்தாஸ்**

உதவிப் பேராசிரியர்,

தமிழ்த்துறை,

மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சென்னை- 600 005.

தமிழ்த்துறை

மாநிலக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

சென்னை - 600 005

மே - 2019

நிறைவுரை

- சிறார் என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் தான் முதன் முதலில் காணப்படுகின்றன. அதில் சிறார் என்னும் சொல் சிறாஅர் என்று அளபெடையுடன் காணப்படுகின்றன.
- தொன்மை இலக்கணமாக தொல்காப்பியத்தில் பிள்ளை, குழவி, மக போன்ற சொற்கள் குழந்தையையும், அ.:றிணை உயிரினங்களையும் குறிப்பதாக உள்ளது. அதாவது இரண்டிற்கும் பொது சொல்லாடலாக வந்துள்ளது.
- தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம், பேச்சுவழக்கு மற்றும் இன்னபிற நூல்களில் சிறாரைக் குறிக்கும் பல்வேறு சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இச்சொற்கள் யாவற்றையும் ஆய்வுப் பொருண்மைக் கருதி, சிறார் என்னும் சொல்லுக்குள் அடக்கலாம்.
- சிறார் என்னும் சொல் இன்றைய சூழலில், தேவையான ஒன்றாகத் தோன்றுகின்றது. அதன் அடிப்படையில் காலஓட்டத்தில் அச்சொல் எல்லா இடத்திலும் நீக்கமற நிறைந்து நிலைபெற்றுவிட்டது எனலாம்.
- உலக அளவிலும், இந்திய அளவிலும், தமிழக அளவிலும் சிறார் குறித்த ஆய்வுகள் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் வேளையில் தமிழரின் தொன்மையான இலக்கியமான சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பதிவுகளை ஆய்ந்துரைப்பது. மேலும் ஆய்வுகள் வளர்வதற்கும் ஆவணப்படுத்துவதற்கும் உறுதுணையாக இருக்கும்.
- சிறார் வயது குறித்து பிள்ளைத்தமிழ், பாட்டியல் நூல்கள், வாழ்வியல் களஞ்சியம் முதலிய தமிழ் நூல்கள் சிந்தித்துள்ளன வரையறை செய்யவும் முயன்றுள்ளன. சிறார் என்ற சொல் அகராதி வாழ்வியற் களஞ்சியம், போன்ற நூல்களில் பிள்ளையை குறிப்பதாகவே அமைந்துள்ளது.
- பிள்ளைத்தமிழ் போன்ற நூல்களில் சிறார்களின் வயது வரம்பினை பிறந்தநாள் முதற்கொண்டு, இருபத்தோராம் மாதம் வரை கணக்கிட்டுள்ளனர். பாட்டியலில் மூன்றாம் மாதம் முதல் இருபத்தோராம் மாதம் வரை கணக்கிட்டுள்ளதாக அறிய இயலுகிறது.
- உளவியல் நூல்களும், சட்ட நூல்களும் குறிப்பிடும் சிறார்களுக்கான வயது வரம்பே பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகின்றது. ஏனென்றால் சட்டம் சொல்வதுதான் சமூகத்தில் நடைமுறைப் படுத்தப்படுகின்றன.

- பிள்ளைப் பிறந்ததிலிருந்து பதினேழு வயது நிறைவு பெறும் வரையுள்ள காலக்கட்டத்தை சிறார்களுக்கான வயதாக வரையறுத்துக் கொள்ளலாம்.
- அறஇலக்கியங்கள், இறை இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், நவீனத்துவ இலக்கியங்கள் என தமிழ் இலக்கியங்களில் காலந்தோறும் சிறார் பற்றிய பதிவுகள் ஏராளமாய்க் காணப்படுகின்றன. அவற்றை தனியே ஆய்வு செய்யும் அளவுக்கு காளம் பெரிதாக உள்ளது.
- குழந்தை இலக்கியத்தின் முன்னோடி அழ.வள்ளியப்பா என்றாலும் குழந்தை இலக்கியம் பற்றிய தோற்றுவாய்க்கானவோர் பெரியாழ்வாருடைய பாடல்களிலும் கவிமணியின் பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் குழந்தை இலக்கியம் என்ற ஒரு தனிவகை இலக்கியத்திற்கு அடித்தளமிட்டவர் அழ.வள்ளியப்பாவைச் சேரும்.
- குழந்தை இலக்கியம் வளர்ச்சி அடைந்த சூழலில் அவற்றின் ஊடாக தமிழிலக்கிய பரப்பில் வந்த நவீன இலக்கியங்களான சிறுகதை, புதினம், புதுக்கவிதை, ஹைக்கூ கவிதை, நறுக்கு கவிதை, உரைநடை வாய்மொழி இலக்கியங்கள் போன்றவையும் சிறார்களின் வாழ்வியலை தம் தம் பாடுபொருளுக்கேற்றவாறு பதிவு செய்துள்ளன எனத் தெரிகிறது.
- சிறார்களுக்கு இச்சமுதாயத்தில் இழைக்கப்படும் அநீதிகளை வாட்சப், டுவிட்டர், முகநூல், இன்ஸ்டாகிராம், ஊடகங்களும் நன்கு எடுத்தியம்புகின்றன.
- பெற்றோர்கள் நீர்க்கடனுக்காக ஆண் பிள்ளை பிறத்தலை விரும்பியுள்ளமை தெரிகின்றது.
- பிள்ளையை நன்கு பேணிக் காப்பதின் மூலம் பெற்றோர்களுக்கு சமூகத்தில் நன்மதிப்பு கிடைத்துள்ளது. உயர்திணை உயிர்களை மட்டுமல்லாமல், அ.றிணை உயிரினங்களையும் குழந்தையாக நினைத்து போற்றி வளர்த்துள்ளனர்.
- மருத்துவ வளர்ச்சி அடைந்த இன்றைய சூழலில்தான் இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறக்கின்றனர் என்று இல்லாமல் சங்க காலத்திலேயே இரட்டைக் குழந்தை பிறந்துள்ளதை சங்கப் பனுவல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.
- ஆண் பிள்ளைகளையே பெற விரும்பினர் என்று கூறினாலும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களை முழுமையாக ஆய்ந்து வாசிக்கும் போது ஆண் பிள்ளையை விரும்பியதைப் போல் பெண் பிள்ளைகளையும் பெற விரும்பியுள்ளதை (ஐங்கு. பா.எண்.257) பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

- சங்க இலக்கியத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் குழந்தை கருவில் உருவானதிலிருந்தே கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்தெடுத்தார்கள் என்றும் ஒரு குழந்தை பனிரெண்டு மாதத்தில் பிறந்தது என்றும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் (குறுந். பா.எண்.287) அறியமுடிகின்றது.
- பிள்ளைகள் அதிக அன்புடனும் அதிக செழிப்புடனும் வளர்க்கப்பட்ட அதே சூழலில் சில பிள்ளைகள் பால் இன்மையாலும் உணவு இன்மையாலும் பராமரிக்க துணை இன்மையாலும் வறுமையில் வாழ்ந்துள்ளார்கள் எனவும் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது.
- முன்னோர்களின் பெயரை தம்பிள்ளைகளுக்கு சூட்டி மகிழ்ந்துள்ளார். ஒரு சில பாடல்களில் பெண் குழந்தை வேண்டும் என்று இறைவனிடம் வேண்டியதையும் காண முடிகின்றது.
- பிள்ளைகளுக்கு நடை பயிற்சியை சொல்லித் தருவதோடு, சிறார்களின் அழகியல் தன்மைகளையும் மகிழ்ச்சியையும் குறுந்தொகை, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை முதலிய சங்கப் பனுவல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- பிள்ளைகளுக்கு கல்வி பயிற்றுவிப்பது மட்டுமல்லாமல், நல்லொழுக்கத்தையும், சொல்வன்மையில் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்றும் கருதினர், தாங்கள் பயின்ற இசைக்கருவிகள், வழிபடும் முறைகள், உறவுமுறைகள் ஆகியவற்றை தம் பிள்ளைகளுக்கு கற்றுக் கொடுத்து வளர்த்ததையும் காணமுடிகின்றது.
- ஒவ்வொரு திணைநிலை மக்களும், தங்கள் கைத்தொழிலை தம் பிள்ளைகளுக்கு கற்றுக் கொடுத்து, அப்பிள்ளைகளை மகிழ்ச்சியாகவும், அறிவார்ந்தோர்களாகவும் வளர்த்துள்ளனர்.
- சங்க இலக்கிய காலத்தில் சிறார் திருமணம் (குழந்தை மணம்) இருந்ததா என வினவின் சங்க இலக்கிய பாடல்களை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்ததிலும், தமிழ் அறிஞர்களின் கருத்துக்களை நுணுக்கமாக நோக்கியதிலும் சங்க காலத்தில் சிறார் மணம் (குழந்தை மணம்) இல்லவே இல்லை என்று துணியலாம்.
- சிறார்களின் உருவத்தோற்றத்தினை குறிப்பிடுவகையில் புன்தலைச் சிறார், கயந்தலை சிறார் என்று சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. மேலும் அப்பிள்ளைகள் வறுமையின் காரணமாக சிறுவயது முதற்கொண்டு தன் தந்தையின் கைத்தொழிலை தானும் செய்து வந்ததாலும் அவர்களின்

தேகமும் இளைத்து, மெல்லிய தோற்றத்தில் காணப்படுகின்றதை இவ்வாய்வின்வழி அறிய முடிகின்றது.

- சிறார்கள் பல்வகை பூக்களால் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டியுள்ளனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.
- செல்வச் செழிப்புள்ள சிறார்களின் உருவத் தோற்றமானது அழகாகவும், வறுமையில் வாடிய பிள்ளைகள் தோற்றத்தில் மெலிந்திருந்தார்கள்.
- குழந்தைகள் அனைவரும் ஒன்று கூடி மகிழ்ச்சியாக தம் பொழுது போக்கினை செலவிட்டுள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.
- தமிழர்கள் நேர்த்தியான உடைகளையும் உடல்வாகுவிற்கு ஏற்றவாறு அணிந்துள்ளனர். ஆடை உருவாக்கத்தில் பல்வேறு தொழில்நுட்பங்களை கையாண்டுள்ளனர் என அறியமுடிகின்றது.
- பொதுவாக தமிழருடைய ஆடைகள் ஆண்கள் அணியும் ஆடைகள், பெண்கள் அணியும் ஆடைகள், சிறார்கள் அணியும் ஆடைகள் என வகைப்படுத்தலாம்.
- ஆண் சிறார் உடுத்திய ஆடையைப் பற்றி இரண்டு பாடல்களில் (புறம். 279, கலித்.285) மட்டும் அதுவும் வெள்ளாடை உடுத்தி போருக்கு அனுப்பியதாகிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- பெண் சிறார்கள் நீலநிற பூவேலைப்பாடு நிறைந்த ஆடைகளை அணிந்திருந்தனர் எனத் தெரிகின்றது.
- பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றோர்கள் மட்டும் அணிகலன்களை அணிவித்து மகிழ்ந்ததில்லாமல் பரத்தையர்களும் தலைவனின் மகனுக்கு அணிகலன்களை அணிவித்ததை இவ்வாய்வின் வழி அறிய இயலுகிறது.
- சங்க இலக்கியத்தில் அணிகலன் பல காணப்படினும் குழந்தைகளுக்கான அணிகலன்களாக புலிப்பல்தாலி, ஐம்படைத்தாலி, கிண்கிணி, முஞ்சரம் போன்ற சில அணிகலன்களை மட்டுமே அணிந்ததாக அறிய இயலுகின்றது.
- சிறார்கள் கழுத்திலணியும் ஒரு அணிகலனாக புலிப்பல்தாலியை கூறியுள்ளனர். இவ்வணிகலன் ஆண், பெண் என்ற இருபாலரும்

அணிந்துள்ளதையும் இது சிறாரைக் காக்கும் காப்பணியாக இருந்ததை அறியமுடிகின்றது.

- புலிப்பல்தாலியின் வளர்ச்சியே ஐம்படைத்தாலியாக கருதப்படுகிறது. இவ்வணிகலனும் சிறாரைக் காக்கும் அணிகலனாகவும் இது திருமாலின் ஐந்து ஆயுதங்களைப் போன்று பொன்னால் செய்து கழுத்தில் அணிந்துள்ளனர்.
- தொல்காப்பியத்தில் விளையாட்டு என்ற சொல்லாட்சி இடம்பெற்றுள்ளது. பண்ணை, கெடவரல், ஓரை என்ற பொருளில் வந்துள்ளதாகவும், தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியிலில் உவகை தோன்றும் நான்கு களன்களை பற்றிக் கூறும்போது “விளையாட்டின்” காரணமாகவும் மகிழ்ச்சியின் காரணமாகவும் பிறக்கும் என்று கூறியுள்ளார்.
- அகராதி நூல்களில் விளையாட்டு என்பதற்கு சிறார்களின் மனதில் வெற்றி தோல்வியை அமைதியாக ஏற்றுக்கொள்ள வழிவகை செய்கிறது என்றும் சிறார்கள் விளையாடுவதினால் அவர்களின் மனதிற்கும் உடலுக்கும் நல்ல ஆரோக்கியத்தை தருகிறது என்றும் கூறுகிறது.
- நிகழ்ந்தது நினைத்தற்கு ஏதுவாகும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவது போன்று, தலைவி பிரிந்தவுடன், அவள் சிறுவயதில் விளையாடிய விளையாட்டினை நினைத்து நற்றாய், செவிலித்தாய் நினைத்து பார்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.
- சிறார்களின் விளையாட்டுக்காகவே மட்டும் அமைந்த பாடல்கள் சங்க இலக்கிய நூல்களில் அமையப் பெறவில்லை. அதாவது தலை மக்களைப் பற்றிய நிகழ்வுகளைப் பற்றி கூறும்போது, என்னென்ன விளையாட்டுக்களை சிறார்கள் விளையாடினர் என்று கூறப்பட்டது.
- சிறார்கள் நீர் விளையாடுதல், சிறுதேர் உருட்டல், இயற்கையாக கிடைத்த பனை ஓலையினால் கிலுகிலுப்பு செய்து விளையாடல், குருவிகளை விரட்டுவதற்கு பறையினை அடித்து விளையாடுதல், பரதவச் சிறுவர்கள் மீன் பிடித்து விளையாடுதல் போன்ற அனைத்து விளையாட்டுக்களும் இயற்கையாகவே அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை தரக்கூடியதாக அமைந்திருந்தன. இது அவர்களுக்கு உடற்பயிற்சியினை தருவதாகவும் குடும்பம் நடத்தும் பயிற்சியினை அளிப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது.

- இக்காலங்களில் சிறார்களை வீட்டிற்கு வெளியே சென்று விளையாடுவதையே தவிர்த்து வருகின்ற நிலையில், அக்காலத்தில் சிறார்களுக்கு தெருவே விளையாட்டுக் களமாக அமைந்திருந்ததால் ஒருவருக்கொருவர் அனைவருடனும் பேசி பழகும் வாய்ப்பும் விட்டுக்கொடுத்து வாழும் மனப்பான்மையை வளர்த்து கொள்ளும் தன்மையும் ஏற்படுகிறது.
- சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை விளையாட்டின் அருமையை உணர்ந்திருந்தனர் எனவும் சான்றோர்கள் மற்றும் கவிஞர்கள் தம் பாடற் கருத்துக்களின் மூலம் விளையாட்டை ஊக்கப்படுத்தினர் என்றும் தெரிகிறது.
- போர் ஆற்றலில் உலக அளவில் தமிழர் சிறந்து விளங்கினர். பல்வேறு போர்க் கருவிகளும், தற்காப்புக் கருவிகளும் அதற்கான பயிற்சிப் பட்டறைகளும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ஆண்கள் மட்டுமின்றி பெண்களும் வீரம் மிக்கவர்களாக இருந்துள்ளனர்.
- தொல்காப்பியம் மற்றும் புற இலக்கண நூல்கள் தமிழரின் தொன்மையான போர்முறையை எடுத்துரைக்கின்றன. சங்கப் புறப் பாடல்களிலும் தமிழரின் வீரம், வெளிப்படும்படியான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- சங்கச் சிறுவர்கள் இளம் வயதிலேயே வீரம் மிக்கவர்களாக பெற்றோர்களால் வளர்க்கப்பட்டுள்ளனர் என்றும் அச்சிறார்களின் உள்ளத்தில் போர்குணம் பதிய வேண்டும் என்றும் தமிழர் விரும்பினார்கள் என்றும் தெரிகின்றது.
- சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வீரத்தாயே தன் மகனை போருக்கு அனுப்பியதும் தன் மகன் புறமுதுகு காட்டாது போர் புரிய வேண்டுமென விரும்பியதுமான பதிவுகள் காணப்படுகின்றன.
- வீரப் பிள்ளைகளை பெற்றெடுப்பதிலும், பெற்ற வயிறை பெருமையோடு குறிப்பிடுவதும் தமிழ்ப்பெண்களின் வீரத்தின் அடையாளங்களாகக் காணலாம்.
- அகமாந்தர்களின் உணர்வு வெளிப்பாட்டிற்கும் உறவுநிலைப் பேற்றிற்கும் வாயில் போன்று அமைந்து விளங்குபவர்களை வாயில்கள் எனலாம்.

- தலைமக்களுக்குள் ஊடல் பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளன எனவும் அவ்வூடலைத் தணிவிக்கும் பொருட்டே சிறார்கள் அமைகின்றனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.
- தொல்காப்பியர் கூறிய பன்னிரண்டு வாயில்களுள் சிறார்கள் இடம் பெறவில்லை என்றாலும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் சில விளக்குகின்றன.
- தொல்காப்பியர் தலைமக்களின் ஊடலைத் தணிவிக்கும் வாயில்களுள் சிறாரைக் குறிக்கவில்லை ஆனாலும் கற்பியலில் அதைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.
- ஒரு சில பாடல்களில் தலைவியின் ஊடலானது சிறார்களின் மூலமாகக் கூட தீர்க்கப்படாமல், தலைவியின் ஊடல் மேலும் நீடிக்கப்படுகின்றது.
- புதல்வன்தாய், சிறுவன் தாயே என்ற சொற்களே மிகுதியும் பயின்று வந்துள்ளதால் ஆண் சிறாரை மையமிட்டே பாடியுள்ளனர் எனத் தெரிகின்றது. மேலும் தலைமக்களின் ஊடலை தணிவிக்கும் போதுகூட ஆண் சிறார்களையே கூறியுள்ளனர்.
- பொதுவாக சங்க இலக்கிய பாடல்களை நோக்கும்போது தலைமக்களின் ஊடலை பெண் சிறார்கள் தணிவிப்பதாக பாடல்களோ, குறிப்புகளோ காணப்படவில்லை.
- தலைமக்களின் ஊடலை சிறார்கள் நேர்நின்று, இடைநின்று பேசி தீர்த்து வைப்பதாக பாடல்கள் பாடப்படவில்லை. மேலும் சிறார்கள் ஆங்குஓர் இணைப்பு பாலமாக செயல்படுவதை ஆய்வின் வழி அறிய இயலுகிறது.

மேலாய்வுக் களங்கள்

தமிழ் இலக்கியத்தில் காலந்தோறும் சிறார்
 தமிழ் சிறார் இதழ்களில் சிறாரியம்
 சிற்றிலக்கியங்களில் சிறார் பற்றியப் பதிவுகள்
 நவீன இலக்கியங்களில் சிறார்
 தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறாரியம்
 நவீன சிறாரியமும் தமிழ் இலக்கிய சிறாரியமும் ஓர் ஒப்பீடு

போன்ற தலைப்புகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளலாம்.